

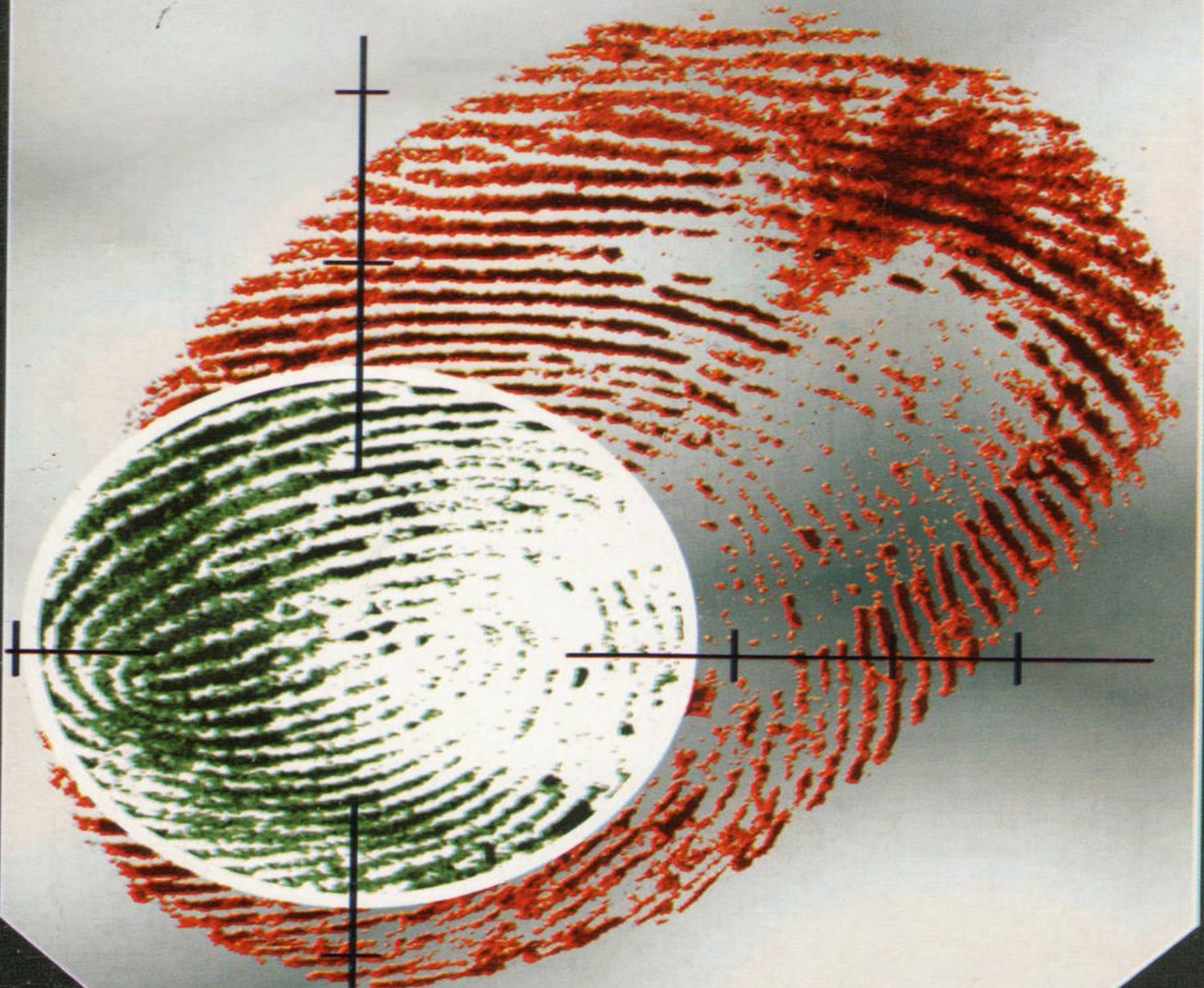
ШАМЪТ НА ОТМЪЩЕНИЕТО

Тази книга е от поредицата бестселъри „Crime & Mystery“. Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

Трилърът на Питър Клемънт е сразяващо автентичен и доказва още веднъж, че и най-невероятният кошмар може да стане реалност. Четиво от висока класа. *New York Times Review of Books*

ПИТЪР КЛЕМЪНТ

ПИТЪР КЛЕМЪНТ ЩАМЪТ НА ОТМЪЩЕНИЕТО

Превод: Марин Загорчев

chitanka.info

В спешното на болницата „Сейнт Пол“ по ужасяващ начин умира медицинска сестра. Изследванията разкриват най-големия кошмар — вирус, който не може да се унищожи. При това, създаден от някой вътре в болницата. Ще последват още петдесет заразени. И това е само началото...

Сред лекари и болни се възцаряват паника и параноя. Доктор Ърл Гарнет е в центъра на епидемията. Сред заболелите е и жена му. Този път от него не се иска да лекува, а да открие престъпника. А заподозрените са твърде много. И всеки има достатъчен мотив...

Трилърът на Питър Клемънт е смразяващо автентичен и доказва още веднъж, че и най-невероятният кошмар може да стане реалност. Четиво от висока класа.

New York Times Review of Books

ПЪРВА ЧАСТ ИНКУБАЦИЯ

ГЛАВА ПЪРВА

Вторник; 21 октомври; 10,00 ч.

Жената изглеждаше мъртва. Кожата ѝ беше на тъмночервени и бели петна от недостатъка на кислород. Когато обаче се приближих до носилката, долових дишане — хрипове, завършващи със свистене. Междуребрните мускули се съкращаваха и отпускаха болезнено от усилието да вдиша. Кожата ѝ беше топла въпреки мъртвешката белота и издаваше кисел мирис на пот, наситена с млечна киселина. Кафявите ѝ пръсти издаваха, че е пушачка. Като усети допира на ръката ми, болната отвори очи и се огледа тревожно. Зениците ѝ бяха разширени от ужас — от притока на адреналин, който предшества смъртта. Посивяла коса лежеше сплъстена и разрошена върху възглавницата. Най-страшен бе погледът ѝ. Не можеше да проговори, но очите сякаш казваха: „Вие ме изпратихте вкъщи.“

Опитах се да потисна нарастващата тревога и чувство на вина и поставих два пръста отдясно на врата ѝ.

— Налягане? — попитах, като се опитвах да си придам спокоен тон.

Едва усещах пулса на сънната ѝ артерия.

— Осемдесет на нула — отвърна сестрата, застанала над главата на пациентката; постави кислородна маска на устата на болната и я свърза с кислородния апарат. — Току-що го измерих. Пулс — сто и двадесет, непостоянен.

Вече бе свързала жената към кардиологичен монитор. Непостоянното пиукане на апарата и бързата назъбена линия на екрана над мен далеч не изглеждаха успокоителни.

— Мисля, че има трептене на предсърдието — добави сестрата, след като хвърли поглед на назъбената линия. Имаше право.

Не отговорих.

— Ще използвате ли електрошока — попита сестрата.

С това ясно искаше да ми подсказва, че смята за най-удачно да се опитам да върна сърцето към нормалния ритъм с помощта на

електрически ток. Поклатих глава:

— Трептенето може да е резултат от шока, а не причината.

Опитах да се съсредоточа.

Две други сестри, приведени от двете страни на масата, се опитваха да намерят вени, за да включат пациентката на системи.

— Готово — обяви Сюзан Робъртс главната сестра.

Тя беше ветеран с двадесетгодишна практика в такива борби за съживяване, също както и аз. Без да чака допълнителни инструкции, Сюзън вдигна ръка и нагласи клапата на системата, висяща над главата ѝ. После заобиколи масата, за да се притече на помощ на много по-младата си колежка, която току-що бе измърморила:

— По дяволите!

Сестрата, която стоеше до главата на пациентката, протегна ръка, за да защити крайника на апарата за измерване на кислородното съдържание в кръвта за пръста на болната. Зад гърба ми се чу ново пиукане.

— Насищането е само осемдесет процента — отбеляза песимистично тя, с което искаше да покаже, че нивото на кислород в кръвта е опасно ниско.

— Който е свободен — наредих аз, — да направи кардиограма и искам незабавно да ми се донесе преносим рентгенов апарат. Някой да ѝ вземе кръв и да ѝ сложи катетър.

— Предварителните кръвни проби вече са взети, доктор Гарнет — осведоми ме Сюзан, докато свързваше и втората система. — Поръчах и рентген.

После побутна с лакът помощничката си и допълни иронично:

— Въпреки че е шеф на спешното, надявам се, че ще се сети да поиска и бактериологично изследване, защото и него съм поръчала.

Кимнах леко, после си сложих слушалката, за да чуя сърцето на болната. Сюзан ме изгледа озадачено.

Обикновено приемах остроумните ѝ забележки и се включвах в шегите ѝ. Така повдигахме духа на младите.

Преместих слушалката към долния десен край на гърдите на жената. В белите дробове едва влизаше въздух. Издаваше хриптящ звук, сякаш преминаваше през течност или гной. Заслушах се отляво — същият шум. Треската на болната явно се дължеше на някакво възпаление — обща инфекция, разпространяваща се чрез кръвта.

Първоизточникът най-вероятно бе пневмония. Продължих да я преслушвам. Прекрачих плетеницата от жици, които Сюзан свързваше към ЕКГ-апарата, опипах корема и огледах долните крайници. Нищо. Върнах се към главата на пациентката и опипах врата ѝ за изтръпване и признаци на менингит. Очите ѝ все така ме следяха: „Вижте докъде ме докарахте!“

Потреперих, но не се разсеях.

— Слушайте всички. Това е случай на остро възпаление, септичен шок, вероятно причинен от силна пневмония. Да вземем мерки за изолация.

Вече носехме хирургични маски и ръкавици — нормалните предпазни средства. „Изоляция“ означава, че се налага да си сложим хирургически престилки, за да не попаднат телесни течности върху дрехите и кожата ни. Освен това при всяко излизане от стаята трябва да изхвърляме цялото си защитно облекло в специална кофа. Тези мерки се взимат, за да предпазят нас и пациентите от евентуална зараза, но надали са достатъчни да се ограничи разпространението на смъртоносни микроорганизми.

Хората в стаята започнаха да навличат предпазни облекла и с още незавързани отзад престилки и маски отново се засуетиха около масата.

Продължих да раздавам нареждания:

— Поддържайте системите отворени, вдигнете ѝ краката, данните ѝ да се докладват непрекъснато. Не трябва да я претоварваме с течност. Намерете ми бързо специалист по инхалиране. Трябва да я интубираме^[1] и да възстановим дишането! *Веднага!*

Думите ми звучаха отчаяно. Обърнах се към Сюзан, но избягвах да я гледам в очите:

— Когато дойде човекът за бактериологичните проби от кръвта, накарай го да вземе от всички секрети: храчки, урина, цереброспинална течност, дори изпражнения. Да дойде за проби и след половин час, ако задържим пациентката дотогава.

Докато говорех, вече навличах престилка.

— Някой стажант да направи лумбална пункция — допълних, като се надявах никога да не усети паниката, скрита под престореното ми спокойствие.

Един лаборант пристигна с цяла купчина епруветки и метални пръчици с памук.

Заставах над главата на жената и ѝ свалих кислородната маска. Болната започна да кашля и от устата ѝ потече жълтеникава пяна. За моя радост очите ѝ останаха затворени.

— Свържете се с интензивното и инфекциозното — извиках в нарастващата глъчка; грабнах един твърд смукателен катетър и отворих клапата. — Кажете на онези от лабораторията, че ако не побързат, сами ще си определим антибиотиците.

Специалистите от отделението по инфекциозни болести винаги роптаят, когато сами предписваме антибиотици, дори да сме ги избрали правилно. Този ден нямаше да мина без тяхна помощ.

Натопих защитените си с ръкавици пръсти в примесените с кръв храчки, като течаха от устата, и разтворих челюстите с пръсти. През тънката гума усещах топлината на лепкавата течност. Как съм допуснал да се стигне дотам? Каквото и да ми беше мнението за нея, тя бе колежка. Съвестта ме глождеше; плувах в пот.

— Чакай да взема проба от тази гадост, преди да сте я изсмукали — каза лаборантът, който току-що бе привършил с взимането на кръв.

Избута ме настрани, взе чиста епруветка и неохотно поднесе гърлото ѝ към гъстата течност, изтичаща от ъгълчето на устата на болната. После щеше да фиксира капка от пробата върху микроскопско предметно стъкло и да го потопи във виолетово багрило и йоден разтвор — съставките на оцветяването по Грам^[2]. След двадесет минути щеше да е в състояние да определи какъв е смъртоносният микроорганизъм. Лаборантът бръкна с дълга метална пръчица, увита с памук на края, в гърлото на жената. Цялото тяло на болната се сгърчи; тя започна да кашля, гърлото ѝ се сви. По очилата ми полепнаха жълти капчици. Лаборантът издърпа пръчицата; от памука висяха гъсти храчки. Пробите щяха да бъдат посетени на различни хранителни среди, за да се определи към какъв антибиотик е чувствителен микроорганизмът.

— Достатъчно — каза лаборантът, прибра пробите в епруветки и ги надписа.

Наврях катетъра в устата на пациентката. Течността от устата ѝ изчезна с шум в тръбичката. Жената отново реагира на допира, но този път по-слабо. Погледнах гърлото, но не установих следи от възпаление

на сливиците или обезцветяване на лигавиците — признаците за токсичен шок. Дали обаче щеше да издържи интубация без упойка? Отвратих се от собствената си нерешителност.

— Готово, Ърл — чух познат глас зад гърба си.

Беше доктор Майкъл Попович с ларингоскоп в едната ръка и оранжева ендотрахеална тръба в другата. Дори да не беше заговорил, с прошарената брада, стърчаща изпод маската и крушовидното му тяло, нямаше как да го сбъркам с друг. Бе главен преподавател и мой заместник; и най-важното — приятел.

— Благодаря, Майкъл — казах аз и му отстъпих място.

Той вкара металния накрайник на ларингоскопа над езика на болната, натисна го, за да отвори дихателните пътища и да освети гласните струни, и пъхна гумения уред в трахеята на жената. Тя вдиша мъчително, изхвърли още малко от жълтата слуз, която запушваше бронхите ѝ, и замря. Попович започна да я вентилира, но в този момент дотича специалистът по инхалационна терапия и я пое. Майкъл отстъпи, после ме хвана за лакътя и ме отведе в един ъгъл на стаята, за да не ни чуят останалите.

— Ърл, какво, по дяволите, става с тази жена? И добре ли си? За бога, блед си като платно, потиш се... — Внезапно ме погледна ужасен. — Господи! Да не те болят гърдите?

Поех си дъх:

— Тази жена, Майкъл, се казва Филис Сандърс, на петдесет години, и е медицинска сестра в акушерското отделение на Университетската болница. Преди осемнадесет часа дойде със слаба кашлица, лека температура и диария. Успокоих я, че има само грип, и я отпратих.

Останалата част от отделението се втурна в стаята. Стажанти, нетърпеливи да се упражняват, разопаковаха спринцовки и катетри за системи. Майкъл набързо ги разпредели по задачи. Писукането на мониторите и виковете само прелитаха покрай ушите ми.

Пациентката се нуждаеше от антибиотици. Сам обаче не бях в състояние да оценя всички симптоми и да определя вероятния причинител на инфекцията. Изобилието на гной показваше инфекция от грам-положителни коки^[3], вероятно пневмококи, но останалите признаци не бяха характерни и ме навеждаха на мисълта за нещо

нетипично. Дали не се опитвах да се самоуспокоя... да си представя нещата по-сложни, отколкото бяха, за да оправдая грешката си?

Из стаята внезапно се разнесе миризма, която ми подсказа, че някой е взел проба от изпражнения. Въпреки че източникът на инфекцията очевидно беше в белите дробове, както в много американски болници, щяхме да ѝ направим задължително изследване за ВРЕ — ванкомицин-резистентни ентерококи.

Не можех повече да чакам резултатите от лабораторията. Обърнах се към Сюзан, която тъкмо затваряше телефона:

— Вкарайте ѝ два грама цефтриаксон в едната система и един грам еритромицин в другата.

Тези антибиотици щяха да подействат на голям брой вероятни причинители на инфекцията.

— В интензивното са готови да я приемат веднага щом я реанимираме — докладва Сюзан, написа рецепта за антибиотиците и я връчи на един санитар, който чакаше, готов да изтича за поръчката.

Налягането на Филис Сандърс слабо се повиши. Вкарахме ѝ антибиотиците и направихме рентгенова снимка, преди да я изпратим към интензивното, където щяха да я поставят на респиратор.

Дори успяхме малко да позабавим сърцето с дигоксин. Снимката потвърди диагнозата — пневмония. Целият ѝ десен дроб и част от левия бяха запушени от инфекцията, но засега бяхме успели да я извадим от комата. Резултатите от кръвното изследване показваха катастрофално понижение на броя на белите кръвни телца, увеличено количество на чернодробните ензими и затормозени бъбречни функции.

След като се опомни от изненадата от моето изказване, Майкъл се опита да ме успокои. Увери ме, че съм действал правилно, но това не ми помогна особено. Погледна бележките ми от предишното посещение на жената и каза, че той също би постъпил така.

— Като се има предвид развитието на нещата, трябваше да я задържа — възразих аз.

— На какво основание? Малко температура. Виж резултатите. Поне в този случай е добре, че стажантът е предписал извънредни изследвания. Освен леко повишеното ниво на бели кръвни телца и на натрия всичко е било нормално, включително и физическия преглед. Момчето дори я е пратило на рентген, което аз, честно казано, никога

не бих направил. Но от бележките му личи, че и той не е показал нищо.

— Затруднени функции на белия дроб от пушенето и незначителна хоризонтална ивица в долната част на десния дроб, която сметнахме, че е или съединителна тъкан, или ателектаза^[4] — добавих аз; вече знаех доклада наизуст.

Седяхме в един ъгъл на общото помещение — голяма зала в центъра на отделението, с огромни прозорци към останалите му части. Постоянно гледах през рамото на Майкъл за нови линейки или пациенти, пристигнали пеша, но засега град Бъфало ни даваше малко почивка и в спешното цареше спокойствие. Стажантите, изглежда, се справяха сами с малкото постъпили през деня.

— Очевидно инфекцията е започнала точно от този малък белег, който се оказва много по-важен, отколкото си го мислехме — добавих с патетичен глас.

— Глупости! — възрази Майкъл, достатъчно високо, та всички в стаята да чуят.

Една студентка вдигна очи от компютъра си, но никой друг не ни обърна внимание. Майкъл заговори по-тихо, но не и по-спокойно:

— Ако някой заяви, че по снимката може да се извади друго заключение, ще го нарека лъжец. Никой не е в състояние да предскаже, че това петънце ще се развие в такава инфекция, поне не без предишна снимка за сравнение. Което, между другото, ме кара да се чудя защо е дошла в „Сейнт Пол“, а не се е обърнала към здравната служба за персонала в Университетската болница.

— В отпуската е, „Сейнт Пол“ ѝ е в района. Освен това не е искала в службата ѝ да научат, че е болна.

Това бяха само част от причините. Всъщност жената се беше обадила предварително, за да се увери, че съм на смяна. „Работя с жена му“ — обяви тя при постъпването. След това увеличи неудобството на сестрите, като заяви: „А синът ми е главен лаборант в болницата.“ Приложила същата тактика и към стажанта, който пръв се занимал с нея, за да ѝ направи повече изследвания от необходимите. Отблъскваше всички с нахалството си. Научих тези подробности от сестрите едва след като я бях отпратил, но и без това компанията ѝ ми беше неприятна.

„Познавам Джанет, доктор Гарнет“ — ми каза вместо поздрав Сандърс, когато отидох да прегледам резултатите ѝ със стажанта.

Доктор Джанет Грейстън е моя съпруга, гинеколог в Университетската болница. Постоянно срещам хора, които я познават, за чиито деца се е грижила, хора, които са ѝ благодарни. Този случай беше различен.

„Толкова съм слушала за вас“ — продължаваше Сандърс с висок, писклив глас. Облечена в болничен халат, скръстила ръце на гърдите си, със сива коса, вързана в стегнат кок, тя изглеждаше студена, сдържана. Опита се да се усмихне, но излезе нещо като намръщване. През цялото време сякаш казваше: „И вие ли ще ме разочаровате?“

Веднага ми стана неприятна. Особено ме отврати желанието ѝ да използва познанството си с Джанет, за да ме манипулира.

После ми каза какво работи синът ѝ и добави: „И той е работил с жена ви.“ След тези нейни думи едва се сдържах да не избухна. Докато ѝ обяснявах, че няма нищо сериозно, си мислех: „Иди да се оплакваш в друго спешно отделение.“

Майкъл внезапно ме върна в настоящето:

— От колко време, казваш, че била болна?

— Само един ден. Сутринта малко я боляла главата, после вдигнала температура и получила разстройство.

— Не ми звучи като достатъчно основание сестра да отиде в спешно отделение. Дали не е предпочела „Сейнт Пол“, защото в собствената ѝ болница я знаят като симулантка?

— Може би — отвърнах, без да признавам, че и аз това си бях помислил, когато я отпращах. — Очевидно този път не се е преструвала.

Майкъл се усмихна и ме потупа приятелски по рамото:

— Не се самообвинявай, Ърл. Ти най-добре знаеш, че срещу някои болести не може да се направи нищо.

Майкъл довърши отчета на действията си при реанимацията на пациентката, връчи ми картоната на Сандърс и добави:

— Ако случаят се постави на разглеждане, всеки лекар ще се съгласи с мен.

После стана и бързо се запъти към входа, пред който беше пристигнала поредната линейка.

Искаше да ме успокои, но като спомена, че случаят може да се постави на разглеждане, страхът, който се опитвах да преодоля, само се увеличи. Всяко неочаквано повторно посещение на пациент в болницата води до разследване на причините за грешната диагноза. Когато станах завеждащ на спешното отделение преди осем години, лично настоявах за въвеждането на тази практика. Не всички в „Сейнт Пол“ обаче одобряваха този своеобразен съд, където грешките се анализираха подробно и се критикуваха. Винаги, когато комисията разглеждаше мой случай, неколцина недоволни лекари се заемаха да разчистват стари сметки. Този път можеше и да успеят. Докато записвах бележките си в картоната, през съзнанието ми отново и отново преминаваха събитията от предния ден. Дали стажантът и болната не ми бяха спестили някаква подробност?

[1] Интубиране — вкарване на тръба в орган, в случая — в дихателните пътища. — Б.пр. ↑

[2] Метод на оцветяване на микроорганизми, при което клетките се обагрят или в тъмновиолетово (грам-положителни), или в розово (грам-отрицателни). — Б.пр. ↑

[3] Бактерии с кръгла форма. — Б.пр. ↑

[4] Липса на въздух в някоя част на белия дроб вследствие на недостатъчно разтваряне на алвеолите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

През следващите петнадесет минути напразно се опитвах да се съсредоточа върху проблемите на някакъв старец, когото, изглежда, го болеше всичко. Накрая предложих на разтревожения студент, който се занимаваше с пациента, да се обърне за съвет към Майкъл.

— Доктор Гарнет — извика телефонистката на отделението от другия край на стаята. — Търсят ви от лабораторията. За Сандърс.

Грабнах най-близкия телефон и натиснах 3:

— Гарнет на телефона.

— Доктор Гарнет — започна лаборантът, очевидно възбуден, — стафилококи са. Многобройни струпвания от грам-положителни коки в храчките.

— Сигурен ли сте? Да не са просто редици от пневмококи, събрани по на гъсто?

Въпреки че и двата микроорганизма са грам-положителни коки, т.е. се оцветяват в синьо по Грам и изглеждат кръгли под микроскопа, пневмококите се свързват последователно по двойки или във верижки, а стафилококите се събират на групички, подобни на гроздове. Очаквах инфекцията на болната да е пневмококова.

— Като по учебник са — отвърна той, — цяло лозе. Ще запазя препаратите за обучение на студентите. Сега посяваме останалите проби.

Беше възбуден като дете с нова играчка. Стафилококовата пневмония се среща много рядко, а бактеремията^[1], причинена от стафилококи, е още по-необичайна. В ентузиазма си явно не си даваше сметка, че диагнозата му означава вероятност за смъртен изход едно на три.

— Как предполагате, че се е заразил? В болницата или навън? — попита той загрижено.

Отговорът на този въпрос бе много важен, защото, ако инфекцията беше възникнала в болницата, микробите щяха да са резистентни към антибиотиците, които бяхме дали на пациентката.

Особено един щам — MRSA (метицилин-резистентен *стафилококус ауреус*) — е чувствителен само към ванкомицин.

— Медицинска сестра е в Университетската болница — отвърнах. — Смятам, че трябва да приемем, че бактериите са резистентни на антибиотици, докато не излязат резултатите от клетъчните култури.

— Благодаря за интересния случай, докторе! — каза лаборантът, преди да затвори.

Обадих се в интензивното и уведомих дежурната сестра за резултатите от микроскопското изследване. Тя ми съобщи, че от инфекциозното още не са дошли да видят пациентката, затова предписах ванкомицин — за всеки случай.

— Да спрем ли еритромицина? — попита тя не без основание.

Ако пневмонията беше предизвикана от стафилококи, еритромицинът нямаше да допринесе с нищо за лечението; щеше само да увеличи опасността от странични ефекти. Поколебах се.

— Доктор Гарнет? — повтори сестрата след неколкоминутно мълчание.

Нещо не беше наред. Все още не знаех какво, но през дългите години в спешното съм се научил да не пренебрегвам неудобното чувство, че нещо съм пропуснал.

— Не — отвърнах бавно, — продължавайте с еритромицина, докато не я видят от инфекциозното. И без това сигурно ще променят всичко, което съм предписал. Между другото, някой свързал ли се е с близките ѝ?

— На домашния ѝ телефон никой не отговаря. В картона пише, че е вдовица. Сандърс е моминското ѝ име. Най-близкият ѝ роднина е синът ѝ, Харолд Милър, живее на същия адрес. Той ли я докара?

— Не, според картона от „Бърза помощ“, един съсед я намерил сутринта и се обади на 911.

Поколебах се, преди да дам следващото предложение, но трябваше да го направя:

— Синът ѝ е главен лаборант в Университетската болница. Потърсете го там. Кажете му да ми се обади в спешното.

Затворих телефона и се огледах, за да се убедя, че Майкъл и стажантите се оправят и без моя помощ. Отидох при шкафа, където държах справочната литература. Докато повечето стажанти търсят

всякакви справки в компютрите, аз все още предпочитам печатните издания. Като главен лекар се грижа в отделението да има и двата вида литература.

Въпреки че микроскопското изследване показваше стафилококи, прекалено много симптоми не бяха типични за такава инфекция. Взех средния том на медицинския справочник на „Сайънтифик американ“ — дебела книга, към която всеки месец излизат допълнения — и отворих на раздела за белодробни инфекции.

Диференциалната диагноза на отделните видове пневмонии ме поуспокои. Симптомите на Сандърс изведнъж се подредиха. Наистина, гъстите кървави храчки бяха по-типични за пневмококова инфекция, но можеха да се дължат и на разрушаване на белодробната тъкан от стафилококови токсини. Кръвта можеше да е резултат от оток на белия дроб — състояние, при което шокът и възпалението причиняват разрушаване на мембраните на миниатюрните мехурчета, през които при нормални условия кислородът постъпва в кръвта. Като резултат, алвеолите се изпълват с кръв и серум.

В статията пишеше, че стафилококите се срещат в носната кухина на повече от петдесет процента от болничния персонал (добре известна статистика) и че това е най-често срещаната болнична инфекция при пациенти в напреднала възраст или със смущения в имунната система. В допълнението обаче беше публикувана друга статистика. Напоследък случаите на устойчиви към антибиотик щамове — MRSA и VRE — в американските болници бяха достигнали до четиридесет процента.

От тези данни направо ми настръхна косата. Веднага почувствах необходимост да си измия ръцете.

Следващата глава обаче, макар и успокоителна относно личната ми безопасност, затвърди подозренията ми, че има нещо странно в начина на заразяване на Сандърс. Здрави възрастни хора развиват стафилококова пневмония само след боледуване от грип или друга инфекция, която да увреди белите дробове. Нормалната картина включваше поне петдневно боледуване от грип, преди да се развие опасното за живота възпаление, което наблюдавах при Сандърс.

Еднодневната предварителна инфекция, с която сестрата се беше явила предния ден, нямаше как да предизвика такива усложнения.

Както се вирах в дребния шрифт, внезапно си дадох сметка, че жълтите капчици от храчките на Сандърс все още стоят по очилата ми.

— Мамка му! — възкликнах.

Същата студентка, която бе вдигнала глава при грубата реплика на Майкъл, ме погледна неодобрително.

— Извинете — промърморих и изхвърчах от стаята.

Изтичах в миялнята, нахлузих ръкавици, потопах очилата в дълбокия умивалник и изпразних върху тях половин бутилка концентриран дезинфектант. Очите ми се насълзиха от изпаренията. Като се върнах в общото помещение, миришех на наскоро почистена тоалетна.

— Пфу! — възкликна с отвращение Майкъл, който разглеждаше книгата, оставена отворена на бюрото. Разделът за пневмониите беше привлякъл вниманието му. — Що за афършейв?

— Много смешно!

Посегнах да прибера справочника.

— Чакай — спря ме той и посочи един абзац, който още не бях прочел.

В него се описваше точно предварителната инфекция, която търсех:

Пневмонията се предшества от едnodневна миалгия, неразположение и леко главоболие, следващи инкубационен период между 2 и 10 дена. Може да се получат също така гастроинтестинални разстройства, особено диария, и ортостатично замайване. Отначало кашлицата е незначителна.

Погледнах заглавието на параграфа: болестта на легионерите^[2].

Дребният Гари Росит, завеждащ лекар на инфекциозното отделение, беше най-големият мръсник в болницата. Никога не пропускаше възможността да използва богатите си познания по заразни болести, за да унижи някой колега. Може би така си отъмщаваше на всички, задето са по-високи от него. Аз обаче

предполагам, че просто му доставяше удоволствие да се държи гадно. Търпяхме го единствено заради професионалните му знания, благодарение на които помагаше на не един отчаян пациент.

— Виж какво, Ърл, това, че си отпратил жената вчера, не означава, че сега трябва да я тъпчеш с антибиотици. Така няма да намалиш вината си.

Почувствах, че почервениям от яд. Стояхме пред изолатора на интензивното, силно осветено остъклено помещение в задната част на отделението. Росит тъкмо си беше свалил предпазното боне и останалото защитно облекло след прегледа на Сандърс и къдравата му черна коса стърчеше безразборно във всички посоки. Идеше ми да го хвана за нея и да го вдигна над земята.

— Поръчах изследване за легионела — съобщих му през зъби.

За да се определи този труден за откриване организъм, бяха нужни специални условия на култивиране и сложни методи за оцветяване. Изследването щеше да отнеме три дена. Дори след това никой от тестовете нямаше да даде стопроцентова сигурност.

— Как ти хрумна да поискаш такива изследвания? — попита той с враждебна нотка в гласа. — Няма данни стафилококовата пневмония да се предшества от болестта на легионерите.

— Покажи ми данни за стафилококова пневмония и бактеремия след двадесет и четири часова предварителна инфекция.

Запазихме мълчание за няколко секунди, като се измервахме с поглед. Дежурната стажантка от интензивното започна нервно да се суети наоколо.

Росит вдигна рамене:

— Нищо чудно, че бюджетът все не ни стига — промърмори той и се настани на голямото бюро в стаята, за да попълни картоната за прегледа.

Зад него стояха десетина монитора; от време на време някой от тях пропищяваше, за да привлече вниманието на сестрите. В едни случаи просто изключваха алармата. В други — се втурваха към заградените със завеси легла в отделението, за да обслужат някой пациент. Понякога иззад завесите долиташе вик или стенание, но интензивното по принцип е спокойно място. Върху някой от мониторите се документираха и данните за агонията на Филис Сандърс.

Стажантката плахо се приближи и попита:

— Доктор Гарнет, какво да правим, ако доктор Росит отхвърли еритромицина?

Еритромицинът е антибиотикът за лечение на легионела.

— Няма да приемем мнението му — отвърнах не много тихо. — Той е само консултант.

Дребният мъж се размърда нервно, подписа краткото си заключение, надигна се и се върна при мен. Поклати глава и се опита да се усмихне, но сега той беше почервенял.

— В това състояние, Гарнет, смятам, че нищо няма да ѝ помогне. Ще продължим дискусията пред комисията за лекарски грешки, когато ще имаме резултатите от аутопсията и няма да се налага да слушаме глупостите, които си измислил, за да замажеш вината си. А между другото, вчера си пропуснал нещо много важно, което щеше да оправдае задържането ѝ в болницата.

Росит се завъртя бързо на пети и се запъти към изхода. Натисна копчето, което отваряше плъзгащата се врата; след това се обърна отново към мен. С проскубаните си мустаци, набито тяло и къси крака винаги ми е приличал на герой от видеоигра. Сега обаче в триумфалния поглед, с който ме удостои, преди да излезе, нямаше нищо забавно.

Стажантката объркано замачка слушалката си.

— Извинете ме, доктор Гарнет, трябва да огледам пациентите — каза нервно тя и се шмугна зад една завеса.

Издишах силно, стомахът ми се сви. С мъка пристъпих към бюрото, където Росит бе оставил картона. Като проклинах злобния дребосък, бързо прегледах бележките си от предния ден. Не успях да открия нищо, което да съм изпуснал, както твърдеше той. Почти бях решил, че обвинението му е само евтина инсинуация, когато погледът ми падна върху няколко подчертани изречения от бележките на сестрата:

14,00 ч. Пациентката е изписана от доктор Гарнет. Твърди, че ѝ се вие свят, когато стои права, но не и когато седи. Пациентката е изкарана през главния вход на количка и качена на такси.

Ортостатично замайване — сестрата е трябвало да му обърне внимание и да измери кръвното на пациентката в право положение. Тогава вероятно щяхме да забележим, че състоянието ѝ не е стабилно. Поне щяхме да я включим на системи, за да възстановим налягането, и да ѝ направим още някои изследвания. Щеше да е в болницата, когато състоянието ѝ се влоши и ранното приемане на антибиотици може би щеше да увеличи шансовете ѝ за оздравяване.

Самата Сандърс сигурно знаеше, че виенето на свят е важен симптом. Дали беше настояла отново да ѝ се премери кръвното и така само да е засилила неприязънта на сестрата? Дали бяха отминали оплакванията ѝ с пренебрежение само и само да се отърват от нея?

Поведението на всички служители в спешното отделение зависи от поведението на главния лекар. Знаех, че подчинените ми гледат от мен. Дори всички в отделението да смятаха Сандърс за досадница, от мен зависеше дали ще се отнесем към нея като към симулантка.

Росит бе прав. Бях пропуснал да забележа пониженото налягане на пациентката. Нещо по-лошо, заради мен никой не ѝ беше обърнал внимание.

Буквално избягах от интензивното.

[1] Наличие на живи бактериални клетки в кръвта. — Б.пр. ↑

[2] Вид пневмония, която се причинява от грам-отрицателни бактерии от род *Legionella*. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Трудно ми беше да преглеждам пациентите. Замислих се дали да не прехвърля смяната на Майкъл, докато се съсредоточа над работата, но мисълта да бездействам ми беше още по-неприятна.

Когато се върнах в отделението, извиках Сюзан и ѝ разказах какво съм научил току-що. Изражението ѝ издаваше, че и тя изпитва същото безпокойство като мен.

— О, не! — изръмжа тя. — Коя е тази сестра?

В объркването си бях пропуснал да прочета името.

— Съжалявам, но сега записките ѝ бият на очи върху картоната. Росит бе достатъчно любезен да ги ограда.

— Стига бе!

— Нали го знаеш. Умира да изтъква грешките на другите. Страхувам се, че изгаря от нетърпение да избърше пода с мен заради този случай. Лошото е, че в усърдието си да ме омаскари ще навреди на всички в отделението, които са имали работа със Сандърс.

— Главните лекари са особено примамлив дивеч, нали? — попита рязко тя, очевидно раздразнена от перспективата Росит да нанесе удар на нейното отделение. — За бога, този човек е голяма напаст. Заради него всички в болницата предпочитат да прикриват грешките си, вместо да се учат от тях.

Аз се изсмях:

— Така мислят и някои лекари за идеята ми да преразглеждаме случаите на повторни посещения на пациенти.

Гласът ми сигурно звучеше много плачевно.

Сюзан се ококори изненадано:

— Ърл Гарнет! Как можеш да се принизяваш до тази гнида? При това преразглеждане ти си обективен, всеки го знае, дори онези, които не обичат да признават грешките си. Ти помагаш на лекарите да подобряват уменията си, Ърл. Това изобщо не интересува Росит. Той е злобен и прост. Това е всеизвестен факт!

Сюзан рядко се обръщаше към мен на малко име — само извън отделението. На работното място, дори след толкова години съвместна

работа, държеше на йерархията. Вредата, която Росит можеше да причини на отделението, очевидно я тревожеше.

— Благодаря за подкрепата, Сюзан — казах аз, като се опитах да придам по-спокоен тон на гласа си.

Тя се намръщи:

— Сигурен ли си, че искаш да останеш до края на смяната? Днес не сме много натоварени, можеш да се заемеш с по-леките случаи.

— Сандърс също беше лек случай.

Сюзан ме изгледа загрижено, после кимна:

— Да. Разбирам те.

В спешното отделение леките случаи са тези, които водят до грешки — понякога се оказват някакви редки смъртоносни заболявания. За повечето лекари колкото по-тежко е болен пациентът, толкова по-просто е лечението. Пациентите в клинична смърт — тези със спряло сърце — се лекуват най-лесно.

— В това състояние май е най-добре да ида в реанимацията.

Оставих я да ме гледа озадачено и се отправих към приемната, за да намеря най-тежко болния пациент.

През следващите двадесет минути един астматик с тежък пристъп ме задържа далеч от мислите за Сандърс и Росит, но когато се върнах към по-леките случаи, те отново изплуваха в съзнанието ми. Всеки път, когато слушах оплакванията на някой пациент, който се опитва да представи болката си за по-сериозна, чувствах, че мамя доверието му. Представях си погледа на Сандърс. Изражението в очите ѝ: „И вие ли ще ме разочаровате?“

После се обади синът ѝ.

Тъкмо шиех цепнатата устна на едно петгодишно момиченце, което паднало по стълбите, понеже се пързаяло с боси крака. Телефонистката подаде глава в малката операционна:

— Доктор Гарнет. Търси ви господин Харолд Милър от Университетска болница. На трета линия.

— Веднага идвам.

Свърших шева и отидох на телефона:

— Господин Милър, аз съм доктор Ърл Гарнет. Сигурно се обаждате заради майка си.

Опитах се да преглътна, но устата ми бе пресъхнала.

— Доктор Гарнет! Бях в библиотеката. Секретарката на лабораторията ме намери преди пет минути. Една от вашите сестри се обадила да каже, че сте приели мама с пневмония и септичен шок.

Говореше бързо и насечено. Гласът му беше напрегнат, но не можех да определя дали е ядосан или не.

— Страхувам се, че състоянието ѝ е много тежко, господин Милър. Добре, че ви намерихме — казах с колкото се можеше по-загрижен тон.

Мразя тези разговори по телефона. Като не виждам лицето на събеседника си, не мога да преценя как посреща думите ми. Нямах намерение да го лъжа, но имаше опасност да кажа нещо, което да ми навлече неприятности с адвоката му.

— Доктор Гарнет, какво се е случило? Говорих с мама около десет вечерта. Каза, че сте я прегледали вчера следобед и сте я уверили, че няма нищо страшно, само грип.

— Виждали сте я снощи? Беше ли добре?

Предполагах, че е започнала да се влошава веднага след като си е тръгнала от болницата. Но ако към десет е била все още добре, значи възпалението се е развило за по-малко от дванадесет часа.

— Не, не съм я виждал — отвърна той. — Обадих ѝ се от болницата. Бях дежурен. Звучеше малко настинала.

Бързината на развитие на болестта беше необичайна за здрава жена на петдесет години. Внезапно ми се прииска да разбера повече, дори да рискувам да си навлека гнева на събеседника си.

— Господин Милър, извинете, че така ви разпитвам по телефона, но болестта на майка ви ме озадачава. Не е типична и вие вероятно ще ми помогнете да открия отговора. Бихте ли дошли в интензивното отделение?

— Разбира се, но какво имате предвид под „нетипична“.

— Предварителната инфекция е протекла необичайно бързо.

— Какво показва микроскопското изследване? Хайде, доктор Гарнет, какво криете?

По дяволите! Искях да му го кажа, когато се срещнем, но сега вече не можех да затворя телефона. Гласът му звучеше все по-тревожно.

— Оцветяването по Грам показва стафилококи.

— Стафилококи! Стафилококова пневмония?

Той замълча за известно време, като вероятно пресмяташе шансовете на майка си. Като главен лаборант, сигурно знаеше достатъчно, за да разбере сериозността на положението.

— Вижте, господин Милър, хайде да се видим и...

— Мислите ли, че се е заразила в болницата? Нали знаете, че от пет дена е в отпуск? — Говореше все по-възбудено, но изглеждаше решен да продължи разговора по телефона. — Не ме дръжте в неведение.

— Да, и аз се опасявам, че може да се е заразила с МРСА, затова ѝ предписах ванкомицин. — Реших да задоволя интереса му. Така щеше да се подготви за най-лошото. — Въпреки че е била в отпуск, може да е носила микроорганизмите в горните си дихателни пътища. Наскоро имали ли сте проблеми със стафилококови инфекции в болницата?

— Напоследък не, но сме имали случаи на МРСА. Знаем, защото съм в комисията по епидемиологичен контрол заедно с жена ви, Джанет.

Потреперих при привидно безобидното споменаване на името на Джанет. Надявах се никога да не разбере как съм намразил майка му за подобна реплика предния ден.

— Майка ви каза, че била напълно здрава, преди да дойде на първата си визита. Така ли беше?

— Да. Не знам да е имала други проблеми освен тютюнопушенето.

— Да не би да е имала настинка през тези пет дена и да не ѝ е обърнала внимание? Да е пренебрегвала симптомите? Да не е споделила?

В слушалката се чу слаб смях:

— Доктор Гарнет, майка ми никога не пренебрегва такива неща.

Гласът му стана малко по-спокоен. Вероятно професионалният разговор по телефона му помагаше да преодолее началния шок.

Затова продължих с въпросите. Честно казано, изгарях от любопитство да науча какво точно е станало със Сандърс, след като се е прибрала вкъщи. Фактът, че синът ѝ е разговарял с нея толкова часове, след като я бях отпратил, облекчаваше до известна степен чувството ми за вина.

— Снощи майка ви оплаква ли се от виене на свят?

— Не. Каза, че се чувствала малко замаяна. Но предположих, че е от грипа. Защо питате?

Трябваше да внимавам с отговора, за да не се издам напълно.

— Предварителната инфекция може да се окаже нещо не много често срещано, но доста сериозно.

— Какво имате предвид?

По дяволите! Отново го бях разтревожил. Опитах се отново да го успокоя:

— Господин Милър, моля ви. Това е само предположение. Елате и ще поговорим, след като видите майка си.

— Каква рядка и опасна инфекция имахте предвид? — попита той гневно.

„Сега го загази, Гарнет“ — помислих си аз.

— Господин Милър, повтарям, няма доказателства. От инфекциозното смятат, че са глупости и...

— Отговорете ми! — заповяда той.

— Прилича на болестта на легионерите — признах най-накрая.

— О, Господи!

Върнах се в кабинета си, четвъртита дупка в задната част на коридора, далеч от шума на спешното отделение. Секретарката ми, Карол Ламонт, се беше обадила, че е болна, така че, за моя радост, останах сам.

Седнах на бюрото си, без да светвам лампите, и се замислих къде още греша. През малкото прозорче на кабинета се процеждаше оскъдна светлина.

Бях отпратил Сандърс при първото ѝ посещение. Опитите ми да успокоя сина ѝ се провалиха напълно. Вместо това го наплаших още повече с приказките си за легионелата^[1]. Защо не си държах проклетата уста затворена?

Защото изпитвах все по-голяма нужда да науча нещо повече за странната болест.

Може би Росит бе прав. Чувството ми за вина ме караше да преигравам.

По-добре да предупредя в интензивното за посещението на Милър. Посегнах към телефона. Стюарт Делорам, главният им лекар,

трябваше лично да се занимае с Милър. Той единствен можеше да го успокои. От личен опит знаех колко добър подход има към пациентите. Може би въпреки бъркотията, която бях създал, Милър щеше да се довери на екипа на интензивното отделение.

— Доктор Делорам е на събрание — обяви секретарката му.

— Мамка му!

— Моля!

— Извинете. Тъкмо си спомних, че и аз трябва да присъствам.

Ще го видя там.

Изскочих от кабинета и се насочих към огромното фойе. Събранието, което бях забравил покрай грижите си със Сандърс, беше пълна пародия. Ръководствата на „Сейнт Пол“ и Университетската болница бяха решили, че ще спестят пари, ако напълно слоят администрацията на двете заведения. На това заседание щяха да присъстват главните лекари и от двете болници, за да изберат по един общ завеждащ за всяко отделение. Това беше политическият еквивалент на внезапна смърт. В продължение на седмици директорите и главните лекари на всички нива се опитваха със зъби и нокти да запазят службите си. Щеше да има спечелили и загубили и няма какво да крия, че в борбата често се раздаваха удари под пояса.

Всичко бе доста неясно. Загубилите щяха да си останат завеждащи отделения в собствените си болници. Във всеки случай, ако загубех срещу колегата си от Университетската болница, все така щях да оглавявам спешното отделение на „Сейнт Пол“, но нямаше да участвам в заседанията на управителния съвет. Така нямаше да имам възможност да защитавам спешното от нечестните игри на други отделения и да се опълчвам срещу неоправдани съкращения на средства.

Преминах през двойните врати на залата и се потопих в шумна тълпа от около стотина души. Те се разхождаха, разговаряха разпалено и разнасяха хартиени чинии със сандвичи и чаши с разноцветни течности — скромна почерпка. Нашите лекари си бяха по престилки; гостите — с костюми. Очевидно официалната част вече бе приключила.

Незабавно започнах да гледам за Делорам. Някои познати ме подразниха за закъснението и се пошегуваха, че съм си загубил службата, но и самите те не изглеждаха много весели. Поздравих и

някои колеги на Джанет, които бях срещал в Университетската болница, но не спрях да говоря с тях. Делорам разговаряше загрижено с Шон Карингтън, главния хирург. Докато Делорам бе среден на ръст, с тъмна коса и безупречно облекло, Шон беше висок и червената му коса и мустаци стърчаха на всички страни.

— Здравей Ърл! Какво ще кажеш да уредим този малък спор още тук, като гладиаторите. Въръждаваме се с по една клечка за зъби, заставаме по двойки един срещу друг... „О, Цезаре, обречените на смърт те приветстват.“

Въпреки грижите си не можах да не се засмея. Карингтън винаги разведряваше настроението.

— Извинявай, Шон, но трябва спешно да говоря със Стюарт.

Леко хванах Делорам за ръкава и го дръпнах към близкия изход.

— Разбира се — каза Шон. — Тъкмо да си взема още сандвичи.

— Какво има? — попита Делорам веднага щом останахме насаме.

Набързо му обясних за Сандърс и злополучния ми разговор със сина й.

— По-добре побързай — заключих. — Скоро ще е тук.

— Ще се оправя с него — каза кратко Делорам, като ми подаде чинията си с нахапана наденичка и чаша с някакъв зелен сок. — Не се тревожи.

Останах с остатъците от обяда му в ръце и се замислих дали да не хапна нещо. Свитият ми стомах обаче отказа и аз хвърлих всичко в близкото кошче.

Присъединих се към Шон, който трескаво трупаше курабийки в чинията си. Останалите започваха полека-лека да се изнизват. За мое облекчение Росит го нямаше.

Посочих чинията на Шон:

— Ще ти ги удържат от заплатата.

— Каква заплата? — избоботи той с пълна уста.

— Без майтап, какво стана на събранието?

Шон преглътна тежко:

— Още нищо определено. Но Хърст даде да се разбере, че ще отстъпи някои отделения, за да задържи ръководството на анестезиологията и „Вътрешни болести“ за „Сейнт Пол“.

— Страхотно!

Това не ме изненада. Пол Хърст, бивш хирург, беше директор по медицинските въпроси и в същото време изпълняваше задълженията на финансов директор. Правеше каквото си иска с болницата. Главните лекари на отделенията, които искаше да задържи, бяха мекотели, които лесно му се оставяха да ги управлява. За сметка на това, двамата с Шон му се противопоставяхме винаги когато злоупотребяваше с правата си. Досега нямаше как да се отърве от нас.

— Очевидно е намерил начина да ни отреже крилцата.

— О, защо мислиш така? — попита Шон, като кимна към другия край на залата.

Там стоеше Хърст, висок, среброкос и както винаги, блед като платно. Смееше се гръмко с Арнолд Пинтър, безгръбначния шеф на „Вътрешни болести“. Арнолд винаги се озърта и прилича на полска мишка, която се оглежда да не я дебне сокол. Но не и днес. Сега се усмихваше широко и изглеждаше по-щастлив от всеки друг път.

Двамата изведнъж усетиха, че ги наблюдаваме, и сякаш за да потвърдят подозренията ми, веднага спряха да се смеят, обърнаха ни гръб и се отдалечиха с приведени глави.

— Сигурно се опасяват, че можем да четем по устните — предположи Шон.

Продължихме да се шегуваме на същата тема, но усещах, че Шон е разтревожен. Обичаше професията си на хирург, а ръководенето на отделението му беше страст.

След няколко минути радиоуредбата изгърмя:

— Доктор Гарнет! Обадете се незабавно в интензивното! Доктор Гарнет! Обадете се в интензивното!

Разговорите в залата за момент затихнаха, после продължиха с нова сила. Втурнах се към близкия телефон. В бързината изпуснах слушалката, докато набирах познатите цифри. Делорам вдигна:

— Ърл?

Очевидно ме очакваше. В слушалката се чуваха викове.

— Какво, по...

— Бесен е, Ърл, не мога да го озаптя. Още по-зле, сестрите му показаха картон, от професионално уважение. Бележката, която Росит подчерта, направо го изкара от нерви. Искане да премести майка си в Университетската болница. И дума не може да става за местене,

състоянието ѝ е много нестабилно. Но не мога да изляза на глава с него.

Само това ми оставаше. В този момент забелязах познато лице в залата.

— Стюарт, тук има един човек, който ще вразуми Милър. Кам още не си е тръгнал. Кажи на Милър, че сега ще дойде.

Затворих, без да чакам отговор.

Започнах да си проправям път през оредяващата тълпа към слабия рус мъж, когото бях забелязал. Беше на тридесет и няколко години и носеше тъмносиньо сако, тъмни панталони и светлосиня риза с разкопчана яка. Повече приличаше на кинозвезда, отколкото на главен лекар на инфекциозното отделение на Университетската болница, какъвто беше. В каквато и компания да попаднеш, винаги стърчеше поне с една глава над другите и все се налагаше да се навежда, за да чуе какво му говорят. Лекарите и стажанти постоянно го търсеха за съвет. И за разлика от Росит беше джентълмен до мозъка на костите си.

Бяхме се срещали няколко пъти и дори имах удоволствието да седя до него на няколко приема в болницата на Джанет. Вицовете му бяха пословични. Но най-ценното му качество в момента бе фактът, че е пряк началник на Милър.

Без много да се церемоня, разбутах тълпата около него:

— Извинявай, Кам.

Събеседниците му ме изгледаха раздражено. Самият Кам се усмихна и каза:

— Здравей, Ърл. Защо не виждам красивата ти съпруга? Можем да я направим директор и на двете болници и така да решим...

— Извинявай, Кам. В интензивното имаме проблем с една от вашите сестри. Силна инфекция, нужна ни е помощта ти.

Лицето му веднага придоби сериозно изражение:

— Разбира се. Извинете ме, господа; време е да се върнем към реалността.

Събеседниците му закимаха с уважение и двамата се оттеглихме към вратата. Наложих ми се да подтичвам, за да вървя в крак с него. Започнах да му обяснявам случая:

— Казва се Филис Сандърс. Познаваш сина ѝ, Харолд Милър.

— Харолд? Разбира се, че го познавам. Наскоро го избрахме за главен лаборант. Много съвестно момче. Майка му работи в гинекологията, нали?

— Точно така. На петдесет е, пуши, но не е изложена на други рискове за здравето. Вчера дойде в спешното и аз я изпратих вкъщи с, както изглеждаше, лек грип. В отпуск е и живее наблизо, затова дойде тук, а не при вас. За нещастие, тази сутрин се върна, този път с линейка и септичен шок от пневмония.

Излязохме в коридора и се заизкачвахме по стълбите. Кам взимаше по две стъпала за едно. Не показва никаква реакция на думите ми.

— При микроскопското изследване открихме стафилококи — продължих аз, — но кратката първична инфекция ме смути. Много необичайно. Шефът на инфекциозното каза, че съм луд, но...

Наложи се да замълча за известно време, за да си поема дъх. Кам продължи да тича нагоре. Изпревари ме с половин етаж, когато довърших:

— Мисля, че е легионела.

Той спря на средата на стълбите.

— Моля?

— Знам, че звучи глупаво, Кам, но като видиш изследванията и прегледаш началните ѝ симптоми...

Очаквах да го развеселя, да ми отвърне скептично, макар и не толкова грубо като Росит. Вместо това той ме погледна с широко отворени очи, сякаш вижда призрак.

— Кам, добре ли си? — попитах, разтревожен от потресаващото му изражение.

— Не е глупаво, Ърл — промълви най-накрая той. — Ако си прав, а искрено се надявам да не си, тя е третата ни напълно здрава сестра, заразена с легионела през последните шест месеца.

[1] Друго име на болестта на легионерите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Беше мой ред да се учудвам.

— Но това... това е невъзможно — заекнах, след като се отърсих от първоначалния шок. — Няма логика. Джанет не ми е споменавала да имате легионела в болницата. Освен това всички щяхме да научим...

— Това е най-странното, Ърл — прекъсна ме той, като продължи нагоре по стълбите. — *Нямаме* легионела. Проверихме навсякъде, но не открихме източника на заразата. Никоя от двете сестри не е участвала в лечение на пациент с легионела, никой друг от служителите не е носител на заболяването, не открихме нито една бактерия във водоизточниците на болницата. Повярвай ми, проверихме щателно всичко, особено след втория случай. Наложил се да заключим, че инфекцията не е болнична.

Кам спря на третия етаж и ми отвори вратата. Очевидно знаеше къде се намира спешното ни отделение.

— Има нещо странно във времето на настъпване на болестта. И двете сестри заболяха наскоро след като излязоха в отпуск.

— Какво? — възкликнах удивен. — Да не се шегуваш?

— За жалост, не. Първата заболя на петия ден след излизане в отпуск, втората — след една седмица.

— Заедно ли са прекарвали отпуска?

— Де такъв късмет? Пуснаха се шегаджийски слухове, че се къпели в една и съща вана, но всъщност двете изобщо не се познават. Едната работеше в интензивното; другата — в хирургията. Няма нищо общо; излязоха в почивка по съвсем различно време. Вторият случай толкова ни разтревожи, че проверихме дома ѝ и дори вилата, където е карала отпуска си. Нищо не открихме. Затова се надявам да грешиш. Това ще навлече ядове на много хора в болницата, включително и на мен.

Кам натисна копчето на плъзгащата се врата.

— Оздравяха ли? — попитах аз.

— Едната почина. Сестрата от интензивното не само че оздравя, ами и се върна на работа.

В интензивното беше тихо. Делорам седеше на бюрото в общото помещение със скръстени ръце. До него стоеше младеж в зелена престилка, вероятно Харолд Милър. Русата му коса беше подстригана късо и силните рамене и мускулестото му телосложение личаха дори под широката дреха. Вдигна поглед. До него беше и дребосъкът Гари Росит.

Стомахът ми се сви. Росит изглеждаше бесен, че вижда Кам на своя територия.

— Харолд — започна Кам, пристъпи към него и постави ръка на рамото му. — Случайно бях тук и чух за майка ти. Реших да мина и да ти предложа помощ.

— Благодаря — промълви Милър.

Росит понечи да възрази.

Кам се обърна към него:

— Винаги съм твърдял, че доктор Росит е един от най-способните специалисти по заразни болести в Бъфало. Бих му поверил живота си и този на близките си. — Огледа се, за да си намери място да седне. — Какво мислиш за случая, Гари?

Самолюбието на Росит бе също толкова голямо, колкото злобата му. Хвалебствията на Кам пресякоха желанието му за възражения:

— Амиии...

— Я да погледнем картона — предложи Кам, издърпа друг стол и покани Росит да седне до него.

Делорам се усмихна и ми смигна зад гърба на дребосъка.

Милър остана неподвижен, загубил ума и дума при вида на тези Крачун и Малчо на заразните болести, които, наведени над картона на майка му, започнаха да си шепнат съучастнически.

Не знаех дали да кажа някакви успокоителни думи на младия човек, или да го оставя в нелепото му мълчание. Не бях сигурен дори дали беше прочел името на значката ми и дали знаеше кой съм. Докато се чудех какво да правя, той вдигна очи и впери поглед в майка си, затворена в стъкления изолатор. Помещението беше по-ярко осветено от останалата част на отделението. Младежът погледна жената, с катетри, забити във всяка възможна вена, оплетена в електрически кабели, и каза с тих и много студен глас:

— Прилича ми на стъклен ковчег, доктор Гарнет, като от приказката за Снежанка. Доктор Росит каза, че вие сте я докарали дотук. Не искам повече да ви виждам. Просто ме оставете на мира.

— Не можеш да го направиш, Майкъл!

— Не мога ли? С три медицински сестри с легионела за шест месеца!

Бяхме сами в кабинета ми. Майкъл се беше справил с цялата работа в спешното, докато аз се разправях с Милър. Обсъждахме разкритията на Кам.

— Правих проверка на болницата им преди месец — продължи той. — В доклада на Комисията за епидемиологичен контрол не се споменаваше нищо за легионела. Ако негодниците си мислят, че ще се покроят...

Оставих го да се възмущава. Тирадата му нямаше да навреди на никого. Все още се опитвах да се съвзема от случката в интензивното. Гневът на Милър не ме изненада, нито опитите на Росит да го подклажда допълнително, но и двете бяха неприятни. Росит сигурно беше чул, че ме викат в интензивното — като акула, която подушва капка кръв от километри, — и бе побързал да провери дали не е свързано със Сандърс.

— Защо да не направя проверка? — попита Майкъл, като напълно ме откъсна от мислите ми.

— Защото ще се приеме като злоупотреба с правомощията ти на главен болничен инспектор в щата Ню Йорк.

Болничните инспектори са нещо като данъчните. Проверяват болниците, за да се уверят, че отговарят на всички клинични и академични стандарти, осигуряващи безопасното лечение на болните. Тази задача се поверява само на най-изтъкнати лекари и Майкъл Попович нееднократно е избран на тази длъжност. По правило инспекторите нямаха право да проверяват собствените си болници, за да се избягнат пристрастни оценки.

— Глупости! — възрази Майкъл. — Нали работих по случая със Сандърс. Подозираме болнична инфекция. Сестра е в Университетската болница. Това не е ли достатъчна причина да предизвикам проверка? Ще се обадя на Кам още тази вечер. Ако е

толкова прям с мен, колкото е бил с теб, ще му предложи да прегледам изследванията на предишните две болни. Ще му кажа, че на този етап няма да предприемаме по-строги мерки. Повярвай, покрай боричканията заради сливането ще се хване с две ръце за възможността да уредим нещата между нас. Последното нещо, което й трябва на Университетската болница сега, е официална проверка поради опасност от легионела.

— Не знам, Майкъл...

— Става дума за повторно посещение на болен пациент, Ърл, и ако изследванията за легионела се окажат положителни, Университетската болница ще има официално посещение от екипа ни. Кой знае дали са толкова чисти, колкото си мислят? В една болница, която съм проверявал, твърдяха, че никога не са имали легионела, а бяха пропуснали четиринадесет процента от заразените. Открихме микроорганизма в две трети от водоизточниците им — питейна вода, бани, басейн...

— Кам ме увери, че е проверил всичко.

— Хайде, Ърл. Той е много добър специалист, но е под същия натиск за икономии и прикриване на грешките, както и ние. Освен това този микроорганизъм се открива във вода още по-трудно, отколкото в храчки, и изследванията са скъпи. Мога да заключа, Ърл, че там става нещо наистина нередно, което е опасно както за пациентите, така и за персонала.

Знаех, че ми говори всичко това само за да види реакцията ми и от нея да си направи извод за последиците, които биха имали действията му. Но вместо да го разубеждавам, у мен все повече се увеличаваше желанието да направи проверката си и да разкрие какво точно се е случило на Сандърс. Замислих се за Джанет.

— Да, може би си прав — отвърнах аз.

Върнах се вкъщи около 18,00. Навън валеше. Искаше ми се Джанет да се е прибрала. Искях да се порадвам на сина си, Брендън. Искях да забравя проблемите.

На задната врата ме посрещна нашият четиридесеткилограмов пудел Мъфи. Докато скачаше и махаше с опашка около мен, успях да се добера до кухнята. В къщата цареше тишина. На кухненската маса

имаше бележка от Ейми Холис, бавачката, която живееше при нас. Пишеше, че си ляга рано, че Брендън е нахранен, изкъпан и приспан и че Джанет се е обадила да предупреди, че е на събрание до 22,00.

Единствената, която се възползва от самотата ми, бе Мъфи. Сложих ѝ каишката и я изведох. Тя обожава разходките, но мрази дъжда, тъй че съвсем скоро отново бяхме вкъщи.

След като ѝ изсуших лапите и ѝ дадох бисквитка, се качих в детската стая. Въпреки че навън все още не се беше стъмнило съвсем, светнах нощната лампа и се наведох над креватчето. Брендън лежеше по гръб, свил малките си юмручета до главата. Никога нямаше да ми омръзне да го гледам, дори когато спи.

Не можах да устоя — протегнах ръце и го вдигнах. Беше толкова малък и лек, че го задържах с една ръка. Отидох до прозореца и се настаних на люлеещия се стол. Брендън се размърда, размаха ръчички и налапа палец. Смукна три пъти и пак заспа. Останах на стола заслушан в дъжда, докато вечерният сумрак не премина в нощ.

После върнах Брендън в легълцето, изядох една супа и легнах да чакам Джанет.

Започнахме да се любим насън. Несъзнателно се бяхме приближили, възбудили и когато се събудих, и двамата бяхме на прага на оргазма.

— За бога, как стана пък това? — прошепна Джанет, след като свършихме.

Лежах по гръб, като още се опитвах да си поема дъх. Не ни беше за пръв път след раждането на Брендън, но никога не го бяхме правили с такава страст.

— Трябва да се любим по-често — заключих аз. — Виж какви неща се получават.

Джанет се изсмя:

— Храненето в три през нощта и бавачката го правят доста трудно.

— Не съм те усетил да се прибиращ.

— Ти си свършеният съпруг за гинеколожка, Ърл. Можеш да заспиш навсякъде.

— Да не сме събудили някого?

Заслушах се за шумове от детската стая. Всичко беше тихо.

— Дали не му направихме братче? — попита Джанет и сгуши глава до гърдите ми.

— Джанет!

— Хей, този път ми дойде съвсем изневиделица. Мога да израздам бебета, но не и да променя природните закони, особено този за правене на деца. — Вдигна глава, подпря се на лакът и ме погледна усмихнато. — Не си ли готов за още едно бебе? Какво толкова?

— Не е ли по-добре да изчакаме малко?

— Да изчакаме ли? Може за теб да съм висока сексапилна блондинка, но всъщност съм на четиридесет и една. Налага се да побързаш, ако искаш всички онези малки Гарнетчета, за които сме си говорили.

Усмигнах се:

— Нямам възражения, госпожо. Само ме уведомете кога и къде да изпълня задълженията си.

Тя се усмигна и отново се отпусна до мен.

— Петдесетгодишните могат ли да го правят повече от два пъти на седмица?

— Четиридесет и осем, умнице.

— И половина — поправи ме тя и се притисна до тялото ми.

— Мислиш ли, че Ейми ще ни чуе?

— Ърл, тя знае, че го правим.

— Обичам те, Джанет — измърморих аз, като се опитах да прогоня мислите за болницата.

— Май вече си готов — прошепна Джанет и отново се изтърколи върху ми.

Брендън заплака.

Три часът.

— О, не — изръмжах.

Нахраних бебето.

Двадесет минути по-късно седях в тъмната всекидневна с Брендън на ръце и слушах как изсмуква остатъците от млякото си. На светлината от улицата сините му очички блестяха. Размаха ръчички и краченца, измъкна гумения биберон от устата си и шумно се оригна. Отпуснах се на дивана, решен да не позволявам на проблемите да

развалят удоволствието ми от спектакъла. Малките пръстчета вече имаха сила да стискат пластмасовата бутилка.

— Аз го родих, ти ще го храниш — беше заявила Джанет.

Всъщност се боеше да не я извикат спешно през нощта в болницата.

— Освен това — бе допълнила — мъжете на твоята възраст не стават ли и без това доста често през нощта?

Почти на шест месеца, Брендън спеше през по-голямата част от деня, но от време на време решаваше да ни тормози както в първите дни след раждането. Нямах нищо против да се занимавам с него, дори след прекъсване като днешното.

Телефонът иззвъня и аз веднага вдигнах слушалката. Ако беше за мен, нямаше нужда да разсънвам Джанет. Затова заговорих тихо:

— Доктор Гарнет на телефона.

— А, доктор Гарнет, от приемната на Университетската болница се обаждаме. Извинете за безпокойството, но търсим доктор Грейстън.

— Един момент.

Джанет вече беше вдигнала телефона в спалнята:

— Готово, Ърл.

Затворих и загледах как Брендън изсмуква последните капки от яденето си. Вдигнах го, за да се оригне. Джанет се появи, вече в зелен халат, очевидно я викаха за раждане. Дори в развлечената дреха тя изглеждаше страхотно. Завърза косата си с ластик и взе Брендън от ръцете ми.

— Имам още двадесет минути. Ще ми направиш ли кафе?

Брендън се оригна и изплю малко мляко върху рамото ѝ.

— Няма нищо, ангелче — успокой го тя. — Още преди съмване премяната ми ще е много по-мръсна от сега.

На път към кухнята се наложи да прескоча голяма черна купчина в хола, която тихо изръмжа. След раждането на Брендън Мъфи изпадна в немилост и беше заточена от спалнята в хола. Препъването ми в нея при нощното хранене стана нещо като ритуал.

След пет минути Брендън вече спеше, сгушен на дивана между мен и Джанет. Беше 3,40. Мъфи се настани в краката ни, но не дръзваше да погледне бебето.

— Това е най-голямата четка за миене, която съм виждала — каза Джанет и протегна ръка, за да почеше кучето между клепналите уши.

— Ще се върнеш ли за закуска?

— Не, оставам в болницата. Днес съм много заета.

Почувствах се разочарован, но не казах нищо. Джанет ме погледна в очите:

— Кам ми каза какво е станало с Филис Сандърс. Тази вечер имаше спешно заседание на Комисията за епидемиологичен контрол. Голяма суматоха настана. Дори приятелят ти, Майкъл Попович, дойде към края на заседанието. Обади се по мобифона на Кам на средата на събранието — за да го пита за Сандърс — и се самопокани. Проблемът е, че не знаем какво да правим.

Погледнах я изумен:

— Защо реагира толкова бързо?

— Налага се. Дали Сандърс има стафилококова пневмония с неустановена първична инфекция, или легионела, вероятността да се заразила в болницата трябва да се провери щателно. Освен това Кам, както и всички останали, е разтревожен от начина, по който започнала болестта — и трите сестри са я прихванали по време на отпуск. Два случая могат да се приемат за нещастно съвпадение, но няма как да си затворим очите пред третия.

— Каза ли ти за Росит?

— Спомена нещо, на четири очи. Каза да не се тревожа. Но бих искала да чуя от теб какво точно е станало.

За не повече от пет минути ѝ разказах всичко. Докато говорех, Джанет люлееше Брендън и чешеше Мъфи зад ухото. Дори признанието за неприязънта ми към Сандърс не промени изражението ѝ. Просто ме слушаше как изливам болката си.

Когато свърших, тя продължи да гледа през прозореца. Чаках я да каже нещо, но тя запази мълчание.

— Джанет? — подканих я най-последно, когато започнах да се чувствам неловко.

— И трите бяха кучки — каза тя разсеяно.

— Джанет! — възкликнах; не можах да повярвам на ушите си.

Тя се обърна; този път гласът ѝ прозвуча по-възбудено:

— Прав си, Ърл. Ужасно е да се говори така, ужасно е дори да си го помислиш и затова никой не вижда общото между трите сестри.

— Хайде, Джанет, не можеш да твърдиш...

— Ърл, Филис Сандърс винаги е отблъсквала хората. Лекарите и сестрите в Университетската болница я мразят от години, без значение дали си съгласен или не.

— Джанет! — запротестирах отново.

— В това отношение е досущ като другите сестри. Знам, защото пациентките са ми се оплаквали и от трите.

Не знаех какво да кажа. Нямах идея накъде бие.

— Нали знаеш този тип сестри, които карат пациентите да се чувстват виновни, задето се нуждаят от грижите им; които се отнасят с пренебрежение към молбите им, особено към по-емоционалните. Не говоря за случайни изблици на лошо настроение; всички ги имаме. Имам предвид постоянна жестокост, скрита в съвсем незабележими на пръв поглед действия — да се забавиш с подлогата, да задържиш обезболяващи лекарства, да оставиш някого в тоалетната прекалено дълго време, да обвиняваш хората, които изпитват страх или болка, че „се държат като бебета“.

Примигнах. Трябваше сериозно да поговоря с някои от собствените си подчинени за такова поведение, и не само със сестри.

— Сандърс не е трябвало да се позовава на това, че работи с мен — продължи Джанет. — Бях ѝ забранила да се навърта около пациентките ми. Онези, които идват за втори път, не искат да се грижи за тях.

— Какво искаш да кажеш? — попитах; започвах да се чувствам все по-неловко.

— Искам да кажа, че тези жени настройваха хората срещу себе си.

— Господи! — успях само да възкликна; беше невероятно. — Да не смяташ, че някой ги е заразил нарочно?

Тя въздъхна и почеса Мъфи. Брендън измляска и Джанет му се усмихна.

— Знам, че звучи невероятно. Но може би тези мисли не са лишени от логика.

Джанет винаги търсеше смисъла в нещата.

Вдигна поглед от бебето:

— Чувал ли си слуховете за Призрака в Университетската болница?

— Какво? — Реших, че не съм разбрал добре. — Без майтап.

Тя се изчерви:

— Не се смей. Говоря сериозно.

— Джанет, какви ги приказваш?

Все още мислех, че се шегува.

Тя отново въздъхна и се загледа през прозореца:

— Преди две години имаше няколко случая, които привлякоха вниманието на Епидемиологичната комисия. Дреболии, но персоналът беше разтревожен. Някои хора внезапно получаваха пристъпи на повръщане и смятаха, че нещо им е било пуснато в кафето. Друг път един санитар получи брадикардия, виене на свят, астма и диария. Беше сигурен, че е отровен, но не можеше да го докаже. Имаше и други такива случаи, всичките — кратки и неопределени и, слава богу, без фатални последици.

— Наистина ли са били отровени?

— Трябваше само да проверим дали не е някаква болнична инфекция, но доколкото знам, не се намери никакво обяснение.

— И така е тръгнала историята за Призрака — предположих аз.

— Точно така. Хората започнаха да се шегуват, че ако не се държиш добре, Призрака ще те хване.

— Чакай малко. Да не искаш да кажеш, че жертвите са били като трите сестри?

— Да кажем просто, че хората не ги обичаха много.

— Подозираха ли някого?

— Боя се, че не.

— Продължават ли случаите?

Джанет оправи пелените на Брендън:

— Като се има предвид какво става през последните шест месеца, този въпрос е много актуален.

Телефонът иззвъня. Джанет вдигна слушалката.

— Тръгвам — каза, без да чака отговор от другата страна на линията. Връчи ми Брендън и излезе.

ГЛАВА ПЕТА

Повечето лекари от спешното отделение имат способността да спят при всякакви условия. При нормални обстоятелства щях да си легна за още час и половина, преди да тръгна за „Сейнт Пол“. Но след казаното от Джанет знаех, че няма да мога да мигна до края на нощта. Върнах Брендън в легълцето му, налях си още една чаша кафе и се загледах през прозореца. В далечината над покривите проблесна светкавица. Преброих до десет, преди гърмът да достигне до ушите ми.

Опитах се да не обръщам внимание на подозренията на Джанет. Нямах как легионелата да зарази точно определен човек, без да засегне околните. Още по-невъзможно ми се струваше жертвите да са умишлено заразени, без да разберат. Сестрата от хирургията бе умряла. Нямах представа дали е могла да отговори на каквито и да било въпроси преди смъртта. Филис Сандърс също не беше в състояние да говори. От мисълта за неизбежността на смъртта ѝ ме полазиха тръпки.

Предполагах, че Кам е разпитал сестрата от интензивното, която бе оздравяла. Все пак, ако единствено Джанет се досещаше, че заразата може да е предизвикана нарочно, той не е знаел какви въпроси да задава. Какво щеше да ни каже сестрата сега, ако ѝ се намекне, че инфекцията е възбудена нарочно?

Щеше да си помисли, че сме се побъркали, защото каквито и общи черти на характера да имаха трите сестри, предположението, че са жертви на новопоявилия се призрак, можеше да бъде оборено от един-единствен въпрос — как са били заразени?

Сипах си трето кафе и започнах да размишлявам над този въпрос. Може би нямаше как да бъдат заразени. Може би Джанет грешеше и фактът, че и трите сестри са се отнасяли зле към пациентите, бе чиста случайност. Честно казано, ако бях чул идеята за убиене от друго, щях да му се изсмея в очите. Сега обаче нямаше как да я отхвърля толкова лесно само защото не можех да си представя по

какъв начин са били заразени жертвите: инстинктите на Джанет твърде често се оказваха верни.

Имаше рядък дар — блестящ ум и безпогрешна интуиция. Предположенията ѝ винаги звучаха логично и с годините се научих да се вслушвам в съветите ѝ. В Университетската болница бързият ѝ ум и професионалните ѝ знания бяха пословични и всички я ценяха за способността ѝ да погледне дори най-обикновени симптоми по различен начин.

„И трите настройваха хората срещу себе си.“ Думите ѝ още отекваха в ушите ми като все по-силните гръмотевици навън. Хрумна ми още една мисъл. Ако Джанет бе права и инфекциите с легионела наистина са част от някакво злокобно отмъщение, то всеки, който се опита да разнищи случая, ще се изложи на опасност. Дали не трябваше да предупредя Майкъл?

Дъждът започна да шиба прозореца; стомахът ми къркореше от погълнатия кофеин — достатъчна доза за цял ден.

Излязох в 6,15; на изток небето просветляваше. Пороят дрънчеше оглушително по покрива на колата. Като излезе да си свърши работата на улицата, Мъфи моментално прогизна. Изсуших я и тя започна игриво да ми се мотае в краката, после се зае с един гумен кръг — любимата ѝ играчка, — подканяйки ме да ѝ го хвърля. Опитах се да я залъжа с кучешка бисквитка, но когато се запътих по стълбите, за да проверя Брендън, клепналите ѝ уши и тъжният ѝ поглед красноречиво показаха какво мисли за измамата. Обектът на ревността ѝ все още спеше след ранната си закуска. Дори не помръдна, когато нежно го погалих по главата. Преди да тръгна, тихо почуках на вратата на бавачката, за да ѝ напомня, че е неин ред да се грижи за къщата.

Дъждът се засили и чистачките заприличаха на гребла, неспособни да почистят предното стъкло от водата, което се изливаше върху него. Когато достигнах входа на магистралата за центъра, вече се налагаше да се вирам през водната пелена, за да виждам колите пред себе си. Всички пъплеха с ниска скорост. Един знак на таблото ми напомни, че пневматичната възглавница ще ме убие, ако направя катастрофа, докато карам приведен над волана.

Отбих встрани и се обадох в „Сейнт Пол“. Докато чаках, дъждът стана толкова силен, че едва чух, когато от другата страна на линията ми отговориха:

— Спешно отделение, госпожа Купър на телефона.

— Госпожо Купър, доктор Гарнет се обажда. Тръгнах за болницата, но дъждът е толкова силен, че се наложи да спра. Как върви работата?

— Току-що приехме един шофьор, който е трябвало да последва вашия пример. Иначе всичко е спокойно, но ако бурята не утихне, има опасност да ни докарат още жертви на катастрофи.

През прозореца успях да различа и други коли, отбили в страничното платно като мен. Останалите се движеха в непрекъснатата колона през рампата на магистралата, където засилваха, пръскайки наоколо фонтани вода, сякаш да потвърдят мрачната прогноза на госпожа Купър.

— Кой е дежурен?

Питах се дали в отделението има достатъчно опитни лекари, които да се справят с някоя по-тежка катастрофа.

— Доктор Крадик вече се занимава с шофьора. От няколко дена не знаем кой кога е на смяна. Предполагам, че днес е доктор Попович, но е оставил съобщение, че предава дежурствата си до края на седмицата на други лекари. Прави някаква внезапна проверка в Университетската болница. Секретарката ви трябва да ни представи променения график тази сутрин.

— Мамка му — промърморих.

Исках да се видя с Майкъл, преди да започне проверката. Бях решил да го предупредя за опасенията на Джанет.

— Моля, доктор Гарнет? Не ви чух добре.

— Нищо, госпожо Купър, просто размишлявах на глас. Предайте на Сюзан, че ще дойда веднага щом дъждът отслабне.

Затворих и веднага набрах домашния номер на Майкъл.

— Вие двамата не знаете ли, че останалите хора спят по това време? — изсъска съпругата му Дона.

Беше жизнерадостна жена, около пет години по-възрастна от Майкъл и от десетина години стоически търпеше обажданията ми в неподходящи часове на денонощието. Освен това бе бременна в петия месец и пациентка на Джанет.

— Смяташ ме за смутител на съня? Почакай само собственото ти ангелче да се пръкне на бял свят. Обажданията ми ще ти се сторят песен в сравнение с него.

— Майкъл излезе, Ърл. Тръгна за Университетската болница, но каза, че няма да бъде на определен телефон. Каза да му оставя съобщение, ако ми потрябва.

— Благодаря, Дона. А ти как си иначе?

— Според Джанет — отлично. Но ще се успокоя едва като науча резултатите от амниоцентезата.

Амниоцентезата се състои в изтегляне на амниотична течност от матката с помощта на игла и е нормална практика при бременни на повече от тридесет и пет години. Зародишните клетки, които плуват в течността, се изследват за хромозомни увреждания — особено за тризомия на 21-ва хромозома, причиняваща синдрома на Даун. Спомних си собствените си тревоги, докато чаках резултатите. Вероятността е едно на двеста деца и не е за пренебрегване.

— Знам как се чувстваш — казах съчувствено.

Вероятността си оставаше. Очевидно Дона много добре го знаеше.

— На вас, мъжете, какво ви е? Нали нас ни бодат?

Изсмях се — хареса ми начинът ѝ да прогонва тревогите с шеги.

— Говориш като Джанет.

— Благодаря. Ще го приема като комплимент. Предай ѝ много поздравии.

Дона затвори.

Вятърът направо започна да клати колата. Обадих се в Университетската болница.

— Здравейте, доктор Гарнет — поздравии ме телефонистката. — Да ви свържа ли с Джанет?

— Не, всъщност искам да говоря с нашия човек, който извършва проверката при вас — доктор Майкъл Попович.

— По това време?! — удиви се тя.

Погледнах си часовника — 6,35.

— Може да не е пристигал още. Все пак бихте ли го потърсили?

Дъждът, който обливаше колата, подсказваше, че няма скоро да мръдна от мястото си.

Телефонистката се обади след по-малко от минута.

— От рецепцията казаха, че е пристигнал, но не се обажда. Имате ли представа къде е? Може да не чува оповестителната уредба.

Имаше няколко места, от които можеше да започне — лабораториите, здравната служба за персонала, отдела за документация, — но в този час нямаше да намери секретарка, която да му помогне. Най-вероятно беше решил да се порови из компютърната система на болницата от някоя от многобройните лекарски стаи, преди мрежата да стане много натоварена.

— Не — отговорих, — не знам къде е. Бихте ли го потърсили пак по-късно?

Дадох ѝ номера на мобифона си.

Видимостта беше все така недостатъчна, а думкането на капките по покрива на колата не показваше признаци на отслабване. Дали не беше по-добре да мина през Университетската болница и да го потърся лично? Исках да се добера до „Сейнт Пол“ колкото се можеше по-скоро. Тази сутрин няхах предвидени прегледи, но като главен лекар няхах и почивен ден — двадесет и четири часово работно време. Въпреки че лекарите в отделението са достатъчно компетентни да лекуват пациентите, не всички (особено по-неопитните) са в състояние да се справят в извънредни ситуации. Като не знаех още кой ще поеме сутрешната смяна, по-добре беше да съм там, в случай че прогнозата на госпожа Купър се окаже вярна. Едно леко претоварване, и работата може да забоксува.

Обаче мисълта, че Майкъл се рови из Университетската болница без никаква представа за опасенията на Джанет, ме тревожеше. Освен това болницата беше на по-малко от десет минути път от мястото, където се намирах, и за разлика от „Сейнт Пол“ се намираше в центъра. Можех да стигна, без да се качвам на магистралата. Отново запалих колата, подминах разклонението за центъра и навлязох във все още пустите улички, по които минаваше Джанет.

Пътуването през обширния район на Университетската болница беше като връщане към началото на века. Масивната каменна сграда в неоготически стил, популярен сред първите индустриалци на Бъфало, отначало изпълнявала функцията на окръжна болница, която приютявала както физически, така и психично болните. Беше заобиколена от обширен парк с вековни дървета, който някога създавал работа на малка армия от градинари. Сега много от крилата на

сградата бяха затворени за икономия и по-голямата част от земята бе дадена под аренда.

Самата болница била прехвърлена към университета през петдесетте години и модернизирана и преустроена през шестдесетте. Най-важните отделения — спешно, интензивно, хирургия — се обновяваха постоянно, но непрестанните икономии бяха довели постепенно до затваряне на психиатричното крило на болницата. Сега то стоеше тъмно и неизползвано. Мрачните постройки с решетки на прозорците ме накараха да потръпна. Джанет ми е казвала, че подът в мазето на тази част на сградата е от пръст и по стените още личат местата, където болните са били оковавани с вериги.

На паркинга имаше много коли и все повече пристигаха за сдаването на дежурствата в седем часа — практика, при която пациентите във всяка болница на света се предават в ръцете на дневната смяна. Използвах преподавателската си карта, за да паркирам в сектора за лекари; после се втурнах към главния вход заедно с останалите служители — главно сестри, стажанти и санитарии и тук-там някой лекар, загърнат в престилката си. Дъждът беше отслабнал, но достатъчен да ме намокри до кости. Над главата ми проблясваха светкавици, горните етажи на сградата бяха забулени в лека мъгла. „Нищо чудно, че имат призрак“ — помислих си аз, докато минавах през масивната арка, подкрепяна от две страховити статуи на демони. Докато те бдяха отвисоко над входната врата, двама извънгабаритни служители на охраната размахваха детектори за метални предмети в опит да задържат злото въвн от поверената им сграда.

Обширното фоайе с мраморен под напомняше за епохата, когато гарите са съперничели по пищност на катедралите и релсовият транспорт е бил обещаващ за разцвета на град Бъфало. Внушителната конструкция била дело на железопътните магнати, които хвърлили луди пари за построяването ѝ. Днес, по ирония на съдбата, постройката даваше представа как е изглеждала истинската гордост на същите тези магнати — централната гара на Бъфало, някога величествена, а сега — превърната в развалини заедно с по-голямата част от западните квартали на града.

Кожените ми подметки се пързалиха по гладкия под; около мене щракаха чадъри и се отцеждаха шлифери. Прибрах в джоба очилата си,

чиито стъкла веднага се изпотиха, и се запътих към най-близкия телефон, за да набера централата.

— На това му викам изненада — възкликна телефонистката, щом разбра, че се намирам в сградата.

Не посещавах болницата много често. Завеждащият тукашното спешно отделение Уилям Типет беше плах човек, с десет години помлад от мен и очевидно се разстройваше винаги щом ме видеше на своя територия. Затова гледах да не му досаждам и се срещахме единствено на съвещанията по общата ни образователна програма. Зад гърба му стажантите го наричаха Дивия Бил Типет.

— Да, и за мен е изненада. Намерихте ли доктор Попович?

— Да, преди няколко минути говорих с него. Дадох му номера ви, но той отново се обади и каза, че не ви е открил.

Бях оставил мобифона си в колата. Не исках да го използвам в болницата. Беше ме изпуснал за малко.

— В момента е в документния отдел на здравната служба за персонала. Каза да го извикам, ако отново го потърсите. Да ви свържат ли, или ще отидете лично?

— Кажете само къде се намира. Сам ще го откроя.

Телефонистката ми обясни: третия етаж на едно от задните крила.

Както във всяка университетска болница, коридорите гъмжаха от хора. Лекарите, с които бях нахълтал преди няколко минути, сега крачеха напето наоколо, следвани от тълпи сънливи студенти и стажанти.

Образователният процес бе започнал.

— Каква може да е причината за висока температура два дена след операция — питаше един лекар.

— Пневмония! — извика някой от питомците му.

— Каква?

— В горния десен лоб, от аспирация^[1] — предположи друг студент.

— Има ли други мнения?

Не чух края на дискусията. Студентите по медицина си личаха по късите престилки и по тетрадките и учебниците, натъпкани в джобовете. Някои се опитваха да открият отговорите в записките си, докато подтичваха след останалите.

Пациентите от хирургията вече пътуваха, проснати на колички, към операционната за ранна утринна среща с ножа. Чакаха на опашка пред асансьора. Повечето вече спяха под упойка, но някои, все още будни, тревожно разговаряха със санитарите, които ги караха към съдбата им. Тръгнах по стълбите за по-бързо.

Когато стигнах горния етаж, вратата пред мен се отвори и друга група студенти заслиза по стълбите. Преподавателят им все още не се виждаше, но успях да дочуя гласа му:

— ... но повечето не взимат достатъчно кръвни проби или не провеждат достатъчно изследвания, за да установят с точност бактеремията...

Инстинктивно отстъпих встрани, за да пусна студентите да минат, когато внезапно познах гласа. В същия момент през вратата излезе широкоплещест мъж с бяла престилка.

— Ще видите, че много лекари нямат достатъчно познания за лабораторните изследвания... — казваше Милър, когато ме забеляза.

Застина с отворена уста; присви очи, изпълнени с безгранична болка. Преглътна и продължи надолу, все едно не ме познава.

— Както казах — продължи той, — като лаборанти често ще получавате смущаващи заявки за изследвания...

Продължи, без да се обръща, и изчезна през вратата на долния етаж.

Когато той и антуражът му отминаха, издишах силно. Дори не си бях дал сметка, че съм затаил дъх. По кожата ми избиха капчици пот. Болката, която се четеше в очите на Милър, ме ужаси.

Здравната служба за персонала се оказа на един етаж с администрацията. Двата отдела лесно се познаваха дори без да се четат надписите. Запътих се към онази част на коридора, която не бе постлана с мек килим и където кабинетите не бяха толкова обширни. Клиниката беше единственият район на етажа, където се срещаше някой и друг работещ. Ако и тук бе като в „Сейнт Пол“, първите вождове от ръководството щяха да започнат да се явяват едва към осем.

Чиновниците на рецепцията усилено подреждаха картони и се подготвяха за работния ден. Зад тях се суетяха сестри с табли за

инструменти; вероятно зареждаха кабинетите. Млад мъж с патерици се запъти към една от вратите.

Наложи се да се съсредоточа, преди да заговоря с жената на рецепцията.

Упрекът в очите на Милър ме беше извадил от равновесие. Чувствах се виновен, че съм отпратил майка му при първото ѝ посещение. Опитах се да се усмихна и да придам на гласа си уверен тон.

Чиновничката вдигна глава и попита:

— Имате ли час?

— Не, аз съм доктор Гарнет от „Сейнт Пол“. Търся доктор Попович, който извършва проверка в отдела.

Усмивката ѝ веднага се стопи.

— Съжалявам, но доктор Маки нареди да не пускам друг освен доктор Попович и доктор Грейстън.

— Тук ли е Джанет? — попитах изненадано.

Жената се намръщи още повече:

— Още не, но доктор Маки се обади преди малко, за да предупреди, че и тя ще дойде. Не спомена нищо за вас или за друг. Трябва да ви е известно, че е много рядка практика да се преглеждат картоните на персонала, дори при инспекция. Ако искате да получите достъп до поверителни сведения, ще се наложи да поискате разрешение от доктор Маки.

— Вижте, не искам да гледам никакви картони — излъгах аз, за да я успокоя. — Просто трябва да поговоря с доктор Попович. По работа. Работим заедно в „Сейнт Пол“ и...

— Пусни го, Мадж, безобиден е — чух гласа на Джанет зад гърба си.

Сигурно се беше качила по стълбите след мен. Запъти се към нас; легата ѝ бяла престилка се развяваше зад зеления халат като пелерина.

— Ако щеш вярвай — продължи тя, като ме посочи с пръст, — но този запуснат музеен експонат се води мой съпруг. Ърл, запознай се с Мадж. Тя управлява този отдел. Разобличава симулантите още преди да стигнат до лекарите и сестрите.

Изражението на Мадж се промени мигновено.

— О, божке, вие ли сте съпругът на Джанет? Защо не ми казахте, господин Грейстън... искам да кажа — доктор Гарнет? Много съм слушала за вас — каза тя с топла усмивка.

После се изчерви и се обърна към Джанет:

— Много съжалявам, може би бях малко рязка, но когато попита за доктор Попович...

— О, не се самообвинявай, Мадж. Държа се така с него през цялото време. Ще го наглеждам да не направи някоя пакост — успокои я Джанет, хвана ме за ръкава и ме дръпна към една близка врата без надпис.

— Приятно ми беше да се запознаем, Мадж — извиках през рамо, като се оставих да ме влачат, вероятно към документния отдел.

Усмивката, с която ми отвърна жената, показваше недвусмислено липсата на всякакво съмнение у Мадж, че Джанет ще предотврати пакостите, които мога да направя.

— Защо си тук? — попитах веднага след като останахме сами в лабиринта от шкафове за документи.

— Обадох се на Кам тази сутрин и го накарах да ме пусне да работя с Майкъл. Реших, че така най-лесно ще открием за какво става дума.

Звучеше непринудено, но в гласа ѝ се долавяше тревога. Отделянето на време от и без това натоварения ѝ график явно я смущаваше доста.

— Каза ли на Кам какво мислиш за трите сестри...

— Разбира се! — прекъсна ме тя раздражено. — Глупакът ме обяви за побъркана. Заповяда да си държа устата затворена, за да не паникьосвам цялата болница; като че сама не мога да се сетя. Отказва да повярва, докато не открием твърди доказателства.

Завихме зад един ъгъл и се запътихме към малка маса, на която седеше Майкъл, забил поглед в някакъв картон.

— Той знае ли? — попитах, като се усмихнах при удивения му поглед.

След неколкоминутни обяснения, той също отказа да повярва.

— Слушайте, вие двамата — отвърна той, със смръщени вежди, — как може легионелата да се предава нарочно? Самата идея, че може да се използва като оръжие за отмъщение, е безумна! Повече от

безумна! Изненадвате ме. Последното, което ни трябва сега, са сензационни слухове.

Тримата седяхме приведени над масата — предназначена за не повече от двама души, — шепнехме, в случай че Мадж или някой друг влезе неочаквано. Майкъл постоянно хвърляше нервни погледи зад гърба си; очевидно се опасяваше повече да не ни подслушат, отколкото от това, което му обяснявахме. Внезапно и на тримата ни се стори, че някой се движи между редиците от шкафове. Помислихме си, че е Мадж или някоя сестра, и веднага млъкнахме, но когато станах да проверя кой е, не видях никого.

— Какво от това, че и срещу трите сестри е имало оплаквания? — продължи да недоумява той. — За съжаление такива са много други лекари и сестри. За бога, когато те замествам, получавам поне по една жалба на седмица срещу някой от отделениято, който е действал глупаво, безсърдечно или грубо.

— Майкъл, тези жени постоянно проявяваха жестокост — възрази Джанет. — Жестокост, която трудно се долавя, лесно се отрича и е почти невъзможно да се докаже. Но пациентите усещат, Майкъл. Те ми казаха. Все едни и същи оплаквания: сестрите ги унижават, карат ги да се чувстват безпомощни, наказват ги по стотици незабележими начини.

— Значи тези сестри са тормозили пациентите. По дяволите, това е повод за оплакване, не за убийство — възкликна Майкъл; ставаше все по-нетърпелив. — Няма ли и други сестри, които не се харесват на пациентите? Защо не са заразени и те с легионела?

— Тези сестри измъчват пациентите по съвсем определен начин — контрира Джанет.

— Защо тогава срещу тях не са постъпили голям брой жалби? Така поне щяхме да имаме доказателство за приликата помежду им.

Джанет се наведе напред и опря показалец в гърдите му:

— Майкъл, сигурна съм, че имаш същия проблем със стажанти, които, когато са ядосани за нещо, си изкарват гнева върху пациентите — може би стягат малко повече превръзката на някого или вкарват малко по-грубо катетъра на друг. После казват: „Нищо не съм направил.“ Много добре ги познаваш, Майкъл, също и пациентите; но я се опитай да докажеш нещо. Повечето от пациентките ми дори не си правят труда да подават оплакване. Просто сдържат яда си и се кълнат,

че ще напуснат болницата, ако същата сестра продължава да се навърта наоколо.

Майкъл вдигна ръце:

— Джанет, знаеш ли как ще реагират хората, ако го обявим? „Да не искате да кажете, че някой пациент е убил сестрите с легионела, вместо да подаде оплакване?“

Сарказмът му се усещаше, въпреки че говореше шепнешком.

Очите на Джанет засвяткаха. Реших да се намеся:

— Майкъл, какво, по дяволите, става с...

Джанет ми махна да мълча:

— Това, което *казвам*, Майкъл — изсъска тя през зъби, — е, че три жени са заболели от тайнствена болест, която нито ти, нито някой друг е в състояние да обясни. Едната е мъртва, другата умира и единственото общо между трите е системен тормоз на пациентите!

Майкъл ни погледна и стовари ръка върху масата:

— Аз пък искам да кажа, Джанет, че Ърл не може да си позволи да твърди такова нещо!

Тя се отдръпна изненадана.

Майкъл се обърна към мен:

— Не си ли даваш сметка в каква каша си се забъркал? По дяволите, половината хора от вчерашната нощна смяна в „Сейнт Пол“ са загазили. Когато се върнах снощи от срещата с Кам Маки, намерих спешно съобщение от Сюзан. — Пое си дълбоко въздух; после бавно го изпусна, сякаш пушеше цигара. — Росит явно е решил да се занимае с теб много по-сериозно, отколкото си мислеше.

Намръщи се още повече, но това бе израз на загриженост, а не на гняв.

— Сюзан ми каза за нападките му към теб, когато сте били в интензивното — продължи той тихо и бързо, — и че си го отдал на характерното му държане. Но тази вечер сестрите дочули слухове, че има намерение да те обвини във всичко: от липсващи изследвания до грешки в диагнозата и предписване на ненужни антибиотици. Сюзан е толкова разтревожена, че сметна за нужно да те предупредим, но ѝ беше неудобно да го направи лично. Обещах ѝ да говоря с теб. Цяла нощ не можах да заспя, като се чудех как ще отхвърлиш обвиненията. Чух и слухове, че синът на болната, Милър, също ти е много ядосан.

Така че, човече, раздухването на тези безумни истории за призраци е най-лошото, което можеш да направиш в момента!

Бях удивен от тревогата в гласа на Майкъл. Нямаше и следа от успокоителния му тон от предния ден. Не бях очаквал Росит да предприеме такава атака срещу репутацията ми. Не беше отправял подобни обвинения към никой друг лекар, сбъркал диагноза. Дори убедеността на Харолд Милър в некомпетентността ми ме изненадваше, въпреки че човекът си имаше причини.

Всичко се нареждаше в зловец сценарий. Заплахите на Росит в интензивното изведнъж ми се сториха много по-сериозни, отколкото тогава.

Майкъл ме разтърси за раменете, за да ме извади от хипнозата ми.

— Предупреждавам те, Ърл, ако продължаваш с тези глупости, ще поднесеш главата си на Росит и Милър на тепсия!

Погледнах Джанет. Сега тя изглеждаше по-скоро загрижена, отколкото ядосана.

[1] Проникване на течност в белите дробове през трахеята. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Тръгнах за „Сейнт Пол“. Сега чистачките смъкнаха водата от предното стъкло малко по-лесно отпреди, като два метронома.

Погледнах в огледалото за обратно виждане и си дадох сметка, че през краткото време, прекарано в обгърнатата с мъгла постройка, съм научил много нови неща. Вече имах добра представа за всички неприятности, в които се бях забъркал. Трябваше да призная, че ще ми е доста трудно хем да проверя подозренията на Джанет за Призрака, хем да се защитя от нападките на Росит.

Защо му беше на Росит да ме преследва точно заради този случай? Дявол да го вземе! Опитах се да преценя в какво може да ме забърка дребосъкът. Честно казано, винаги го бях мислил за обикновен скандалджия и досадник, без да подозирам, че е в състояние да причини трайна вреда на лекар от моя ранг.

Работата в спешното отделение — денонощното сблъскване с тежки случаи — създава на лекаря определен авторитет. След толкова години вече си мислех, че няма нужда повече да се доказвам пред другите. Знаех, че решенията и диагнозите ми имат известна тежест сред останалите лекари и със знанията си неведнъж бях помагал на тях и на пациентите им.

С други думи, въобразявах си, че дългогодишните ми успехи са достатъчна защита от такива като Росит.

Очевидно не бях прав.

Можеше ли Росит да помогне на Милър да ме осъди за небрежно отношение към майка му? Изражението на лицето на младежа тази сутрин ясно показваше, че болката не е отминала. Дали евентуалната присъда можеше да ме лиши от поста ми в болницата или дори от лекарската ми практика? Отново потреперих и по гърба ми изби студена пот.

Съсредоточих се над пътя, за да се добера до „Сейнт Пол“, колкото се може по-бързо, но като че ли на всеки светофар хващах червено. Стърженето на чистачките само увеличаваше нетърпението ми при всяко спиране.

Майкъл смяташе, че заразата от легионела най-вероятно води началото си от замърсен водоизточник или от пациент, пропуснати при проверката на болницата. И докато светкавиците продължаваха да прорязват сутрешната мараня, част от ума ми искаше да му вярва, да отхвърли обезпокоителната теория за призрака като плод на развинута фантазия, подклаждана от развихрилата се буря, липсата на сън и прекалено многото кафета.

Но как да я отхвърля? Всеки път, като си спомнех настояването на Джанет, че трите сестри са били заразени нарочно, страхът за нейната безопасност караше стомаха ми да се свива. Възраженията на Майкъл, че няма доказателства, само увеличаваха тревогата ми. Той също нямаше с какво да докаже собствената си позиция. Докато не открие източника на легионела и не обясни как трите сестри са прихванали болестта точно преди да излязат в отпуск, не можех да отхвърля подозренията на Джанет.

Причините да приема нейната теория обаче не бяха достатъчни, за да убедят останалите лекари. Никой нямаше да повярва, че между нас върлува убиец само защото на Джанет ѝ се струва, че трите жени са били малко по-груби към пациентите.

Освен, разбира се, самият убиец.

Тревожех се за сигурността както на Майкъл, така и на Джанет.

— Ако се намесите в работите на маниак, ще се изложите на огромен риск — предупреждавах ги аз.

Майкъл изпухтя презрително, а Джанет, раздразнена от реакцията му, изсъска:

— При такива реакции кой друг освен мен ще се справи с проблема?

Заради мен поне обещаха да не се карат повече и да внимават. Представих си как нечия тъмна сянка се извисява над главите им, докато работят.

Майкъл прие помощта на Джанет. Независимо от различията в убежденията им работата не беше по силите на един човек. Картоните на болните сестри, на пациентите, обслужвани от тези сестри, резултатите от изследванията на водоизточниците — всичко трябваше да бъде прегледано. Майкъл обаче категорично отхвърли предложението ми да остана и да помогна.

— Шегуваш ли се? — възрази той. — Мен едва ме пуснаха да ровя в документите.

— Нали знаеш страховете покрай сливането — допълни Джанет; явно по този въпрос и двамата бяха на едно мнение. — Ако те видят тук, ще прекратят проверката и ще ни обявят за шпиони.

Като че да потвърди опасенията им, когато спрях пред гишето на Мадж, за да използвам телефона на излизане, забелязах купчина папки с листче с името на Майкъл върху тях. Докато чаках да ми се обадят от „Сейнт Пол“, се опитах да прочета какво пише върху най-горната папка, но една червендалеста сестра грабна цялата купчина и я скри от погледа ми, като изсъска:

— Не гледайте!

Дори Мадж ме укори:

— Моля ви, доктор Гарнет!

— Извинете! — казах умолително, като затворих телефона. — Навик. Винаги преглеждам картоните в кабинета си. Нищо не съм видял — честно! Мадж, моля ви, не казвайте на Джанет!

Набързо се измъкнах от отделението, опитвайки се отново да играя ролята на безобидния съпруг на Джанет, за какъвто ме беше представила.

Усмяхнах се, като си спомних представлението, после отново се нервирах на поредния червен светофар. Докато седях затиснат в задръстването, реших, че мога да проведе още един разговор. Набрах номера на интензивното отделение.

— Доктор Гарнет се обажда. Бихте ли ми казали какво е състоянието на Филис Сандърс?

Дали беше все още жива?

— Един момент, ще ви дам лекаря, който току-що я прегледа.

Подготвих се за най-лошото. Обикновено, ако пациентът е добре, сестрата казва направо. Щом предава разговора на лекар, значи положението не е съвсем розово.

— Доктор Росит се обажда — изсъска неприятен глас.

По дяволите!

— Ъ... доктор Гарнет е. Просто исках сестрата да ми даде...

— Ни жива, ни умряла е, Гарнет. Като звъниш и се навърташ около смъртното й легло, няма да смекчиш вината си. Кълна се, ще се занимая с този случай лично!

Росит направо крещеше, гласът му пращеше в слушалката и звучеше десет пъти по-жлъчно от това, което се наложи да изтърпя предния ден. Чувах дори учестеното му дишане. За бога! Сюзан и Майкъл бяха напълно прави. Независимо от лошата си слава, той имаше всички шансове да успее. Разобличаването ми сигурно щеше да му донесе неизмеримо удоволствие. Една зловна мисъл премина през съзнанието ми. Може би преследването на други лекари бе заместител на секса за дребоська — резултат от миниатюрния му инструмент.

— Росит, или говори професионално, или дай телефона на друг!

Росит имаше сериозни проблеми с комисията по етика и на няколко пъти беше получавал мъмрене за неколегиално поведение. Каквото и да смяташе да прави, поне щях да се подсигурия, че ще действа по правилата.

Дишането му се поуспокои.

— Е, Росит? — настоях аз.

Светофарът се смени. С мъка съсредоточих вниманието си към движението и подкарах напред. Росит още мълчеше. Тъкмо смятах да тресна слушалката, когато се обади:

— Какво искаш да знаеш?

„Искам да знам как е, мръсно“ — почти изкрещях в слушалката, но само попитах:

— Какво показват апаратите?

— Няма промяна. Систоличното налягане се колебае около деветдесет, централното е ниско въпреки вентилацията, хипоксията се увеличава, комбинирана с респираторна ацидоза^[1]. Споменах ли, че бикарбонатното съдържание в кръвта спада постоянно? Можеш да се досетиш за останалото — ниско ниво на бели кръвни телца; високи стойности на урея, креатинин и чернодробни ензими; намалено отделяне — както казах, малко й остава.

Гневът ми от безстрастното му описание се смени с чувство за обреченост. Росит току-що беше описал признаците на септичен шок със смущения в кръвообращението. Имунната й система бе унищожена, дишането се влошаваше, бъбреците почти не функционираха. Дори нямаше надежда отново да дойде в съзнание.

— Какво мислиш за въвеждане на рифампин?

Рифампинът се е използвал в миналото срещу туберкулоза. Скорошни изследвания показваха, че действа и срещу легионела.

Необмисленото ми предложение сложи край на спокойната част на разговора ни.

— За бога! — избухна Росит. — Раздаваш лекарствата като бонбонки!

— Какво!

— Точно такива умници като теб са главната причина за възникването на резистентни щамове! От самото начало на това лечение показваш ясна тенденция към предозиране с антибиотици. Имам намерение да поискам пълна проверка на картоната и на знанията ти за лекарствата. Тези злоупотреби са главната причина за нови вирулентни щамове...

Затворих телефона.

Пристигнах в „Сейнт Пол“ към 8,15. Спешното беше задръстено от жертви на катастрофа с пет коли на магистралата.

— Идвай бързо в реанимацията! — извика Сюзан, докато притичваше покрай мен с няколко банки с кръв под мишница.

— Доктор Гарнет — извика чиновничката от рецепцията, като размахваше слушалката на телефона, — доктор Карингтън пита дали ви е нужен.

— Да! — изрева Сюзан вместо мен.

Смъкнах мокрия си шлифер и се затичах след нея.

— Какви случаи имаме?

— Шестима ранени, двамата с опасност за живота — съобщи ми набързо тя, докато влизахме в стаята за тежки травми.

Вътре цареше пълно объркване. Около безжизненото тяло на блед мъж на средна възраст се тълпяха стажанти и сестри в зелени престилки, припряно го дупчеха с игли и го свързваха с цяла мрежа от тръби, катетри и жици. Около врата му бе поставена висока гипсова яка за обездвижване на главата; един стажант се мъчеше да вкара вентилационна тръба през носа му към трахеята. Друга тръбичка висеше от лявата му страна и капеше кръв в една банка под леглото. Това бяха животоспасяващи процедури, но цялата картина напомняше повече на средновековно мъчение.

— В шок е, ребрата отляво са строшени — продължи Сюзан, — току-що му направихме снимки, но още не са проявени. Направихме

снимка и на таза: уретрата кърви и не успяхме да вкараме катетъра на повече от няколко сантиметра. Уведомихме хирургията, ортопедията, урологията, както и доктор Карингтън.

Мъжът имаше достатъчно счупвания, че гръдната стена да се отдели от останалата част на гръдния кош. Счупените ребра, все още прикрепени за гръдната стена с мускули и сухожилия, безрезултатно се вдлъбваха и изпъкваха при опитите му да диша. Шокът показваше, че е получил кръвоизлив и гръдната му кухина се пълни с кръв от разкъсан бял дроб или наранена вена или артерия. Капките кръв, изтичащи от пениса, показваха, че уретрата е наранена, вероятно вследствие на счупване на таза. С медицинските си познания Сюзан надминаваше всички останали сестри.

— Трябваше да станеш лекарка — казах ѝ аз не за пръв път, докато бързо си обличах предпазното облекло.

— Кой тогава щеше да ти казва какво да правиш?

— Като заговорихме, че ми казваш какво да правя, благодаря ти, че си се обадила на Майкъл снощи.

Тя се изчерви на доста неловката благодарност и се зае да свързва банките с кръв за системите.

Аз се преместих над главата на болния и поех интубацията от измъчения стажант.

В следващите минути жестокият свят на кръв, разкъсани сухожилия и счупени кости прогони всички мисли за Росит и мрачните предчувствия за призрака убиец. Останах особено доволен, когато осигурих дишането на ранения — процедура, прекалено трудна за обикновен стажант.

Щом се уверих, че пациентът е добре вентилиран, започнах да бълвам въпроси — най-успешния метод за обучение от Аристотел до наши дни, — за да накарам стажантите да се замислят за следващите стъпки.

— Добре, момчета и момичета, къде е кръвоизливът?

Докато ми отговаряха, че е в левия бял дроб, бързо опипах гръдната кост, преслушах останалата част на гърдите и продължих с въпросите:

— Още ли е в шок?

— Седемдесет и пет над нулевото налягане — отвърна една сестра.

— Някой прегледа ли за травми на шията?

— Направихме рентгенови снимки — отвърна млада жена. — Не са готови още.

— Прегледахте ли правото черво?

Тя се изчерви под маската:

— Не още.

— Добре, сега ще ви покажа откъде още кърви пациентът.

Намазах показалеца си с малко гел и го пъхнах в ануса. Напипах простатата, която плуваше свободно като маслина в мартини.

Извадих пръста си и накарах стажантката да повтори процедурата. Очите ѝ се разшириха: за пръв път в живота си установяваше прекъсване на уретрата.

Натиснах таза. Двете му половини се движеха свободно една спрямо друга и издаваха неприятно стържене.

Отстъпих назад:

— Ваш ред е.

Стажантката отново се ококори.

— Най-важното, момчета и момичета: пациентът е за операция.

Сестрите се заеха с установяването на мозъчните сигнали, а аз забих игла на нов катетър в пациента, този път в корема. Поне в коремната празнина нямаше кръвоизлив.

Докато гледах рентгеновите снимки, в стаята дотърча и Шон.

— Хайде! — изкрещя той и през гората от жици и тръби се спусна към главата на пациента, за да го закара лично към асансьора.

Сестрите бяха натрупали преносими монитори и една кислородна бутилка върху количката в краката на ранения и все още оправяха системите, когато го подкарахме. Специалистката по изкуствено дишане също седеше на количката, обгърнала с бедра гърдите на пациента, и помпаше въздух в трахеята му. Цялата процесия изчезна в коридора.

Останах за миг сам в празната стая, за да се насладя на удовлетворението, следващо всяка успешна реанимация. Това ми беше работата и я вършех добре. Не си представях по-голямо удоволствие от спасяването на един човешки живот. Приятното чувство за добре свършена работа бързо отстъпи място на страха заради действията ми отпреди два дена. Инфекцията може да беше започнала по различни причини, но диагнозата си оставаше моя грешка.

Огледах се из стаята, където в продължение на години бях ставал свидетел както на невероятни чудеса, така и на ужасни загуби. Отпадъците, характерни за всяка реанимация на пациент с тежка травма — разкъсани кутии, обвивки от спринцовки и катетри, използвани игли, локви с кръв и други течности, — придаваха зловещ и отчайващ вид на помещението. От двадесет години играех на тази сцена. Преглътнах мъчително няколко пъти, преди да си помисля немислимото — че всичко това може да ми бъде отнето.

Вестта, която ме плашеше, но очаквах, дойде рано вечерта. Тъкмо привършвах с оценяването на стажантите в кабинета си, когато Стюарт Делорам ми се обади.

— Реших, че ще искаш да знаеш. Почина преди час и половина.

Въздъгнах в слушалката, но не казах нищо.

— Ърл?

— Извинявай, Стюарт. Знаех, че ще се случи, но...

След няколко секунди неловко мълчание той каза:

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но се пази от Росит. Обикаля като хиена около тялото ѝ. Знаем, че обича да злослови за този и онзи, но се опасявам, че сериозно се е заел с теб, по-сериозно от обикновеното. Честно казано, страх ме е за теб.

Не знаех какво да отговоря. Въпреки че думите му само потвърдиха това, което вече ми бе известно, стомахът ми се сви.

— Насрочил е аутопсията за утре сутринта — продължи Стюарт — и не знам как, но е уредил случая за Комисията по разследване на лекарски грешки за идния понеделник.

— Какво!

Останах изумен. Комисията по разследване на лекарски грешки е нашият съд. Патологът разрязва мъртвия, когато не сме успели да спасим, и определя дали лечението и изследванията са били правилно предписани или пациентът е починал поради наша грешка. На тази жестока сцена присъдите се раздават безжалостно и се приемат без право на обжалване. Някои лекари избягваха този процес, но аз нямаше как да продължа практиката си, без да се защитя. В противен случай ме чакаше дълга агония: да губя пациенти, без да съм сигурен дали смъртта им е била неизбежна, или аз съм ги убил.

Обикновено един случай не стигаше до комисията по-рано от няколко седмици след аутопсията. Подготовката на доказателствени снимки изискваше време, а и работата в патологията вървеше три пъти по-бавно след орязването на бюджета от страна на Хърст.

— Ама дотогава няма още да има готови тъканни проби! — възразих аз, отказвайки да повярвам на думите му.

Стюарт въздъхна дълбоко:

— Росит или е успял да пробута изследването с предимство, или си мисли, че не са му нужни снимки, за да те линчува.

Дъхът ми секна; устата ми пресъхна. Атаката на Росит върху репутацията ми беше достатъчно неприятно събитие, но още по-лоша ми се струваше възможността да употреби една от най-сериозните болнични институции за целите си.

— Стюарт, какво, по дяволите, става? Как е успял да убеди патолога?

— Не знам. Може да е заради сливането.

— Какво имаш предвид?

— В последните дни всеки и всичко в болницата се върти около това сливане. Всички внезапно се хвърлиха да бранят позициите си. Може би точно това е причината за действията на Росит. Сигурно знае, че няма шансове да оглави инфекциозното отделение при такъв уважаван конкурент като Кам Маки. Вероятно иска да разтръби този случай, за да злепостави Кам, да намекне, че инфекциозното отделение в Университетската болница не си върши работата... но защо патологът се е съгласил да действа толкова бързо, нямам ни най-малка представа. Също така не разбирам защо толкова му е притрябвало да те обвинява в небрежност.

При последните му думи нещо ми просветна. Мълчанието ми явно му подсказа, че съм се сетил нещо.

— Хей, Ърл, изобщо не споделям неговото мнение, знаеш го; и съм готов да го заявя публично пред комисията.

— Благодаря, Стюарт, много съм ти задължен.

Изявлението му обаче ми прозвуча престорено. Почувствах се още по-самотен.

— Има още нещо — добави той; звучеше неловко. — Обадих се на Милър рано следобед, когато стана ясно, че майка му умира. Той присъства на последните й мигове. Очевидно очакваше да умре —

прие го много спокойно, после подписа за аутопсията, — но имам чувството, че въпреки външното спокойствие, вътрешно е още по-ядосан от вчера.

И това ми беше известно. Въпреки това стомахът ми се сви още повече.

— Мислиш ли, че ще заведе дело?

Делорам явно смяташе да ме предупреди точно за това. Отново издиша силно, по-скоро от облекчение, че е свършил с всички лоши вести.

— Можеш да бъдеш сигурен.

Веднага се обадих на Джанет в Университетската болница, за да ѝ съобща новините.

— Съжалявам, Ърл — каза тихо тя.

Нямаше нужда да говори повече. Като лекари, и двамата знаехме, че смъртта на пациент, дори ако сме я очаквали, ни сблъсква с куп неприятни емоции — чувство на безполезност, угризения, обреченост. А в този случай изпитвах и голямо количество вина и гняв към себе си, чувство, че може би аз съм станал причина за смъртта на Сандърс.

— Искам да те прегърна — каза ласкаво Джанет.

— Благодаря, любов моя.

Като искра, от която пламва пожар, нежните ѝ думи за малко да ме накарат да заплача.

— Как го е приел Милър?

Предадох ѝ думите на Делорам.

Джанет замълча за момент, после каза:

— Днес с Майкъл срещнахме Милър малко преди обяд, докато проверявахме лабораторията. Останах изненадана, че изобщо е на работа, но той каза, че предпочита да работи, за да не мисли за най-лошото. Знаеше, че няма надежда, но въпреки напрежението не прояви никаква враждебност към мен. Кам също беше там, така че Милър може просто да е сдържал чувствата си пред шефа. Като мине време обаче, гневът му към теб сигурно ще се уталожи.

Не знам дали вярваше на думите си, или просто се опитваше да ме успокои.

— Как се държи Милър по принцип?

— Амбициозен и интелигентен младеж. Знае за новостите в лабораторните техники повече от много лекари, включително и от мен. Постоянно ни напомня да използваме лабораторията по-разумно, дори става досаден, но почти винаги има право.

— Подслушах го, докато се качвах към здравната служба тази сутрин. Упрекваше некомпетентността на лекарите пред студентите. Често ли говори така, или критиката му е предизвикана от мен?

— Преди всичко ти не си некомпетентен — възрази Джанет.

Изпръхтах скептично, но почувствах, че буцата в стомаха ми се отпуска. Джанет знаеше как да ме успокои.

— За съжаление, по малко и от двете — отвърна накрая тя. — Очевидно в момента е доста разстроен заради майка си, но също така има славата, че критикува лекарите малко повече от необходимото, особено когато обучава. Баща му е бил гинеколог. Работил е тук, преди аз да дойда, но се носят слухове, че бил алкохолик и женкар. Затова му отнели правото да практикува. Умрял заради алкохола, паднал лошо при едно от напиванията си. Предполагаме, че Харолд затова се държи така, опитва се да поправи грешките на баща си. Кандидатствал медицина, но го скъсали. Вероятно още смята, че от него става подобър лекар от онези, които вижда около себе си, и може би е прав. Във всеки случай, изглежда, че си е намерил призванието в лабораторията. Постоянно се стреми да се усъвършенства. Няма от какво да се оплачем.

— Значи е склонен да ме съди само и само да покаже колко са лоши лекарите. По дяволите, дори не му е нужно Росит да го насъсква.

— Може и така да е. Но не си прави прибързани изводи за него.

Добър съвет, но защо не го каже на стомаха ми, който отново започна да се свива.

— Това не ме успокоява особено.

— Ърл, направи ми една услуга — острият тон на Джанет ме извади от мрачните ми опасения. — Намирам се в архива в мазето, където държим старите изследвания. Сама съм и искам да дойдеш. Извадила съм картоните на всички жертви на Призрака отпреди две години. Майкъл все още не ме приема сериозно, но днес не открихме нищо, което да обяснява заразата. Сигурна съм, че съм права, Ърл. Ела да погледнеш изследванията заедно с мен. Може да откриеш нещо, което съм пропуснала.

Когато за втори път този ден навлязох на територията на Университетската болница, минаваше седем. Времето не беше много по-различно от сутринта. В момента не валеше, но маранята бе преминала в гъста мъгла и обгръщаше цялата сграда. Мракът беше достатъчен, за да задейства уличните лампи. След няколко седмици, като си преместим часовниците по зимното време, в този час ще цари пълна тъмнина. Може би този път нямаше да преместя моя: мразех зимния мрак.

Въздухът беше свеж и аз с удоволствие вдишах още няколко пъти, преди да покажа личната си карта на пропуска. Десетина души с цветя и пликове с храна влязоха във фоайето, но огромното ехтящо помещение изглеждаше празно в сравнение с блъсканицата в началото на работния ден.

Една жена с две деца, всяко стиснало малко букетче с рози, изучаваше плана на болницата, закачен на стената. До нея беше поставен дебел указател на отделенията; на информацията нямаше никой. На вратата на остъклената будка висеше ръкописен надпис: „Връщам се след половин час“.

Вече се бях обадил вкъщи, за да предупредя, че с Джанет ще закъснеем. Ейми, бавачката, тъкмо хранеше Брендън.

— Той яде спанака, а аз обирам морковите — обясни тя, докато слушах веселото гукане и мляскане зад гърба й. — Не се притеснявайте, ще изядем ябълковото пюре, а на вас ще оставим онази, жълтата гадост. Никой от двамата ни не я обича.

После Ейми доближи слушалката до ухото на бебето и аз казах:

— Здравей, Брендън.

Чух го как лигави слушалката.

Намерих архивите в указателя — бяха в мазето на бившето психиатрично крило. Голяма веселба. Загледах се в плана, опитвайки се да разбера как да се добера до тях.

Асансьорът ме смъкна два етажа надолу, за да ме остави наред дълъг пуст коридор, който изглеждаше безкраен и в двете посоки. Въпреки че беше осветен тук-там, приличаше повече на тунел, отколкото на коридор. Не се виждаше жива душа и след като вратите на асансьора се затвориха зад гърба ми, настъпи гробна тишина.

— Господи, Джанет — промърморих аз, затаил дъх, и се насочих в, както смятах, правилната посока, — не можа ли да намериш по-страшно място?

Въздухът в коридора беше напълно неподвижен. Каменните стени и таван увеличаваха усещането, че цялата болница те притиска към земята. Не страдах от клаустрофобия, но пред това място мазето на „Сейнт Пол“ ми се струваше направо огромно.

Стигнах едно разклонение. Архивите трябваше да са наляво, но коридорът ми изглеждаше още по-рядко използван от този, по който бях дошъл. Беше по-зле осветен и лампите се намираха на по-големи разстояния една от друга. Десният коридор бе абсолютно тъмен. Въздухът в началото му вонеше на мухъл и на входа висеше табелка: „Внимание! Влизането — опасно за живота.“ Взрях се в мрака и се запитах дали води към изоставения затвор за душевноболни. Потръпнах и завих наляво.

Подът беше бетонен и кънтеше глухо под стъпките ми. Тук-там на каменните стени се виждаха врати. Какво се крие зад тях, можех само да си представям. Преминах още две разклонения; на третото завих. Архивите за микрофилми трябваше да са на края на този коридор.

Пред мен се изпречи гола стена.

По дяволите! Според картата трябваше да завия в третото разклонение, точно както бях направил. Но вместо да стоя пред врата с надпис „Болнични архиви“, срещу мен се пулеше напълно гола стена.

Тръгнах назад и започнах да проверявам вратите, които току-що бях подминал. Повечето бяха заключени, а онези, които не бяха, водеха към вонящи на мухъл стаи, натъпкани с кашони, счупени легла и остарели медицински инструменти.

Това място щеше да се оправи само с евтина разпродажба.

— Джанет! — извиках, без да очаквам отговор.

Дали, след като слязох от асансьора, не бях тръгнал в грешната посока? Това беше единственото обяснение. Тръгнах назад.

Като достигнах главния коридор, завих наляво; после преминах през останалите разклонения. Пред мен коридорът се губеше в мрак. Накъде водеше? — към стаи с пръстен под и следи от окови по стените? Жадувах час по-скоро да видя Джанет. Пълната тишина и

неподвижният въздух бяха достатъчно зловещи и без да си представям какви ужасни сцени са се разигравали тук в името на психиатрията.

Подминах първото разклонение и забързах крачка. Стъпките ми отекваха в ритъма на сърцето ми. Не свалях очи от тъмнината напред, където, щом завия надясно, щях да се озова пред асансьора.

Подминах второто разклонение и въпреки че постоянно си повтарях да се успокоя, започнах да тичам.

Внезапно ми се стори, че нещо се движи в мрака на коридора — сянка, която се скри в тъмното.

— Джанет?

Тишина. Забавих ход, без да свалям очи от черния коридор пред мен.

— Има ли някой?

Никакъв отговор. Спрях, заслушах се в собственото си дишане, присвих очи в опит да видя нещо в непрогледния мрак.

— Стига шеги. Кой е там?

Тишина. Пълна тишина освен шума от собственото ми дишане. Започнах да отстъпвам, без да свалям очи от коридора. Там имаше някой. Сигурен бях — силует в мътната светлина.

Върнах се на разклонението, което току-що бях подминал, когато лампите изгаснаха.

Настъпи непрогледен мрак. Абсолютна тишина, не чувах дори дишането си. Пълната липса на светлина ме обърка. Отначало се почувствах малко замаян, неспособен да определя къде е горе и къде — долу. Когато най-накрая издишах, шумът ме стресна: стори ми се невероятно оглушителен. Опитах се да вдишам през устата, за да издам колкото се може по-малко шум. Който и да дебнеше отпред, остана напълно неподвижен.

После чух стъпки.

Бяха много по-тихи от моите. Като от лапи на животно или от крака, увити в плат.

Искаше ми се да изрева срещу това, което приближаваше, но не смеех да мръдна, за да не издам присъствието си. Наведох се и си събух обувките. Сигурно съм бил на около тридесет метра от началото на коридора, когато лампите изгаснаха. Стъпките продължиха да се приближават. На какво разстояние бяха, нямах представа. Пресегнах се слепешком надясно и се опитах да напипам стената. Нищо. Изправих

се и пристъпих натам, където смятах, че е стената, с обувки в лявата ръка, протегнал дясната напред. Пак не напипах нищо.

Мекият звук продължи да се приближава отляво. Направих още две стъпки напред, три, четири. Пак нищо. Сигурно бях навлязъл в разклонението. Отмерих бързо още три крачки, после застинах, като се опитвах да дишам безшумно през устата. Бавно се обърнах към звука от приближаващи се стъпки. Дали непознатият щеше да завие към мен? Или щеше да продължи в посоката, от която току-що бях дошъл?

Сърцето ми заплашваше да изскочи от гърдите; по гърба ми потекоха струйки ледена пот. Стъпките станаха съвсем близки, почти до мен; изведнъж спряха.

Престанах да дишам, стоях неподвижен; не смеех дори да мигам. Долових дъха на непознатия. Съвсем слабо движение на въздуха. В секундите между издишванията му ушите ми почваха да пищят. Дори червата ми да изкъркорят, щеше да ме усети. Не бях срещал досега такава тишина.

После стъпките продължиха наляво и заглъхнаха в далечината. Все още не смеех да помръдна; напрягах се да чуя отдалечаващия се звук.

Когато се уверих, че вече не се чува нищо, напипах стената от дясната ми страна и се върнах на разклонението. Спрях, послушах се наляво и като не чух нищо, тръгнах надясно, колкото можех по-бързо и по-тихо. Не виждах нищо и докато тичах към края на коридора и асансьорите, постоянно се блъсках в издадените каси на вратите. Не бях сигурен, че зад мен не се чуват стъпки, но и не смеех да спра, за да се уверя. Разбрах, че приближавам последното разклонение по влажния плесенясал въздух.

Дали не бях изпуснал завоя? Дали не бях навлязъл в мрачния ходник, откъдето беше дошъл непознатият? Вонята започна да дразни носа ми. Сега ми се струваше по-силна отпреди. Бях ли подминал разклонението? Точно когато мислех да спра и да се връщам, ръката ми напипа ъгъла.

Застинах и се заслушах. Нищо.

Завих и се запътих към асансьора. Прехвърлих обувките си в дясната ръка и започнах да опипвам стената отляво, за да не пропусна плъзгащите се метални врати в бързината. Опитвах се да не вдигам

шум, но буквално тичах. Доколкото си спомнях, напред нямаше в какво да се блъсна.

Внезапно пред мен се появи малка бяла кръгла лампичка — копчето на асансьора.

Забързах крачка, без да свалям очи от миниатюрната лампичка, като все още опипвах стената с лявата си ръка. Почти бях стигнал — оставах ми още пет-шест метра — и тъкмо щях да се втурна презглава към асансьора, когато пръстите ми напипаха друга ръка.

Преди да извикам от ужас, ръката ме хвана за лакътя и рязко ме дръпна. Полетях към мъничката светлинка с главата напред. Друга ръка ме сграбчи за врата и ме засили още повече към стената. Лампичката на асансьора изведнъж се озова точно между очите ми, огромна като прожектор на локомотив. След миг главата ми се удари с трясък в металната врата. След непрогледната тъмнина пред очите ми избухнаха ярки звезди.

[1] Хипоксия — кислородна недостатъчност; ацидоза — натрупване на млечна киселина в тъканите. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Пациентът явно щеше да се оправи, поне така казваше непознатият глас:

— ... нищо му няма, само малко сътресение...

Сигурно беше някоя бременна, защото чух Джанет да възкликва:

— О, слава богу! За миг си помислих, че е мъртъв, като го видях да лежи в тъмното.

Не, не беше пациентка на Джанет. Мъжете не могат да раждат. Но не можех да отворя очи, за да видя за кого говорят. Кого е намерила да лежи в тъмното?

Изведнъж всичко ми се изясни.

Силуетът, стъпките... някой ме беше ударил. Отворих очи и седнах.

— Какво става! — попитах, без да обръщам внимание на главоболието, в опит да фокусирам двете лица пред себе си.

— О, Ърл, слава богу! — възкликна размазаният образ отляво; говореше с гласа на Джанет.

— Не, доктор Гарнет, лягайте — заповяда мъжки глас и силуетът отдясно пристъпи по-близо; опита се да ме бутне назад. — Нищо ви няма, но ударът е бил силен. Прекарахте повече от пет минути в безсъзнание, доколкото мога да преценя. Налага се да ви направим компютърна томография^[1].

— Джанет! Какво стана? Нападна ли те? — попитах тревожно размазаната фигура отляво. — Кой беше?

Зрението ми постепенно се изясни, за да видя как усмивката ѝ бавно изчезва и преминава в изражение на учудване.

— Моля?

— Някой ме нападна в тъмното и ме удари — обясних аз, озадачен от реакцията ѝ. — Сигурно беше същият, който ме преследваше. Направи ли ти нещо?

— О, Господи — възкликна внезапно тя и погледна разтревожено младия мъж до себе си, облечен, както сега можех да различа, с бяла престилка.

— Уха — измънка той, като ми обърна гръб. — Наистина е объркан. Май най-добре да извикам лекаря.

Завъртя се и излезе от заградената със завеси стаичка, в която лежах. От шума наоколо — пиукане на монитори, викове на сестри и лекари, скърцане на болнични колички — разбрах, че се намирам в спешно отделение.

— Не съм объркан — запротестирах аз. — За какво говори?

Тя ми се усмихна насила и ме потупа по рамото, като че очакваше да заплача.

— Успокой се, Ърл.

Хванах я за ръцете.

— Добре съм, Джанет — казах възбудено и седнах в леглото. Главата ми намекна, че не е съгласна, но не обърна внимание на болката.

— Чакай малко — възрази тя и ме натисна отново към възглавницата. Вратът ми беше обездвижен с гипсова яка, така че се стоварих в завивките като дървена кукла.

— Ох — изпухтях; от промяната на положението главата отново ме заболя.

— Не трябва да се движиш, Ърл.

— Какво стана? — попитах отново.

Когато лампите изгаснали, Джанет излязла от архива и пипнешком се запътила към асансьора. Всъщност стаята била в другия край на мазето; бях тръгнал в грешна посока още от самото начало. Джанет тръгнала по коридора слепешката, както и аз, но по-бавно и с по-безопасна скорост. Чула шум от сблъсък пред себе си; уплашила се, но въпреки това продължила към асансьора, още по-бавно. Изпаднала в ужас, когато се спънала в тялото ми. Разбрала, че съм аз едва когато събрала смелост да натисне копчето на асансьора. Когато вратата се отворила, лампата му осветила лицето ми. Проверила дали съм жив, после извикала помощ и всички, включително и тя, решили, че сам съм се блъснал в тъмното.

Когато завърши разказа си, вече не бях толкова сигурен дали да ѝ казвам какво всъщност се бе случило. Щях да я уплаша допълнително, а тя и без това беше твърде разтревожена.

— Защо са изгаснали лампите? — попитах аз.

— Хората от поддръжката казаха, че шалтерът бил паднал отвърна тя, очевидно озадачена от въпроса ми. — Когато изтичах да търся помощ, един от тях отиде да провери таблото. Светна лампите без проблеми.

— Таблото в изоставения коридор към старата лудница ли се намира?

— Така мисля. Тръгна натам, но честно казано, бях прекалено разтревожена за теб, за да му обърна внимание. Защо питаш?

— И лампите си останаха включени, така ли? Не изгаснаха ли пак?

Ако шалтерът беше разхлабен, щеше да падне и втори път, иначе бе по-вероятно да е спуснат нарочно.

— Не, останаха си да светят — отвърна тя, малко разтревожено. Погледна нервно назад. — Къде е тоя лекар?

Трябваше да ѝ кажа. За нейно добро.

— Джанет, неслучайно ти задавам тези въпроси. Не съм объркан от сътресението. Искам да те питам още нещо. Има ли други коридори от старата лудница към асансьора?

— Ърл, какво ти става?

— Джанет, нищо ми няма — настоях аз; хванах я за ръката и ѝ разказах какво се беше случило.

След като свърших, тя запази мълчание за няколко минути.

Очите ѝ се наляха със сълзи. Стисна устни:

— Сигурен ли си, че не е нещастен случай? Може би си се спънал и от силата, с която си полетял напред, ти се е сторило, че някой те е блъснал.

Ръката, която ме бе стиснала за врата, не беше въображение.

— И сигурен ли си, че си чул стъпки, когато лампите изгаснаха, а не някой плъх? Чувала съм, че в старата лудница има доста едри...

— Ако е било плъх, със сигурност ходеше на два крака.

Не ме интересуваше колко е разтревожена от нападението върху мен. Не можех да я оставя да търси други обяснения на случката. Отсега нататък нямаше място за самозалъгване.

— Усетих дъха му, Джанет.

Тя седна на края на леглото; загледа се в завесите, после разсеяно отметна един златист кичур от лицето си.

Можех само да предполагам за какво си мисли. Най-големият ѝ недостатък беше убедеността в собствената ѝ непогрешимост; дългите часове на усилена работа, поемането на тежки случаи, с които никой друг не искаше да се занимава — всичко това ѝ създаваше лъжлива самоувереност. Толкова бе сигурна, че някой е убил сестрите, но в същото време упорито отказваше да приеме, че злодеят може да посегне на нея или на някой от близките ѝ.

Изглеждаше по-бледа от обикновено и под ярката флуоресцентна светлина изящните черти на челото, брадичката и шията ѝ ми напомняха за порцеланова статуетка. Колко уязвима изглеждаше.

— Добре, ето какво ще направим — започна тя с решителен тон. — Майкъл е прав за едно нещо. Докато не докажем, че зад случаите на легионела стои убиец, не можеш да си позволиш да разказваш небивалици за призраци. Дори да разкажем за случката в мазето, никой няма да ни повярва. Ще кажат, че стъпките, които си чул, са на някой скитник, потърсил подслон в изоставените части на мазето, а онзи, който те е ударил, е действал инстинктивно, за да се защити, когато си изникнал изневиделица от тъмното, след което се е уплашил и е избягал. Кой знае, може би точно това е станало... Господи, каква съм глупачка! — възкликна ядосано. — Вероятно съм забъркала и двама ни в нещо, с което би трябвало да се занимава полицията. И нямам ни най-малка представа как ще намерим доказателствата, които ни трябват.

Докато думите се лееха, по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Рядко съм виждал Джанет да плаче. Изправих се тромаво в леглото и я прегърнах. В началото тя застина — мразеше да я виждат в такова състояние, — после ме обгърна с ръце. Чух я да хлипа и собствените ми сълзи закапаха по изящните ѝ рамене. Останахме прегърнати, докато не спря да плаче. Дори не забеляза, когато стажантът и щатният лекар влязоха в помещението. Магнах им да си вървят.

— Предполагам, че няма нужда да ти казвам колко съм изплашена, особено след това, което ти се случи тази нощ. Господи, колко бях заблудена!

— Няма нищо. Ние бяхме най-малко заблудени от всички. Никой друг дори не се и сети за Призрака.

— Да, само че ти ме предупреди за опасността, ако стигнем твърде далеч в разследването. — Тя бръкна в джоба на престилката си, за да извади кърпичка. — Но ако този, който те нападна, е Призрака и като съм ровела из картоните, съм го предизвикала, значи в тези документи има нещо, което ще ни помогне да го разкрием.

— По-спокойно, Шерлок Холмс. Стигат ми цицини за тази вечер.

Тя се усмихна, разроши косата ми и пак ме прегърна. Близостта ѝ ми беше приятна, но като лекар от спешно отделение знаех, че облекчението, което изпитваме, е временно — резултат от шока. Докато я прегръщах, вече си мислех: „Този човек причинява и по-лоши неща от цицини — неща като легионела.“

— Джанет, освен мен кой друг знаеше, че преглеждаш старите картони на жертвите на Призрака?

Тя се отдръпна; очите ѝ се изпълниха с тревога:

— Никой. Писнало ми е от скептични намеци.

— Значи само Кам, Майкъл и аз знаем подозренията ти за Призрака?

Тя кимна.

— Забелязала ли си някой друг да се навърта около теб днес, някой да те следи?

— Не.

— Откъде тогава е разбрал, че си там? Може би грешим, като смятаме, че е слязъл долу заради теб. Може да се е намирал в мазето по друга причина и аз съм го изненадал.

— Чакай малко. Да не би да си променяш мнението и да твърдиш, че нападението няма нищо общо с легионелата? Че обясненията, които се опитах да намеря, може да са верни?

— В никакъв случай. Който и да е изгасил лампите, вървеше към мен и по някакъв начин е заобиколил, за да ме причака при асансьора. И тази хватка от джудо, с която ме запрати във вратата, в никой случай не беше действие на изненадан в тъмното човек. Нападателят явно не искаше да продължавам да си вра нося наоколо. Искам само да кажа, че присъствието му долу може да не е свързано с теб и картоните на жертвите на Призрака.

— Добре, освен че така се чувствам по-малко виновна за цицината ти, с какво друго ни помага това предположение? Нямах

доказателства, че тайнственият силует е свързан със случаите на легионела.

Не й отговорих веднага. Бях решил, че нападението е свързано със сестрите, особено със смъртта на Сандърс, но не можех да изключа и възможността злосторникът да няма нищо общо със заразата.

— Съвпадението е прекалено голямо, но си права. Има възможност тазвечерното нападение да не е свързано с легионелата и Призрака.

Замълчахме, вперили погледи в белите чаршафи. Приличаха ми на празни листа, които чакат върху им да бъде записана някоя истина.

Задачата бе сложна. Ако Джанет не беше застрашила ничия сигурност, за нея нямаше непосредствена опасност, но пък можеше да е тръгнала по грешна следа. В такъв случай нямаше да открием причината за смъртта на двете сестри, нито да спрем следващите убийства с легионела.

Другата възможност беше още по-тревожна — да живеем под постоянната заплаха от убиеца.

След неколкоминутно мълчание Джанет вдигна глава:

— Имам нужда от помощта ти, Ърл. Ти единствен ми вярваш. Със сигурност доникъде няма да стигна, ако работя с Майкъл. Налага се официално да се включиш в проверката. Така ще работим заедно и ти може би ще видиш нещо, което съм пропуснала.

— Не се тревожи — успокоих я аз, по-уверено, отколкото се чувствах. — Ако Майкъл не ме послуша, обади се на Дона. Тя ще го научи как да се държи.

Тръгнахме си от спешното на Университетската болница към полунощ. Томографията не показва други поражения освен подутината на челото ми. На път за къщи Джанет се съгласи да не слиза вече сама в мазето. Отново обмислихме дали да не съобщим за нападението в полицията и отново решихме да не го правим. Дори да ми повярват, щяха да разследват само това престъпление. Суматохата, която щяха да създадат в болницата, щеше само да затрудни достъпа ми до документите.

Събудих се от привидението на мрачния силует в коридора. Въпреки всички други обяснения, които бяхме измислили, все ми се

струваше, че непознатият се е намирал в мазето само заради Джанет и картоните на жертвите на Призрака. Какво ли щеше да ѝ стори, ако не се бях изпречил на пътя му? Мислите за ужасните последствия прогониха съня ми. Станах, слязох на долния етаж и закрачих напред-назад, за да се отърся от страховете си. Никой, нито Майкъл, нито Кам, нито някой друг, не бе в състояние да ми попречи да защитя жена си.

След като навъртях няколко километра по килима и се спънах безброй пъти в Мъфи, в три часа още не бях измислил какво да правя. Тогава си спомних, че аутопсията на Филис Сандърс е предвидена за седем.

След дванадесет часа в моргата плътта на мъртвеца придобива восьчноблед оттенък. Кръвта се оттича към кожата зад главата, раменете и слабините и там се съсирва, като образува на тези места големи пурпурни петна — които показват как е лежал трупът след смъртта. Патолозите наричат това явление „посмъртно посиняване“ и то показва дали тялото е било местено.

Филис Сандърс очевидно бе прекарала необезпокоявана нощта по гръб. Лежеше гола върху секционната маса под ярката светлина на хирургическия прожектор в очакване на последната медицинска грижа и последната диагноза за причината на смъртта ѝ. Но в този случай истинската причина, причинителят на причината — тъмен силует в мрака, — нямаше да бъде разкрита.

Очите ѝ бяха затворени, бузите — отпуснати и хлътнали, устата зееше като черна дупка. Сивата ѝ коса се разпиляваше по масата и висеше през лъскавите стоманени ръбове също както я бях видял в спешното. Зачудих се как ще запазят тези кичури за погребението, ако решат да включат и мозъка в аутопсията. Стандартната процедура е да се разреже кожата на темето между двете слепоочия и да се обели с косата напред, над лицето, за да се оголи черепът.

Облечен със зелена престилка, предпазна маска и ръкавици, вече десет минути обикалях нервно из хладното помещение и се чудех защо още се бавят. Върху стоманените рафтове наоколо се мъдреха стативи с епруветки и колби, предназначени за проби от различните телесни течности на мъртвата. Буркани, пълни с разноцветни разтвори, чакаха парчета от тъкани. Върху близкия умивалник бяха наредени

контейнери с формалдехид, които щяха да поберат главните органи на Сандърс. Вентилаторите над главата ми бръмчаха с все сила, но дори през маската, познатите изпарения на консервиращата течност щипеха очите и носа ми. От време на време ме лъхваше миризмата на ранно разложение.

Скалпели, сонди, пинцети, щипци, клещи и циркуляр за рязане на кости лежах, грижливо подредени, върху една количка до секционната маса. Тъй като имахме случай на инфекциозно заболяване, върху една табла беше нареден набор тампони и комплекти за микробиологични проби. Пълното снаряжение на патолога.

Най-сетне от съблекалнята от другата страна на секционната зала се чува гласове. Когато започнах да различавам думите, си дадох сметка, че се води разгорещен спор.

— Не ме интересува какви секрети сте изследвали! Тук сте на моя територия, случаят е мой и аз не само позволявам, ами и насърчавам всеки заинтересован лекар или стажант да присъства на аутопсията на пациента си...

Вратата се отвори и Лен Гарднър, в пълно предпазно облекло, влезе в стаята. Беше среден на ръст човек на около петдесет години. Би трябвало да е главен лекар на отделението си, но беше прекалено честен и пряк, за да търси политическа подкрепа от когото и да било в „Сейнт Пол“.

— Здравей, Ърл.

Кимна назад, към събеседника си, който още не се беше появил, и очите му се свиха в усмивка, която не се виждаше заради маската му. После внезапно се втренчи в челото ми:

— Ама че цицина. Какво ти се е случило?

— Блъснах се в една врата в тъмното.

След него нахълта Гари Росит, също в пълно предпазно облекло; видимите части на врата и лицето му бяха тъмnochервени. Главата му приличаше на репичка, увита с маска и боне.

— Гарнет, който се занимава със случая, е подложен на разследване, настоявам да го отстраниш...

Дребосъкът ме забеляза и млъкна; лицето му стана още по-червено.

Усетих собственото ми лице да почервенява:

— Да не се опитваш да ме отстраниш от аутопсията, а, Росит?

Бях бесен. Добре, че маската скриваше лицето ми поне частично, та да не види колко ме е ядосал.

Той ми хвърли жлъчен поглед; зениците му се разшириха.

— И двамата сте добре дошли — прекъсна ни Лен, давайки да се разбере, че няма да позволи отделението му да се превърне в бойно поле.

Пресегна се и включи магнетофона, който щеше да запише заключенията му, докато извършва аутопсията. Росит погледна микрофона, очите му се разшириха още повече, но не продума. Каквото и да искаше да каже против мен, предпочиташе да го направи зад гърба ми и да не се записва.

Очевидно доволен от държанието ни, Лен пристъпи към масата, взе един скалпел и сведе поглед към обекта си.

— Пациентът е петдесет и седем годишна жена без външни наранявания, освен следите от игли на местата на свързване на системите — дясна и лява предмишница, между латералната и средната третина на дясната ключица и артериален катетър на лявата китка. Последният е оставен за проверка.

Тези предварителни наблюдения имаха за цел да се установи дали системите са били свързани правилно във вените. Ако антибиотиците не бъдат вкарани в кръвоносния съд, те просто се събират в околните тъкани, без да достигнат мястото на инфекцията.

— По същия начин ендотрахеалната тръба е срязана и долната ѝ част е оставена на място...

Лен хвана гръкляна между палеца и средния си пръст в областта на пръстено-щитовидната връзка — малък участък в горната част на трахеята, покрит с тънка мембрана — и прокара скалпела надолу, за да направи вертикален срез. Кожата и тъканта се разтвориха встрани и пред погледите ни се показа оранжевата тръбичка, вкарана безупречно от Майкъл преди два дена. Спомних си собственото си колебание дали да я интубирам, което доведе до намесата му.

— ... разрезът през пръстено-щитовидната мембрана показва, че ендотрахеалната тръба е вкарана правилно...

И така нататък: увода към това, което всички очаквахме с нетърпение — белите ѝ дробове.

Със замах Лен разряза тялото от горната част на дясната гърда, през гръдната кост, до таза. Плътта по пътя на скалпела изпъкна, като

оформи безкръвна ивица от бледо месо с цвета на сурова риба. Лен повтори процедурата над лявата гърда, за да оформи разрез с формата на буква „У“, който щеше да му позволи да разтвори двете половини на гръдния кош и коремната празнина. Острието разряза кожата и част от подкожния слой мазнина. Лен остави скалпела и взе голям инструмент за обелване на кожа — приличен на ножици, но с изкривени тъпи краища вместо остриета — и мълчаливо разшири разреза. Няколко секунди му бяха достатъчни, за да открие белите сухожилия и кости на гръдния кош. Наведе се над корема и оголи сивкавия перитонеум — мрежеста ципа, която обгръща червата и останалите органи на коремната празнина. През цялото време обясняваше какво прави, с лекота изговаряше сложните понятия, заучени през годините.

— Сложете си втори чифт ръкавици, ако не сте го направили още. Сега ще срежа гръдната стена.

Белите дробове щяха да са пълни с гной. Допълнителните ръкавици бяха за защита срещу евентуално спукване, докато бъркаме в тази силно заразна течност. Двамата с Росит посегнахме едновременно към кутията; след това и двамата дръпнахме ръце, подканяйки другия да вземе първи. Забелязах отражението ни в стъклената врата. Приличахме на участници в дуел, застанали с гръб един към друг, готови да се отдалечат на двадесет крачки и да стрелят. Лен измърмори нещо под маската си — нещо за аналното отверстие.

Патологът взе циркуляра за кости — ръчен инструмент с петсантиметров назъбен диск — и го включи. Наведе се отново над пациентката си и докосна по веднъж всяко ребро с въртящото се острие, като направи само частичен разрез, за да не нарани лежащата отдолу тъкан. При всеки допир с ребро инструментът издаваше пронизително бръмчене като от зъболекарска машинка.

После взе ножиците за кости — клещи от неръждаема стомана, за които всеки градинар и готвач биха му завидели — и преряза ребрата. Свободните им краища щръкнаха, за да освободят пътя към белите дробове.

— Мили Боже! — възкликна Лен, като отстъпи назад, задавен дори през маската от вонята, която изпълни стаята.

Преглътнах силно, едва се сдържах да не повърна; и погледнах десния лоб. Повърхността му, почерняла от дългогодишното пушене,

бе надупчена от абсцеси — някои спукани и изпускащи гной. Целият орган плуваше в жълта слуз, подобна на тази, която бях изсмукал от устата на жената преди два дена. Левият бял дроб не се различаваше по вида си; изключение правеше само горната му половина.

— Само през тази част е поемала кислород, преди да умре — каза Лен, като посочи полуразложения участък.

Гласът му вече не беше безстрастен като преди. Говореше бавно, очевидно потресен от гледката.

Размерите на инфекцията и степента на разграждане на тъканта бяха наистина обезпокоителни. Лен взе скалпела и започна да отделя трахеята, белия дроб, сърцето и хранопровода, за да ги извади заедно. Като произнасяше името на всеки главен кръвоносен съд, който прерязваше, той измъкна лигавите органи от гръдния кош и ги постави на малка масичка с улей за изтичане на кръвта. Докато отделяше десния дял на белия дроб, аз преглътнах още няколко пъти и успях да попитам:

— Виждал ли си досега толкова силна инфекция?

— Не. Освен... е, поне не наскоро, не и при пациенти със здрава имунна система; дори тогава не в такива размери...

Гласът му се загуби и челото му се проряза от дълбока ивица.

— Но като стажант в началото на седемдесетте съм виждал подобни неща, когато метицилин-резистентните стафилококи се появиха за пръв път и преди ванкомицинът да влезе в употреба. Онези пневмонии също се развиваха много бързо. Само че тази жена е приемала ванкомицин, нали?

— Заедно с други лекарства — признах тихо, като хвърлих плах поглед към Росит. Надявах се безобидното споменаване на медикамента да не го накара отново да започне лекцията си за неправилното използване на антибиотици.

— Някакви данни за резистентност, Гари? — попита Лен, без да вдига поглед от разрезите, които правеше.

Росит ми хвърли бърз поглед, после, също толкова припряно, върна очите си към масата.

— Микроорганизмите от храчките й са коагулаза-позитивни, което доказва, че са *стафилококус ауреус*, а предварителното гел-дифузионно изследване показва резистентност към метицилин.

Неохотата, с която произнасяше сухите научни термини, говореше за нежеланието му да признае, че лечението с ванкомицин е било правилно избрано.

Почувствах известно удовлетворение. Щеше да му се наложи да задържи обвиненията си спрямо предписаните антибиотици, поне докато излязат резултатите от изследванията.

Веднага побърза да добави:

— Но това изследване не е толкова точно както метода на минималната инхибираща концентрация, при който културите се инкубират двадесет и четири часа в различни разреждания на антибиотика.

Изстреля тези думи на един дъх, после спря, за да си поеме въздух.

— За *пълна* оценка на терапията, предприета от доктор Гарнет, ще се наложи да изчакаме до утре — заключи язвително той.

— Да, да, Росит — не пропуснах да го предизвикам аз, — и Бог да ми е на помощ, ако *методът на минималната инхибираща концентрация* не покаже, че ванкомицинът е бил подходящ! Спри се, Гари! Най-накрая ще се наложи да признаеш, че съм действал правилно.

— А еритромицина, рифампина — има ли антибиотик, който да не си предписал?

Лен не обърна внимание на словесната ни престрелка:

— ... прерязвам през вратата на органа, главния бронх, белодробната артерия и разклонения на белодробната вена и така завършвам отделянето на десния бял дроб...

Вдигна лигавия орган, постави го върху няколко листа попивателна хартия, после го вдигна и го постави върху една везна. След като записа теглото му, разряза трите му дяла и заоглежда вътрешността им. Работеше внимателно, за да не разпръска микробите във въздуха.

Внезапно замлъкна на средата на изречението. Остана неподвижен, хипнотизиран от гледката.

Неочакваната му реакция веднага накара мен и Росит да млъкнем и двамата протегнахме шии, за да видим какво е привлякло вниманието му.

— Свети Боже! — възкликна Лен.

От другата ми страна Росит измърмори някаква ругатня. Не можех да повярвам на това, което виждах.

Вътрешността на белия дроб бе напълно разядена. Всичките му съставни части — артерии, вени и въздухоносни пътища — бяха превърнати в черно-кафява пихтия. Не бяха останали никакви кръвоносни съдове, които да закарат антибиотика до мястото на възпалението. Но дори лекарството да беше достигнало до разложената тъкан, алвеолите — микроскопичните мехурчета, през които въздухът преминава в кръвта — вече не съществуваха. Малки парченца незасегната тъкан все още се виждаха по периферията, но и те бяха червени — знак за силно възпаление, — покрити с кървави мехурчета. В средата на дробовете зееха черни празнини, обозначаващи местата на първите абсцеси. Всички остатъци от здрава тъкан бяха обвити в жълти лиги.

Останах втрещен от гледката и дори не си дадох сметка, че Лен отново говори:

— ... останалата тъкан изглежда силно възпалена и изпуска кървав секрет. Забелязват се ранни стадии на кавитация. По-голямата част от централната паренхимна тъкан и кръвоносните съдове са превърнати в полутечна некротична маса...

Гласът му потрепери, докато произнасяше сухите медицински термини, които, макар и точни, не бяха в състояние да опишат целия ужас на участта, сполетяла Филис Сандърс.

— Разложението навежда на мисълта за две едновременни инфекции, едната — причинила тежка пневмония; другата, по-компактна, с признаци на фагоцитарна деструкция на тъканта, наподобява в по-голяма степен стафилококова инфекция... Боже Господи! Какво, по дяволите, става тук? — възкликна накрая той и застана безмълвен, неспособен да продължи хладнокръвното медицинско описание.

Последва неколкосекундно мълчание.

Изведнъж си дадох сметка какво съм чул току-що — *две инфекции*.

— Може ли да е легионела, последвана от стафилококус?

Въпросът ми го извади от вцепенението. Погледнах Росит. Той продължаваше да гледа безучастно разрязания дроб. *Две инфекции*. Опитай се да отречеш възможността за легионела, Росит.

— Има друга инфекция освен стафилококовата — отвърна Лен.
— Ще се наложи да изчакаме микроскопското изследване, за да определим със сигурност каква.

Замълча и сведе поглед към зловещия експонат, който още държеше.

— Но едно е сигурно, стафилококите не могат да причинят такива поражения на здрав бял дроб, дори на пушач, без предварителна инфекция.

— Като легионела ли?

— Слушай, Гарнет — намеси се Росит, — стига с тези налудничави сценки...

— Смятам, че легионелата е много добро предположение, Гари — прекъсна го Лен; остави белия дроб в една пластмасова кутия, после заобиколи масата и се извиси над изненадания Росит. — Доктор Гарнет е проявил невероятна проникателност, като още от самото начало се е досетил, че имаме работа с два микроорганизма. Колкото до „налудничавите сценки“, този случай и бездруго е достатъчно странен!

Брадичката на Росит затрепери под маската — дали се опитваше да преглътне, или да намери достатъчно жлъчни думи, така и не разбрах. Челото и вратът му се обагриха в още по-тъмночервено. Направи няколко опита да заговори, после се завъртя на пети и напусна стаята.

Лен го изгледа с ръце на хълбоците:

— Както вече споменах, Росит, тук си на моя територия и ще спазваш моите правила!

— Как ми се искаше да съм на твое място — казах бодро и го потупах по рамото. — Страхотен беше.

— О, Ърл. Извинявай за избухването.

— Благодаря ти, че застана на моя страна. Страхувах се, че случаят няма да се разгледа обективно, след като Росит се е заел толкова сериозно с мен, задето... ами...

Замълчах и се вгледах в трупа на Филис Сандърс. При вида на изкорменото ѝ тяло си дадох сметка, че тази малка победа срещу Росит не променя действията ми, за които щях да отговарям пред комисията за лекарски грешки.

— ... я отпратих в къщи — завърших мисълта си, като се опитах да не звуча много виновно.

Обезобразеното й тяло ми напомняше за погледа й в спешното отделение: „Вижте какво ми причинихте!“

Лен отново пристъпи към секционната маса. Оставаше му още много работа.

— Не се тревожи — успокой ме той, докато режеше левия бял дроб. — Този дребен негодник няма да използва мен, отделението ми или комисията, за да омаскари теб или някой друг, ако имам възможност да го предотвратя. Затова му дадох да разбере, че той също е отговорен за този случай. Ако наистина се окаже, че има две инфекции, ще му се наложи да обяснява не само защо не го е забелязал, а и защо се е опитал да опровергае единствения лекар, който го е предположил. А ако изследванията докажат наличие на легионела, всички ще те гледат като гений — заяви възбудено той, докато поставяше внимателно белия дроб на везната.

Гений, чийто пациент е починал, много вероятно жертва на убийство.

Всичките ми доказателства бяха догадките на Джанет и зловещият силует в мрака. В медицината такива доказателства се наричат „анекдотични“. Интересни, понякога измислени, те обикновено нямат особена стойност.

По-добре да продължавам по плана. Да отида в Университетската болница час по-скоро и да открива истински доказателства. Внезапно ме осени нова мисъл:

— Тази инфекция достатъчно ли е странна, за да предупредим Университетската болница за нея?

— Вероятната комбинация на микроорганизмите е странна — отвърна той след кратко мълчание. — Виждал съм легионелата сама да убива за двадесет и четири часа, а стафилококовата пневмония може да доведе до фатален край за четиридесет и осем часа, но двете заедно? Никога не съм чувал за такъв случай.

— Не трябва ли да предупредим Университетската болница за откритието си? — настоях аз, с надеждата опасността от двата смъртоносни микроорганизма да накара ръководството им да позволи на Майкъл да включи и други хора в екипа си.

Лен погледна десния дроб в пластмасовия контейнер.

— Засега не. Поне не без пълните резултати от изследванията. Ако имаме работа с МРСА или с легионела, или и с двете, държавната здравна комисия моментално ще започне проверка и на двете болници. Но да ги алармираме само заради външния вид на белия й дроб...

Вдигна рамене, после допълни:

— Въпреки че да си призная, такива поражения...

Поклати глава и отново се зае да реже различни образци, които бяха необходими за разплитането на загадката.

По дяволите! Дали да не довлека Майкъл в моргата, да го накарам да разгледа разфасованите органи, та да се изплаши и така да го заставя да ме изслуша? Един смразяващ въпрос се прокрадна в съзнанието ми. Дали това не беше крайната цел на нападателя в мазето? Дали, ако не се бях изпречил на пътя му, дробовете на Джанет нямаше да изглеждат по същия начин като тези разядени образци?

Прииска ми се да се махна от секционната. Да избягам далеч от останките на Филис Сандърс и да се обадя на Джанет. Може би дори не трябваше да стъпва в Университетската болница, докато не разберем какво става и кой се разхожда из подземията. После си спомних, че и трите сестри са заболели, докато са били в отпуск, и се обърках още повече.

Опитах се да се успокоя, за да задам последния си въпрос към Лен. Не беше свързан с Джанет, но бе особено важен.

— Как успя Росит да предизвика толкова спешна аутопсия и толкова скорошно заседание на комисията за лекарски грешки?

Той вдигна поглед; челото му се сбърчи:

— За бога, имай ни доверие, Ърл! Росит знае, че няма да му играем по свирката, затова отиде при друг, когото няма как да не послушаме.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж, занимавам се най-малко с политика, но дори и аз се сецам кой е.

— Лен, говори по-ясно.

— Има един човек в болницата, който търси всеки удобен случай да те натопи, и Росит знае, че не можем да му откажем.

— Кой?

— Старият ти приятел Пол Хърст, временният ни изпълнителен директор. Хърст нареди да подготвим Сандърс за заседанието в

понеделник.

[1] Изследване, при което се извършват снимки на определен брой напречни срезове на даден орган. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

— Това е само предварителна диагноза, Джанет, докато излязат резултатите от клетъчните култури — съобщих ѝ аз по телефона.

Бях се върнал в кабинета си след аутопсията и най-после я хванах между изписвания на две бебета.

— Лен Гарднър е сигурен, че преди стафилококовата е имало друга инфекция, и смята, че легионелата е добро предположение.

— Как го прие Росит? — попита тя с нескрит сарказъм.

— Загуби ума и дума!

— Това ще го укроти ли?

— Не. Съюзил се е с Хърст, за да ме злепоставят пред комисията.

— Какво! Как разбра?

Казах ѝ за нарежданията, които Лен бе получил от Хърст.

— Боже мили — възкликна тя. — Росит и Хърст — страхотна двойка. Ако обаче диагнозата ти е била правилна, това няма ли да ги накара да си затворят устата?

— Е, ще охлади малко Росит, но все пак аз изпратих жената вкъщи, Джанет. Ще се хване за това и както и да го погледнеш, няма спор, че съм допуснал смъртоносна грешка. Колкото до Хърст, знаеш колко опасен може да стане, ако някой застраши доброто име на „Сейнт Пол“. И при по-добри обстоятелства е търсил начин да се отърве от мен, така че сега няма да пропусне възможността да ме хвърли на кучетата.

Джанет не отговори. Веднъж Хърст се опита да ме набеди за убийство и да попречи на полицията да разследва някои нечисти сделки в „Сейнт Пол“. Нещата се обърнаха и в края на краищата истинският убиец бе разкрит, но аз получих добра представа колко опасен може да бъде Хърст, когато си постави нещо за цел. Оттогава станахме непримирими врагове и вероятно щяхме да останем такива до края на живота си.

— Отвратително! — каза гневно Джанет, като ме извади от мрачните ми мисли. — Как може Хърст да се занимава с такива

гадости? Не могат ли онези мекотели, които се наричат главни лекари, да се вдигнат и да го свалят? Вие с Шон ли сте единствените...

Тирадата ѝ продължи повече от минута. Щом толкова горещо ме защитаваше, явно смяташе, че съм в голяма беда. Точно сега обаче повече се тревожех за сигурността ѝ, отколкото за кариерата си.

— ... ако включите повече жени в този ваш съвет, тези глупости ще престанат веднъж завинаги...

— Джанет — прекъснах я аз, — най-важно сега е това, което става в твоята болница. Дори ми се струва, че е опасно да оставаш на работа.

Нямах намерение да изказвам страховете си, но тялото на Сандърс и тъмният силует постоянно ми се привиждаха. Среднощните ми разходки по килима не бяха довели до никакво решение.

— Ърл! — изкрещя тя в слушалката. — *Не мога да зарежа пациентите си!* Освен това онези сестри се разболяха, когато не бяха на работа.

Като че чувах собствените си мисли. Отново ме обхвана същият страх като сутринта: не се сещах за безопасно място. И малкото ми смелост се изпари.

— Не си мисли, че не взимам предпазни мерки — добави бързо тя. — Освен това Кам нареди да се спазват строги мерки на хигиена в цялата болница.

Това никак не ме успокои и Джанет явно го усети:

— Виж, Ърл, няма къде да бягаме. Най-добре е да се опитаме да открием защо са умрели тези две жени. Сигурно има някаква връзка и с жертвите на Призрака.

— Ами ако не успеем да го открием? — проплаках отчаяно. — В картоните може да няма нищо.

— Няма да се предам, докато не прегледаме всички изследвания на жертвите на Призрака.

Гласът ѝ стана по-писклив, което означаваше, че губи търпение.

Но аз бях упорит:

— По дяволите, ако в тези документи има нещо разобличаващо, може вече да са откраднати.

— Нищо им няма. Първото, което направих тази сутрин, бе да ги проверя.

Мисълта, че е слизала отново в мазето, макар и през деня, веднага напълни главата ми с кошмари.

— Джанет! Нали ми обеща! Обеща да не ходиш там сама...

— Спокойно. Бях с един служител от охраната.

Опитах се да я разубедея по друг начин:

— Добре тогава, не смяташ ли, че ако в документите имаше нещо разобличаващо, престъпникът щеше да ги открадне? Може би фактът, че ги е оставил, е доказателство, че търсенето е безполезно.

— Може би не е искал да рискува да се върне за тях след цялата бъркотия около теб и всички електричари, които се мотаеха наоколо.

Нямаше да изляза наглава с нея. Веднъж науми ли си нещо, преследва го докрай. Очевидно беше решила да продължаваме с разследването.

Тя замълча за момент, после добави:

— Ърл, знам, че след снощи си уплашен, аз също. Аутопсията сигурно не е била от приятните. Само мога да предполагам колко се страхуваш за мен.

Замълча, колкото да кажа:

— Пак успя да ме залъжеш, скъпа.

— Не си мисли, че съм глупачка — продължи тя, без да обръща внимание на шегата. — Първата ми работа днес беше да разтръбя, че с Майкъл не сме открили нищо. Обясних на всички, че проверката е пълно губене на време и затова съм се върнала на работа. Казах, че случката при асансьора е само плод на развнтеното ти въображение.

— Какво! — Не можах да повярвам на ушите си. — Джанет! Как можа да го кажеш? Да не искаш хората в Университетската болница да ме помислят за паникьор? За бога, аз съм главен лекар на спешно отделение. Дивия Бил Типет ще ме направи за смях...

— Е, извинявай! Един път си разтревожен за живота ми, после репутацията ти става най-важна и ми се сърдиш...

— Не ти се сърдя — възразих аз; чувствах се пълен глупак.

След секунди и аз избухнах в смях заедно с нея. Една-единствена заплаха срещу самолюбие то ми бе достатъчна да ме разсее от тревогите. Как само знаеше да ме манипулира!

— Добре, защото тази цена е много малка — заключи тя. — Сега, който и да стои зад заразата, няма да вижда заплаха в нас двамата.

Доста слабо утешение, но благодарение на Джанет все пак малко се успокоих. Може би наистина съм паникьор.

— Говори ли вече с Майкъл? — попита Джанет с твърд глас, давайки ми да разбера, че не иска вече да обсъждаме безопасността ѝ.

Притежаваше завидната способност да избягва безсмислени спорове за неща, които не могат да се променят.

— Не, сега ще му се обадя — отвърнах, твърдо решен да не ѝ отстъпвам по смелост. — Или ще ме включи официално, или ще вляза с взлом в архива ви тази нощ.

— Но не сам! Сделката важи и за двама ни.

— Шегувам се. Нищо не може да ме накара да се върна сам в това мазе.

Бях решил обаче да го направя, ако Майкъл откаже да ме включи и ако така щях да разоблича убиеца. Докато не бъде заловен, нито аз, нито Джанет щяхме да сме в безопасност. Казахме си „чао“ и аз започнах да издирвам Майкъл. Никъде не успяха да го намерят.

До средата на следобеда се занимавах с нормалните за едно натоварено спешно отделение случаи — инфаркти, астматици, кръвоизливи и пет-шест случая на болки в корема. Линейките постоянно ни заливаха с жертви от катастрофи, дойдоха няколко инсульта; психиатричните случаи — някои от тях тежки — също бяха зачестили заради бурята. Покрай сериозните случаи минаваха армии от леки проблеми, от настинки до венерически болести. Бяха толкова много, че бе невъзможно да запомня и едно име. Искаше ми се да се държа любезно, да ги успокоявам, но докато възстановявах дишането, сърдечната дейност и преливах кръв, не спирах да мисля за Джанет.

От време на време се отбивах в кабинета си, за да потърся Майкъл по телефона, но все нямах късмет. Чудех се дали да не ида в Университетската болница и да го видя лично. Като седях на бюрото, потънал в мисли, разсеяно прегледах пощата, натрупана от секретарката ми върху бюрото. Повечето писма — покани за различни конференции, бюрократични документи, реклами за апаратура — хвърлих в коша. Когато бях по-млад и неопитен, внимателно четях тези бележки, но не след дълго научих, че са пълна загуба на време. Днес обаче едно известие привлече вниманието ми — покана за извънредно

заседание в четири часа, среща на лекарите с ръководството във връзка с „предстоящото сливане и увеличаващото се недоволство сред персонала на «Сейнт Пол»“. Особено ме заинтригува една точка от дневния ред: заплаха от страна на някои лекари да спрат обслужването, ако сливането не бъде прекратено.

Може би Хърст вече бе преминал границите на търпението ни. Насъскваше ни един срещу друг от години, и то успешно, но ако всички лекари се изправят срещу него заради едно нещо, щеше да му стане жежко. Може би някои от мекотелите, за които бе говорила Джанет, най-сетне бяха решили да се надигнат.

Телефонът прекъсна мечтите ми. С надеждата, че е Хърст, вдигнах слушалката още преди първото позвъняване да заглъхне.

— Ало?

— Доктор Гарнет? — възкликна изненадано гласът от другата страна. Познах една от стажантките.

— Извинявайте, помислих, че друг се обажда. С какво да ви помогна?

— Ами... — започна неловко тя. — Чакаме ви в учебната зала. Нали бяхте насрочили лекция за три?

По дяволите!

Хвърлих бърз поглед на календара, за да видя, че между 2,45 и 4,00 съм предвидил лекция със стажантите на тема „Пациенти, които изпитват чувство за слабост и замайване“. Според часовника си вече закъснявах с четвърт час.

— Да, за световъртежа, нали? Тъкмо си събирах записките. Пийте по едно кафе; след пет минути идвам.

Семинарите се планираха със седмици предварително, а за този бях подготвил цяла папка с показателни случаи. Дори имах намерение да включа Филис Сандърс, за да илюстрирам колко е важно да се проверява ортостатичната хипотензия и да покажа на останалите, че се уча от грешките си. Но днес всичко ми беше излетяло от ума.

Нужни ми бяха снимките на гръдния ѝ кош. Вероятно още се намираха в патологията. Лен ги беше взел за сравнение. Реших да мина набързо през моргата и да ги прибера за семинара. Да върви по дяволите Майкъл! Къде се беше загубил? Едното от нещата, които ме разконцентрираха, бе мисълта, че може да не ми разреши да помогна на Джанет.

Слязох в мазето и тръгнах по мрачния коридор към секционната... Изведнъж спрях. Винаги съм смятал тази част на подземие то за потискаща. А след случилото се миналата нощ сърцето ми заби силно и дишането ми се ускори. „Пак ли?“ — промърморих. Бях почувствал същото при аутопсията, но го бях преодолял. Останах неподвижно, докато нормализирам дишането си. Нямах намерение да оставям паниката да ме завладее.

Опитах да се концентрирам върху мисълта за рентгеновите снимки, забавих дишането си и тръгнах отново по коридора. Честно казано, подземие то на „Сейнт Пол“ е нищо в сравнение с това на Университетската болница — строежът на сградата е започнал едва през тридесетте години, — но въпреки това ме хвана страх. Наложих се да се съсредоточа, за да прогоня мисълта, че лампите може внезапно да изгаснат и че някой ме дебне в края на коридора. Шестдесетгодишният слой прах, обвиващ тръбите и жиците, правеше мястото още по-зловещо. От време на време дочувах шумолене и тракане, но за всичките години, прекарани в болницата, нито веднъж не се бях срещнал с обитателите на тези катакомби.

Минах покрай тежките дървени врати на хладилното помещение, където трупове то чакаха аутопсия или да бъдат извозени от погребалното бюро, и погледнах в ярко осветената зала, където бяхме работили преди няколко часа. Празните маси и рафтове и подът блестяха от скорошно миене; помещението бе пусто.

В близката съблекалня също нямаше никой, затова излязох и се запътих към кабинетите на патолозите и секретарките. Стаята на Лен беше първа. Под прага се процеждаше светлина, така че почуках и влязох, без да чакам отговор.

— Здравсти, Лен, извинявай за безпокойството...

Лен не беше в кабинета. Веднага познах широките плещи и късата руса коса на Харолд Милър, който стоеше пред бюрото с гръб към мен. Когато се обърна, в ръката му видях формуляр с познатите контури на човешкото тяло, какъвто използваме за докладите от аутопсии. Лаборантът леко се изненада от присъствието ми, но сведе мълчаливо очи и продължи да чете документа.

— Господин Милър — казах аз, неприятно изненадан да видя човека, когото най-малко очаквах да срещна, — съжалявам, търся доктор Гарднър.

— Аз също — отвърна той, без да вдига поглед от листа.

Стана ми неудобно.

— Дойдох да уредя изписването на тялото на майка ми — добави той — и исках да видя резултатите от аутопсията.

Започнах да отстъпвам към вратата, но той внезапно хвърли документа върху бюрото, погледна ме право в очите и каза:

— Виждам, че вероятно бяхте прав за наличието на две инфекции.

— Моля?

Изражението му остана каменно, без да показва нито болката, нито яда, които бях видял предната сутрин.

— Пише го в предварителния доклад на доктор Гарднър за аутопсията на мама — обясни той, като махна с ръка към бюрото на Лен.

— Взели сте го от бюрото му? — попитах удивен и веднага се почувствах глупаво.

Да четеш нечии бележки за аутопсията на майка ти може да не е най-етичното нещо на света, но да отпратиш болна жена вкъщи е къде-къде по-тежко провинение.

— Съжалявам за смъртта на майка ви, господин Милър, наистина.

Веднага почувствах колко не на място звучат думите ми. „Прилича ми на стъклен ковчег и вие я докарахте дотам.“ Нищо казано или направено от мен нямаше да заличи омразата му.

Той не отговори.

Обърнах се да си вървя.

— Когато вече беше твърде късно, действахте много адекватно, казано по медицински — извика той след мен.

Продължих да вървя. Тази среща нямаше да завърши добре, независимо какво ще кажа.

Той ме последва.

— Вие ми направихте по-добро впечатление от повечето си колеги — продължи той, докато ме догонваше. — Като лабораторен техник познавам добрия лекар — който предписва каквото трябва, който е в крак с новостите.

Спрях и се обърнах към него:

— Вижте, господин Милър, знам, че това е един от най-лошите моменти в живота ви. Не смятам, че този разговор ще помогне...

— Доктор Гарнет, не очаквам никаква помощ от разговор с вас или с друг лекар. Просто искам да проявите нормално човешко уважение, да спрете и да ме изслушате.

Лицето му беше безизразно; нито следа от скръб или гняв. Стана ми жал за него. В едно бе прав: можех поне да спра и да го изслушам.

— Искате ли да поговорим в кабинета ми?

— Не, тук е добре.

Дадох си сметка, че стоим пред хладилното помещение. Надявах се да не се досети, че трупът на майка му е затворен там.

— Всъщност може би аз имам с какво да ви помогна.

— Какво?

— Аз съм само лаборант, доктор Гарнет, но следя литературата, особено новите техники за диагностика и изследвания; повече от лекарите, при които работя. От доклада на доктор Гарднър се вижда, че стафилококовата инфекция не се е повлияла от ванкомицина, който вие толкова находчиво предписахте. Росит още проверява щамата за метицилинова резистентност, но има още един тип резистентност, за който никой не се е сетил.

Професионалният разговор за смъртта на майка му, изглежда, беше извратен начин да притъпи скръбта.

— Преди три месеца ЦЕК публикува статия, в която съветва щамове на стафилококи, нечувствителни към ванкомицин, да бъдат изследвани за резистентност и към този антибиотик — продължи той с поучителен тон.

В ЦЕК — Центъра за епидемиологичен контрол в Атланта — работят най-добрите специалисти по заразни болести. Знаех за статията, стажантите я обсъждаха. Беше публикувана в „Морталити морбидити бюлетин“, чудесно списание, което излиза два пъти в месеца и отразява нови медицински проблеми и промени в лечението на известни вече смъртоносни заболявания. Броевете от последната година се трупаха в кабинета ми в очакване да бъдат прочетени.

— Какво имате предвид? — попитах заинтригуван.

— Имам предвид, че стафилококите, които убиха майка ми, трябва да бъдат изследвани и за намалена чувствителност към ванкомицин. Доктор Маки вече ме накара да променя протокола, по

който работим, в тази връзка. Но както виждам от картона на майка си и от доклада от аутопсията, това още не се прилага при вас.

Замълча, за да види реакцията ми на гениалното му изказване. Тъй като останах все така безучастен, той добави:

— Изследването трябва да бъде направено, за да се предотвратят други инфекции.

Продължи да ме гледа в очите. Почувствах се неловко. Какво очакваше — мнението ми за това, което току-що бе казал? Или признание за знанията и интелекта му?

С последните си думи направо ме накара да онемея:

— Разберете, доктор Гарнет, не можах да ѝ помогна, докато беше още жива. Но искам след смъртта ѝ да се обърне необходимото внимание. Искам това, което я уби, да бъде открито и изследвано по всички правила. Ако смъртта ѝ помогне за предотвратяване на същата инфекция при други хора, тогава поне ще си струва...

Гласът му се загуби, очите му се наляха със сълзи. Той се обърна и се отдалечи.

Свърших семинара няколко минути преди четири. Срещата с Милър толкова ме разконцентрира, че като си тръгнах от патологичното отделение, едва не забравих рентгеновите снимки на Сандърс — главната причина, поради която бях слязъл. Наложих се да се връщам в кабинета на Лен и да накарам секретарката му да ги издири сред купищата изследвания. Усилията ѝ не останаха напразни, защото гледката на почти напълно побелелите от инфекцията дробове толкова скоро след привидно нормалните предварителни изследвания много впечатли възпитаниците ми. Тези снимки им дадоха добър урок за опасностите от пренебрегването на намаленото артериално налягане при изправено положение на тялото.

Върнах се в кабинета си и набързо се свързах с Университетската болница. Все още никаква следа от Майкъл. Оставих му ново съобщение да ми се обади веднага.

Поставих ръце зад врата си и се изпънах на стола. Цицината ми започваше да пулсира, вратът ме болеше, но с по-малко от четири часа съм, само кафе за закуска и без обяд бях доволен, че не се чувствам по-зле. Изправих се и изстенах от болка.

Съобщението за срещата на Хърст с лекарите от болницата все още лежеше на бюрото. Дали да отида? В момента няхах никакво желание за спорове, но честно казано, бях прекалено разтревожен за Джанет и от това, че не можех да открия Майкъл, така че нямаше да съм в състояние да се съсредоточа върху работата в спешното. Заседанието поне щеше да ме разсее, освен това щях отново да напомня за себе си на Хърст, преди да ме отстрани от ръководството на отделението.

Преди да тръгна, разрових за няколко минути броевете на „Морталити морбидити бюлетин“. Бях любопитен да прочета статията, цитирана от Милър — както да се запозная с информацията в нея, така и да видя дали лаборантът я е разбрал правилно. Освен това исках да намеря нещо по-малко научно. Ако човекът, който държеше съдбата на кариерата ми в ръцете си, беше склонен да се вслуша в медицински аргументи, може би щеше да ме остави на мира.

Бързо открих заглавието, което търсех: „Мерки за предотвратяване и контрол на разпространението на *Staphylococcus aureus* с намалена чувствителност към ванкомицин“. Самата статия беше кратка; пяхнах я в джоба на престилката си и излязох от кабинета.

Извънредните срещи на Хърст с лекарите от „Сейнт Пол“ бяха рядкост. Директорът едва изтърпяваше редовните заседания с ръководството и отказваше да приема каквито и да били съвети за начина на управление на болницата. Освен това самите лекари не се интересуваха особено от политика. Едва имаха време за мероприятията в собствените им отделения — събрания, учебни занимания, дежурства и нескончаемата борба за самоусъвършенстване. Като им заговориш за намаляване на бюджетните разходи, повечето вдигаха очи към тавана: „Нали за това са главните лекари — биха казали собствените ми подчинени, — за да ни спестят поне тези глупости.“

Влязох през дебелия дъбови врати на стръмната амфитеатрална зала и останах удивен от навалищата. Банките, стълбите между редовете и всяко друго място за сядане бяха претъпкани с лекари в бели престилки. Разнасяше се оглушителна глъчка, напомняща по-скоро за нетърпелива тълпа преди начало на боксов мач.

Мястото за срещата беше избрано много сполучливо, като се има предвид голямата посещаемост. Шестстотин места, подредени стъпаловидно, се извисяваха над Хърст и съмишлениците му, които седяха на малка катедра в средата. По броя на членовете на управителния съвет, които беше докарал, си личеше, че директорът предчувства неприятности. Повечето от бюрократите познавах от предишни заседания, но тогава изглеждаха много по-спокойни от сега, седнали на сгъваеми метални столове пред шумната тълпа от хора в бели престилки. Дори в осветлението имаше нещо театрално. Сцената бе осветена ярко, докато зрителите тънеха в полумрак. Хърст оглеждаше аудиторията с присвити очи, поставил длан над очите си, но се съмнявам, че можеше да различи нечие лице. Седнах на едно от горните стъпала. Целият този спектакъл много напомняше на публично съдилище — от онези, в които престъпниците са ги осъждали на пребиване с камъни.

Някой от задните редове стана и си проправи път към подиума. Още преди да излезе на светло, настръхналата му рижа коса и якото телосложение го издадоха.

— Моля за тишина — каза Шон в микрофона, предизвиквайки вълна от ръкопляскания, смях и освиркване.

Повечето от членовете на борда на директорите притиснаха куфарчетата си до гърдите и нервно се спогледаха. Хърст, блед както винаги, се намръщи неодобрително; в ярката светлина създаваше впечатление, че всеки миг ще припадне. Челото му блестеше от пот.

Преди повече от десет години един инфаркт сложи край на хирургическата му кариера, но оттогава той трайно се загнезди в администрацията. Като завеждащ отделение, през последните осем и половина години бях свидетел на постоянно засилващия му се стремеж да установи абсолютната си власт върху болницата. Нямаше никакви скрупули при орязването на бюджета и съкращаването на разходите; затова финансовите чиновници го обичаха — наричаха го „загрижен за благото на болницата“. Лекарите имаха други определения за стила му на управление; едни се страхуваха от него и се подчиняваха на всичките му прищевки, докато други го критикуваха и не пропускаха възможност да му се опълчат винаги щом поставеше живота и здравето на пациентите в опасност със стремежа си да спести някой долар.

Възбуденото ръкопляскане се усили и неколцина присъстващи започнаха да скандират: „Не! Не! Не!“ Още лекари се присъединиха към тях, докато накрая цялата зала закънтя от виковете.

Хърст се облегна на стола си, събра пръсти и ги допря до устните си, сякаш не забелязва протеста, който се разгаряше около него. Очите му останаха забодени в пода и той застина неподвижно; познавах тази поза от предишни заседания: беше бесен.

Другите чиновници от управителния съвет нервно се въртяха на столовете си, шепнеха си и потропваха с крака, като от време на време хвърляха плахи погледи ту към Хърст, ту към тълпата пред тях. Изглеждаха почти толкова изненадани от безстрастното му мълчание, колкото от неочаквания ни бунт. Най-накрая Шон отново вдигна ръка и заговори:

— Добре, сега моля за тишина...

Залата постепенно утихна.

— Благодаря — продължи Шон, — сега да си дойдем на думата. — Обърна се и протегна ръка към безучастния бивш хирург: — Ние, лекарите от „Сейнт Пол“, сме се събрали, за да ви представим нашия ултиматум, доктор Хърст, на вас и на членовете на управителния съвет, които, трябва да призная, се радвам, че също присъстват.

Шон говореше любезно, усмихнат, сякаш приветстваше официални гости. Някои от чиновниците очевидно бяха объркани от такъв спокоен тон на такава враждебна среща и му отвърнаха със смутени усмивки, след което бързо възприеха строгото изражение на Хърст.

— Отказваме да слеем отделенията си с тези на Университетската болница. Цялата операция е замислена от счетоводители и финансови директори и всички решения се спускат отгоре. Този начин на работа може да е ефективен при индустриални компании — добави Шон, като се обърна към членовете на борда на директорите, повечето от които управляваха собствени фирми и корпорации в Бъфало. — Тези мерки може дори да се окажат полезни при сливане на двете администрации на болниците, което повечето от нас биха подкрепили.

Стори ми се, че Хърст потрепери при мисълта да раздели властта си върху „Сейнт Пол“ с друг изпълнителен директор.

— Болничните отделения обаче не са фирми. Административно погледнато, всеки от нас е директор сам на себе си, когато стане дума за лечение на пациент. Ние носим огромна отговорност за живота на болния и не можем и няма да се откажем от тази своя независимост. Нито ще позволим на друг да реорганизира отделенията ни. Ние единствени, а не някой самозван експерт, сме в компетенцията да решаваме как най-добре работят отделенията ни. И няма да приемем да делим управлението им с хора от друго лечебно заведение. С тази стъпка отделенията ни няма да са в състояние да представят нуждите си пред управителния съвет. Като ни затворите устата, няма да спестите пари, доктор Хърст; това ще доведе само до грешни решения, неправилно разпределение на фондовете и лишаване на пациентите от грижите, от които се нуждаят. Правете каквото пожелаете с другите служби на двете болници — пералня, доставки на хранителни продукти, материали и апаратура — те могат спокойно да бъдат слети. Но отделенията трябва да запазят пълнослойността си.

Из залата се разнесоха възгласи на одобрение. Хърст изведнъж почервения. Членовете на управителния съвет изглеждаха объркани, очевидно не разбраха термина, който причини такава глъчка сред лекарите.

„Пълнослойност“ е хирургически термин, известен на всички лекари в залата включително и на Хърст. Пълнослоен трансплант е парче кожа, което, присадено на определено място, възстановява всички слоеве на тъканта. Шон искаше да каже, че отделенията и ръководството им трябва да останат непроменени, включително завеждащите лекари; нямаше място за спор по този въпрос.

— Няма нужда да ви напомням — заключи Шон, — че можете да си сливате каквото си щете, но за да има болница, трябва да има лекари.

С тези думи той слезе от подиума и се върна на мястото си.

Този път ръкоплясканията бяха възторжени и продължителни, макар и малко пресилени, като се има предвид сериозността на проблема. Шон бе успял да привлече всички лекари срещу сливането, кои заради страха да не загубят ръководните си постове, кои заради опасенията им за живота на пациентите и разпределението на средствата за лечение. Някои от членовете на управителния съвет започнаха да си шепнат и да кимат в съгласие. Други си бяха извадили

бележници от куфарчетата и усилено пишеха. Хърст не помръдваше, дори вече не докосваше устните си с пръсти. Очите му обаче горяха от злоба.

Стюарт Делорам, който седеше до Шон, стана, олюля се, сякаш се колебаеше, после възвърна равновесието си и се запъти към подиума. На предния ред седяха и други главни лекари, които в продължение на години търсеха всякакъв повод да се противопоставят на Хърст. Шон явно ги беше привлякъл за днешната битка. Запитах се защо не се е обърнал и към мен, след многогодишното ми участие в такива спорове. Доказателството за успеха ни бе враждебното отношение от страна на Хърст, който несъмнено ни смяташе за най-големите си врагове.

Отново погледнах стария ни противник. Все още изглеждаше прикован към стола си, тъй като повечето от членовете на управителния съвет явно приемаха аргументите на Шон. Внезапно си дадох сметка защо е решил да не ме включва в спора. След случая със Сандърс сигурно бе решил, че и без това си имам достатъчно ядове.

— Добре дошли на всички членове на борда на директорите — започна Стюарт. Извърна глава, за да се изкашля, после се обърна към гостите, без да удостои Хърст с поглед: — Аз съм доктор Делорам, завеждащ интензивното отделение в „Сейнт Пол“. Бих искал да ви обясня защо предстоящото сливане толкова много ни тревожи. След това ще имате време за въпроси и мнения...

Докато говореше, Стюарт доста често извърташе глава, за да не кашля в микрофона. Сигурно беше настинал; изглеждаше малко блед. Огледах се разсеяно и забелязах някои от главните лекари — протежета на Хърст. Свиваха се на местата си с надежда директорът да не ги забележи, но явно повече се страхуваха от реакцията на собствените си подчинени, ако не участват в срещата.

Стюарт отново се изкашля, отпи глътка вода и продължи:

— ... но нека първо ви попитам, ако сте пациенти в интензивното ни отделение, кой според вас ще осигури необходимата апаратура и персонал за лечението ви? Някой счетоводител ли? Някой разсеян главен лекар, който мисли за собственото си отделение в Университетската болница? Или завеждащ отделение, който постоянно стои...

Забелязах Росит, седнал на няколко реда пред мен, подпрял брадичката си с ръце. Дори в оскъдната светлина ясно различавах потрепването на мускулите на лицето му. Сигурно беше недоволен от нещо.

Стюарт завърши изказването си, извини се на аудиторията за лошото си здравно състояние, като се пошегува, че е като обуцар, който ходи бос, и с прегракнал глас даде думата за въпроси.

— Господи, някой трябва да го прати да се лекува — измърморих сам на себе си, докато го гледах как отстъпва мястото пред микрофона на един от гостите, който бе вдигнал ръка.

Този човек седеше най-близко до Хърст и докато Шон говореше, си беше водил много усилено записки. Както и другите, лицето му ми се струваше познато.

— Благодаря, доктор Делорам — започна той, — но нека ви обясня защо се налага сливането...

В залата се разнесоха недоволни възгласи. Дотегнали ни бяха тези обяснения, бяхме ги научили наизуст като телевизионни реклами. „Сътрудничество“, „по-голяма ефективност“, „по-лесно взаимодействие със здравните организации и застрахователните компании“ — познатата песен зазвуча сред усиливащото се недоволство: „Стига вече!“, „Писна ни!“, „Пак ли това!“

Този говорител обаче не обръщаше ни най-малко внимание на протестите, които бе предизвикал. Всъщност те дори го окуражаваха; той повиши глас, за да надвика глъчката:

— ... тяхната позиция в преговорите означава по-ниски такси за лечение, което води до намаляване приходите на болницата...

Изведнъж се сетих кой е. Не беше член на управителния съвет, а един от юристите на болницата. Бях го виждал заедно с другите адвокати на едно дело срещу спешното отделение.

Погледнах бързо Хърст. Седеше все така неподвижно, с пръсти, допрени до устата, но погледът му обикаляше по все по-гневните лица на присъстващите и по устните му играеше тънка усмивка. Внезапно постави ръце на облегалките на стола си и понечи да стане. Но само се понадигна, после спря; изражението на лицето му се промени. Изви вежди, отвори широко уста и вдигна ръце към небето — съвършена имитация на възмущение и учудване. Малката усмивчица обаче го издаваше.

— Извинете! — намесих се аз. — Бихте ли се представили, господине?

Посочих човека на микрофона. Той спря на средата на изречението и ме погледна.

— Да, вие — настоях аз. — Кажете ни как се казвате!

Продължих да го гледам, но с периферното си зрение забелязах как Хърст, наполовина станал от стола, почервения и бавно се отпусна отново на мястото си.

— Член ли сте на борда на директорите? — настоях, без да свалям очи от изненадания адвокат.

— Аз ли?

Той нервно погледна Хърст.

В залата настана гробна тишина. Лекарите, вероятно малко разтревожени от проблема ми със Сандърс, сигурно се питаха дали намесата ми няма да навреди на позициите им. Членовете на управителния съвет изглеждаха озадачени. Един от тях стана и отговори на въпроса ми:

— Това е Норман Бейкър, един от юристите на болницата. Адвокатската му кантора представя „Сейнт Пол“ в процеса на сливането.

По гласа му личеше, че наистина не разбира какво лошо има в присъствието на адвоката.

— Просто исках всички да научат кой е — продължих аз. — Като представител на фирмата, която се занимава със сливането, той очевидно има интерес от извършването на процедурата, различен от този на членовете на управителния съвет.

— Ама чакайте малко! — избухна Бейкър.

— Доктор Гарнет! — изрева Хърст, като скочи от стола си.

— По-спокойно, доктор Хърст. Вие също, господин Бейкър. Това събрание е свикано, между всичко друго, да даде на лекарите възможност да изразят дълбоката си загриженост от сливането, не адвокатите да ни убеждават за пореден път защо юристите го смятат за уместно. Затова е поканен и бордът на директорите, за да изслушате мнението ни и да зададете уточняващи въпроси по исканията ни. Защо да пропиляваме тази хубава възможност с празни приказки — възможност да се уверим, че решенията, които ще се направят през

следващите седмици, ще вземат предвид и нашето мнение и ще бъдат най-добрите за бъдещето на „Сейнт Пол“.

С думите си само възнамерявах да попреча на Хърст да разпусне събранието. Сигурен бях, че щеше да се престори на възмутен от непристойното ни държание пред членовете на управителния съвет и да ги изкара от залата. Знаеше много добре колко са ни писнали решенията отгоре и със сигурност бе предвидил как ще реагираме на поредните обяснения за необходимостта от сливането. Дори подозирах, че е накарал Бейкър нарочно да ни раздражни, за да получи повод за разпускане на срещата. Бях ставал свидетел на тези ходове многократно и безпогрешно разпознавах тънката усмивчица, която ги предшества.

Но не бях подозирал с какви аплодисменти ще бъдат посрещнати думите ми. Дори някои от членовете на управителния съвет станаха на крака и заръкопляскаха. Хърст остана седнал, сключил пръсти пред устата си, и започна нервно да чука по устните си. Усмивчицата му изчезна безследно. Бейкър се наведе, прошепна нещо в ухото му, после си взе куфарчето и напусна залата. Колегите ми не спираха да ръкопляскат. Шон се изправи на трибуната. Вдигна ръце над главата си и започна да пляска шумно като победител на боксов мач. После ми се усмихна, допря показалец до слепоочието си и го завъртя — знак, че ме смята за побъркан.

Щях да сметна жеста му за смешен, ако Росит не беше излязъл на сцената. Размени няколко думи с Хърст и посочи към мястото, на което седях. Двата погледнаха към мен, после директорът зашепна в ухото на дребния лекар.

— Типични интриганти — промърморих под носа си.

Хърст стана и напусна залата, а Росит се запъти намръщен към мен.

— Тежко ти, ако провалиш това сливане, Гарнет! — изсъска той, докато минаваше покрай мен.

Едва се съдържах да не хвана дребния негодник за гушата. Изпратих го с поглед до края на стълбите. Неочаквано откъм сцената се чу силен трясък. Обърнах се точно навреме, за да видя как Стюарт Делорам се строполява върху катедрата, събаря я и се претъркулва на пода.

ГЛАВА ДЕВЕТА

От шестстотин лекари за няколко секунди никой не помръдна. После около стотина се спуснаха да помагат.

Аз се затичах надолу, вземайки по две стъпала за едно, но бях толкова изтръпнал, че едва не паднах.

Стюарт лежеше сред тълпа от съживители.

— Докарайте носилка!

— Диша ли?

— Има ли пулс?

— Отдръпнете се! — изкрещя Шон и коленичи до главата на Стюарт.

Опитах се да си проправя път с лакти сред бялата тълпа. Стюарт се опитваше да се изправи. Лицето му бе бяло като платно, по челото му избиваха капчици път.

— Лягай, Стюарт — наредих аз, като го бутнах леко назад и хванах китката му.

Ризата му беше прогизнала от пот, а пулсът — труден за напипване и ускорен. От една рана зад ухото му започна да тече кръв. Шон измъкна парче марля от джоба на престилката си и натисна мястото, за да намали кръвотечението. Замириса на урина.

— Бързо в спешното! — изкрещях аз. — Веднага да докарат носилка!

— Ще му трябва няколко шева — отбеляза спокойно Шон.

Аз бях по-загрижен за жизнените признаци на Стюарт. Още кашляше, дишането изглеждаше нормално, но кръвното налягане очевидно бе ниско. Той изстена, огледа се учудено, после вдигна ръка към главата си.

— Спокойно, Стюарт. Припадна и си ранен. Боли ли те някъде другаде?

Беше на тридесет и няколко, така че сърдечен удар бе малко вероятен, но не и невъзможен.

— Ърл, какво стана? — попита немощно той.

— Мисля, че просто припадна. Боли ли те някъде?

— Само главата — отвърна той и посегна отново към раната.

— Спокойно, Стюарт — каза Шон. — Ще се наложи да я натискам, докато не я зашием в спешното.

Стюарт послушно отпусна ръка.

— Стюарт, имаш ли някакви сърдечни или други проблеми, като диабет, язви или кръвоизливи?

Диференциалната диагноза за световъртеж и внезапни припадъци започна да се върти в съзнанието ми — сърдечни проблеми, смущения в обмяната на веществата, затруднения в оросяването на мозъка.

— Не, нищо ми няма, Ърл, само тази настинка и... О, Господи! — възкликна той, вдигна глава и загледа с отвращение мокрото петно на панталона си.

— Не се притеснявай — опитах се да го успокоя аз. — Случва се.

Но не и при обикновен припадък. При пълно спиране на сърцето — да; но не бях забелязал характерните гърчове, а и пулсът очевидно не беше спирал.

— Преди няколко часа получих разстройство — изръмжа той. — Нормално е за грипа, но това вече ме тревожи.

Миналата вечер по телефона не беше кашлял.

— Зави ми се малко свят, като ставах да говоря — продължи той. — Дотогава имах само обичайните болки в мускулите и леко главоболие, не се чувствах толкова зле за настинка.

От думите му ме полазиха тръпки.

Донесоха носилка и докато тичахме към спешното, аз не свалях пръсти от пулса му, а Шон не спираше да бърчи за шевовете:

— Знаеш ли, обикновено оставям студентите да се упражняват с такива рани. Ти се радваш на специално отношение: при такава лека драскотина двама главни лекари да се занимават с теб...

Но моите вътрешности се свиваха от тревога:

— Докато Шон се занимава с ръкоделие, ще ти направя някои изследвания, Стюарт — казах с престорено спокойствие, като се надявах да не се досети за подозренията ми.

Преди два дена нямаше да му обърна никакво внимание. Защото допреди два дена идеята бе невероятна. Но след секунди всяко подозрение, че може да преигравам, се изпари. Докато се суетяхме около Стюарт, свързвахме системи, взимахме му кръв, хвърлих поглед

към вратата и забелязах Росит. Изглеждаше не по-малко загрижен от мен. В погледа му нямаше и следа от враждебността и гнева от последните дни. Всъщност бих описал изражението му само с една дума: „страх“.

„Е, това се казва промяна“ — помислих си горчиво, като знаех, че ще започне с кавгите веднага щом сметне за нужно. Но за момента предположих, че и двамата очакваме едни и същи резултати от изследванията на Стюарт — понижен брой на белите кръвни телца, ниски количества на натриевите йони и албумина и почти нормален вид на рентгеновата снимка на белия дроб.

— Няма какво да ти обяснявам, Майкъл, и нямам време за такива глупости.

Най-после го бяха намерили в главния архив на Университетската болница. Разговорът ни не предвещаваше добър изход.

— Току-що приех Стюарт Делорам в собственото му интензивно отделение с предварителна диагноза — легионела. Снощи едва не ме убиха в мазето, а не ми се мисли какво можеше да се случи на Джанет, ако не бях слязъл. Кога, по дяволите, ще приемеш, че има по-сериозен проблем от някоя изпусната водна проба?

— Стюарт ще се оправи ли? — попита той, без да отговори на въпроса ми.

— Кой знае. Натъпкахме го с еритромицин и хванахме инфекцията в ранен етап, но самият факт, че се е заразил с легионела, е достатъчно тревожен. А ако е легионела, сега сме свидетели само на предварителната инфекция. Пневмонията ще се развие едва утре. Засега няма данни за стафилококи.

С Росит не само постигнахме съгласие, че засега няма нужда от повече антибиотици, ами и изнесохме обща лекция на стажантите за вредата от свръхдозите и ги предупредихме да обуздаят желанието си да предписват всичко „за всеки случай“.

Майкъл замълча за момент, после попита:

— Стюарт влизал ли е в контакт със Сандърс?

— Майкъл, много добре знаеш, че няма документирани случаи на пренасяне на заразата от болен на здрав човек. Защо си измисляш

несъществуващи причини? Само защото не искаш да приемеш подозренията на Джанет?!

Инатът му ме изкарваше от нерви.

— Успокой се, Ърл. Предполагам само, че легионелата може случайно да се е пренесла по въздуха вследствие от някакъв пробием с проветрението или недостатъчна стерилизация.

Поех си дълбоко въздух и понижих глас:

— Сега се проверява, но засега няма забелязани пропуски в изолацията или стерилизацията.

— Но въпреки това е възможно — настоя той.

— Не е възможно, Майкъл. Стюарт е млад и здрав и е още по-малко вероятна жертва за легионелата от трите сестри.

— Проверяват ли жилището му?

— Да, Майкъл, да! Даваш ли си сметка, че попадаш в същата задънена улица, както в Университетската болница?

Това му затвори устата, но в мълчанието, което се възцари между нас, осъзнах и още нещо.

Не знам откъде или кога за пръв път ми дойде тази мисъл. Дали миналата нощ, когато някой се опита да ми пръсне черепа? Или при вида на напълно разядения бял дроб на Сандърс сутринта? Или когато само преди час Стюарт бе повален от необяснима болест? Но у мен вече нямаше никакво съмнение, че вървя по следите на съвсем реален, много хитър и ужасно опасен убиец. Може би точно това, че никой друг не ми вярва, ме правеше още по-сигурен.

Започнах да чувствам, че двамата с Джанет се опитваме да разрушим съвършената защита — защита, създадена от убиец, който много добре знае как ще реагира медицинската общественост и как ще разследва внезапните смъртни случаи. Убиец, който бе сигурен, че привързаността към науката няма да позволи на лекарите да допуснат възможността за нарочно заразяване. Сякаш беше убеден, че независимо колко странни са обстоятелствата около болестта, никой няма и да си помисли за съществуването му, защото никой няма да приеме идеята, че е извършено убийство.

Параноя ли беше това? Може би, но точно така се държаха Майкъл и Кам и сигурно такава щеше да е реакцията на всеки друг, с когото споделим подозренията си за Призрака.

Толкова бях потънал в мисли, че ми бяха нужни няколко секунди, за да си дам сметка, че Майкъл отново говори:

— ... но Джанет твърди, че случката в мазето е плод на въображението ти.

— Това е само хитрост — отвърнах отегчено.

— Не знаех, че получаваш пристъпи на страх.

— Няма ли да престанеш с тези пристъпи на страх!

— Добре! Добре! Не си получил пристъп. Но *слуша* ли ме вчера, като ти обяснявах колко ще ти навредят приказките за призраци? Освен това Джанет, изглежда, вече не споделя опасенията ти. Разтръби из цялата болница, че проверката е само губене на време, което, между нас казано, не одобрявам много. Точно защото не приемам бръщолевенията ти за призраци, ще се наложи да открием източника на...

— По дяволите, Майкъл! Нали ти казах, че е номер! Говорил ли си днес с нея?

— Не, изобщо не съм я срещал. Но очевидно сериозно се е заела с разпространението на слухове — отвърна бързо той, давайки ми да разбера колко й е сърдит.

— Е, ако беше поговорил с нея, Майкъл, щеше да разбереш, че разпространява тези слухове само за да притъпи вниманието на злосторника, който ме нападна снощи, и да го накара да си помисли, че се е отказала от търсенето.

Ако слушалката беше вратът на Майкъл, сигурно щях да го удуша, толкова силно я стисках. Отпуснах хватката си; побелелите ми кокалчета почервенияха от притока на кръв. Ядът ми все още не намаляваше.

— Да беше видял белите дробове на жената. Страх ме е за всички в Университетската болница, включително за Джанет и за теб. Страх ме е за Стюарт. Страх ме е всеки път, когато Джанет отива на работа, и всеки път, когато се връща и прегръща бебето. Постави се на нейно място, Майкъл. Да не мислиш, че не е уплашена ако не за собствената си сигурност, то поне за Брендън? — Изчаках малко, после нанесох съкрушителния си удар: — Независимо кой е прав, съветвам те да се замислиш поне за Дона и за нероденото си дете.

Майкъл изръмжа като ранен звяр; после в продължение на няколко секунди в слушалката се чуваше само усиленото му дишане.

— Ух — най-сетне отвърна той. — За бога, как можах да съм толкова сляп! Какъв съм глупак! Дона е права, като кон с капаци съм.

Започна да говори все по-бързо и по-загрижено:

— Ужасно съжалявам, Ърл, не се бях замислил как влияе това на теб и на Джанет. Ще ми простите ли? Господи, Дона ще ме убие, ако научи колко нетактично съм се проявил. Ще се извиня лично на Джанет. Не! Нещо повече, ще ѝ изпратя цветя утре сутринта. Само да не казва на Дона.

Най-сетне бях успял да привлека вниманието му.

— Майкъл, време е да използваш влиянието си и да ме включиш в проверката. Заплаши Кам, ако се налага. Кажу ми, че имаме нов предполагаем случай на легионела. Накарай го да повярва, че аз съм най-голямата му надежда да открие причините за заразата, преди резултатите от изследването да доведат до официално обявяване на епидемия. Ако въпреки това отказва да сътрудничи, заплаши го, че ще предупредя публично за опасността от разпространение на заразата, ако не получи разрешение за изследването.

Мълчанието на Майкъл ме обнадежди. Реших, че най-после съм го убедил, и затворих, преди да промени мнението си.

Отвън долетя вой на сирени. Поне две, може би и повече. Ако бяха линейки с пациенти за спешното, след няколко минути щяха да ме извикат на помощ. Станах и на път към вратата извадих слушалката от джоба на престилката си. Статията в „Морталити морбидити бюлетин“ изпадна на пода. Наведох се да я вдигна, зачетох съдържанието на първа страница, после отново я напъхах в джоба. Дали Милър я беше разбрал правилно? Воят на сирените идваше от по-отблизо, но линейката още не беше пристигнала пред болницата. Сюзан също не се показваше, за да ме извика. Имах още малко време.

Отворих списанието и прегледах статията. Краткото съобщение описваше първия известен случай на метицилин-резистентен ванкомицин-инхибиращ стафилокок, наблюдаван в Япония. Ключовата дума беше „инхибиращ“. Поддавал се на лечение с ванкомицин, но при много високи дози. Според автора най-обезпокоително било това, че преди да развият резистентност към даден антибиотик, бактериите проявявали точно такъв инхибиращ ефект. Като се съди от предишни данни, такива щамове развивали пълна резистентност за около две години. Ако това стане, получената в

резултат на това бактерия, нечувствителна както към ванкомицин, така и към метицилин, щяла да бъде напълно неунищожима. Всички нови антибиотици, които се тестват в момента, щели да бъдат одобрени за лечение на хора едва след две-три години. По-нататък в статията се описваха и други случаи, този път по-близо до нас. За пръв път ванкомицин-инхибиращ щам на MRSA в Съединените щати бил установен в Мичиган, друг — в Ню Джърси. И в двата случая микроорганизмите били чувствителни само към високи дози антибиотик. За момента никъде другаде по света не били открити подобни инфекции.

Една от сирените вече се чуваше много по-ясно от останалите. Внезапно замлъкна, след секунди чух линейката пред входа на отделението.

Преди да изляза, отворих на последната страница. Последната точка от препоръките беше точно това, което търсех. Както бе казал Милър, в случаи като този с майка му, когато стафилококовата инфекция не се повлияе от ванкомицин, микроорганизмите трябва да се проверяват и за този вид резистентност. Дори имаше и телефон в ЦЕК, на който веднага да бъде съобщено при положителен резултат.

Хвърлих списанието върху бюрото. Останалата част на статията съдържаше повече технически подробности и щеше да ми отнеме много време. Имах си достатъчно ядове и без да се тормозя за някакъв въображаем супермикроб, който се очаква да се появи след две години от другата страна на океана.

Като бързах към спешното отделение, си помислих защо пък да не се обадя в лабораторията и да не поискам допълнителни изследвания за резистентност към ванкомицин. Според ЦЕК методът на минималните разреждания, който използваше Росит — установяването на най-голямото разреждане на бактериалната култура, при която тя все още остава нечувствителна към даден антибиотик, — бе единственият надежден начин да се засече инхибиращият щам. Росит вероятно щеше да побеснее, че му се меся, но включването на ванкомицина към изследването поне щеше да задоволи Милър. В края на краищата, вместо да ме злепоставя, Росит можеше да въведе новите методи на изследване и в „Сейнт Пол“, както Кам бе направил в Университетската болница. Помолих телефонистката да предаде поръчката ми.

Следващия час прекарах заедно с всички стажанти в опити за възстановяване на десетина старци, страдащи от газово отравяне. Старческият им дом бе изгорял до основи. Виновникът за пожара, осемдесетгодишен мъж, когото неведнъж бяха хващали да пуши в леглото, пристигна по-късно — един чувал въглени.

Тъкмо попълвах смъртния му акт, когато телефонистката ме извика:

— Бактериологичното отделение за доктор Гарнет, на трета линия.

Беше един от лаборантите:

— Доктор Гарнет, извинете за безпокойството, но ми съобщиха, че искате да проверим стафилококите на Сандърс и за ванкомицин.

— Точно така.

— Е, реших, че трябва да ви съобщя, че вече е поръчано.

— Така ли? Защо не е вписано в картоната?

— Вижте, доктор Гарнет, надявам се да не съм направил нещо нередно.

Лаборантът замълча. Вече разпознах гласа му — беше извършил началното микроскопско изследване на храчките на Сандърс; този, който остана толкова въодушевен от откриването на стафилококите.

— Вижте, не беше точно поръчка — продължи смутено той. — По-скоро съвет от страна на доктор Маки от Университетската болница. Обади се вчера сутринта, каза, че е консултант по случая и препоръча изследването, тъй като лечението с ванкомицин не дало резултат. В неговото отделение този тест е нормална практика и ако поискаме, и тук ще стане същото.

— Посъветвахте ли се с доктор Росит? — попитах аз, доволен, че тази невинна душа не може да види зловната ми усмивка.

Неловкото мълчание от другата страна на линията отговори на въпроса ми. Най-сетне младият човек събра кураж да каже:

— Нали го знаете, доктор Гарнет. Освен това нали доктор Маки скоро ще стане главен лекар и на двете отделения?

„Не и ако Росит му попречи“ — за малко не го предупредих аз; въпреки преобладаващото мнение, че Кам ще заеме поста, обективните предпоставки даваха предимство на Росит. Опитах се да не давам израз на мислите си:

— Е, сигурно си имате причини да смятате така.

Мислех вече да затворям, когато лаборантът каза:

— Доктор Гарнет, може ли да ви помоля за една услуга?

— Да? — попитах предпазливо.

През дългата си практика като лекар и завеждащ отделение ме бяха молили за много услуги. Повечето — съвсем нормални, но някои, особено от хора, които не познавам, бяха объркващи и дори незаконни.

— Ами след като така и така бяхте решили да поръчате изследването...

— Дали ще се съглася да запишете името ми върху ордера? — довърших аз, облекчен от лесноизпълнимата му молба.

— Може ли? Много ще ви бъда задължен! Тестът може да не доведе до нищо, но доктор Росит се сърди за всичко, особено напоследък.

„Поредният малък грях в сметката ми няма да промени нещата“ — помислих си аз, преди да затворя.

Преди да си тръгна за вкъщи, минах да видя Стюарт. Обхвана ме зловещо предчувствие — Делорам лежеше в същата стъклена стая, в която бях вкарал Филис Сандърс.

Стюарт изглеждаше в удивително приповдигнато настроение и като че ли повече любопитстваше да разбере как се е заразил, отколкото се страхуваше, но докато обсъждахме започналите проверки за откриване източниците на микроорганизма (не вярвах да се открие нещо), скоро усетих скрития му ужас.

— Смяташ ли, че като развия пневмония, състоянието ми ще се влоши колкото нейното? — попита той.

— Разбира се, че не, Стюарт — излъгах аз. — Ранното лечение ще предотврати усложненията. Спомни си, че тя имаше и вторична стафилококова инфекция.

Той отмести очи, без да каже нищо, и се загледа през стъклото към оскъдно осветеното отделение. Навън денят започваше да гасне. Стюарт знаеше, че дихателните проблеми се влошават през нощта. Сигурно си мислеше за болните с легионела, които беше виждал в миналото. Нямаше как да не си спомни снимките на гръдния кош, където белите дробове изглеждаха напълно бели — разядени от болестта. Със сигурност бе присъствал на достатъчно аутопсии. Слава

богу, че беше пропуснал тази на Сандърс. Дори при навременното приемане на антибиотици, не бе сигурно какво му предстои.

През цялото време ми се щеше да го попитам кой мисли, че може да го е заразил. Но дали да го правя? В това състояние той със сигурност щеше да е по-малко скептичен от колегите си и приказките за Призрака само щяха да увеличат страховете му.

— Стюарт — започнах аз, избирайки внимателно думите си, — ако инфекцията е свързана със Сандърс, сигурно си се заразил в първите часове след приемането ѝ в болницата. Забелязал ли си през това време някой да използва аерозол около теб?

— Не, с Росит вече го обсъждахме.

— Използваш ли някакви противоалергични спрейове?

— Както вече казах на Росит, не.

— Идвал ли е някой от Университетската болница на посещение при болната през този първи ден?

— Посетители ли? Освен сина ѝ? Не. Не беше в състояние да посреща посетители. Знаеш. Освен ако не смяташ Кам Маки за посетител.

— Да се е навъртал някой друг по това време — санитар, сестра, някой непознат в престилка — някой, който не би трябвало да бъде тук?

— Какво намекваш?

— Възможно ли е някой да се е навъртал около Сандърс, без да има право за това? През моето отделение минават всякакви хора, облечени с престилки; почти никой не им обръща внимание.

— Не знам. Възможно е, но нашето отделение е много по-малко и по-добре организирано от спешното. Ако видят непознат, сестрите много бързо ще се поинтересуват какво прави, особено ако се опитва да влезе в това помещение — отвърна малко унило той. Предполагам, още не можеше да приеме, че е станал пациент в собственото си отделение.

— Видял ли си някой да се върти около теб, да те следи?

— Какво!

Той ме погледна удивено. Веднага си взех думите назад:

— Нищо, нищо. Майтап — лоша шега за начина, по който Хърст може да се отърве от такива таралежи в гащите като вас с Шон. Накарайте го доста да се изпоти на днешното заседание.

Той ме изгледа с недоумение, но изглежда, прие въпроса ми за несполучлив опит да го разсмея. Реших, че ако продължа в същия дух, или ще го уплаша до смърт, или ще ме помисли за полудял.

Когато минах през главното помещение на отделението, за да прегледам картоната му, научих, че всички в интензивното пият еритромицин като превантивна мярка против легионела, въпреки опитите на Росит да ги убеди, че не е необходимо. Идеята не ми се стори лоша. Може би трябваше да накарам Джанет и Майкъл да предприемат същата стъпка.

През целия път към къщи се чудех как някой от Университетската болница е проникнал в „Сейнт Пол“, за да зарази незабелязано Стюарт. Въпреки отричанията бях сигурен, че много добре знае колко непознати се навъртат всеки ден около нас. Идваха и си отиваха като духове, като призраци. Тайнствеността на убиеца започна отново да ме тревожи. Дали щяхме да успеем да го извадим на светло? Дали нямаше да си остане завинаги скрит сред легионите анонимни болнични служители и да продължи безпрепятствено да убива.

Все пак имаше някаква надежда. Спомних си, че Кам прекара тези критични часове заедно със Стюарт и Сандърс. Може би той щеше да си спомни дали е видял някого от Университетската болница, някой, който не би трябвало да е в „Сейнт Пол“. Още утре щях да го попитам.

Едва на прага на дома си си зададох най-важния въпрос: Защо Стюарт? Не се сетях никаква разумна причина точно той да бъде избран за жертва. После в главата ми се загнезди неприятно предчувствие за самия мен. Може би беше демонстрация на сила, послание от убиеца, с което показваше, че е способен да убие когото си поиска, включително на моя територия, и аз не мога да направя нищо, за да го спра.

Облекчението, с което Джанет прие вестта, че ще работя заедно с нея, бързо изчезна, щом ѝ разказах за случката с Делорам. Остана също толкова разтревожена, колкото ѝ аз. В разговорите си за убиеца вече не използвахме условности.

Докато вечеряхме, ѝ разказах останалите случки от деня, въпреки че това приличаше повече на брифинг, отколкото на разговор между съпрузи. Исках да се уверя, че не съм пропуснал нищо важно.

— Нещо не се връзва — заключи Джанет, след като свърших разказа си. — Росит. Защо му е да подкрепя сливането?

Бях прекалено зает със Стюарт, за да обърна внимание на странното предупреждение на Росит.

— Какво не се връзва?

— Каквото ѝ да забъркват с Хърст, като се има предвид вероятността да си загуби мястото като завеждащ отделение в полза на Кам, не би трябвало да приема много радушно сливането, камо ли да заплашва теб или някой друг.

Облегнах се на стола и се замислих за Росит.

— Може би шансовете му срещу Кам не са чак толкова малки.

— Какво?

— Политиката е сложно нещо. Хърст може би смята, че е по-лесно да излезе на глава със самовлюбен егоист като Росит, отколкото с безкомпромисния Кам.

— Ама че гадост — възкликна Джанет.

— Още по-гадно ще ти се стори, ако си дадеш сметка, че прави същите сметки по отношение на всеки главен лекар, включително твоя благоверен съпруг, и ще подкрепи само онези, които може лесно да управлява.

— Господи! — възкликна тя и изгълта на един дъх питието си — газирана вода, — мярка, наложена от доскорошните ни усилия да осигурим на Брендън братче или сестриче.

— Ако Росит има някаква сделка с Хърст, тогава може да гледа на сливането като на добра възможност, а не като на заплаха.

Джанет прие този извод с вдигнати вежди, облегна се назад, сякаш за да обмисли думите ми.

— Разбирам какво искаш да кажеш — обяви накрая тя.

Взех питието си, коктейл „Облак Рашън“, отбелязах, че правилата на бременността не са справедливи, като вдигнах чашата си към Джанет, разбърках леда и отпих:

— Това, което ме озадачава в Росит, е яростта, с която се опитва да ме злепостави заради случая със Сандърс. Това е много, дори за

обичайните му опити да омаскарява колегите си, а си нямам и понятие какви облаги може да му донесе моето падение.

Джанет примигна при споменаването на думата „падение“.

— Съюзявал ли се е друг път с Хърст? По време на предишните му разчиствания на сметки?

Спомних си Хърст и Росит, приведени един към друг, как си шепнат и ме сочат. Потреперих:

— Не, поне доколкото знам.

Джанет се отпусна на стола и завъртя чашата си.

— Значи — започна тя и вдигна палец, за да изброява, — първо, Росит е преминал дори собствените си граници в опита да те разпъне на кръст. — Вдигна показалец: — Второ, прибягнал е до помощта на Хърст, за да свика извънредно комисията за лекарски грешки. Трето, голям фен е на сливането, сякаш има някакво тайно оръжие, с което да измести Кам. Четвърто, подкрепата на Хърст може да е част от замисъла, но Росит си дава сметка, че моята болница ще се бори със същата ярост да установи контрол върху отделенията. Така че, пето, сигурно разчита на нещо друго освен на подкрепата на Хърст. — Джанет ме погледна в очакване: — Кой може да е скритият коз на Росит?

Такъв ни беше обичаят да решаваме задачите — малко по малко, предположение след предположение. Само дето задачата обикновено се състоеше в обсъждане дали да купим някоя картина, къде да отидем през отпуската, как да боядисаме къщата. Сега методът ми се струваше добър за разкриване на убиеца, който още никой не подозираше, че съществува.

Изведнъж се сетих нещо друго. Голямо несъответствие, което Стюарт бе забелязал. Изправих се и плеснах с ръце:

— Джанет, ти си гений. Ако Росит се нуждае от друг номер, с който да изиграе Кам, защо се опитва да обори диагнозата ми за легионелата на Сандърс?

— Накъде биеш?

— Слушай. Едно от най-важните задължения на Кам като завеждащ инфекциозното отделение е контролът на болничните инфекции. В Университетската болница вече има два необяснени случая на легионела. Какво по-добро за Росит от това да открие трети? Така ще изтъкне, че Университетската болница има проблем със

смъртоносна болест и Кам не е в състояние да се справи. Страхът от заразяване с легионела ще отблъсне пациентите от болницата и ще развали договорите ѝ със здравните организации. При заплахата от такова развитие на нещата бордът на директорите ще предпочете да даде поста на Росит.

Замълчах, за да си поема въздух, и отпих глътка от коктейла си. Джанет се намръщи, дали на думите, които бълвах под влияние на четиридесетградусовия спирт, или вече предугаждаше извода ми?

— И защо Росит не тръби наляво и надясно за опасността от легионела още от първия ден — продължих бързо аз — или поне откакто направихме аутопсията? Този случай е „скритият коз“, както се изрази, с който „да изиграе“ Кам. Вместо да ме осмива, той би трябвало сам да предположи опасността от легионела, да подкрепя диагнозата ми. Но той се държи, сякаш иска да отрече и най-малкия намек за този микроб. Защо да го прави?

Джанет се намръщи и поклати глава:

— Нямам представа.

И двамата замълчахме, Джанет — втрещена в мехурчетата на газираната вода, аз — облегнат назад, с поглед, блуждаещ из уютната трапезария. Когато за вечеря се случехме и двамата къщи, ядохме тук, на свещи — малко спокойствие в натовареното ни ежедневиe. Малките пламъчета обливаха стаята с мека, успокояваща светлина. Както трептяха по махагоновите мебели, погледът ми се спря върху шаха, на който от време на време играехме след вечеря. Сенките на фигурите танцуваха заедно с пламъчетата на свещите. Видението бе приказно, сякаш пионките сами се местеха от невидими ръце.

Джанет винаги ме биеше. Винаги успяваше да ме изненада и сякаш предугаждаше всеки мой ход. Също като Призрака, и тя беше майстор на защитата.

Продължих да гледам сенките на фигурите от шаха и мислите ми затанцуваха заедно с тях наляво-надясно.

Единственият пропуск на Призрака досега бе разкриването от Джанет на връзката между трите сестри.

Бойниците на топа пробягаха по стената, последвани от конска глава.

А може би не беше пропуск.

Ако беше такъв майстор на тактиката, сигурно бе предвидил, че някой ще забележи това, което направи впечатление на Джанет. Дали не бе измислил план за потушаване на случаите?

— Джанет — стреснах я аз, — ако не знаеше, че Сандърс има легионела, а си мислеше, че е развила само стафилококова инфекция, щеше ли да направиш връзката между нея и другите две сестри?

Тя се замисли за минута:

— Не знам. Може би да, може би не. Със сигурност нямаше толкова да ми се набие на очи. Защо?

— Защото може би съм изпуснал нещо. Не се бях замислил откъде може да се е заразила Филип Сандърс със стафилококус освен с легионела. Предположих, че микробът вече е бил в дихателните й пътища, както при много болнични служители. Бактериите нямаше да проникнат в белия й дроб и да се развият, ако легионелата не им беше подготвила пътя през защитната повърхност на бронхите. Мислех, че стафилококовата инфекция е съвпадение. Ами ако убиецът е намерил начин да заразява жертвите както с легионела, така и със стафилококи?

— Какво? Защо му е да го прави?

— За да промени инфекцията. Такъв стратег сигурно си дава сметка, че трети случай на легионела ще събуди подозрения у някого, който да направи връзката между жертвите. Пак му се налага да използва легионела, за да подпомогне стафилококовата инфекция, но след развиването на стафилококова пневмония никой не би си помислил за първичната зараза.

Джанет се втренчи в мен, като че ме предизвиква да продължавам.

— Очевидно убиецът би се възпротивил енергично срещу всеки, който предположи наличие на легионела — добавих аз.

— Не говориш сериозно!

— Убиецът би се държал към мен по съвсем същия начин, както Росит — би направил всичко, за да предотврати откриването на легионела в Сандърс.

— Господи!

— „Скритият му коз“ може би е заразяването на хора в Университетската болница с пълното съзнание как това ще се отрази на Кам. Но две неща не тръгнаха по плана. Сандърс дойде в „Сейнт Пол“ вместо в твоята болница и аз открих легионелата.

След неколкодневното безрезултатно лутане почувствах, че съм напипал отговора. Замълчах, удивен от собствените си умозаклучения.

— Има един проблем — каза Джанет с тих, хладен глас, остър като бръснач.

Веднага привлече вниманието ми. С годините бях научил да очаквам от този глас, запазен за оборване на диагнозите на колегите си, само лоши новини — рак, уродство на плода или зловеща тайна, която острият ѝ ум е разкрил.

Приготвих се да чуя мнението ѝ.

— Как ще обясниш факта, че избира хора, които измъчват пациентите?

Не можех да го обясня.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Тази сутрин, в петък, тръгнах за „Сейнт Пол“ с един час закъснение. После попаднах в задръстване на тъй наречената „магистрала“ и доколкото виждах, трите колони от фарове се проточваха през целия път до центъра на Бъфало. Няколко лъча светлина проникваха през иначе оловносивото небе като сребристи фенери, претърсващи една сграда, после — друга. Бавното движение не ми пречеше, защото имах много неща за обмисляне.

С Джанет разговаряхме за Росит до късно през нощта.

— Само му приписваш несъществуващи мотиви, защото не можеш да си обясниш поведението му — бе заявила Джанет. — Няма да постигнеш нищо друго, освен още повече да ме разстроиш.

— Нали ти започна по същия начин с подозренията си за трите сестри — възразих аз.

— Ърл, не го приемай лично, но ти просто нямаш толкова силна интуиция като мен.

Едва се сдържах да не й пусна бучка лед във врата. После изказах друго мнение, също толкова мъгляво и тревожно:

— Ами ако Росит е наел този „призрак“, научил го е как да разпространява смъртоносната зараза и го е пуснал да вилнее из Университетската болница? Така мотивът все още остава на Росит, но жертвите се избират по желание на Призрака.

— Логиката ти пак куца — отвърна рязко Джанет. — Защо им е да заразяват Стюарт Делорам? От това, което казваш, Росит изглежда също толкова шокиран, колкото и ти.

Отново успя да ме затапи.

— Може би чудовището, което е създал, е излязло от контрол — измънках аз.

— Прекалено много филми на ужасите гледаш — заключи тя и ме накара да си лягам.

Преди да се подчиня, се обадох в интензивното, за да се осведомя за състоянието на Стюарт.

— Кашля повече и изпитва затруднения в дишането. Но налягането не се е променило — съобщи ми сестрата.

— Ако е буден, поздравете го от мен.

На другата сутрин спяхме до седем — рядко явление, възможно само защото никой не ни извика... нито Брендън, нито от болниците ни.

На една отбивка успях да изпъля от магистралата в Кенсингтънското шосе, но смяната на пътя не се отрази съществено на скоростта ми. Нужни ми бяха пет минути, за да премина покрай едно игрище за голф, и още пет, да разгледам съседното гробище. Почудих се дали близостта им е случайна, или имат общи клиенти. Радиото ми бе включено, но аз не го слушах, а продължавах да размишлявам върху разговора от вечерта.

Нямаше как да отрека забележките на Джанет. С годините се научих както да се доверявам на предчувствията ѝ, така да я слушам, когато обяви нещо за нелогично. Но как да загърбя собствените си заключения? Може би част от идеите ми за Росит бяха верни. Може би бях сбъркал само някои от мотивите му и не бях определил правилно участниците в замисъла. Сега, на трезва глава, се налагаше да призная, че теорията за създаването на Призрака от Росит с цел напредване в кариерата бе твърде невероятна. Със сигурност, за да го подтикне към такова нещо, залогът би трябвало да е доста по-голям, дори за някой много по-луд от Росит.

След като най-сетне се добрах до изходната рампа, запълях към болницата по претъпканите улици на града и се заслушах в новините, прогнозата за времето, спорта. Докато траеше една рубрика, минавах по една пряка. Накрая — финансовите вести. Някакъв говорител от Търговската камара в Бъфало дърдори цели пет минути за разцъфтяващата икономика, ниската безработица и инвестициите на стойност милиарди долари, които финансовата общност смятала да привлече в града през следващата година. „Само дето хората не могат да си стигнат по работните места“ — помърморих под носа си и натиснах с все сила клаксона, когато поредният камион ми задръсти пътя. Последва ме цял оркестър от коли. Присвих болезнено очи и си помислих, че бизнесмените от вчерашното заседание може би бяха в състояние да направят нещо за облекчаване на движението.

Спомних си ги, седнали зад Хърст, и се усмигнах при мисълта за физиономията на директора и на Бейкър, юриста на болницата. Само дето силите, които стояха зад сливането, изобщо не бяха смешни. Тук се намесваха много интереси и много пари. Такива са управителните съвети на повечето съвременни болници — съставени главно от бизнесмени, които разбират много от финанси, но нищо от медицина и послушно оставят изпълнителния директор на болницата да ги командва.

— Хора като Хърст — казах на глас, за да внеса някакво разнообразие в уличния шум.

Дали с малкото си неподчинение вчера щях да постигна нещо? Отново се сетих за съучастническите погледи на Хърст и Росит и за гневното предупреждение на дребосъка. „Тежко ти, ако навредиш на сливането!“ Какво в краткото ми изказване го бе раздразнило толкова? Защо не предупреди по същия начин всеки от останалите шестстотин лекари в залата?

Дали разследването на Призрака не заплашваше да провали сливането или поне личните интереси на Росит, Хърст или някой друг? Ако взема предвид всички мотиви, обединяването на болниците предоставяше златни възможности за власт и печалба. Полученото лечебно заведение щеше да разполага с годишен бюджет от половин милиард долара. Това означаваше много влияние и много изгода за голяма група играчи. Хърст и хората му сигурно се стремяха да постигнат превес в управлението на новата институция. Бяха ли тези мотиви достатъчни за извършване на убийство? Започнах да преразглеждам теорията си за това кой кого може да е наел в цялата мрачна плетеница на интереси. Не е ли възможно Хърст или някои членове на борда да са създали Призрака, за да дестабилизируют Университетската болница и да си осигурят огромно предимство при сливането? Може би бяха убедили Росит да обучи убиеца в замяна на ръководния пост на двете инфекциозни отделения. По-късно, когато нещата са тръгнали зле, са му заповядали на всяка цена да попречи на мен и Джанет да продължим разследването.

Яростните клаксони отзад ми дадоха да разбера, че все още чакам на зелен светофар. Натиснах педала, преминах с пълна газ кръстовището, за да се наредя отново в пъплещата колона от коли, която ми даде възможност да обмисля новата си идея. Въпреки че

властта и парите бяха достатъчен мотив за убийствата и за опитите на Росит и Хърст да ме дискредитират, все още не ми идваше наум обяснение за заразяването на Стюарт Делорам. Освен това си давах сметка, че Джанет ще приеме новата ми теория със същата насмешка, както идеята за чудовището, излязло от контрол. Представих си я да казва: „Сега пък си гледал твърде много «Досиетата Хикс».“

Бързо се върнах към реалността, когато прегледът на новините няколко минути преди 8,00 прекъсна монотонното бърборене по радиото.

Ръководството на болница „Сейнт Пол“ току-що обяви затваряне на спешното си отделение поради непредвидени проблеми с поддръжката. Линейките на „Бърза помощ“ се препращат към други лечебни заведения. Съветваме гражданите да потърсят услугите на други спешни отделения до уреждане на проблема. А сега времето. Днес ще бъде дъждовно...

— Какво, по дяволите, означава това? — измърморих и посегнах към телефона, но той иззвъня, преди да започна да набирам. — Гарнет на телефона.

— Разбра ли какво става? — попита Сюзан.

— Нямам ни най-малка представа! Какво, по дяволите, означава това?

— И ние не знаем. По радиото съобщиха, че сме затворени почти в същата минута, в която се обадох от кабинета на Хърст да те търсят. Секретарката каза да се явиш при него веднага!

Отзад се чуваше системата за оповестяване да призовава цял куп имена, всичките на завеждащи отделения, които веднага да се явят за обяснения в директорския кабинет.

— Какво означава „проблеми с поддръжката“? — попита Сюзан.
— Тук нямаме нищо развалено.

— Нямам представа. Ще се обадя веднага на Хърст. Идвам след пет минути, ако се измъкна от задръстването.

Хванал с една ръка кормилото, вперил очи в пътя, след няколко неуспешни опита успях да набера номера на директора.

Заето!

Светофарът на „Мейн“ и „Хайстрийт“ обикновено стои дълго на червено. Продължих да натискам копчето за повторно набиране; объркването ми се увеличаваше с всеки несполучлив опит. Светна зелено и аз отново преминах кръстовището с пълна газ, за да се наредя на колоната малко преди следващата пряка. Масивни каменни и тухлени сгради се издигаха от двете страни на улицата, сякаш да увеличат чувството ми за безизходица. Отчаян, отново се обадох в спешното. Телефонистката веднага ме свърза със Сюзан.

— Не мога да намеря Хърст. Разбра ли се вече какво става?

— Не, но някой сериозно ни е подгонил — обяви тя с разстроен глас; промяната в тона ѝ от предишното ми обаждане бе отчайваща. — Внезапно преместиха всички пациенти в едно помещение, което е затворено от миналогодишните бюджетни съкращения. И представи си, наредиха ни да не напускаме отделението, а всички санитарни, които местят пациентите, носят защитни ръкавици и маски. По-добре час по-скоро да ни обяснят какво става, иначе...

Словоизлиянията ѝ продължиха със същата сила, но вниманието ми отново се насочи към радиото:

... Ухаа, това да не е епидемия по болниците в Бъфало? Получихме съобщение за ново затваряне. Този път Университетската болница уведомява всичките си пациентки, че акушеро-гинекологичното ѝ отделение няма да работи поне до вечерта. Всичките им пациентки, които получат родилни болки...

— Сюзан, трябва да затварям. Идвам след няколко минути.

Затворих телефона, без дори да чуя последните ѝ думи. Управлявах колата още известно време с една ръка и едно око, докато набера номера на Джанет.

— Изчакайте малко, доктор Гарнет — отвърна телефонистката, която звучеше не по-малко разтревожена от Сюзан.

След секунди Джанет беше на телефона. Беше бясна:

— Нямам идея какво става. Преместват пациентките и бебетата в друго крило на болницата, санитарите и сестрите, които ги

придружават, носят ръкавици и маски и създават ужасна паника.

— Никой нищо ли не казва?

— Не! Чакаме Кам. Мамка му! Наредено ни е да стоим в отделението, докато дойде.

Колата ми най-после достигна „Сейнт Пол“.

— Разбра ли, че направиха същото с моето спешно отделение?
— попитах аз, докато засичах една червена кола и се намъкнах под носа на водача на едно от малкото празни места. Шофьорът натисна ядно клаксона, след което даде пълна газ към другия край на паркинга.

— О, Господи! Да не мислиш...

— Не знам, Джанет. Сега трябва да бягам. Ще ти звънна веднага щом науча какво става.

От притеснение, докато се опитвах да заключа, изпуснах куфарчето и ключовете си на земята. Приемната на Джанет, моето спешно отделение и хората с ръкавици и маски имаха само едно общо нещо — Филис Сандърс. При мисълта за още жертви на легионелата ме побиха тръпки. Втурнах се към входа на спешното; червената кола продължаваше да кръжи из отсрещния край на паркинга, вероятно още не можеше да си намери място.

Служителите от отделението моментално ме наобиколиха.

— ... някакъв чиновник от щатската здравна комисия взе списъците на пациентите ни от понеделник досега.

— ... наредиха да свикаме всички, които са работили в отделението през последната седмица.

— ... от лабораторията искат да ни вземат проби от ръцете и носовете.

Двадесетината лекари, секретарки, сестри и стажанти говореха един през друг, с разбираем гняв и страх. Всички носеха маски и ръкавици.

— Вижте, и аз нищо не знам — започнах да обяснявам, докато си проправях път към общото помещение, — но ако ме оставите да се добера до телефона, скоро ще разбера.

Санитари в защитно облекло изкарваха пациентите от отделението. Сюзан подтичваше от количка на количка и се опитваше да успокоява болните:

— Това са само предохранителни мерки, трябва да проверим един малък проблем по поддръжката.

Пациентите изглеждаха ужасени въпреки усилията ѝ. Един служител на охраната демонстративно я спря на изхода.

— Нямам намерение да бягам! — изсъска Сюзан, завъртя се и се втурна отново към вътрешността на отделението. — С какво право ни задържат тук? — попита, щом се приближи до мен.

— Не знам.

Пазачът вече ме беше предупредил да не се опитвам да изляза. Не знаеше защо и отказа да каже какво ще направи, ако не му се подчиня. Обърнах се към телефонистката:

— Къде е този чиновник, дето е взел списъка на пациентите?

— Откъде да знам? Носеше маска и ръкавици. Дори документите прибра в найлоново пликче. Да не сме под карантина или какво?

Без да отговоря, пристъпих към рафта зад нея и грабнах един телефон. Най-сетне успях да се свържа със секретарката на Хърст.

— О, доктор Гарнет — каза тя с упрек в гласа. — Доктор Хърст с нетърпение ви очаква.

Зачаках да ме свърже. В отделението нахълта група мъже и жени с маски, ръкавици и хирургически престилки и с кутии за епруветки в ръце. Едни познах въпреки защитното облекло — наши лаборанти; десетина ми бяха напълно непознати. Четирима веднага се запътиха към реанимацията. Останалите наобиколиха Сюзан и започнаха усилено да ръкомахат към помещенията, в които при нормални условия преглеждаме пациенти.

Хърст най-последно се обади:

— Е, Гарнет, този път наистина успя — изръмжа познатият груб глас. — Ако лекуваше пациентите и с половината старание, с което се опитваш да саботираш усилията ми да управлявам „Сейнт Пол“...

— Какво, по дяволите, става? — изревах аз.

В другия край на коридора Сюзан и лаборантите се извърнаха, стреснати.

— Най-добре да дойдеш — продължи Хърст по телефона, — очакваме те със същото нетърпение, с което бихме чакали чумата. И гледай да си облечеш подходящо предпазно облекло, за да не заразиш още хора с немарливостта си!

Директорът затръшна слушалката.

— Както кажеш — измърморих и треснах телефона с не помалка злоба.

Сюзан и събеседниците ѝ ми обърнаха гръб и започнаха загрижено да разговарят, като от време на време хвърляха тревожни погледи към мен. Тъкмо щях да се присъединя към тях с надеждата, че са по-осведомени, когато зад гърба ми изгърмя силен глас:

— Кой е доктор Ърл Гарнет?

Сюзан и групата около нея замлъкнаха отново. Инстинктивно се обърнах, за да се представя, но спрях, изумен от вида на мъжа, който питаше за мен. Тялото му запълваше почти целия коридор. Бе плешив, чернокож и натоварен с шест метални куфара: по един под всяка мишница и по два във всяка ръка. Беше облечен в жълто-черен анцуг, който изглеждаше по-скъп и от най-изисканите официални костюми. Носеше чифт износени кубинки, които му придаваха вид на военен. Приличаше на едър добряк. Запътих се по коридора към него и той се усмихна благо. Посивелите мустаци подчертаваха приятелското му изражение.

— Вие ли сте доктор Гарнет? — попита любезно той.

— Да — отговорих, като му подавах ръка.

Сега, като видях куфарите по-отблизо, оцених цялата тежест, която висеше на раменете му. По бръчките около очите му личеше, че е почти на моя възраст, въпреки че мускулестото му телосложение с нищо не го издаваше.

Той също носеше гумени ръкавици, но не посмя да пусне товара си, за да се здрависаме.

— Извинете, доктор Гарнет. Ще мога ли да си оставя апаратурата при онези колички до стената?

Непознатият ме подмина и стовари куфарите си върху най-близкото болнично легло. Веднага отвори най-малкия и извади наръч хирургически маски и кутия с гумени ръкавици; после се запъти към Сюзан и лабораторните техници.

— Аз съм доктор Дъглас Уилямс — представи се той с глас, който би могъл да се чуе от сцената на „Карнеги хол“ и до най-евтините места. Нямаше да има нужда от микрофон. Откакто влезе в отделението, вниманието на всички бе насочено само към него. — Като предпазна мярка, докато открием какво става тук, бихте ли си сложили маски и ръкавици от тези чисти комплекти? Недейте да използвате тези от отделението, защото може вече да са заразени.

Докато говореше, започна да раздава предпазните материали като келнер, който сервира ордьоври на официален коктейл.

— От каква зараза сме застрашени? — попита плахо една сестра; думите ѝ сякаш послужиха за повод на всички останали да завикат един през друг все същия въпрос.

— Знам, че сте разстроени — каза той, като подаде на Сюзан останалите маски и ръкавици и вдигна ръце, за да прекъсне внезапно избухналата глъчка, — но се налага да проверим дали отделението не е влязло в контакт с друг източник на резистентен стафилокок.

— По дяволите! Пак ли този МРСА?

— Защо е тази паника? Досега никога не сме евакуирали пациентите за такова нещо.

— Никога не сме затваряли спешното.

Сюзан ме изгледа намръщено, а Уилямс продължи с обясненията:

— Прави сте; досега не сте имали такъв случай — каза той с отегчен глас, после изгледа всички с усмивка. — Този път просто въвеждаме по-строги мерки.

Той ме изгледа все така усмихнато, но аз го почувствах като пряка заповед да си държа езика зад зъбите.

— И така — продължи той, като се обърна към лаборантите, — някои от вас са от щатската здравна комисия, други — от болницата, но сега ще работите по моите правила. Вземете проби от носа, ръцете и под ноктите на всички.

Отстъпи назад, за да вземе друг куфар.

— Искам да използвате тези инструменти за пробите от ноктите — нареди той и извади няколко стерилни пакета с тънки метални пръчки, които нормално се използват за взимане на проби от уретрата при изследване за венерически болести. Някои от мъжете в стаята замигаха на парцали. — Доктор Гарнет, бих искал да поговорим в кабинета ви — продължи той, като ми подаде маска и ръкавици. — И с удоволствие бих пил едно кафе. Някакъв негодник ме засече на паркинга и си разлях моето върху таблото.

— Мислите ли, че ще повярват? — попита Уилямс веднага щом затворих вратата зад гърба си.

Наляхме си кафе от каната, която сестрите поддържат постоянно гореща. Тук, вътре, явно му се видя достатъчно безопасно да свалим маските и да се насладим заедно на кофеина.

— Не за дълго — предупредих го аз. — Имат прекалено дълъг опит, за да повярват, че затваряте спешното отделение само заради опасността от МРСА. По-добре да им съобщите истината още сега, ако искате да останат спокойни и да ви съдействат. Най-добре да започнете с мен.

Настаних се зад бюрото си и го поканих да седне в едно от креслата за гости. Като стоеше прав, кабинетът ми изглеждаше още потесен, отколкото беше.

— Какво ви е съобщено? — попита той и седна срещу мен.

— Абсолютно нищо!

— Хей, не се сърдете на мен. Измъкнаха ме от мотела ми преди около четиридесет и пет минути само защото имах лошия късмет да се случя точно в този момент в Бъфало. Бях тръгнал на полево изследване на ботулизма при патиците. Дори не съм включен в Противоепидемиологичната програма, но когато вашият шеф на инфекциозното... Ръсет ли беше?

— Росит.

— Да, Росит. Когато се обадил по извънредната линия в Атланта, за да събщи за резултатите от изследването около 6,45 тази сутрин, попаднал на директора на програмата...

— От ЦЕК ли сте? Защо не казахте веднага?

— Защото всички веднага ще разберат, че работата е сериозна и ще настане паника.

— Да няма още случаи на легионела? — попитах, разтревожен от мисълта, че Призрака може да е заразил още хора и от двете болници.

Може би предположението ми, че е озверял и заразява наред, не беше чак толкова безумно. Джанет поне бе права, че всичко прилича на филм на ужасите.

— Колко? — попитах, като се опитах да се подготвя психически за отговора му.

— Какво? — възкликна Дъглас Уилямс, толкова изненадан от въпроса ми, че едва не се оля отново с кафето. — За каква легионела бълнувате?

Ново опасение ме накара да настръхна.

— Защо всъщност сте тук? — попитах с тих и хладен глас.

Той забеляза статията в „Морталити морбидити бюлетин“ на бюрото ми, намръщи се и я посочи.

— Затова съм тук — отвърна той, сякаш учуден на недоумението ми. — Според доклада, който получих по факса, вие сте лекарят, проявил достатъчно далновидност, за да поръча изследване по метода на минималната инхибираща концентрация. Очевидно сте подозирали нещо.

— Какво?

Сега аз едва не разлях кафето си.

— Изследването за чувствителност към ванкомицин, което сте поръчали за стафилококите на... Сандърсън?

— Сандърс — поправих го разсеяно; гласът ми звучеше като чужд; гърлото ми бе прекалено сухо, за да преглъщам. — Господи, открили сме ванкомицин-инхибиращ щам.

Невъзможно. Откъде Призрака ще намери такъв рядък микроб? Прекалено невероятно, за да е истина. Бях поръчал изследванията само за да успокоя Милър.

Колкото повече се замислях, толкова по-голям страх ме обхващаше. Уилямс ме наблюдаваше, сякаш съм ненормален.

— По дяволите — възкликна той, като прокара ръка по блестящото си теме, — наистина ли нямате представа за събитията от тази сутрин?

Все още с мъка контролирах гласа си, но се опитах да заговоря спокойно:

— Предполагам, че у пациентката Филис Сандърс сме открили нов ванкомицин-инхибиращ щам на МРСА, като тези в Токио, Мичиган и Ню Джърси.

Уилямс ме погледна и преглътна.

Стомахът ми се сви още повече.

— Съжалявам, че аз трябва да ви съобщя лошата новина, доктор Гарнет, но резултатите от изследванията, които сте поръчали, показват съвършения микроб — стафилококи, резистентни към всичко.

Първата ми реакция бе отрицание. Сигурно имаше някаква грешка. Прекалено усърдният лаборант трябва да е оценил грешно резултатите. После ме обхвана страх, започна да приижда на вълни, въпреки усилията ми да го потисна. Съвършеният микроб? Невъзможно. Микроорганизмът бе просто теоретично предвиждане от статията. Как бе възможно да се появи точно тук?

— Идете при подчинените си — нареди Уилямс — и се наредете сред първите за взимане на проби.

Думите му едва достигаха до мозъка ми. Виждах го като през пелена — как става, навежда се над бюрото и ме вдига от мястото ми; лявата му длан почти обгърна ръката ми под мишницата.

— Няма ли лекарство?

Глупав въпрос, породен от отказа да повярвам на ушите си. Много ясно, че няма лекарство срещу съвършения микроб.

Но Уилямс, очевидно без да подозира за последствията от факта, който току-що ми бе съобщил, ме побутна към вратата, давайки следващите си нареждания:

— Ключът за успешното протичане на такава акция е дезинформацията — голяма, нагла лъжа. Престорете се, че сте спокоен, че няма нищо обезпокоително, че не чувствате и трошичка страх. Преди всичко трябва да се уверим, че нито една бактерия не е предадена на някой от екипа ви, нито се крие някъде из отделението. Дотогава спешното е затворено. Така че придайте си спокоен глас, докторе. Хирургическата маска ще скрие унилото ви изражение.

Мисълта за Призрака не ми даваше мира.

— Доктор Уилямс, има още нещо. Нещо много сериозно, което дори не подозирате...

— Шшш! Да не говорим пред децата — прошепна ми той, докато се присъединявахме към подчинените ми, които вече се редяха, за да дадат проби.

Скоро половин педя от двадесет и пет сантиметрова метална пръчка с тампон се завря през носа ми на места, до които не бях и подозирал, че може да се бръкне.

— Не мърдайте, доктор Гарнет — нареди безстрастно лаборантката, втренчила в лицето ми ледени очи.

Очите ми се наляха със сълзи.

— Дайте ми само минута почивка, преди да бръкнете и в дясната ноздра — измолих жално, докато се опитвах да си представя ужасяващите нови измерения на бъдещите убийства.

Лаборантката въздъхна и прибра използвания тампон в епруветката.

— Това ще продължи цяла вечност — оплака се на Уилямс.

В отсрещния ъгъл, по зачервените очи над маските, разпознах още десетина от предишните ѝ жертви, на някои още им течаха сълзи. Очевидно не бях единственият, поискал почивка.

Уилямс кимна към групата нещастници и заръча на жената пред мен:

— Щом се посъвземат, организирайте ги да ви помогнат за пробите. Като се има предвид големият брой пациенти, които сме повикали за изследване, трябва да включим целия свободен персонал.

Господи! Не се бях замислял за обхвата на цялата операция.

Лаборантката кимна, хладнокръвно разопакова нов стерилен тампон и погледна хищно носа ми. След като свърши с другата ноздра, тя взе проби изпод ноктите ми и от горната част на китките; после бързо ми нахлузи ръкавиците и маската.

— Молим целият персонал да остане в спешното отделение и да не сваля предпазното облекло — обяви Уилямс. — Двамата с доктор Гарнет отиваме на кратко заседание при директора.

Тези нареждания предизвикаха недоволни възгласи, но Уилямс повиши глас и продължи:

— Налага се да повикаме и да прегледаме стотици пациенти. Тъй като всички вие ще участвате във взимането на проби, съветвам ви да се подготвите.

Той се обърна към изхода, смачка пластмасовата си чаша и я метна от пет метра в кошчето за боклук. На вратата спря, за да свали предпазното си облекло и го хвърли в голям кашон. Натисна копчето на автоматичната врата, показа личната си карта на пазача отвън и заповяда:

— Доктор Гарнет, хайде!

— Доктор Гарнет, работещите в спешното отделение могат да излизат оттук само с чисто предпазно облекло.

Пазачът посочи към една количка с купища нови маски, ръкавици и престилки. Тези мерки се наричат „обратна изолация“ и

означават защита на останалата част от „Сейнт Пол“ от евентуален заразоносител.

— Хайде, докторе, заведете ме при ръководството — бодро подвижна придружителят ми, като свърших с преобличането.

Хората в коридора започнаха да ме оглеждат любопитно. Дори в болницата не е нормално да се разхождаш извън работното си отделение с маска и ръкавици.

— Да ми бяхте вързали и звънче като на прокажен — изсъсках на Уилямс, но той не ми обърна внимание.

Няколко колеги, които ме разпознаха въпреки маската, ме спряха, за да се осведомят какво става.

— О, изглежда, че отново си имаме проблем с МРСА — отговорих бодро, опитвайки се да скрия тревогата си; после забързах крачка, за да не им дам възможност за повече въпроси.

— Но защо затворихте спешното? — извика един от тях зад гърба ми.

Аз се обърнах, вдигнах рамене и продължих да вървя назад:

— Е, идеята не е моя. Някой е взел нещата много насериозно.

Тайно се надявах наистина да е така. Постоянно ми се привиждаха бъдещи жертви на Призрака. Отново ме обхвана паника.

— Може да има по-разумно обяснение, някаква грешка в лабораторията — извиках, докато подтичвах след Уилямс. — Доста невероятно ми се вижда стафилококите на Сандърс да са от същия страховит щам, чието възникване предричат в статията от Япония. Не е ли по-добре да повторим изследванията...

— Разбира се — прекъсна ме той, като вдигна ръка. — От Атланта е изпратен цял екип, за да повтори тези и всички изследвания на Сандърс тук и в Университетската болница. Упълномощени лица от градската и щатската здравна комисия трябва вече да са пристигнали в двете заведения, за да подготвят почвата. Но ако нямате нищо против да попитам, защо, след като сте имали достатъчно подозрения, за да поръчате изследването, сега отказвате да повярвате в резултатите?

— Друг ме посъветва да направя изследването. Аз само подписах ордера.

Внезапно реших да не му казвам цялата истина. Като му съобщя, че микроорганизмът, изял белия дроб на Сандърс, е не само неунищожим, ами и е в ръцете на маниакален убиец, надали щях да го

накарам да ми повярва. Реших да съм по-внимателен с приказките си за Призрака. Затова се задоволих да кажа:

— А и в статията пише, че ако се появи такъв организъм, това ще е едва след две години. Как ще дойде толкова бързо от Токио?

— Авторите казват до две години. Пълна резистентност към антибиотик може да се развие и за три месеца след възникването на инхибиращия щам. А разстоянието в наше време не е никаква пречка. Самолетите са като ежедневни доставки на микроби; могат да ги пренесат до всяка точка на планетата за двадесет и четири часа. Този щам обаче вероятно не идва от Токио.

Застанахме сред голяма група чакащи за асансьора.

— Какво имате предвид?

— Нали сте чели статията?

Почувствах, че се изчервявам; поклатих глава и признах:

— Само я прегледах.

— Чували ли сте за процеса конюгация?

Отново поклатих глава.

Уилямс скръсти ръце и започна да обяснява:

— Различни родствени бактериални култури имат свойството да си предават генетичен материал. Кошмарният сценарий, описан в статията, е възможността ванкомицин-резистентен ентерокок (VRE) да предаде гена за ванкомицинова резистентност на метицилин-резистентен стафилокок. Един от тези гени — *VanA* — вече е бил вкаран в *стафилококус ауреус* при лабораторни условия. Въпреки че учените са използвали рекомбинантни технологии — специфични ензими, за да изолират *VanA*-гена от ДНК на VRE и после да го вкарат в ДНК-молекулата на MRSA, — успехът им прави логична възможността същият пренос да се извърши и в природни условия, при естествения процес на конюгация.

Той замълча като добър учител, преди да изложи изводите от урока. После продължи:

— Условията, при които това може да се случи в човешкия организъм, са обезпокоително прости. Както VRE, така и метицилин-резистентният стафилокок могат да живеят един до друг в червата. Тъй като конюгацията протича постоянно, рано или късно гените, които задават резистентност към ванкомицин, ще бъдат предадени на MRSA. И ако човекът, в чийто организъм е протекъл този процес, пропусне да

си измие ръцете след тоалетната, съвършеният микроб ще попадне в дихателните му пътища.

Вратата на асансьора се отвори, но никой не направи опит да се качи. Бях толкова заинтригуван от разказа на Уилямс, та не ми бе направило впечатление, че десетината чакащи заедно с нас са млъкнали. Гласът на едрия мъжага лесно се чуваше из целия коридор. В резултат от това останалите чакащи започнаха да се отдръпват от мен, разтревожени от изолационния ми костюм. Слухът за затварянето на спешното и за преместването на болните от санитарни в предпазно облекло вече се беше разпространил.

— Е, слава богу, че тук няма нищо такова — побързах да обявя на висок глас и влязох в асансьора. — В сравнение с това, което описвате, малкият ни проблем с МРСА изглежда съвсем безобиден.

Стори ми се, че останалите чакащи леко си отдъхнаха, но въпреки това никой от тях не се качи с нас.

— Хитро изказване — похвали ме Уилямс, след като слязохме на етажа на ръководството. — И без намесата ми има голяма опасност от паника. А сега не можем да си го позволим: имаме прекалено много работа.

Тръгнахме по бежовия мокет, с който бяха покрити всички подове в административния отдел.

— Все забравям как ехти гласът ми. Сигурно защото напоследък работя само с патици; не ги е грижа какво говоря. Което ми напомня, че бяхте тръгнали нещо да ми казвате, но аз ви прекъснах, за да не тревожим подчинените ви. Споменахте, че имало нещо по-сериозно, което не подозирам.

Вече бях решил, че няма начин да го убедя в убийството на Сандърс. Освен това проверката, която беше започнал, и бездруго щеше да се извърши, така че и да научи за Призрака, това нямаше да повлияе на изследванията.

Завихме по коридора и се запътихме към масивната двойна дъбова врата, стигаща чак до тавана, която пазеше светостта на директорската заседателна зала. Мисълта за ограничените мозъци зад тази преграда само затвърди решението ми.

— Много е сложно — отвърнах аз. — Ще ви разкажа после, когато имаме повече време.

За да го накарам да ми повярва, трябваше да поговорим насаме или поне не в компанията на Хърст и Росит. И на много усамотено място, където никой да не ни подслуша или прекъсва.

Той сви рамене:

— Добре. Ще почакам. Сега да се заемем с тези дървени глави — посочи вратата на заседателната зала. — Администрацията винаги се оказва най-голямата пречка при обявяване на епидемия — отричат, прехвърлят вината на други, опитват се да си запазят службиците — като че така ще спрат смъртоносната зараза.

Без да забавя ход, Уилямс блъсна високите врати и нахълта в залата като самотен воин.

— Добро утро! — силният му глас отекна, преди звукът от удара на вратите да заглъхне. — Аз съм доктор Дъглас Уилямс от ЦЕК и съм натоварен с проверката на болницата.

Всички в залата застинаха. Росит и Хърст, които си говореха нещо, зяпнаха от изумление. Половин дузина мъже и жени, които не познавах — очевидно хората от градската и щатската здравна служба, които Уилямс очакваше — застинаха с вдигнати чаши с кафе на различно разстояние от устните им.

— Моля за внимание, имаме много неща за обсъждане — допълни Уилямс с по-тих, но не по-малко авторитетен глас.

Главните лекари, които присъстваха, представители на най-силно засегнатите отделения, започнаха да заемат местата си. Шон, който представяше хирургията, ми намигна. Лен Гарднър, вече седнал зад купчина документи, вероятно от аутопсията на Сандърс, се усмихна и кимна за поздрав. Арнолд Пинтър, шеф на „Вътрешни болести“, изглеждаше по-уплашен от обикновено, припряно се оттегли към далечния край на масата, където обикновено сядаше Хърст, и се сви на един стол. Външните гости и останалите главни лекари, от акушерското отделение, гинекологията, анестезиологията, гериатрията, неонатологията и педиатрията, също си намериха места.

Всички го гледаха в очакване. Очевидно беше успял да ги омае.

Освен Росит.

— Приятно съм изненадан да ви видя сред нас, доктор Уилямс — подмаза се той и се спусна да стисне широката длан на негъра с малката си ръчичка.

Уилямс се намръщи.

Росит се направи, че не забелязва, и продължи:

— Нямах представа, че малкият ни проблем ще привлече такъв изтъкнат учен като вас. — Обърна се към събраните около масата и обясни: — Доктор Уилямс е гений в изследването на източниците на инфекция, ако в разпространението ѝ е замесен определен преносител — гризачи, бълхи, кърлежи. Работата му в югозападните щати по хантавирусите...

Докато Росит декламираше хвалебственото си слово, Уилямс придобиваше все по-раздразнен вид. Нямахше как да не си ги представя, Росит яхнал Уилямс, като прословутото джудже върху раменете на гигант^[1].

— Да се заемаме най-после за работа! — нареди Уилямс, грубо поставяйки край на опитите на Росит да му влезе под кожата.

Дребосъкът се изчерви и лицевите му мускули започнаха да се стягат и разпускат, но зае мястото си, без да протестира.

Възбуден от догадките си за Росит, започнах внимателно да го наблюдавам. При нормални обстоятелства бих приел подлизурството му за поредния опит да си издейства нечие благоразположение, но тази сутрин си представих доста по-мрачен сценарий. Ако Росит знаеше тайната около смъртта на Филис Сандърс и се опитваше да я скрие, нямаше ли на всяка цена да се опита да спечели симпатиите на Уилямс и така да повлияе на разследването?

[1] Намек за фразата на Нютон: „Ние сме само джуджета, но стоим върху раменете на гиганти.“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

В болница с образователна дейност и осемстотин легла като „Сейнт Пол“ работят повече от три хиляди души. Внезапна опасност, надвиснала над такава голяма общност, може да подтикне членовете ѝ към неподозирани действия. Започват да се отнасят с необичайно внимание към съвсем обикновени процедури; промяната се усеща още от пръв поглед. Хората вървят по-бързо, количките с инструменти пристигат по-скоро от обикновено, разговорите стават по-кратки и се ограничават до нарежданията, свързани с работата. Всички срокове се съкращават. Нещо още по-странно — заседанията протичат експедитивно и по същество.

Скоро след започване на срещата с Уилямс бяхме прекъснати от една лаборантка, отговорна за изследването на персонала в спешното. Докладва, че най-малко десетина души имали симптоми на настинка — хрема, болки в гърлото, кашлица, — но за момента никой не бил тежко болен. Въпреки това Уилямс нареди да бъдат поставени под карантина и ме помоли да натоваря няколко от лекарите си да ги наблюдават. И двамата се съгласихме, че вероятно имат само грип, но за всеки случай се налагаше да изследваме под микроскоп секретите от носа и гърлото им, за да сме сигурни, че нямат стафилококова инфекция. Дори при отрицателен резултат, при липса на грам-положителни коки, събрани на групички, тези хора продължаваха да представляват проблем. Грипът поражда дихателните пътища в достатъчна степен, че да позволи на стафилококите да проникнат в белодробната тъкан, също както легионелата при Филип Сандърс. Всеки, заболял от грип, който носи и неунищожимия микроб в неактивно състояние, беше заплашен от смъртоносната инфекция. Всички тези служители трябваше да изчакат четиридесет и осем часа за резултатите от изследванията на хранителна среда.

Настоях да бъда освободен от заседанието, за да предам лично нарежданията на Уилямс на засегнатите. Опитах се да ги успокоя, че просто вземаме предпазни мерки, но се опасявах от най-лошото, докато те храбро се оставиха да ги отведат в един от районите на

болницата, затворени преди време заради финансовите съкращения на Хърст. Като допълнителна мярка за сигурност посъветвах лекарите, натоварени с наблюдението на болните, да се уверят, че никой не е заразен с легионела.

Когато тръгнах отново към администрацията, в отделението вече се разгаряше дискусия как да бъдат лекувани евентуалните носители на тази инфекция. Нормалните мерки включваха често миене на ръцете с бактерицидни сапуни и мазане на вътрешната повърхност на носа с огромни количества мупироцин, мазило, използвано обикновено при рани и драскотини.

— Ако са прихванали новия щам, това няма да има никакъв ефект — предупреди загрижено Уилямс; не е за вярване, но няма други общоприети начини за обеззаразяване. — Ако някой от служителите ви се окаже носител на неунищожимия микроб, можем да използваме някои експериментални техники, въпреки че и те не гарантират успех. Например вкарваме тръбичка в устата, нагоре, зад небцето, в задната част на носната кухина, после впръскваме концентриран солеви разтвор или бактерициден сапун отзад напред през носа, като се надяваме по този начин да отмием бактериите.

От самата мисъл започна да ми се повдига.

След това Уилямс обяви, че се налага да изследваме всички пациенти, които са посещавали спешното отделение от понеделник досега, включително приятелите и близките, които са ги придружавали. От статистиките ми беше известно, че за четири дена през спешното минават почти осемстотин болни, повечето от които се придружават от поне един здрав.

— Давате ли си сметка колко време и работна ръка ще са ни нужни, за да изследваме хиляда и шестстотин души? — попитах аз, като в същото време не свляях очи от Хърст. Не вярвах да ни даде и половината от необходимите средства.

Посъветвах ме да уредя четиридесет кабинета за прегледи и да натоваря с работата останалата част от персонала на спешното отделение — лекари, стажанти, сестри, санитарии, лаборанти, секретарки, — които още не проявяват симптоми на грип. Налагаше се да продължават да носят предпазното облекло, в случай че между тях има носител.

— Разбира се, разходите по изследването на персонала и пациентите на спешното отделение ще бъдат приспаднати от собствения ви бюджет — обяви Хърст, без да ме поглежда в очите; обърна се към Росит и му пошепна нещо.

Росит му отвърна достатъчно високо, за да дочуя част от думите му:

— ... ако беше открил проклетата легионела навреме... щеше да избегне тази бъркотия...

Почувствах, че лицето ми почервенява, но се опитах да сдържа гнева си.

Самото спешно отделение щеше да остане затворено до излизане на резултатите от изследването на всички помещения и ако те се окажеха отрицателни, щеше да бъде измито с дезинфекциращи средства за всеки случай.

Заседанието беше разпуснато и всеки се втурна да изпълнява задачите си. Персоналът, който не бе дежурен, също трябваше да бъде свикан, за да помага при изследванията на вече взетите проби. От други болници в града бяха поискани допълнителни микроскопи и апарати за култивиране на бактерии. Тъй като плотовете в бактериологичната лаборатория не стигаха за всички лаборанти, в коридорите бяха поставени маси, на които да се извършва подготовката на стотиците микроскопски препарати. Бяха свикани и доброволци да водят отчета за събраните данни и да въвеждат резултатите в компютри.

Като гледах колко много мои колеги са мобилизирани в борбата с този микроорганизъм, мисълта, че никой от тях не подозира съществуването на убиеца, все повече ме гложеше. Желанието ми да съобщя опасенията си на Уилямс растеше с всеки изминал час.

Пред останалите продължавахме да пробутваме все същата нескопосана лъжа:

— Правим оценка на ефективността на методите ни за изолация на зарази, когато се налага да сме сигурни, че никой от пациентите или посетителите не е заплашен. Просто използваме случая с метицилин-резистентния стафилокок.

Може би, технически погледнато, това не бе чак такава лъжа, но със сигурност не беше и истината; чувствах се омърсен всеки път, когато произнасях тези думи.

Най-накрая Уилямс се зае да ограничи разпространението на информация:

— Никакви бюлетини по медиите. Всеки пациент да бъде извикан по телефона, гледайте да не давате много обяснения, наблегнете на това, че изследването е по поръчка на Здравното министерство.

Мобилизирахме всички секретарки и телефонистки да извикват пациентите и до девет и половина бяхме достатъчно подготвени да приемем първите посетители.

Цялата организация изглеждаше впечатляваща, но всъщност в ерата на магическите лекарства разполагахме със средства, не по-добри от тези на предците ни срещу чумата — сапуни, мазила, изолация.

Очите ѝ сълзяха, лицето ѝ се свиваше от болка, опитваше се да избяга от мен.

— Мамо — пицеше момиченцето.

Тъкмо измъкнах тампона от носа ѝ и тя започна да плаче.

— Какво ѝ правите? — изкрещя майката; закри с ръце гърдите и личицето на рожбата си и ме изгледа кръвнишки.

Момиченцето се казваше Синтия, беше на шест години и имаше лошия късмет да посети спешното отделение за болки в гърлото в деня на постъпване на Филис Сандърс. Седеше в скута на не по-малко уплашената си майка в едно от помещенията за взимане на проби. Цялата процедура — ръце, нокти, нос — отнемаше поне десет минути. Молбите и обещанията нямаха край. След час работа едва бях успял да обслужа шестима души.

— Съжалявам — казах на майката; после се обърнах към момиченцето и се опитах да се пошегувам: — Синтия, ти си смело момиче. Знам, че е неприятно, затова ще ти дам малко почивка преди другата ноздричка.

Докато говорех, вкарах тампона в епруветка с хранителна среда.

— Не, не искам — запищя Синтия и зарови лице в рамото на майка си.

Майката я прегърна и започна да я люлее:

— Това не е ли достатъчно, докторе? Нали взехте проби от мен, освен това казахте, че вероятността била малка. Защо пак да ѝ причинявате болка?

— Съжалявам, но трябва да взема още една проба — казах на жената; после се обърнах към Синтия и добавих: — Още няколко секунди и съм готов. Знаеш ли, като ми взимаха проби тази сутрин, пицях два пъти по-силно от теб.

Тя ме погледна подозрително.

— И имам приятели в сладкарницата, които дават сладолед на всеки, който се държи по-храбро от мен.

Забуленото ми с маска лице не вдъхваше особено спокойствие на хората, но Синтия сигурно видя нещо в очите ми, защото след минута всичко бе свършило.

— Името ми е Гарнет — казах на майка ѝ. — Кажете в сладкарницата да запишат сладоледа на сметката ми.

— Може ли да им кажа, че съм по-смела от теб? — попита гордо Синтия.

— О, разбира се.

— Кога ще излязат резултатите, докторе? — попита майката.

— Култивирането отнема два дни. Както казах, не вярвам да има нещо обезпокоително.

— А какво ще стане, ако има?

— О, обикновено използваме бактерициден сапун за ръцете и мазило за носа — отвърнах с най-спокойния си глас.

— Благодаря, докторе — каза майката на Синтия с облекчение и се запъти към изхода, придружена от дъщеричката си, която вече припкеше радостно.

Поставих надписи на епруветките и извиках следващия от опашката. Възрастна чернокожа жена с бастун бавно се дотътри до масата.

— Здравейте, аз съм доктор Гарнет, налага се да ви взема няколко проби. Няма нищо обезпокоително. Сега, бихте ли облегли главата си назад...

Докато спокойно обяснявах какво правя, си мислех: „Господ да ни е на помощ, ако някой се разболее и тези хора разберат как сме ги заблуждавали.“

Започвахме вече да се сблъскваме и с друг проблем.

Групата, поставена под карантина, отначало проявяваше разбиране от загриженост за здравето си, но Росит предложи промивките на носовете им да започнат веднага, без да се чакат резултатите от изследването — точно обратното на нарежданията на Уилямс. Изведнъж оправданията, че просто проверяваме ефективността на мерките срещу МРСА, се оказаха недостатъчни. Отначало болните започнаха да мърморят сърдито, после да протестираха енергично срещу нарушаването на личните им права.

— Росит е пълен идиот! — изръмжа Уилямс, когато му съобщих за проблема.

„Или саботьор“ — помислих си аз.

Двамата слязохме при евентуалните заразноносителите и се опитахме да ги успокоим, като ги уверихме, че няма да позволим на Росит да им промива носовете — твърде късно. В болницата вече прииждаха тълпи от адвокати, извикани и от двете страни — лекарския профсъюз и градския здравен отдел. Усамотиха се някъде в сградата, за да се хванат едни други за гушите.

— Никой освен мен да не смее да се среща с журналисти — изрева Уилямс на спешното заседание на специалния съвет. Росит отсъстваше.

Скоро след това обаче пристигна някакъв много агресивен репортер, вероятно извикан от недоволни от карантината. Скоро всички медии обсъждаха законността на действията на здравния отдел.

По радиото беше още по-лошо.

— Гражданските свободи срещу щатското здравно управление. Големия брат се прави на Чичо доктор. Хората в бели престилки си позволяват твърде много, докато ни поучават „какво е добро за здравето ни“... — коментираше един журналист.

Една сестра носеше портативен транзистор и сега всички го слушаха. Уилямс се случи по същото време в стаята — даваше интервю на един вестникар, за да внесе малко баланс в дебата.

— Спрете тези глупости — изкрещя той и се оттегли, като клатеше глава; досега не го бях виждал толкова загрижен.

До началото на следобедна възмуцението, подклаждано от репортерите, успя да отблъсне пациентите и все по-малко от тях

идваха доброволно да се прегледат. Въпреки че операцията бе заплашена от провал, Уилямс продължаваше да настоява да не се разкрива истината.

— Опасявам се, че паниката ще доведе до евакуиране на болницата, а някои пациенти няма да издържат местенето.

— Няма логика да се евакуират — възразиха някои от членовете на съвета.

— От паниката всичко може да се очаква. Нали видяхте как ни нападнаха журналистите. Представете си как ще раздухат новината за неунищожимия микроб, който убива за четиридесет и осем часа и се пренася в неактивно състояние в носа и по ръцете на болничния персонал. Първата мисъл на пациентите ще бъде да напуснат колкото се може по-скоро, близките им също ще настояват. Наистина ли вярвате, че ще спрете тази история с медицински аргументи и уверения?

Въпреки цялото неудобство от необходимостта да лъжа, тази мрачна перспектива ме уплаши още повече.

Някои пациенти все още се отзоваваха на призивите ни, достатъчно да ни създават работа. На съседната маса работеше един млад стажант. Внезапно той се обърна към някои от колегите си, които чакаха поредните си пациенти, и заяви на висок глас:

— Не вярвам и една дума на това, което ни казват.

Направих се, че не го чувам, и продължих да взимам проби от ноктите на едно момиче.

— Всъщност — продължи той — четох една статия, която може би обяснява какво търсят.

Това изведнъж привлече вниманието ми. Колегите му го изгледаха с интерес, а и някои пациенти очевидно наостриха слух. Един репортер, който взимаше интервюта, също вдигна очи.

— Стафилокок е, но нов щам на МРСА.

Тъкмо щях да хвърля епруветките и да скоча, за да му запуша устата, когато той обяви:

— Силно заразна бактерия, наскоро открита в Онтарио, която заразява тридесет процента от носителите си. Обзалагам се, че някой канадски гост я е пренесъл.

Въздъгнах с облекчение и отново се заех с ноктите на пациентката. Тъй нареченият щам от Онтарио бе известен от години и

създаваше проблеми от другата страна на границата, но за щастие, още не се беше появил в Бъфало. И най-важното — бе чувствителен на ванкомицин.

След секунди репортерът вече завираше микрофона си в лицето на стажанта, който с голяма важност обясняваше за щамата от Онтарио.

— А, да — подкрепиха го няколко други стажанти, които или бяха чели, или слушали лекции за същата бактерия.

Някои сестри се присъединиха към разговора, за да изразят безпокойството си и да кажат, че имат приятелки, засегнати от карантината на Уилямс. Стажантите ги увериха, че макар и много агресивен, този микроорганизъм все още се поддава на лечение с ванкомицин.

Скоро слухът за „щамата от Онтарио“ плъзна из цялата „Сейнт Пол“ и се затвърди официално като „тайната“ причина за изследването на пациентите и карантината на част от персонала. До два и половина новината се разпространи по средствата за масово осведомяване, като накара пациентите да се отзоват на повиците ни. Репортерите постоянно наблюдаваха, че заразата е лечима, и паниката, от която се опасяваше Уилямс, бе избягната. До три часа съпротивата беше отслабнала, но адвокатите, както ми съобщиха, продължаваха да се боричкат в някой кабинет на горните етажи на болницата.

— Сам нямаше да измисля по-добра лъжа — изкоментира с усмивка Уилямс, когато най-сетне останахме насаме.

Стояхме в коридора пред приемната. Притокът на пациенти се беше увеличил, но всичко в кабинетите за взимане на проби вървеше гладко и двамата бяхме малко по-свободни. Поисках да се срещнем насаме, за да му съобщя за връзката между Сандърс и останалите случаи на легионела.

Но не било писано да стане точно в този момент.

— Доктор Уилямс — прекъсна ни Хърст; приближи към нас и без да ми обръща внимание, го хвана за ръкава. — Колегите ви от ЦЕК току-що пристигнаха от Атланта. Чакат ви в кабинета ми.

Уилямс се извини и бързо закрачи към асансьора. Хърст го изчака да се отдалечи достатъчно, че да не го чуе, и изсъска:

— Единственото ми утешение в тази бъркотия, която предизвикахте, е, че най-сетне успях да се отърва от вас.

После бързо тръгна, да догони Уилямс.

— И тук е същото, само дето майките с бебета са много по-обезпокоени — каза Джанет по телефона, след като ѝ описах положението.

Обадих ѝ се по време на почивката за вечеря. Като член на Комисията за епидемиологичен контрол към Университетската болница тя също беше запозната с неунищожимия микроб и също като мен бе прекарала деня във взимане на проби. Беше уморена и звучеше напрегнато и тревожно.

— Какво става с останалите членове на персонала? — попитах аз.

— Същото като в „Сейнт Пол“; някои жени със симптоми на грип са отделени за четиридесет и осем часа от останалите. Но има нещо хубаво. През последните месеци след двата случая на легионела Кам започна изследвания за всички възможни болнични инфекции, включително за МРСА. Целият персонал в акушеро-гинекологичното отделение бе проверен преди пет седмици и резултатите на всички, включително и на Сандърс, бяха отрицателни. Това означава, че е имало опасност да зарази някого само през трите седмици, преди да излезе в отпуск.

— Това стеснява и времето, през което е била заразена. Ако проследим действията ѝ през този период, може да получим представа как е прихванала легионелата или стафилококите.

— Да, да можехме само да убедим тези типове от ЦЕК, че е убита.

— Опита ли да говориш с някого от тях за случаите на легионела?

Тя въздъхна:

— Още не. Засега само свръхмикробът им е в главите. Надявам се да имаме по-добра възможност, когато първичното изследване свърши и започнат да чакат резултатите. Но ми се струва, че Майкъл вече е достатъчно загрижен за връзката между трите сестри. Участвахме заедно на заседанието на епидемиологичната ни комисия. Когато Кам изплю камъчето за стафилококите на Сандърс, Майкъл ми се извини, че е отхвърлил предположенията ми. Изглеждаше доста разтревожен и попита къде са картоните на предишните жертви на

Призрака. Бях прекалено заета с успокояване на майки и бъркане в малки нослета, за да проверя как се оправя.

Обхвана ме неочаквана тревога:

— Да не е слязъл сам в мазето?

— Не обвинявай мен; не ще да ме чуе. Зададох му същия въпрос. Той ми се изсмя в очите: „Никой призрак няма да посмее да се мотае наоколо при цялата тази навалица. Тия от ЦЕК са цяла армия.“ Предполагам, че е прав.

Може да е прав, а може да не е. „Армията“ нямаше да търси Призрака, дори не подозираха за съществуването му, а това щеше да е много опасно за Майкъл, особено ако на убиеца не му се понрави да се ровят в предишните му престъпления.

Джанет прекъсна мислите ми:

— Сега трябва да се връщам на работа. Между другото, секретарката ми съобщи, че в кабинета ми ме чакал букет цветя. Не съм ходила там и затова не можах да прочета посланието. От теб ли са?

— Не — отвърнах през смях. — Майкъл ги изпраща, за да ти се извини.

— О, жалко. Бях готова да ти се отдам на паркинга; щяхме да се любим в колата ти. Разбира се, с ръкавици, маски и предпазни плащове, но без нищо отдолу.

В 21,00 свършихме взимането на проби. Щяхме да продължим издирването на неявилите се в събота. Десетината души с грип най-сетне се вслушаха в здравия разум, макар засега никой да не подозираше, че ги изследваме за напълно нелечим микроорганизъм. Още не ни беше много ясно какво да правим с останалата част от персонала, докато излязат резултатите.

— Ако носят микроба под ноктите си или някъде дълбоко в носа и се върнат вкъщи, ще изложат децата си на опасност — беше обяснил Уилямс на сутрешното заседание.

Веднага се сетих за Брендън. Бях ли го изложил вече на риск?

— Предлагам друга част на болницата да се подготви за тези, които решат доброволно да се подложат на карантина.

Може би преигравах, но веднага се обадох на Ейми и я накарах да направи хубава едночасова баня на Брендън, да изтърка пречките на леглото му и да изпере с вряла вода всяка дреха, завивка и играчка, която може да попадне в ръцете му. След като цял ден размишлявах, реших за всеки случай да се обадя на Джанет и да ѝ съобщя, че ще спя в болницата. Като останах обаче в пустата стая, насаме с леглото и покрития с прах матрак, почти промених мнението си. Гнилата миризма на запустяла сграда се разнасяше из цялото изолационно помещение, което едва сега започваше да се отоплява. Не бяха много хората, възползвали се от гостоприемството на Хърст, но от време на време по коридора долиташе звук от кашляне или пускане на вода в тоалетната. Навън отново назряваше буря. Вятърът клатеше стъклата на прозорците и свиреше през пукнатините на дървените рамки. Това ни най-малко не допринасяше за подобряване на настроението ми, но вместо да избягам в домашния уют, аз останах, опитвайки се да подредя мислите в главата си.

Изглеждаше ми напълно логично естественият процес на конюгация да създаде свръхмикроба в карантите на Сандърс. Спомних си една статия за едновременното протичане на две редки събития. Вероятността нов щам да възникне не в друг, а точно в Сандърс, бе едно на четири милиарда — колкото е населението на Земята. А вероятността този организъм да възникне в същия момент, в който жертвата му е заразена с легионела, е нищожна. За да се случат тези две почти невъзможни събития, бе необходим някакъв „подбудител“; очевидно — убиецът. Но как да убедя Уилямс?

Който и да беше убиецът, той сигурно имаше достъп до генетична лаборатория с възможности за генетични манипулации на бактериалната ДНК. Не знаех някой в „Сейнт Пол“ да разполага с такава възможност; дори Росит, още по-малко Хърст, нямаше възможност даже да помирише такава тайнствена апаратура, камо ли умения да я използва. Реших да попитам Джанет дали познава някой с подобна квалификация в Университетската болница. Освен това няха представа дали в „Сейнт Пол“ изобщо се извършва такава дейност и къде.

По стъклото на прозореца потекоха дъждовни капки. В яркото отражение на лампите приличаха на обли драскотини.

Сетих се за предположението на Майкъл, че Призрака се е оттеглил, докато експертите от ЦЕК са в болницата; много се съмнявах в правотата му. Никой не подозираше за съществуването му и операцията, която провеждахме, с нищо не го заплашваше. Докато се суетяхме наоколо, той чакаше следващата жертва да попадне в паяжината му, притаен на сигурно място.

Стреснах се от остър звук. Дали беше стържено по вратата, или шум от бурята? Или нещо... някой, когото не ми се щеше да срещам?

Бях си свалил предпазното облекло; сега го навлякох набързо и станах да проверя кой е:

— Да?

Никакъв отговор.

Веднага се сетих за мрачния силует и звука от човешко дишане.

— Кой е? — извиках отново, като се опитвах да си спомня дали съм заключил.

Бързо се огледах за някакво оръжие, но в стаята нямаше нищо, дори телефон. С чувството, че съм пълен глупак и в същото време с увеличаващ се страх грабнах едната си обувка за предната част и се запромъквах към вратата. Притаих дъх и единственото, което чувах, бе биенето на сърцето ми. Протегнах ръка към бравата. Застинах. Дръжката бавно се наклони надолу и вратата се откряна.

— По дяволите! — промърморих, отстъпих назад с високо вдигната обувка и прилепих гръб до стената.

В тъмния коридор стоеше висок строен силует с хирургическа маска, ръкавици и предпазен плащ.

Джанет се изсмя тихо и каза:

— Така ли посрещаш дамата, дошла да те дари с малко нежност?

Влезе, свали палтото си, а аз — обувката.

— Изплаши ме до смърт — прошепнах, докато я прегръщам.

Веднага си дадох сметка, че е облечена точно както бе обещала; голото ѝ тяло под болничния халат ме накара да затая дъх. Впихме жадно устни. Прокарах нежно длани по гърба ѝ и почувствах топлината ѝ. Тя ме хвана за ръцете и ги насочи към корема и гърдите си, вече възбудени от целувките ми. Продължихме да подклаждаме страстта си с ръце, целувки и думи. Тя легна на кревата и ме издърпа върху себе си. Докато бурята навън ревеше и виеше, ние се сплетохме

един в друг, увеличавайки още повече възбудата си, докато накрая, слети във върховен екстаз, се отпуснахме на леглото.

— Не вярвам тук да има обслужване по стаите — бе първият коментар на Джанет, когато отново бяхме способни да говорим.

— Дори водата от чешмата не става за пиене. Кафява е от бог знае какво.

— Ами тогава — заключи тя, като бързо започва да се облича — среднощната ти муза ще се върне в Университетската болница, където може да си вземе един душ.

Бурята продължаваше и вятърът забиваше дъждовните капки с такава сила в прозореца, сякаш бяха камъчета.

— Впрочем имам поне една добра новина — съобщи тя, докато продължаваше да се облича. — Харолд Милър присъства на сутрешното заседание в инфекциозното. Кам му съобщи за микроба, причинил смъртта на майка му. Каза ни, че единственият начин да се унищожи, е да се отмие от заразените повърхности в помещенията и от хората. Като наблягаше на нелечимостта на инфекцията, не преставаше да гледа Харолд. Очевидно искаше да му внуши да не се измъчва с мисълта, че майка му е могла да бъде спасена.

Значи поне Кам беше на моя страна. Подкрепата му можеше да се окаже важна, ако Милър ме изправи пред съда.

— И къде е добрата новина? — попитах, като веднага съжалих за грубия си тон.

— Хей, я не ми се карай — упрекна ме нежно тя, докато навличаше престилката си.

— Извинявай, Джанет.

Тя седна на леглото и ме погали по главата:

— Добрата новина дойде след събранието. Милър ми каза да ти предам, че съжالياва за острата си реакция. Все още е разстроен от смъртта на майка си, но ми се струва, че вече преосмисля първоначалния си гняв към теб. Всъщност насочва го към микроба. Настоя да ни помогне в организирането на всички изследвания; работи като луд цял ден ту при взимането на проби, ту в лабораторията. Предполагам, че така си откъщава на организма, убил майка му. Виждаш ли, нали ти казах, че нещата ще потръгнат.

Останах едновременно облекчен и изненадан от думите ѝ.

— Ако бях поставил правилна диагноза още първия ден, ако бях започнал веднага с еритромицина...

Тя ме спря, като нежно постави пръст на устните ми:

— Стига си се самонаказвал. Изчакай резултатите за инкубационния период и първичната инфекция и тогава мисли дали си могъл да направиш нещо.

После стана и си тръгна.

В събота до обяд успяхме да съберем проби от останалите пациенти. Петдесетина още не се бяха отзовали, но щяхме да ги посетим по домовете.

До вечерта предварителните резултати не показаха наличие на ванкомицин-резистентни микроорганизми нито у персонала, нито при пациентите, но имаше вероятност някои от болничните работници да имат МРСА. Извикахме тези, които си бяха по къщите, и ги подложихме на третиране с бактерицидни сапуни и мупироцин.

До неделя следобед всички проби от петък показаха отрицателен резултат за стафилококи, резистентни както към ванкомицин, така и към метицилин. Нямаше и признаци за ванкомицин-инхибиращия щам, открит в Япония. Единствените положителни резултати потвърждаваха случаите на МРСА, открити при предварителните изследвания. Спешното отделение бе измито и почистено и щеше да отвори още същата вечер.

В крайна сметка, доколкото това засягаше хората от Атланта, резултатите бяха невероятно добри. Свръхмикробът, който очаквах с толкова страх, никакъв го нямаше; беше поразил една-единствена жертва, след което бе изчезнал без следа, поне без следа, която може да бъде открита при пълната проверка на помещенията и хората, които са били в контакт със Сандърс. В 16,00 всички присъстващи на заключителното заседание изглеждаха облекчени.

— Този път ни се размина — не преставаше сивокосият председател, докато потупваше окуражително колегите си по гърбовете.

Росит и Хърст отначало го наблюдаваха нервно, после явно си дадоха сметка, че ще излязат чисти от цялата операция и се присъединиха към поздравленията. За мен дори да сваля предпазното

си облекло, в което се варях трети ден, бе достатъчен повод за празнуване. Особено ме дразнеше маската, залепнала от влагата на дъха ми, постоянно изпускаща пара, която запотпяваше очилата ми.

Хърст се отнасяше към мен студено както винаги. Не го бях виждал, откакто ме заплаши с отстраняване, но тази вечер нямаше и следа от злобното му поведение. Колкото повече си мислех за предишната ни среща, толкова повече се озадачавах. Хърст рядко заплашваше мен или някой друг открито. Предпочиташе да се разправя с противниците си зад кулисите, така че лесно да отрича после думите си. Очаквах да поиска отстраняването ми от поста завеждащ лекар без предупреждения. Дали гневните му думи бяха просто израз на ярост заради отрицателния обществен отзвук за събитията в „Сейнт Пол“, или нарочно се опитваше да ме сплаши? По каменното му изражение сега не се четеше никакъв отговор.

Уилямс не се виждаше наоколо.

— Вероятно се е заел отново с патките си — предположи една млада жена от ЦЕК.

Шегата по негов адрес накара няколко от колегите му да се разсмеят, но се съмнявам, че му се подиграваха зад гърба. Признанието от страна на Росит, дори с подлизурските му хвалби, ме караше да мисля, че Уилямс върши доста повече работа от неясното изследване на ботулизма при патиците.

Председателят на събранието призова за тишина и докато някой докладваше за започналата вече работа в Атланта по изолиране на *VanA*-гена от ДНК на микробите от белия дроб на Сандърс, аз отново се замислих за легионелата.

Бях се отбил в лабораторията непосредствено преди заседанието. Продължителният процес на култивиране при специални условия и оцветяване със сложни флуоресцентни багрила най-сетне бе показал положителен резултат, но той оставаше незабелязан сред еуфорията.

Да можех само да накарам тези хора да включат случаите на легионела в проверката. Когато дискусиата се прехвърли върху условията, при които свръхмикробът се активизира и напада здравите тъкани на носителя, аз раздадох резултатите от изследванията на присъстващите и предложих:

— Забележете факта, че Филис Сандърс е развила пневмония от легионела, преди да се инфектира с нелечимия микроорганизъм. И

това е третият неясен случай на легионела в Университетската болница за последните шест месеца. Предполагам, ви е известно, че лекарят, който се грижеше за Сандърс в интензивното, също е болен с вероятна диагноза — легионела, въпреки че резултатите още не са известни. Защо не разгледате и тези случаи?

Росит и Хърст ми хвърлиха сърдити погледи. Дали заради прекъсването, или защото съм засегнал тема, която предпочитаха да не се обсъжда?

Достолепният председател на събранието ме изгледа намръщено: — Проблемите, които повдигате, разбира се, са сериозни, но ние не сме тук, за да си губим времето с някаква си легионела. Изтъкнатите ви и много компетентни местни специалисти могат и ще проведат борбата с тази *обичайна* инфекция.

Наблегна на думата „обичайна“, за да ми даде да разбере, че боговете в медицината не се занимават с дреболии. Такива елементарни неща са по силите и на простосмъртните.

Млад мъж с червени тиранти, на които бе закачена значка на Градския здравен отдел на Бъфало, изглежда, се досети, че това е в неговите компетенции, и се намеси:

— Ще разгледаме тези случаи, доктор Гарнет. Уверявам ви, че сме изпратили хора и в Университетската болница. Вече предложихме на доктор Кам Маки веднага да провери *целия* персонал за стафилококус. Можем да направим и повторно изследване за легионела, макар доктор Маки да ни увери, че вече е сторено. Сандърс може да се е заразила навсякъде. Какъвто и да е случаят, длъжен съм да кажа, че сме крайно доволни от мерките, предприети от доктор Росит по отношение на главния лекар на интензивното ви отделение.

Росит грейна. И двамата с Хърст изглеждаха поласкани от вниманието, с което бе удостоена Университетската болница.

— Разбира се, ще определим заразността на този микроорганизъм — продължи председателят, като се върна отново на сериозните неща.

Престанах да слушам строго научния разговор за процента на носителите, които се очаква да развият болестта (максимум тридесет за останалите щамове) и отново се замислих за Призрака. Потреперих. Трябваше да го разобличим... трябваше.

След заседанието изгарях от нетърпение да се върна вкъщи при Джанет и Брендън, но имах още някои неща за вършене. Успях да измъкна номера на Дъглас Уилямс от една служителка на ЦЕК под предлог, че искам да му поблагодаря за помощта. После се оттеглих в библиотеката, седнах на компютъра и влязох в интернетската програма „Медлайн“, която прави преглед на всички основни медицински списания. Въведох ключови думи: „инфекциозни болести“, „симптоми“, „вектори“ и „Дъглас Уилямс“. Програмата избълва списък от повече от три страници с кратки обзори на статии. Прегледах заглавията и избрах няколко, които ме интересуваха. Накарах библиотекарката да ги издири и прекарах следващия един час в четене. Научих много за работата на Уилямс. Започнах да се надявам, че опитът му ще се окаже по-полезен от целия Епидемиологичен център.

Накрая се отбих през интензивното, но Стюарт спеше. Сестрите ме увериха, че състоянието му е стабилно, и обещаха да му предадат много поздравии от мен.

Телефонът ме събуди около полунощ. Намирах се в собственото си легло у дома, но отначало си помислих, че лежа в онази зловеща стая в болницата, където прекарах две нощи. Непохватно вдигнах слушалката, отсреща една сестра от „Сейнт Пол“ смутено се представи. Опитах се да отпъдя съня и да се съсредоточа върху думите ѝ.

— ... има висока температура, остра респираторна недостатъчност и е в шок, точно като Сандърс, но не ни позволява да го интубираме, докато не дойдете.

Веднага си помислих за Делорам.

— Стюарт ли е изпаднал в шок? Нали беше стабилен, когато...

— Не, доктор Гарнет, обаждам се от спешното! — възкликна тя. Гласът ѝ изведнъж потрепери, сякаш едва се сдържа да не заплаче. — Доктор Попович е болен. Преди пет минути го докараха. В септичен шок е, едва диша. Но отказва да го интубираме, преди да ви види. Моля ви, побързайте. От хипоксията си е загубил ума. Твърди, че някой го е заразил нарочно.

Подкарах с пълна скорост през дъжда. Майкъл — в септичен шок точно като Сандърс. Как са успели да го заразят? И той ли щеше да умре като Сандърс? Кой бе следващият?

Чистачките ми едва смогваха да избърсват предното стъкло, но движението бе слабо и всеки път, като си помислех, че Майкъл може да изпадне в клинична смърт, натисках все по-силно газта. Като преминавах през дълбоките локви, колата започваше да танцува по пътя. Едва удържах кормилото, но отказвах да забавя.

— По дяволите с твоя инат, Майкъл! — крещях, докато водата обливаше колата.

Всъщност обвинявах себе си. Защо не се опитах да убедя всички в подозренията на Джанет? Може би щяхме да уплашим Призрака. Защо, по дяволите, послушах Майкъл, когато ми говореше за кариерата ми и за Росит?

Колата едва не се завъртя, когато излетях с пълна скорост през рампата.

„Не умирай, Майкъл! Заклевам те, не умирай!“

Нахълтах в реанимацията; спрях за миг да си поема дъх. Главата му се клатеше, очите му се обърнаха към мен с изцъклен поглед; едната му ръка, отпуснатата отстрани на количката, се вдигна немощно, после отново се отпусна. Въпреки гората от системи, които вкарваха течност във вените му, тялото изглеждаше направено от тесто. Около него мълчаливо стояха сестри и стажанти с табли с тръбички, ларингоскопи и други инструменти за възстановяване на дихателната дейност.

Погледът му играеше по тези уреди, които скоро щяха да бъдат заврени в дихателните му пътища и лицевите му мускули играеха сякаш от ужас, но всъщност това бяха първите признаци на блокиране на белите дробове. Гърчовете бързо се разпространиха по цялото му тяло, крайниците му потръпнаха, после се отпусна като безжизнена кукла.

Стажантите и сестрите се хвърлиха отгоре му. Заеха се да разтварят стиснатите му челюсти. Пулсът отслабна на тридесет, кислородното съдържание в кръвта започна главоломно да спада. Мониторите, за които бе свързан, запищяха един след друг.

— Не можем да му отворим устата — изкрещя уплашено един стажант от анестезиологията.

Друг го избута и се опита да вкара тръба на сляпо в носа на Майкъл. В бързината не прецени силата и предизвика кръвоизлив. Той не продължи дълго. Умиращите нямат достатъчно високо налягане, за да кървят. По мониторите пробягваха само единични сигнали от случайно сърдечно съкращение.

Сестрите крещяха ненужни нареждания:

— За бога, вкарайте най-после тази тръба!

— Налягането спада, вкарайте му въздух!

— Няма ли да инжектирате атропин срещу брадикардия?

Болният се нуждаеше само от изкуствено дишане. Привърших с нахлузването на ръкавиците си, пристъпих към количката и разбутах стажантите.

— Дайте ми мека тръбичка — наредих на най-близката сестра.

Тя ми подаде петнадесетсантиметрово маркуче с дебелина на малкия ми пръст. Намазах го с гел и го вкарах лесно в здравата ноздра. Усетих как се огъва между носната кухина и глътката и преминава покрай езика, който бе блокирал дихателните пътища. От тръбичката излезе слаба струйка въздух. Диафрагмата и дихателните мускули рефлексивно започваха да се движат веднага след отварянето на пътя към белите дробове, но усилието им не беше достатъчно. Помогнах им с помощта на дихателния мях; един стажант му сложи кислородна маска, за да избегнем връщането на въздуха. Пулсът и кръвното налягане веднага се покачиха, челюстите му се разтвориха. След минути го интубирахме по нормалния начин, включихме го към респиратор, готов за преместване в интензивното.

Сестрата, която ме беше извикала по телефона, ме изведе в коридора. Очите ѝ бяха зачервени и гласът ѝ още трепереше.

— Ще се оправи ли? — попита тя.

— Надявам се.

Тя заплака и ми обърна гръб:

— Съжалявам, но не бях участвала в реанимация на колега. И Майкъл е толкова добър. Не мога да го гледам така...

Гласът ѝ отново потрепери и тя извади кърпичка, за да избърше очите си.

— Едва шепнеше — продължи сестрата през сълзи, — но искаше на всяка цена да говори с вас. Опасяваше се, че няма да ви дочака, затова помоли за химикалка и лист.

Тя бръкна в джоба си и ми подаде намачкана хартийка.
Благодарих ѝ и разгънах набързо надрасканото послание:

Призрака съществува. Провери картоните! Намери
общото!

ВТОРА ЧАСТ
ПЪРВИЧНА ИНФЕКЦИЯ

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Часът бе един през нощта. Не знаех какво да правя. Исках час по-скоро да разбера кои картони е преглеждал Майкъл. Джанет спомена, че в петък е взел болничните изследвания на първите жертви на Призрака — същите, за които бях слязъл в мазето, когато ме нападнаха. Това обаче беше преди два дена. Дали междувременно не бе открил нещо друго? И през почивните дни ли беше работил?

— Доктор Гарнет.

Една от сестрите ме докосна по ръката. Стоях пред реанимацията и все още държах бележката на Майкъл в ръка, потънал в безнадеждни мисли.

— Доктор Гарнет, съпругата на доктор Попович е тук. Дойде заедно с него с линейката, очевидно е много разстроена. Бихте ли поговорили с нея?

В този момент един санитар изкара Майкъл от реанимацията към асансьора, на път към интензивното отделение. Болният бе напълно неподвижен; тръбичката, излизаща от устата му, изкривяваше устните и бузите му в зловеща мъртвешка усмивка.

— О, Майкъл, бедни ми приятелю — въздъхнах тихо, докато го гледах как изчезва в края на тъмния коридор.

Опитах се да намисля някакви успокоителни думи за Дона и се запътих към чакалнята. Дори в този час тук имаше повече от двадесетина души, които чакаха или някой лекар, или резултати от изследвания.

Когато отворих вратата, Дона вдигна поглед и възкликна:

— Не!

— Жив е, Дона — побързах да я успокоя. — На системи е, диша с респиратор и го натъпкахме с еритромицин, ако мога така да се изразя.

Приближих се до нея и поставих ръка на рамото ѝ, без да спирам да говоря, за да не ѝ дам време за тревожни въпроси. Не бях уверен, че нормалните успокоения за пред близките на болните ще са достатъчни в този случай.

— Сега го карат в интензивното и след няколко минути ще можеш да го видиш. Под упойка е, за да не се измъчва с дихателната тръба. Като се пооправи...

Докато говорех, тя не сваляше насълзените си очи от мен. Контрастът между преbledнялото ѝ от притеснение лице и черните къдрици, подстригани на височината на раменете, я правеха да прилича на призрак.

— Какво му е, Ърл? — прекъсна ме тя. — Каж ми искрено, особено ако има опасност за бебето.

С други думи — стига общи приказки. Поех си въздух и се наведох до ухото ѝ.

— Предполагаме, че е легионела — казах загрижено. — За здрави възрастни като теб не би трябвало да има опасност. Няма доказан случай на предаване на болестта от човек на човек, така че ти и бебето не сте застрашени.

Тя се изправи в креслото, преглътна и попита с треперещ глас:

— Онази сестра от Университетската болница, чиято смърт разследваше, не почина ли от същото?

— Тя имаше две инфекции, Дона, едната — стафилококова, много опасна. При Майкъл не е същото. Когато го интубирахме, в дихателните му пътища нямаше слуз. За всеки случай ще изследваме проби от слюнката му, но съм сигурен, че резултатът ще е отрицателен, не както при сестрата.

Малко по-късно, за да не я плаща допълнително отсега, щях да ѝ предложа и тя да си направи изследвания за стафилококус.

— Но тази сутрин изглеждаше, като че има обикновена настинка — възрази тя, като поклати глава и ме погледна, сякаш бях длъжен да знам как се е заразил толкова сериозно.

Отговорът, който можех да ѝ дам — че някой го е заразил нарочно, — нямаше с нищо да облекчи тревогата ѝ.

— Дона, оплаквал ли се е от нещо в събота?

— Не, от нищо. Прекара целия ден в Университетската болница. Вечерта изглеждаше съвсем здрав, макар че ми се стори малко потиснат от това, с което се занимава.

— Защо? Сподели ли нещо с теб?

— Не. Просто цяла вечер мълча. Обикновено играем карти или гледаме видео, но този път той настоя да излезем на разходка. Не каза

и три думи, докато бяхме навън. Само се разхождахме и когато го попитах какво има, просто ми отговори, че проверката не вървяла според очакванията му и че се налагало да се върне в Университетската болница в неделя.

— Колко болен беше сутринта?

— Не много. Леко кашляше и се оплакваше от слабо разстройство, но не изглеждаше нищо сериозно. Единственото необичайно бе тревогата, с която се отнесе към симптомите си. Никога не е обръщал особено внимание на здравето си, дори когато очевидно е твърде болен, за да работи. Така че, когато каза, че ще глътне някой антибиотик, останах много изненадана.

— Вземал е антибиотици?

Дона посегна към чантичката си:

— Да, ето ги. Когато се върна следобеда, си легна и каза, че ако до сутринта не се почувства по-добре, ще дойде в спешното като пациент. Това страшно ме разтревожи, защото все още не изглеждаше толкова зле. Дори се пошегувах, че е остарял без време и че като съм го взимала, съм имала по-големи очаквания.

Тя зарови в чантичката за хапчетата и започна да плаче:

— Може би, ако му бях обърнала внимание по-рано, нямаше да се влоши толкова. Оставих го да спи и чак като си легнах към единадесет, забелязах колко висока температура има и колко трудно диша. Едва успях да го събудя и веднага извиках линейка.

Дона започна да хлипа, подаде ми опаковка червено-черни капсули, после отново зарови в чантичката си, за да намери носна кърпичка.

Познах хапчетата и без да чета етикета — еритромицин.

Докато успокоявах Дона, мозъкът ми започна усилено да работи. В неделя сутринта Майкъл явно вече е подозирал, че е заразен с легионела, но не е бил съвсем сигурен. Иначе още тогава щеше да дойде в спешното, вместо само да гълта хапчета. Какво ново доказателство за съществуването на Призрака бе видял? Дали пък не се беше сетил чак сега за нещо, видяно по-рано? Може да му е хрумнало едва когато е пътувал с линейката към болницата. Ако отпреди е бил сигурен за Призрака, нямаше ли да каже на някого? А може би собственото му внезапно заболяване от легионела го беше

убедило окончателно в съществуването на убиеца — сега без никакво съмнение знаеше, че е станал жертва на Призрака.

„Защо ти трябваше да се инатиш толкоз, Майкъл?“ — казах си наум. Заради нежеланието да повярва, че някой може да заразява нарочно здрави хора с легионела, не беше видял истината навреме. Надявах се това да не му струва живота.

Заведох Дона в интензивното, до вратата на изолятора, в който лежеше Майкъл. Помогнах ѝ да си облече предпазното облекло, въведох я вътре и застанах мълчаливо зад гърба ѝ, докато тя гледеше втренчено съпруга си. Гърдите му се надигаха и отпускаха в ритъм със съскането на респиратора, от тялото му стърчеше цяла гора от тръбички и катетри и всеки жизнен сигнал се изписваше по мониторите над главата му. Сълзите ѝ отново рукнаха, тя плахо прокара защитената си с гумена ръкавица длан по косата му, но остана изправена.

— Остави ни сами, Ърл — помоли тихо тя.

Преди да напусна интензивното, хвърлих поглед назад — Дона не помръдваше. Стоеше неподвижно в ярко осветената стаичка; бременността вече ѝ личеше под зелената престилка. Вдясно, в подобно остъклено помещение, в неспокоен сън се мятеше Стюарт Делорам. Колко ли още стъклени ковчега щяхме да напълним, преди да заловим изверга?

Подкарах колата към Университетската болница с единствената цел да откроя с какво се е занимавал Майкъл. Не ме интересуваше дали ще се наложи да се бия с хората от охраната, или да вляза с взлом през някой прозорец. Добрите обноски ни струваха твърде скъпо. Колкото до страха от Призрака — Господ да му е на помощ, ако го срещна. Бях бесен.

Бурята не беше намаляла, но това не ми пречеше да карам с пълна газ. Колата отново започна да танцува по наводнените улици и да свири с гуми на завоите. От време на време изпод колелата пръскаха фонтани вода върху стълбищата на старите сиви каменни къщи, надвиснали над тротоарите.

За щастие в главата ми бе останал малко здрав разум. На половината на пътя ми дойде по-добра идея от влизането с взлом.

Хванал с една ръка кормилото, бръкнах в джоба на палтото си и извадих листчето с телефонния номер, който записах по-рано същата вечер. Не бях подозирал, че ще ми се наложи да го използвам толкова скоро. Светнах лампата в колата, за да видя по-добре цифрите, и бързо набрах номера на мобифона. След десетина извънпявания съненият глас на Уилямс най-сетне прозвуча в слушалката:

— Дано да имате уважителна причина да ме будите!

— Доктор Уилямс, Гарнет се обажда. Имаме сериозен проблем, нужна ми е помощта ви.

— Точно сега ли?! — възкликна той; представих си изражението му.

— Да, точно сега. Нямам време да ви обяснявам защо, но имам причини да смятам, че инфекцията, от която почина Филис Сандърс, е предизвикана умишлено. Много е вероятно през последните шест месеца други две сестри от болницата да са били заразени със същата болест. Едната е починала. Преди три дена, както ви е известно, лекарят от интензивното, който лекуваше Сандърс, се зарази по необясним начин с легионела, а преди час реанимирах най-добрия си приятел, лекар в спешното ми отделение. В септичен шок е и вероятно със същата диагноза. Единственото място, където може да се е заразил, е Университетската болница. В последната седмица водеше проверка там за останалите три инфекции!

Тревогата и гневът ми направо се изливаха в слушалката. Замълчах за миг, за да си поема дъх; карах все така приведен към замъгленото предно стъкло.

— Да не сте пиян?

— За бога! — изкрещях, като едва не изпуснах кормилото. — Не съм откачен, трябва да сте го разбрали още от първия ден в „Сейнт Пол“.

Когато човек наблюдава отношението на персонала към някой лекар, много бързо си вади заключение за репутацията му.

— Друг освен Росит и Хърст да е казал нещо лошо за мен?

Надявах се да не е разговарял с някой от малкото ми други врагове. Бях готов на всякакъв спор само и само да получа помощта му. Поредната гръмотевица заглуши звука от дъждовните капки върху покрива на колата.

Уилямс се изсмя:

— Всъщност опитите на тези двама негодници да ви злепоставят ми вдъхнаха още по-голямо доверие във вас.

Почувствах искрица надежда.

— Но какво, по дяволите, ви кара да вярвате в такъв безумен сценарий?

— Трите сестри са имали навика да измъчват пациентите. Подозирам, че някой в Университетската болница е решил да сложи край на своеволията им.

— Какво?

Отново си представих изненаданото му изражение.

— В тази болница е имало и други случаи на наказване на мъчителите. Вижте, не очаквам да ми повярвате без доказателства. През последните два дни Майкъл Попович се е натъкнал на нещо, което го е убедило, че е по следите на сериен убиец. Не може да ми каже какво точно е открил, защото изпадна в кома. Трябва да прегледам документите, с които се е занимавал.

— А аз как да...

— Като се обадите на охраната и им кажете, че се занимавате с проверката от ЦЕК и внезапно ви е потрябвала допълнителна информация. Наредете им да ме пуснат и да ми предоставят всичко, от което имам нужда.

— Няма да помогне.

— Няма да помогне, ако чакаме до утре. Когато цялото ръководство е на работа, ще ме накарат да мина по каналния ред, но сега, щом нощните пазачи са сами, има шанс да успеем.

— Ама аз дори не съм член на комисията за епидемиологичен...

— Нали сам казахте, че в такива ситуации човек може да се оправи само ако блъфира. „Голяма, безсрамна лъжа!“ Това кратко изказване само част от *собственото* ви блъфиране ли беше, или наистина така смятате?

Затаих дъх и хванал кормилото с една ръка, прелетях през няколко малки езерца наред пътя, докато чаках отговора.

— Не знам, Гарнет, това е много безотговорна постъпка...

— Слушайте! Прегледах някои от статиите ви. Специалността ви са необичайните зарази и откриването на носителите им — плъхове, мишки, кърлежи. В случая имаме работа с необяснима серия от инфекции, при които „преносителят“ е сериен убиец. Щом можете да

откриете четириног вредител, сигурно сте напълно способен да разобличите и двукрак. Подходете като при търсене на преносителите на други странни заболявания.

Уилямс запази пълно мълчание почти половин минута. После отново се засмя:

— Впечатлихте ме, доктор Гарнет. Наистина. Изчакайте няколко минути да се свържа с охраната в Университетската болница. Да видим какво мога да направя. Дано безумната ви идея проработи и наистина откриете нещо интересно. Къде да се срещнем утре сутринта?

Уредихме си среща.

След няколко минути вече бях на паркинга на Университетската болница. Останах за малко в колата, за да дам на Уилямс време да омае охраната по телефона. Започнах да съставям план с какво да започна най-напред. „Провери картоните!“, бе написал Майкъл. За да започна, трябваше първо да разбера кои картони е имал предвид. После, при добър късмет, щях да откроя данните, които доказват съществуването на Призрака. Докато съставях плана за действие, внезапно си дадох сметка, че каквото и да показват картоните, те няма да издадат самоличността на убиеца. Иначе Майкъл със сигурност щеше да надраска името му на хартийката.

Погледнах си часовника и реших, че вече е време да вървя. Пет минути бяха предостатъчни на Уилямс, за да успее или да се провали с лъжата си. Хвърлих поглед към зловещата сграда и сериозно се замислих дали да не си взема щангата от багажника и да я скрия под шлифера. Колкото и да бях ядосан, при мисълта да слеза сам в подземните катакомби все още ме полазваха тръпки. Спомних си обаче детектора за метални предмети на входа на болницата и се примирих, че ще се наложи да се отбранявам с голи ръце. Притичах в дъжда и се вмъкнах през главния вход под строгия поглед на демоничните статуи.

Уилямс бе изпълнил обещанието си.

— Да, доктор Гарнет, очакваме ви. Сигурно работата е много спешна, щом ЦЕК ви изпраща в този късен час — каза пазачът с повече нашивки на униформата си.

Другият остана зад гишетото. За моя изненада и двамата носеха предпазни маски.

— Кой ви накара да носите маски? — попитах аз, след като им показах личната си карта и се записах в книгата за нощните

посетители.

— Никой. Просто сме малко притеснени от цялата тази проверка и след смъртта на двете сестри. Доктор Маки твърди, че няма опасност, но разреши на всеки да си сложи маска. Доста пациенти също си поискаха.

Очевидно се престараваха, но както беше предупредил Уилямс, когато става дума за смъртоносни микроби, хората са непредвидими.

— Откъде искате да започнете? — попита по-старшият пазач.

— От администрацията. Бих искал да прегледам протоколите на комисията по епидемиологичен контрол от последните две години. Сигурно са в архива за поверителни документи.

Болниците пазят тези протоколи с оправданието, че така гарантират качеството на обслужването, но никое външно лице няма право да ги вижда, дори при съдебни проверки. Смята се, че тази секретност е гаранция лекарите искрено да признават и да се учат от грешките си. Въпреки това, ако част от тази информация стане публично достояние, тя може да се използва и в съдебни дела. Затова болничното ръководство ревностно пази такива документи.

Пазачът обаче кимна, без да възрази. Партньорът му написа къде отивам срещу името ми и двамата с по-старшия се запътихме към отдела, където предната седмица се бях срещнал с Майкъл и Джанет. Този път влязохме в постланата с килими част на етажa, където служителите от администрацията очевидно се грижеха за удобствата си, независимо дали вършеха някаква друга работа или не. Водачът ми ме поведе по облицования със скъпо дърво коридор, извади ключове и отвори тежка двойна врата, водеща в широка стая с рафтове, по които нямаше нищо друго освен черни папки — купища папки. На всяка полица стоеше надпис с името на комисията, чиито протоколи се пазеха в нея. На всяка папка бе изписана годината. В ерата на компютърните хакери повечето болници предпочитат да пазят само по един брой от всеки поверителен документ. А причината изобщо да се съхраняват тези протоколи е, че се използват от време на време от борда на директорите за проверка на качеството на обслужване. Като щатски ревизор Майкъл също имаше достъп до тях. Уилямс сигурно бе използвал цялото си ораторско умение, за да ми издейства разрешение да ги видя.

Бързо открих двете папки, които ми трябваха, и докато пазачът се оглеждаше любопитно, намерих протоколите от заседанията във връзка с инцидентите преди две години. Прегледах ги набързо, но не видях нищо важно, което вече да не знам от Джанет. Записах си данните, които ми трябваха — номерата на картоните на жертвите.

След като върнах папките на местата им, забелязах друг рафт, с протоколите от комисията за лекарски грешки в Университетската болница. Потръпнах. Само след пет часа трябваше да се подложа на същото разследване заради Филип Сандърс.

След като пазачът заключи, го накарах да ме пусне в архива на здравната служба за персонала. Бях си записал номерата на осемнадесет картона и ако някои от тях все още се използваша, щях да ги намеря там. Открих два и ги взех. Останалите шестнадесет сигурно бяха в подземие, където Джанет и вероятно Майкъл ги бяха преглеждали.

Докато слизахме с асансьора, ставах все по-напрегнат. Едва контролирах дишането си и когато с трясък се приземихме в мазето, усетих, че гърбът ми е плувнал в пот.

Пазачът излезе и задържа вратата. Преглътнах мъчително и с неохота излязох. Не можех да сваля очи от стоманената рамка на вратата, където си бях фраснал главата. Като се намерих в коридора, не се въздържах и погледнах надясно, където в далечината зееше черният проход към изоставената лудница. Тази нощ обаче не забелязах никакво движение.

— Насам, докторе — подкани ме придружителят ми и тръгна в противоположната посока.

Забързах след него, като с мъка се сдържах да не погледна зад гърба си. Пътят ни бе точно копие на онзи, по който бях минал преди четири нощи, само дето на края на този коридор стигнахме до врата с надпис „Архиви“. Пазачът я отключи, светна лампата и ме въведе в друга зала с етажерки, претъпкани с папки, но много по-голяма от предишните две, които бях посетил. Вътре бе горещо, вонеше на застояло и имаше предостатъчно тъмни ъгли, където да се скрие някой. С неловкото чувство на ревнив съпруг, който проверява под леглото на жена си, обходих помещението и в двете посоки, за да се уверя, че няма никой. Пазачът си тръгна, а аз заключих и останах сам в тишината, заслушан в отдалечаващите се стъпки. Огледах се и си

дадох сметка (както Джанет ми бе казала), че няма телефон. Мобифонът ми, както обикновено, стоеше в колата. По навик никога не го нося в болница, за да не предизвика смущения в някой монитор. Слабото бръмчене на асансьора в далечината ме увери, че съм съвсем сам.

Прогоних чувството, че някой ме дебне зад вратата, и започнах да търся останалите картони. След като ги намерих, ги разпръснах върху една голяма маса и ги разгърнах на изследванията отпреди две години. С лекота открих това, което ми трябваше.

Имаше три вида случаи.

Десетина от жертвите се оплакваха от внезапни пристъпи на повръщане без други симптоми, които да обяснят причината. Всички инциденти бяха станали, след като жертвите яли в закувалнята на болницата, но в същото време никой друг, ял от храната, не се беше оплакал от подобно неразположение. Потърпевшите бяха сестри, санитарни, лаборанти от различни отделения.

Имаше пет случая на остър синдром — световъртеж, потене, сълзене на очите, забавено биене на сърцето, напъни за уриниране, гадене, болки в корема и свиване на зениците. Жертвите работеха във физиотерапията и рехабилитацията.

Третата група включваше само три сестри от психиатричното отделение, които получили внезапни халюцинации. Трите случая бяха отдалечени във времето на месеци един от друг и никоя от жертвите не беше боледувала психически, нито страдаха от пристрастяване към лекарства.

Облегнах се в креслото, протегнах ръце и крака и за пореден път почувствах нужда от сън. Умът ми обаче продължаваше да работи. Тук бях на своя територия — обща токсикология. Симптомите можеха да се дължат на най-различни вещества, но за опитен лекар от спешно отделение причината беше ясна.

Десетте случая на внезапно повръщане очевидно бяха резултат от прием на ипезак — почти безвкусен сироп, който се използваше в миналото за прочистване на стомаха при отравяния. Сигурно е бил сипан в соса или супата на жертвите. Въпреки че напоследък се използва твърде рядко, все още се намира в повечето болници. Всъщност някои от пострадалите бяха изразили подозрения, че в

храната им е сложено нещо, но според лекуващите лекари е ставало дума за леко хранително отравяне, вирусен гастрит или симулантство.

Трите случая в психиатрията можеха да се обяснят с поглъщане на лек бързодействащ халюциноген. Веднага ми дойде наум псилоцибинът — алкалоид от групата на мескалина, който се получава от един вид кактус. Въпреки че в днешни дни тези вещества рядко се използват от наркоманите, могат да се намерят на някои специални места, като например в студентските комплекси. И двете съединения се продават под формата на хапчета или в прахообразен вид и поради горчивия си вкус не могат да бъдат усетени, ако се сипят в силно кафе. Освен това не са включени в изследванията при отравяне. Като се има предвид постоянно топлата кана с кафе, която се държи в повечето болнични заведения, не е било особено трудно някое от двете наркотични вещества да се пусне незабелязано в чашата на жертвата. С особен интерес бих разпитал тези сестри дали си спомнят някой да им е поднасял кафе непосредствено преди халюцинациите. В картоните бяха записани подозренията и на трите, че са им сипали нещо. Един от преглеждащите лекари бе надраскал „Халюциноген (?)“, но не беше назначил изследвания. Другите лекари отдаваха халюцинациите на стреса от работата.

Острият синдром на работещите в рехабилитацията и физиотерапията бе най-неоспоримият случай. Симптомите са типични за отравяне с органичен фосфат или инсектициди. При малки дози не всички признаци се проявяват, но тук имаше достатъчно за поставяне на диагноза: обилно отделяне на слюнка, сълзене, зачестено уриниране, диария, гастрит, езофагит, брадикардия (забавен ритъм на сърцето), дихателни нарушения и миоза (свиване на зениците). Лекуващите лекари бяха включили тази възможност в диференциалната диагноза (списъка от всички възможни диагнози при определени симптоми) и определяха случаите като случайно излагане на неизвестен източник на пестициди. При проверка на работните места обаче не е открита нито следа от органични фосфати. Реших да поговоря с всяка от жертвите.

При повечето пациенти с пестицидно натравяне, които съм лекувал, отровата прониква в организма през кожата. Спомням си една жена например, която просто напръскала пода в банята и влязла боса.

Може би работещите в рехабилитацията и физиотерапията са изложени на подобно вещество.

Отначало ми се стори странно, че лекарите не са проявили особено доверие към пострадалите, които твърдели, че са отровени нарочно, но един бърз поглед върху предишните записи в картоните им ми показва причината. Повечето жертви бяха редовни посетители на здравната служба с неясни и несъществени оплаквания — отпадналост, виене на свят, неопределени болки. Накратко, избраниците на Призрака, изглежда, бяха симуланти. Спомних си собствените ми подозрения към Филис Сандърс. Какво бе казал синът ѝ за нея? „Никога нищо не омаловажава.“

Погледнах си часовника — 3,00. Обикновено оставах бодър до 4,00. След това единственото, което можеше да ме задържи буден, е сериозен случай в спешното отделение. Тази нощ обаче бях зареден с енергия. Вече не гонех неясни сенки, а усещах, че съм близо до развързката. Тези картони и тайните отпреди две години бяха ключът към действията на Призрака. Досега бе успял да запази в тайна методите си, както и начина на заразяване на все повече хора. Това беше запазената му марка, ключът на неуловимостта му. Ако никой не усети, че го нападат, няма нападател; ако никой не знае, че е извършено убийство, няма убиец. Като разгадах схемата му на действие отпреди две години, бях успял да открехна леко завесата на неговата анонимност. С други думи, направих една крачка към разкриването на престъпника.

Следите, по които вървах, бяха стари. Толкова неясни, колкото и данните в тези картони — показваха само какво се е случило в миналото. Със сигурност не те бяха убедили Майкъл, че същият злосторник е намерил начин да поразява когото си поиска със смъртоносни микроорганизми (един вид от които не бе известен досега на науката). Явно беше открил нещо друго, някаква връзка между предишните случаи и сегашните инфекции. Тази връзка сигурно се криеше в други картони. Ако исках да накарам Уилямс да ми повярва, трябваше да ги намеря.

Станах от креслото, изръмжах: коленете ми напомниха, че и на тях им е нужен сън. Започнах да се разхождам напред-назад. Стъпките ми закънтяха в тишината на подземиеето.

Реших да говоря с всички предишни жертви, стига да са още на работа. Дватама, чиито картони намерих на горния етаж, все още бяха на служба в болницата, но с останалите шестнадесет случаят не беше такъв. Върнах се на масата и направих списък с имената, адресите и телефонните номера на всичките осемнадесет. Не исках да се схващам отново в креслото, затова останах прав. Тръбите, преминаващи по тавана, изтропваха от време на време. Единственият друг звук бе скърцането на писалката ми.

По едно време, като се пресягах към поредния картон, неволно бутнах масата. Скърцането на металните крака по линолеума прозвуча като изсвирване на тромпет, накара ме да подскоча и да изпусна картона на земята.

„Господи — помислих си, проклинайки собствената си плашливост, — нека свърша и да се махам по-скоро.“

Докато скрибуцах с писалката, се замислих къде да накарам пазача да ме заведе после. Джанет каза, че жестокостта, която проявявали жертвите, е трудна за доказване и пациентите рядко се оплаквали. Ами ако това не беше съвсем вярно? Може някой пациент да се е оплакал, да е записано някъде. Поне трябваше да проверя дали гневът към мъчителите може да е мотив за отмъщение. Имаше и друга възможност. На кого се бяха оплаквали пациентите? Дали някой, който е чул за тези жестокости, не си беше наумил да раздаде лично правосъдие извън рамките на закона?

Ако някой се беше оплаквал от жертвите на Призрака, копия от жалбите щяха да се съдържат в личните им досиета. Ето следващото място, където щях да отида — архива с личните досиета. Наведох се и започнах още по-бързо да пиша, ентусиазиран, че най-после съм постигнал някакъв напредък.

Ако слухът ми не се беше изострил толкова в гробната тишина на подземие то или ако не бях толкова възбуден, никога нямаше да доловя познатото далечно бръмчене. Звукът се предаде повече по стените и тръбите, отколкото по въздуха. Беше толкова далечен, че отначало не му обърнах особено внимание. Чак след като спря и вратите изтракаха, си дадох сметка, че е асансьорът.

Стомахът ми се сви от страх. Може би пазачът правеше обиколка или идваше да ме провери. Застинах. Може би някой слизаше за стар картон на пациент, току-що докаран в спешното.

Към стаята обаче не се приближиха стъпки.

Тихо се примъкнах до вратата и се заслушах. Нищо.

„Добре — помислих, като едва контролирах дишането си, — асансьорът е слязъл празен. Някой го е взел до по-горен етаж, но по погрешка е натиснал и копчето за мазето.“

Може би. Прииска ми се да грабна списъка и да побягна. Върнах се на пръсти до масата, записах последното име, адрес и телефон, наврях листа в джоба си и се запътих към вратата.

Отвън не се чуваше никакъв звук. Завъртях ключа, колкото можех по-безшумно, но бравата се отвори с рязко изщракване. Застинах, готов да заключа отново, ако чуя шум от стъпки. Нищо. Открехнах вратата и надзърнах в коридора. За щастие бях в края му и дори малкият процеп ми бе достатъчен да се уверя, че няма никой.

Излязох и тръгнах към първото разклонение. Задържах дъха си и плахо погледнах зад ъгъла. Празно. Завих наляво и продължих също толкова внимателно покрай още две разклонения. Но наистина се разтреперих, когато стигнах дългия коридор с асансьора. Въпреки че се намирах точно в обратния край на входа към подземието на старата лудница, все ми се струваше, че зловецият силует е там и ме дебне. Сърцето ми заби по-лудо от всякога, дишането ми се учести. Долепих гръб към стената и започнах да се моля лампите да не изгаснат отново. Не знам колко секунди съм стоял така, скован от ужас, когато дочух нещо съвсем слабо — толкова слабо, че не бях сигурен, че е истински звук.

Скърцане — постоянно еднообразно скърцане. Идваше от коридора, в който тъкмо се канех да вляза. Отдалечаваше се; почти заглъхна. Разкъсван между страха и любопитството, аз се реших да погледна.

На стотина метра от мен, в края на дългия коридор, успях да различа гърба на облечен в зелена престилка човек, който буташе нещо. Дори от това разстояние успях да видя двете бели ленти зад главата на непознатия — връзки на хирургическа маска. Скърцането идваше от количка за инструменти.

Издишах с облекчение, отново се почувствах глупаво, че съм се подплашил от най-обикновен шум. Вероятно някой санитар идваше да вземе нещо от склада. Излязох в коридора и се запътих към асансьора.

Тогава силуетът рязко зави надясно и влезе в прохода към старата лудница.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Застинах. Защо му е на санитар да ходи там? Достъпът в тази част на мазето бе забранен от съображения за сигурност. Надали някой ще съхранява каквото и да било точно в старата лудница. Започнах трескаво да мисля. Дали не бях видял нападателя си? Може би дори самият убиец? Дали се беше отправил към бърлогата си, или просто търсеше убежището на изоставения тунел за една цигара? Забраните за пушене в края на века караха пристрастените към цигарите болнични служители да се крият по задните входове между контейнерите за смет. В тази студена дъждовна нощ тъмният тунел бе лукс.

Който и да беше, или си мислеше, че е сам, или не го интересуваше. И в двата случая не би трябвало да подозира присъствието ми. Почувствах странна възбуда — предимството явно бе на моя страна. Ако този беше мръсникът, изпратил Майкъл в интензивното, може би щях да успея да го изненадам, да го издебна и да го хвана. Тази перспектива усили гнева и заглуши страха ми. Каквото ще да става — запътих се към зловещия тъмен проход.

Трябваше да намеря някакво оръжие. Коридорът бе напълно празен. Започнах да отварям тихо някои от вратите в търсене на подходящ предмет. Нищо. Като минавах покрай асансьора, погледнах индикатора за етажите. Лампичката светеше на „М“ — значи все още беше в мазето и при необходимост можех да избягам. Някъде трябваше да има и стълби, но не знаех къде.

Продължих по коридора, като все още търсех нещо за самозащита. Отварях врата след врата, но в стаите виждах само мебели и купища кашони, които нямах време да претърсвам. Стигнах на около четиридесет метра от тунела.

Отворих поредната врата и се намерих в някакъв склад, пълен с кофи, парцали и други приспособления за чистене. Намерих дълга метла и извадих дръжката ѝ. Докато се промъквах към тъмния коридор, направих няколко пробни движения с новото си оръжие; останах доволен — със сигурност можех да нанеса на непознатия достатъчно силен удар, та да го зашеметя.

Преди да завия на разклонението, спрях и се ослушах за скърцането на количката. Не чух нищо, нито пък подуших миризма на тютюнев дим — само отблъскващата воня на гнила пръст. Ако все пак неизвестният посетител беше пушач, щях да му дам добър урок по въздържание. Вдигнах пръчката над рамото си, готов да нанесе удар, и изскочих в началото на страничния тунел.

Лампите от коридора зад гърба ми осветяваха около двадесетина метра напред. В тази част на тунела нямаше никой. Долепих гръб до лявата стена, в студените неравни камъни на вековната сграда, и се запромъквах напред. Обикновено държа бейзболната бухалка с лява ръка (веднъж годишно, на благотворителния мач между щатните лекари и стажантите), затова се налагаше да вървя с гръб, долепен в тази стена, ако исках да нанесе добър удар.

Все още не чувах и не виждах никого.

Очите ми се нагодиха към тъмнината, но скоро щях да стигна до място, където ще е тъмно като в рог. Какво да правя тогава? Започнах да се съмнявам в правилността на решението си.

Продължих още около тридесет метра и забелязах нещо неясно да проблясва отпред. Приличаше на преграда през целия коридор, от пода до тавана. След няколко крачки успях да различа, че е направена от телена мрежа, като ограда на училищно игрище, но с по-малки дупки. Беше прикрепена за стените и тавана и замазана с по-светъл цимент, което показваше, че е поставена в по-скорошни времена. В центъра имаше врата от същата мрежа и завързана с верига. Нямаше катинар и когато откачих синджира, вратата се отвори почти безшумно. Очевидно добре я смазваха. Какво, по дяволите, търсеше тази преграда тук?

Продължих напред, но виждах все по-зле и по-зле. Накрая се наложи да спра — едва различавах собствената си ръка. Останах неподвижно в тъмнината и затаих дъх, за да се ослушам, но отпред не се чуваше никакъв звук. Явно непознатият познаваше много добре подземията на масивната стара постройка. Поне едно бе сигурно — не беше дошъл, за да пуши.

Въздухът бе значително по-хладен отпреди и по кожата ми започваха да се кондензират капчици вода. Освен това тук имаше и други миризми — на влажни камъни и пръст. Отново си представих

килиите, където лудите са били оковавани за каменните стени. При мисълта за тези нещастници ме полазиха тръпки.

Започнах да се чувствам неловко да стоя така с дръжка от метла в ръката. Дори да продължа напред, можех да се лутам в мрака цяла нощ и пак да не го намеря. В същото време не ми се щеше и да се връщам. Поне можех да открия някои улики, например кой ме блъсна във вратата на асансьора и защо. Още повече ако той бе и убиецът — не биваше да пропусна възможността да го заловя тук и сега. Ако не го сторя, скоро щеше да има още стъклени ковчези.

Обърнах се и погледнах пътя, по който бях дошъл. Светлината от далечния вход се отразяваше по влажните стени и пода като луната по повърхността на езеро. Процеждаше се през мрежата, която сега изглеждаше по-фина, като паяжина. Ъглите между стените и пода оставаха в сянка, а на мястото, където се намирах, сигурно бяха мастиленочерни. Можех да легна тук и да издебна непознатия, когато се върне. Като ме отмине, щях да се озова зад гърба му и да изчакам идеалната възможност за нападение — когато спре да отвори вратата.

Можех и да продължа след него, докато достигне осветения коридор — така щях да видя и лицето му. Ако съм го срещал, никаква хирургическа маска нямаше да ми попречи да го позная. Ако ме забележи и побегне, щях поне да знам кой е, ако реши да ме нападне, щях да съм готов — и да имам добро оправдание да му пръсна черепа.

Докато обмислях следващите си ходове, си дадох сметка, че първоначалната ми решителност започва да отстъпва място на по-разумни разсъждения. Ако го нападна изневиделица, щях да му оставя възможността да си измисли някаква оправдателна история. Дори можеше да ме обвини в опит за убийство. Със сигурност няха никакви доказателства, че той е убиецът. По дяволите, освен Джанет, бедния Майкъл и може би Уилямс, никой дори не подозираше, че има убиец.

Наведох се; хладният каменен под бе достатъчно влажен, за да простуди ставите и мускулите ми. Изпънах се по очи и се опитах да наместя костите си според неравностите, за да не ми убиват. Закрих лице и стиснах пръчката в дясната си ръка.

Останах така в пълна тишина, сигурен, че без проблем ще го чуя, като се приближава със или без количка, и че няма да ме забележи.

Погледнах флуоресциращия си часовник, цифрите му лесно се виждаха и при пълна тъмнина — четири без малко. Зачаках.

Събудих се внезапно. Цялото тяло ме болеше. Не знаех къде се намирам. Нещо ме дърпаше за десния крачол. Изведнъж си спомних всичко и рязко се изправих в седнало положение. Изревах от болка при рязкото движение. В оскъдната светлина забелязах сянката на голям плъх, който се моташе около краката ми.

— Мамка му! — изкрещях и започнах да го ритам, като в същото време отчаяно запълзях назад.

Плъхът изцвърча от изненада или от ярост и изчезна в тъмнината. Не го бях ритнал достатъчно силно, за да го нараня, и се запитах дали няма да се опита отново да ме нападне. Без да свалям очи от мястото, където изчезна, отстъпих към вратата, минах от другата ѝ страна и я затръшнах. Сега разбрах за какво е преградата — за да спира плъховете.

Треперех — от отвращение, че тази гадина е лазила по мен, докато съм спал; от студ и изтръпване, мускулите ми се сгърчваха всеки път, когато се опитвах да ги използвам. Зъбите ми тракаха и на всичкото отгоре ужасно ми се ходеше до тоалетната. С мъка успях да задържа китката си неподвижна, за да видя часа — шест и малко.

Дъждът се беше сменил с мъгла и навън все още цареше мрак. Карането ми не бе по-добро отпреди и дъхът ми вонеше.

Бях пропилял златния шанс да сложа край на този кошмар; бях ядосан сам на себе си.

Когато се озовах на входа на проклетия тунел, постоях известно време, подскачайки от крак на крак, без да знам какво да правя. Дали убиецът все още бе някъде там, или вече си беше тръгнал, като е минал покрай мен, докато съм спал? Вероятно, но в тишината щеше да чуе дишането ми, освен ако не е било заглушено, както съм лежал с лице към пода. Дали не беше излязъл от друго място, известно само на него? Може би имаше таен изход, така че да остане незабелязан от охраната.

Продължих да карам през локвите, останали след дъжда, като плискаха фонтани вода по тротоарите. Въпреки свирепия порой през нощта каменните фасади на къщите оставаха все така мръсни.

Срещата с Уилямс бе предвидена за 6,00 в кабинета ми. Когато я уреждах, имах намерението да му обясня защо смятам, че съществува сериен убиец, който разпространява заразата, и дори да му покажа някои доказателства, които се надявах да намеря в архива. Сега можех да му разкажа само как, въоръжен с дръжка от метла, съм последвал някакъв санитар, който бутал количка към изоставеното мазе, след което съм заспал. Излях гнева от собствената си глупост върху поредната локва, която се разпръска на милиони капчици под гумите на колата.

Бях се надявал поне да накарам Уилямс да се усъмни, че инфекциите може да са предизвикани нарочно, а после да използваме комисията за лекарски грешки, за да дадем гласност на подозренията си — да убедим останалите членове на съвета, че Майкъл е станал жертва на убиец, да им покажем бележката, която все още носех в джоба си, и да ги накараме да приемат, че зад заразата стои нещо зловещо и жестоко.

— Глупости — промърморих, давайки си сметка колко безнадеждно наивна изглежда идеята ми сега.

Забелязах голямата червена кола на Уилямс близо до входа за спешното отделение. Когато се приближих, видях и самия него, седнал зад волана, да си налива кафе от огромен термос. Той погледна подозрително колата ми — вероятно разпозна возилото на „негодника“, който го беше засякъл в петък. Въпреки това ме поздрави, щом слязох, усмихна се и отвори вратата на доста по-високата си кола. Беше безупречно облечен: със син костюм, бяла риза и ръчно рисувана вратовръзка, от онези, чиито цени дори не смея да погледна, когато пазарувам.

Моето облекло — панталоните, ризата и якето, с които бях прекарал цялата нощ, бяха оцапани и намачкани от лежането на пода. Долният край на десния ми крачол бе наръфан от плъха. Въпреки че се бях опитал да изплакна зъбите си в умивалнята на Университетската болница, устата ми все още миришеше на клозет. Трябваше да се изкъпя, обръсна и преоблека, а няхах време дори за едното от тези неща.

Уилямс ме изглежда удивено. Намръщи се и сбърчи нос:

— Добър костюм, за да покажете разкаянието си пред комисията.

— Стига шеги, трябва да поговорим.

До заседанието оставаха двадесет минути. Не знаех дали и двадесет часа щяха да ми стигнат, за да убедя Уилямс.

Когато влязохме в кабинета ми, Уилямс седна срещу мен и наля кафе от термоса и за двама ни, докато аз се обаждах в интензивното, за да се осведомя за състоянието на Майкъл.

Никаква промяна — все още в шок, на изкуствено дишане и в безсъзнание.

После взех електрическата самобръсначка, която пазех за нощните си дежурства, и започнах да обяснявам връзката между трите сестри, заболели от легионела, и тъй наречените жертви на Призрака отпреди две години.

Когато стигнах до нападението преди пет нощи в подземие, притеснението ми беше почти изчезнало, а по челото на Уилямс се появиха бръчки. Те станаха по-дълбоки, когато разказах за откритията си в архива и предположенията ми за вероятните отрови, използвани при предишните удари на убиеца. А като му обясних как съм последвал някого в изоставеното мазе на лудницата преди няколко часа, той се наведе напред, разтърка смутено чело и промърмори:

— Боже Господи!

Не ми беше ясно дали ми вярва, или ме смята за побъркан.

Разказах и остатъка от историята, включително как съм заспал в тъмнината. Докато говорех, прокарах ръка по лицето си, за да напипам някой кичур косми, пропуснати при бръсненето. Не открих, изключих самобръсначката, за да прекратя дразнещото бръмчене, и му изложих плана си за документите, които възнамерявах да прегледам по-нататък. Когато свърших, погледнах часовника си — до заседанието на комисията оставаха десет минути.

Уилямс не пророни нито дума и продължи да ме гледа с невярващ поглед. Тишината ме дразнеше, но реших да запазя мълчание. Предположих, че този решителен мъж няма да ме кара да чакам дълго мнението му.

Докато той мислеше, напръсках лицето си с афтършейв. Дори да излеех цялото шише на главата си, надали щях да залича останалите миризми, които се носеха от мен. Отворих вградения шкаф и извадих чиста престилка.

— Откъде знаете, че тези три сестри и останалите жертви са проявявали жестоко отношение към пациентите? — попита внезапно Уилямс; бях с гръб към него и гласът му ме стресна.

Не бях споменал за ролята на Джанет в теорията за Призрака, нито ми се щеше да призная, че само вярата ми в интуицията ѝ ме е накарала да видя неща, които никой друг не би приел на сериозно. Въпреки това реших да съм искрен с него:

— Жена ми е гинеколожка в Университетската болница. Разбрала е от пациентките си, че...

Докато говорех, гледах очите му с надеждата да ми подскажат как се приема разказът ми. Нищо не успях да прочета в тях.

Когато свърших, Уилямс се облегна, погледа ме още известно време и попита:

— И нито вие, нито жена ви сте споделили тази идея с някого?

— Напротив, опитахме се, но никой не пожела да ни повярва.

— Подозирате ли конкретно лице?

Веднага си помислих за Росит, за Хърст и за големите интереси, които стояха зад обединението на болниците.

— Не — отговорих.

Предположенията ми бяха толкова мътни, че се опасявах да не изгубя доверието на Уилямс, ако ги спомена.

Той потърка брадичката си и отново ме огледа от глава до пети:

— Е, разбирам защо никой не ви вярва. Историята ви е напълно невероятна.

Усетих, че всичките ми опасения ще се сбъднат.

— По дяволите! — възкликнах ядосано. — Писна ми от разумни обяснения. Най-добрият ми приятел лежи на горния етаж, може би на смъртно легло. Той също не пожела да се вслуша в предупрежденията ни...

— Успокойте се! Не съм казал, че не ви вярвам. Просто разказът ви звучи невероятно. Вече спечелихте доверието ми миналата нощ, когато предложихте да подхожда към случаите на легионела както към заразите с неизвестен произход. Може да има убиец, може и да няма,

но бяхте прав в едно: трябва да приемем, че болестта се разпространява от някакъв преносител.

Нужни ми бяха няколко секунди, да обмисля отговора му. Отново започнах да се надявам, че съм намерил съюзник.

— Можете ли да убедите ръководството на ЦЕК да предприеме разследване на инфекциите, включително на възможността да са предизвикани нарочно? — попитах аз; най-сетне имаше надежда да получим подкрепа в издирването на убиеца.

Уилямс се изсмя подигравателно:

— С тези небивалици? Няма начин! Имам обаче идея как да прегледаме това изоставено мазе. Може да помогне за залавянето на престъпника, когото търсите, може да не помогне, но поне ще е по-ефективно от разходки в тъмнината с дръжка от метла в ръце.

Всичките ми надежди отново рухнаха. Разочарованието сигурно се изписа на лицето ми.

— Е, хайде — каза успокоително Уилямс и стана от стола. — Гореве главата. Да не караме господата от комисията да чакат. А като влезем, минете бързо през залата, седнете далеч от останалите и скрийте краката си под масата. Кой би повярвал в невинността на човек с мръсен панталон, скъсан крачол и лоша миризма?

Въпреки или по-скоро заради абсурдното положение, в което се намирах, шегата му ме разсмя:

— Да, добре, че майка ми не може да ме види! Представяте ли си — некъпан и с мръсно бельо точно когато се налага да защитя професионалната си кариера и когато възнамерявам да заловя сериен убиец.

Този опит за остроумничене обаче не намали напрежението, което караше стомаха ми да се свива. Мислите за убийствата и опитите за убийства през последните два дена бяха заглушили почти напълно страховете за кариерата ми. Въпреки това много добре осъзнавах какво ми предстои. Досега това несъмнено бе най-сериозният опит от страна на Хърст да се отърве от мен и аз никога не се бях чувствал по-уязвим. Не можех и да се отърва от подозренията, че двамата с Росит са замесени по някакъв начин в убийствата и сега се опитват да разклатят доверието в мен, в случай че по-късно открия нещо, с което да ги разоблича. Реших обаче да не споделям тези неясни страхове пред Уилямс и да симулирам спокойствие.

— Е, с това луксозно облекло сигурно много впечатлявате патиците си, доктор Уилямс. За разлика от вас, на мен ми се налага да крия мръсните си панталони. Ако решите да изследвате тези две птички — Росит и Хърст — за ботулизъм, моля ви, пуснете ги в някое далечно блато, за да не ме тормозят повече.

Той се усмихна злорадо и двамата се запътихме към патоанатомичното отделение.

Броят на лекарите-стажанти, които бързаха към залата с чаши кафе в ръце, не допринесе много за подобряване на настроението ми — посещаемостта на заседанието щеше да е добра. Пред входа на залата се тълпяха още хора, някои със сгъваеми столове в ръце.

— Доста хора са дошли за линчуването ми.

— Спокойно — каза Уилямс и постави ръка на рамото ми. — На повечето просто им е интересно защо се вдига толкова шум около случая.

В дългата тясна стая двадесетина души вече бяха заели местата си около разтегателната маса в центъра, докато други редяха втория кръг столове. Няколко човека от моето отделение дойдоха да ме питат за състоянието на Майкъл, повечето бяха научили за заболяването му, минавайки през спешното.

Около голямата сребърна кана за кафе, поставена на една количка в ъгъла на стаята, се тълпяха повече от десет човека. Ароматът от съдържанието ѝ обаче не успяваше да замаскира миризмата на формалдехид, която идваше от седем леко похлупени пластмасови контейнера, наредени в средата на масата. През полупрозрачните стени личаха силуетите на основните жизнени органи на Филис Сандърс — бял дроб, сърце, черен дроб, далак, бъбреци, мозък и нещо плоско и дълго, най-вероятно парче от черво — всички мариновани в мътна кафеникава течност.

Уилямс кимна към далечния край на масата, където, вперил очи в мен, седеше Росит с чукче в ръка, готов да даде начало на заседанието. До него Хърст също ме гледаше, със скръстени на гърдите ръце и слаба усмивчица по устните — като зложелателна Мона Лиза. До него се мъдреше Бейкър, юристът на болницата. И тримата носеха тъмни

костюми. На масата пред тях нямаше готово въже за бесене, но цялата сцена ми напомняше на скалъпените съдилища от уестърните.

Докато се промъквах покрай масата, разпознах и жената от ЦЕК, която ми бе дала телефонния номер на Уилямс. Сега вместо предпазно облекло носеше яркочервено костюмче и на фона на белите престилки изглеждаше почти толкова стилно облечена като Уилямс.

Когато обаче ѝ кимнах за поздрав, тя се намръщи, скочи на крака и се приближи към нас.

— Какво търсиш тук, Дъглас? — попита тя с леден глас, без да ми обръща никакво внимание. — Този случай е поверен на мен.

— Просто предлагам услугите си, Дорис — отвърна кратко той, — в случай че има оплаквания от начина, по който водих операцията през първите няколко часа. Повярвай ми, не се опитвам да те изместя.

Тя се изчерви, понечи да каже нещо, после рязко се извърна и зае отново мястото си. Очевидно дори в престижни институции като ЦЕК хората си пазят територията.

— Всеки се стреми да извлече някаква изгода от случая — оплака се Уилямс, когато се настанихме на два свободни стола до стената. — Дори да имахте доказателства за съществуването на убиеца, пак щеше да ни е трудно да убедим Дорис или някой друг от ЦЕК в сериозността на проблема.

Прикрих раздърпаните си панталони под масата и огледах присъстващите. Както бях очаквал, няколкото ми стари врагове не бяха пропуснали да дойдат. Малко се поуспокоих, когато забелязах Сюзан и една от младите ни сестри, седнали до стената на отсрещния край на залата. Сюзан ми кимна, но русата жена до нея не сваляше ужасени очи от контейнерите на масата. Вероятно тя бе изписала Сандърс, без да обърне внимание на ортостатичното ѝ замайване. Явно фактът, че главната отговорност за отпращането на болната пада върху мен, не я успокояваше много.

Появата на Кам в залата разсея тези мрачни мисли. Той се запъти право към Дорис, здрависа се и започна да ѝ шепне нещо на ухото. Дано още да не е научил, че съм се ровил в документите. Може би просто бе дошъл, за да съобщи резултатите от изследванията на персонала в Университетската болница. Докато говореше на Дорис обаче, тя се намръщи и кимна към мен и Уилямс. Кам също ни

погледна, после се приближи и се изправи заплашително над мен. Сините му очи святкаха гневно, не изглеждаше особено доволен.

— Охраната ми каза, че си се ровил в протоколите на *моята* комисия за епидемиологичен контрол! — изсъска той достатъчно силно, за да привлече вниманието на околните. Разговорите внезапно секнаха. Кам се огледа нервно. Наведе се по-близо до ухото ми: — Казаха ми, че си стоял в архивите допреди час. Отидох и видях в кои папки си бъркал! Вече съм предупредил Джанет да спре с тези глупости за Призрака, но да се представяш за човек от ЦЕК, да лъжеш охраната и да ровиш из поверителни документи — това е достатъчно, за да те обвиня в неколегиалност, ако не и в престъпно поведение.

От устата му хвърчеше слюнка, стискаше юмруци, а почервенялото му лице бе само на няколко сантиметра от моето.

— Успокой се, Кам. — Въпреки че очаквах да се сърди, не бях подготвен за такова яростно избухване. — Исках да потърся...

— Ти си лъжец и крадец...

— Доктор Маки! — прекъсна го Уилямс шепнешком, но достатъчно силно, за да го чуят в залата; наведе се напред и хвана Кам за ръката. — Доктор Гарнет не действаше официално от името на ЦЕК, аз го пратих.

Кам дръпна ръката си и възрази на висок глас:

— Вие вече не се занимавате със случая, доктор Уилямс! Възмутен съм, че подронвате престижа си, като се поддавате на такива глупави идеи...

Колкото повече беснееше, толкова повече започвах да се тревожа, че го виждам толкова ядосан. Трепереше видимо и по челото му бяха избили капки пот. Какво го караше да реагира така? В протоколите от епидемиологичната му комисия нямаше нищо нередно. Да не би да се е ядосал, че съм гледал картоните на старите жертви на Призрака? Но защо ще се пени толкова?

Някои от присъстващите отново спряха да разговарят и насочиха вниманието си към него.

— Успокой се, Кам! — замолих го шепнешком; последното, от което се нуждаех преди това заседание, бе публичен скандал с него.

Шепненето ми обаче го раздразни още повече. Очите му потъмняха и аз се уплаших за миг, че ще ми се нахвърли. Вместо това той се наведе до ухото ми и предупреди:

— Ако си мислиш, че ще позволя на теб и Джанет да подкопавате доброто име на Университетската болница и да вредите на мен и отделението ми с приказки за призраци...

— Кам! — прекъснах го отново, решен да сложа най-сетне край на тази сцена. — Майкъл Попович бе приет снощи със септичен шок, предизвикан вероятно от инфекция с легионела. Точно преди да изпадне в безсъзнание, е надраскал тази бележка.

Бръкнах в джоба си и му подадох посланието на Майкъл. Кам се намръщи и разгъна листчето, пребледня:

— Господи!

— Затова рових из документите, Кам. Опитах се да намеря какво е открил Майкъл.

Той обаче ме погледна с толкова безизразни очи, че не съм сигурен дали ме чу.

В този момент Росит удари с чукчето си и даде начало на заседанието.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Хората, които чакаха отвън, си намериха места, някои от закъснелите обърнаха кафеварката, за да изцедят и последните капки в чашките си. Разговорите постепенно утихнаха. Още няколко стажанти набързо влязоха и си намериха места до стената. Росит започна:

— Преди да открия извънредното заседание на комисията за разследване на лекарски грешки, искам да поздравя изтъкнатите ни гости от ЦЕК, доктор Дорис Левиц и доктор Дъглас Уилямс.

Уилямс кимна; Дорис Левиц се усмихна ледено на присъстващите, като се правеше, че не забелязва колегата си.

Повечето хора, които допреди малко бяха наблюдавали спора ни с Кам, сега следяха внимателно заседанието. Някои размениха объркани погледи и вдигнаха рамене, преди да се обърнат към Росит. Кам обаче остана прав, без да сваля поглед от бележката на Майкъл.

— Искам също така да поздравя нашия колега от Университетската болница, доктор Маки — продължи Росит. — Нещастният случай, който ще разгледаме днес, засяга и двете лечебни заведения.

Споменаването на името му изкара Кам от вцепенението.

— Точно така — отговори той и се огледа разсеяно.

Запъти се вдървено към една масичка, върху която се бяха накачулили неколцина студенти. Те му направиха място.

Обичайната практика в такива случаи е някой лекар-стажант да представи случая. Росит даде думата на младежа, който се беше занимавал с Филис Сандърс при първото ѝ посещение. Той стана и зачете бележките от предварителния преглед и изследванията, които бе назначил. После показа първата рентгенова снимка на гърдите на болната, отговори на няколко въпроса за отрицателните данни и седна.

Росит погледна Хърст, обърна се към стажанта и попита:

— Кажете ми, докторе, защо предписахте всички тези изследвания, щом жената не е изглеждала сериозно болна?

Стажантът се изчерви:

— Ами тя настояваше да я прегледаме по-внимателно, твърдеше, че е по-сериозно болна, отколкото изглежда.

— Очевидно е имала право! — изсъска Росит и махна към контейнерите с вътрешности.

Стажантът се притесни още повече при тази злостна забележка. От залата се чува подхилквания и въздишки. Аз настръгнах.

— Кажете — продължи Росит, — как се държеше пациентката при първата си визита?

Стажантът зина от изненада:

— Моля?

— Много добре ме разбрахте. Всички знаем колко дразнещи са претенциите на някой пациент в едно натоварено спешно отделение. Искам да знам как се отнесоха към нея сестрите и лекарите.

— Не мога да отговоря, доктор Росит.

Гласът на стажанта бе напрегнат. Той погледна тревожно към мен. Слуховете за нападките на Росит срещу лекари включваха и няколко случая със стажанти. В залата настана гробна тишина.

Дребосъкът се наведе напред:

— За МОМСО ли я сметнахте, докторе?

— Възразявам, Росит! — избухнах аз и скочих на крака.

„МОМСО“ е презрително жаргонно съкращение, използвано от по-грубите членове на персонала, понякога дори от лекари, за означаване на прекалено претенциозни пациенти. Идва от думите: „Махай се От Моето Спешно Отделение“. Този термин ми беше крайно противен, но за жалост стажантите рано или късно го научаваха и дори го смятаха за много остроумен.

Росит се отпусна в креслото си с пресилено изражение на учудване. Хърст събра пръсти пред устата си, по устните му заигра усмивчица. Останалите присъстващи просто изглеждаха изненадани.

— Искате ли нещо да добавите по този въпрос, доктор Гарнет?
— попита Росит; онези, които обичаха такива представления, започнаха да се подсмивват.

Съжалих за глупавото си избухване и се опитах да си възвърна някакво достойнство:

— Извинете за прекъсването, доктор Росит, но терминът „МОМСО“ е недостоен и се опитвам да науча всеки, с когото работя в спешното отделение, да го избягва, както самата дума, така и

поведението, което произтича от нея. — Успях да контролирам гласа си, но вътрешно кипях от гняв. — Освен това бих искал да отбележа, че нападките срещу стажантите няма да допринесат с нищо за доброто им обучение!

„Нападай ме колкото искаш, мръсно. По дяволите, отговорността е моя. Само остави учениците ми на мира!“

Зад гърба си чух възгласи на одобрение. Росит вдигна рамене и продължи.

Младата сестра, която седеше до Сюзан, стана и се представи като госпожица Джонстън. Започна смутено да разказва съдбовния момент, когато Филис Сандърс станала от леглото, оплакала се, че ѝ се вие свят, и била извозена от отделението. Росит внимателно я слушаше, а Джонстън постоянно го гледаше с очевидно страхопочитание. Когато той понечи отново да зададе въпрос, Сюзан се наведе напред и шумно се изкашля. Той замълча, хвърли ѝ тревожен поглед, след което внимателно обясни, че просто искал сестра Джонстън да изясни някои подробности. Явно дори и той знаеше едно от основните правила в медицината: никога не се заяждай със сестрите.

Обърна се към протежето на Сюзан и зададе един въпрос, който и аз сам си бях задавал:

— Филис Сандърс е била сестра с опит. Не възрази ли тя, че ортостатичното замайване е важен симптом и трябва да се провери?

Сестра Джонстън се изчерви:

— Да.

— И какво направихте тогава? — попита той, но с неутрален тон.

Младата жена преглътна, погледна ме и отвърна:

— Казах ѝ, че доктор Гарнет е един от най-способните лекари в болницата и да се довери на решението му. — Гласът ѝ потрепери. — Също я уверих, че щом той е казал, значи няма никаква опасност; да си отиде вкъщи и да не се притеснява.

При тези думи от очите ѝ потекоха сълзи. Тя извади кърпичката си и започна да бърше очи.

— Съжалявам — изхленчи сестрата.

Седна и Сюзан постави майчински ръка върху раменете ѝ. В стаята се възцари ледена тишина.

Росит запази мълчание за няколко секунди, които ми се сториха цяла вечност. През това време Хърст оглеждаше лицата на присъстващите; устата му оставаше напълно скрита зад ръцете му.

— Да разгледаме сега второто посещение — заяви мрачно Росит.

Описанието на реанимацията премина като лош сън. Като се позова на картоната, Росит цитира забележката, че Майкъл е извършил интубацията.

— Имаше ли някакво по-особено нарушение на дихателните пътища, което да ви затрудни в извършването на процедурата, доктор Гарнет?

Поклатих глава:

— Не.

Направих се, че не обръщам внимание на намека му, че съм пропуснал ключова процедура при реанимацията без видима причина. Знаех, че ще направи всичко възможно да ме злепостави, но нямаше как да го избягна. Нещата само щяха да станат по-лоши, ако се хвана на въдицата му и се опитам да се защитя.

Росит лично запозна залата с пребиваването на Сандърс в интензивното до момента на смъртта ѝ. Беше измервал параметрите на жизнените ѝ процеси на всеки един-два часа и представи предсмъртната агония с цял куп числа.

— При постъпването ѝ смъртта бе неизбежна — заключи той и тук бях съгласен с него.

След това Росит даде думата на Лен Гарднър, който отвори кутиите си и се зае да обяснява какво е открил при аутопсията. Започна с белите дробове на Сандърс, като показва признаците на разрушаване на тъканта, характерни единствено за комбинирана инфекция от легионела и стафилококус. Това вече ми бе познато.

Загледах останалите образци — черен дроб, бъбреци, черва, мозък — във всички личаха абсцеси.

— ... разкъсвания на кръвоносните съдове, причинени от септични частици — обясни Лен, като превключи на диапозитив, илюстриращ смъртта на клетъчно ниво.

Подобният на гора от дръвчета на розови и сини петна микроскопски изглед на здрав бял дроб се появи на екрана в другия край на стаята. После Лен превключи на следващия диапозитив, за да покаже самите микроби убийци — тънки червени пръчици за

легионелата и масивни сини „гроздове“ за стафилококите. Следващият диапозитив бе най-красноречив — показваше как стафилококите проникват през увредената покривна тъкан на дихателните пътища в лежащите под нея слоеве. При по-близък план се виждаше, че наранените области вече гъмжат от пръчиците на легионелата.

— Това е двустепенен процес — обясни Лен. — Легионелата отваря вратата; стафилококусът свършва останалото.

Следващите диапозитиви показаха отново и отново как двата микроорганизма са посетили и останалите тъкани в тялото на Сандърс. Приличаха на снимки на любовна двойка от пътешествия до различни места на света.

След като Лен свърши, залата избухна в ръкопляскания.

— Страхотен е — възкликна Уилямс; големите му длани допринасяха доста за гръмкостта на аплодисментите.

Замислих се как Призрака е раздробил жертвата си отвътре, клетка по клетка, орган по орган. Погледнах Росит и Хърст. Изглеждаха спокойни и незаинтересувани, от време на време си шепнеха и се усмихваха. Ако някой от двамата бе замесен в убийството, надали щяха да стоят толкова хладнокръвно пред останките на жертвата си. Кам, от друга страна, изглеждаше като хипнотизиран от вътрешностите, изложени върху масата.

Докато Росит даваше думата на доктор Левиц, за да ни запознае с резултатите от бактериологичните изследвания, аз продължих да наблюдавам внимателно Кам. Поведението му беше напълно объркващо. Когато Джанет ми каза, че се е присмял на идеята ѝ за Призрака, предположих, че се сблъскваме със същия научен скептицизъм като при Майкъл. Реакцията му от тази сутрин обаче говореше друго. Освен това не знаех как да продължа търсенето си в архивите, ако Кам продължава да заплашва, че ще се оплаче официално от действията ми. Дори да не стигне чак до съдебно обвинение, а само спомене за това на директора си, сигурно щяха да ми забранят всякакъв достъп до болницата, камо ли до поверителните документи.

Левиц започна с уводни думи за гена *VanA*, процеса на конюгация и инхибиращите щамове, но аз скоро загубих интерес към думите ѝ.

Може би Джанет щеше да свърши работата вместо мен — да провери личните досиета на хората от списъка за оплаквания от пациенти. Няваше ли обаче Кам да спре и нея?

„Ако си мислиш, че ще позволя на теб и Джанет да подкопавате доброто име на Университетската болница и да вредите на мен и отделението ми с приказки за призраци...“

Ако се съгласи да провери досиетата, трябваше да го направи в отсъствието на Кам.

Погледнах го отново — той хвърли последен поглед на бележката на Майкъл, после я смачка и я хвърли в близкото кошче.

„Не можеш просто да загърбиш проблема, Кам“ — помислих си аз, като се зачудих защо толкова се опасява от „приказките за призраци“.

Левиц продължи да разправя за обмена на генетичен материал между микробите в червата на човека.

Опитах се да не си вадя прибързани заключения от поведението на Кам, както бях направил с Росит и Хърст. За разлика от тези двамата за него със сигурност нямаше логика да е свързан с Призрака. Джанет страшно го уважаваше и аз често се осланях повече на нейното мнение отколкото на моето. Заради нея реших да не си вадя грешни изводи за неин колега и приятел, да не подклаждам подозренията си към него, докато аз или Джанет не открием какво го тревожи.

В този момент Левиц съобщи сензационната новина:

— ... доказаха съществуването на супермикроба — ванкомицин — и метицилин-резистентен стафилокок...

Из залата се разнесоха възклицания на учудване и тревога:

— Господи!

— Защо не ни казаха?

— В безопасност ли сме?

Росит и Хърст веднага се присъединиха към Левиц в уверенията, че резултатите от изследванията са отрицателни.

— Защо ни излъгахте? — изкрещя някой.

— За да избегнем паниката — избоботи Уилямс и се присъедини към оправданията на останалите трима. С негова помощ глъчката постепенно утихна и Росит отново успя да вземе думата:

— Доктор Левиц, бих искал като представител на ЦЕК да се произнесете дали смъртта в този случай е била предотвратима.

Без да се двоуми и да погледне към мен, тя заяви:

— Единственият начин да се спре тази инфекция е с превантивни мерки. Стафилококите никога нямаше да проникнат в белите дробове на тази жена, ако при първото ѝ посещение легионелата бе правилно диагностицирана и лекувана. ЦЕК смята, че този случай трябва да послужи за урок на лекарите от цялата страна. В тази връзка, освен ако изследванията на микроорганизма не покажат повишена агресивност, статията, която подготвяме за „Морталити морбидити бюлетин“, ще наблегне на възможността за избягване на смъртта, ако лекарят бе взел подходящи мерки още при първата визита на пациентката.

Почувствах се така, сякаш Левиц ми преряза гърлото. Никаква подготовка не бе в състояние да облекчи шока от такава присъда пред колегите ми. Още по-лошо — явно името ми щеше да стане нарицателно за възникването на микроба на десетилетието в Съединените щати.

Останах като вцепенен, чувствах, че лицето ми пламти, и всички погледи се впиха в мен. Усетих широката длан на Уилямс върху ръката ми и го чух да обяснява нещо на околните, но не му обърнах внимание. Докато говореше, продължих да гледам в земята, за да не срещна погледа на някого, с когото работя или чието мнение ценя. Испитах гняв към Уилямс за това, че удължава мъките ми с безполезните си приказки. Защо просто не млъкне, та всички да си тръгнат и да мога да избягам от това проклето място?

Той обаче не млъкна и въпреки че се опитвах да не му обръщам внимание, долових част от изказването му:

— Смятам, че изпускаме нещо много важно. Ако направим сметка — тази пациентка, докторите Делорам и Попович от „Сейнт Пол“ и още две сестри от Университетската болница, — виждаме, че има необичайно много случаи на легионела, които не могат да бъдат обяснени. Петима иначе напълно здрави болнични служители. Доктор Росит, вие и колегите ви трябва да разглеждате тази група като цяло.

При споменаването на случаите в Университетската болница Кам се намръщи.

Росит, изглежда, бе сварен неподготвен:

— О, разбира се, ако вие...

— Добре! — прекъсна го Уилямс. — Ето какво мисля. Първите три случая явно са свързани с Университетската болница. Доктор Попович вероятно също се е заразил там, докато е бил на проверка. Може би там има източник, който е бил пропуснат.

Кам скочи:

— Чакайте малко, аз лично ръководих две пълни проверки на всеки водоизточник в болницата. Не можете просто така да станете и да обвинявате...

— Успокойте се, доктор Маки, сигурен съм, че на проверените от вас места няма легионела. Тревожат ме източниците, които не сте изследвали.

— Какво искате да кажете?

— Докладвах ми, че някои от служителите ви имат навика да ходят в изоставеното мазе на лудницата. Дали за да пушат, дали по работа, не ми е известно. Искам да кажа само, че там със сигурност има източници на застояла вода. Ако хората ви редовно посещават това място — ето ви източника на заразата.

От изумлението, което се изписа по лицето на Кам, личеше, че тази идея никога не му е хрумвала.

— Проклет да съм — промърмори той.

— Вие какво смятате, доктор Росит? — попита Уилямс.

— Аз ли? Мисля, че това е много уместно предположение и мястото трябва да бъде изследвано внимателно, и то веднага.

По физиономията му личеше, че приема на драго сърце всяко затруднение на Кам.

Дори Хърст се намеси:

— Напълно съм съгласен с доктор Уилямс и доктор Росит.

— Доктор Левиц, вие как смятате? — осведоми се Уилямс. — Все пак вие сте натоварена със случая.

Позоваването на авторитета ѝ бе хитър ход. Тя грейна в усмивка:

— Разбира се, че трябва да се направи. Това ще се превърне в приоритет на работата ни.

— Много хитър ход — прошепнах с половин уста на Уилямс.

Росит разпусна заседанието, Дорис започна да драска нещо в тефтерчето си, а Кам ми хвърли яден поглед, преди да напусне залата. Нямах никаква представа защо остава все така враждебно настроен. Реакцията му към предложението на Уилямс бе в пълен контраст с тази

на Росит и Хърст — те очевидно не се бояха от намеса в обиталището на Призрака.

След заседанието отказах да говоря с когото и да било, дори с Уилямс, и се оттеглих на спокойствие в кабинета си. Не заключих вратата, но нямаше да приема радушно никакви посетители. Заех се с извънредно важната работа да изкривявам кламери в кукички.

Знаех, че няма да ме уволнят от поста главен лекар днес. Левиц дори не спомена името ми в крайния си доклад; нито аз, нито пациентката щяха да бъдат назовани в статията. Тези неща не стават така. Хърст обаче вече имаше това, което му трябваше. Въпреки строгата секретност на заседанията на комисията той щеше да пусне слухове из болницата и така да създаде у колегите ми мнението, че аз съм главният виновник за смъртта на Сандърс. Времето и неизбежните клюки около статията в „Морталити морбидити бюлетин“ щяха да свършат останалата работа. Когато дойде време за годишния ми доклад пред управителния съвет, Хърст просто щеше да намекне за „онзи неприятен случай в спешното отделение“ и всички щяха да разберат какво има предвид. После щеше да добави, че „Сейнт Пол“ не може да си позволи скандал, в който е замесен завеждащият на спешното отделение, ако иска да постигне превес над Университетската болница при сливането.

Потреперих, като си спомних колко кариери на колеги са били разбити по същия подъл начин.

Скъсаният крачол ми напомни, че още не съм се изкъпал и преоблякъл. Погледнах си часовника и останах изненадан, че е толкова рано — едва 8,25. Заседанието бе продължило малко повече от час, а ми се беше сторило като цял ден унижения.

В края на краищата няхах ни най-малка идея как да се противопоставя на Хърст. Нито пък ми стана ясно дали действията му с Росит са част от някакъв по-голям план за прикриване на деянията на Призрака. Налагаше се да призная, че спокойното им държане пред останките на Сандърс и искрената подкрепа на идеята за проверка на изоставената лудница говореха против това предположение. Всъщност поведението им беше толкова противоположно на всичките ми очаквания, че през ума ми мина мисълта, че двамата може просто да замислят поредните си политически интриги. Росит искаше поста на главен лекар, Хърст — да се отърве от мен, и двамата се бяха съюзили,

за да постигнат заедно целите си. Достатъчно просто, за да бъде прието дори от Джанет с присъщия ѝ скептицизъм. Все още обаче не можех да изключа по-мрачната възможност.

Колкото до поведението на Кам, отново се отказах да правя каквито и да било изводи, преди да говоря с Джанет. Тя щеше да ме предпази от кошмарни заключения. Като си помислих за нея, се сетих, че още не знае за Майкъл. Независимо как ще ѝ поднеса новината, тя щеше да остане ужасена и да започне да се самообвинява, че се е заела с търсенето на Призрака, без да предвиди възможността от провал. Сегашното състояние на Майкъл потвърждаваше, че този маниак, въпреки извращения си начин да наказва жестоките сестри, не се спира и пред убийство на невинни хора, които заплашват сигурността му.

Телефонирах в централата на Университетската болница и докато чаках Джанет, започнах да обмислям дали да ѝ кажа веднага какво съм правил в архивите, или да отложам. Щеше да побеснее, че съм отишъл сам, особено след като научи какво се е случило с Майкъл. Налагаше се обаче да я предупредя за реакцията на Кам. Имаше опасност да реши, че тя ме е подтикнала да се ровя в документите и да се нахвърли и върху нея.

Реших само да премълча за непознатия, когото бях последвал в тъмния коридор. За тази самонадеяна постъпка тя щеше да ме убие със собствените си ръце.

В слушалката се чу изщракване.

— Един момент, доктор Гарнет — каза телефонистката. — Ще ви свържа с приемната на гинекологията.

След още чакане и ново изщракване чух женски глас:

— Акушеро-гинекологично отделение.

— Добър ден, доктор Гарнет се обажда. Джанет може ли да се обади?

— О, съжалявам, доктор Гарнет, в спешното е. Ще ви прехвърля на...

— Не, няма нужда. Кажете ѝ просто да ми се обади, щом се освободи.

Нямах намерение да ѝ съобщавам новините по време на операция.

— Не, доктор Гарнет, не ме разбрахте. В спешното е като пациент. Постъпи тази сутрин, защото се събуди с кашлица и малко

температура. Бяхме изненадани, защото не изглеждаше много зле, когато предаваше дежурството...

Не чух останалото. Дори забравих да затворя телефона, когато се втурнах през вратата.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Спешното отделение на Университетската болница бе наскоро ремонтирано. Мебелите и работните повърхности имаха приятни за окото извивки, беше боядисано в успокоителна комбинация от розово, бледозелено и сиво, навсякъде — саксии с цветя. Обстановката без съмнение се отразяваше добре на работещите тук, но не допринесе с нищо за облекчаване на страха ми, особено при положение, че всички носеха хирургически маски.

Задъхан от тичането от паркинга насам, аз се обърнах към служителката на рецепцията:

— Жена ми, доктор Джанет Грейстън, е тук. Бихте ли ми казали на кое легло е?

— Разбира се, доктор Гарнет, вече е в интензивното, но ако искате да говорите с лекаря, който я прие...

— Не, благодаря — прекъснах я аз и се втурнах към асансьора.

Както в собствената ми болница, и тук интензивното отделение се намираше на четвъртия етаж. Когато обаче излязох в главния коридор към асансьорите, забелязах голяма тълпа от чакащи пред големите месингови врати. Реших да мина по стълбите.

Все си повтарях, че Джанет е добре, че дори да е заразена с легионела, болестта е в ранен стадий, че ще започнем лечението рано, както в случая със Стюарт. Но какво щеше да стане, ако бе развила и втората инфекция — стафилококовата?

„Само не и това. Не и това!“ — повтарях си наум, докато тичах нагоре.

Зад гърба си чух шумно отваряне на врата, покрай която току-що бях минал.

— Доктор Гарнет! — извика някой и след мен отекнаха стъпки.

Наведох се през парапета — човекът бе облечен в предпазни дрехи. Вдигна поглед и веднага го познах по късо подстриганата руса коса, дори под маската. Не ми стигаше целият страх за Джанет, ами сега и нова среща с Харолд Милър.

— Вижте, господин Милър, наистина нямам време за разговори. Жена ми току-що...

— Знам, доктор Гарнет — прекъсна ме той, като пробяга останалата част от стълбите до мен. — Лично й взех проби от гърлото. Работя по програмата за пълно изследване на персонала, така че се случих наблизно...

— Видели сте я? Как е?

— Точно това исках да ви кажа, да не се тревожите. Изглежда както вероятно майка ми при първото си посещение, нали знаете, не много болна.

Това ме ядоса. Да не си мисли, че пак ще се оставя да ме упреква за майка си. Обърнах се и продължих нагоре с надеждата, че няма да ме последва.

Той обаче продължи да върви след мен и да говори, като че нарочно, да ме изнерви допълнително:

— Исках да ви кажа, доктор Гарнет, че не смятам, че животът на майка ми можеше да бъде спасен, дори да бяхте диагностицирали правилно болестта от самото начало, като имаме предвид втората инфекция.

Не разбрах добре дали продължава да ме обвинява, или ми прощава и дали изобщо съм чул какво казва — умът ми бе зает изцяло от мисълта за Джанет.

— Господин Милър, моля ви, не сега — замолих го колкото можех по-учтиво, без да се обръщам или да забавям крачка; вече преминавахме площадката на втория етаж.

— Просто се опитвам да се извиня, доктор Гарнет, че ви отправих такива упреци! — извика той от няколко стъпала под мен.

В гласа му имаше нещо отчаяно, което ме накара да се обърна. Когато го погледнах в очите, видях такава болка, че веднага съжалих за първоначалната си грубост.

— Господин Милър, моля да ме извините, че не мога да ви обърна внимание, но в момента имам лични проблеми и...

— Точно затова исках да ви го кажа сега, доктор Гарнет, за да не се тревожите. И без това си имате достатъчно ядове — опасността от разпространяване на заразата, а сега и заболяването на доктор Грейстън. Искам да кажа само едно — давам си сметка, че бяхте изправени пред неунищожим микроорганизъм, непознат досега на

науката. Дори вече ми е ясно защо сте пропуснали първичната инфекция — легионелата.

Думите му звучаха като предварително заучени, като че си беше нахвърлил на листче някои изрази, за да ги запомни наизуст и да ги използва в разговора с мен. Колкото и неловко обаче да изглеждаше, явно бе твърдо решен да ме успокои, дори да не желая да го слушам — човеколюбив жест, който доста ме изненада.

Въпреки желанието си час по-скоро да видя Джанет, спрях, за да го изслушам. Все пак, въпреки че не бях видял некролог, сигурно бе погребал майка си едва през почивните дни. Самата Джанет щеше да ми вдигне скандал, ако научеше, че не съм му обърнал достатъчно внимание точно когато се опитва да се помири с мен. Бе познала, че гневът му ще се уталожи. Най-малко бях очаквал да ми се извинява. Не го заслужавах.

Той явно си отдъхна, че няма повече да му се налага да ме гони. Думите му зазвучаха малко по-непринудено:

— Доктор Маки ми обясни, че изпращането на майка ми вкъщи е било грешка на преценката, а не пренебрежение от ваша страна, и че не трябва да повдигам обвинение срещу вас. Всичко, което научих за вас оттогава, ме кара да мисля, че сте първокласен лекар. Това исках да ви кажа. Знам, че искате да видите доктор Грейстън, и няма да ви задържам повече. Нея също я уважавам много. Ако се наложи да ѝ се правят още лабораторни изследвания, за мен ще бъде чест да ми позволите лично да ги проведе. Когато стане дума за взимане на проби, аз съм известен с това, че го правя безболезнено за пациентите. Това е една от причините да ме назначат за главен лаборант. Доктор Маки следи като истински цербер да не причиняваме болка на пациентите.

Без да каже нищо повече, той се обърна и заслиза по стълбите; после изчезна през вратата на партера.

Би трябвало да си отдъхна, но се почувствах още по-виновен отпреди. През цялото време, докато говореше, настоятелният му тон ми напомняше за гласа на майка му. Не можех да разбера какво общо имат — еднакъв тембър, еднаква ритмика или общи изразни средства, — но ме дразнеше. После си дадох сметка какво е. Някаква определена нотка в гласа, която не би ми направила впечатление, ако не бях разговарял преди това с майка му. Сега обаче сякаш чувах ехото от оплакванията ѝ, недоволството, което звучеше във всичко, което

казваше, изразът на разочарование от целия ѝ живот. Сякаш непрестанно повтаря все същия въпрос: „И вие ли ще ме разочаровате?“

Отвратен от себе си, продължих да се качвам към третия етаж. Въпреки щедрия и труден жест на сина ѝ и грешката от моя страна, която ѝ бе струвала живота, аз все още не успях да се отърся от неприязънта си към гласа на Филис Сандърс.

Докато тичах към интензивното, се замислих и върху застъпничеството на Кам в моя полза. Може би след като ме защити пред Милър, се е почувствал предаден, като е разбрал, че съм влизал без разрешение в архива му, и затова се е ядосал. Тревогата ми за Джанет обаче бързо заглуши всички мисли за странното му поведение.

Изолаторите в интензивното бяха същите като стъклените ковчези в „Сейнт Пол“ — високи, разположени в дъното на коридора и осветени ярко на фона на останалата част от отделението. Изглеждаха тесни и задушаваци и като се приближавах към единствения, зает от пациент, стомахът ми започна да се свива. През прозореца се виждаха само гърбовете на половин дузина стажанти, които блокираха видимостта ми към Джанет. Когато се приближих обаче, много добре чух гласа ѝ:

— Моля ви, спрете, стига! — хлипаше тя; после молбите ѝ преминаха в сподавен плач, последван от кашляне и мъчително дишане — свистене на въздуха през запушена дихателна тръба.

Звукът ме накара да потреперя — нещо бе блокирало дихателните ѝ пътища. Един от стажантите изкрещя:

— За бога! Дайте атропин.

— Какво става? — попитах още от вратата, докато грабвах престилка и хирургическа маска от една количка.

Никой от стажантите не ми отговори. Вместо това продължиха да си дават нареждания един на друг и да стоят безучастно около леглото, докато Джанет продължаваше да кашля и да се опитва да си поеме въздух.

— Обърнете я настрани!

— Изсмучете течността!

— Това е ларингален спазъм. Дайте атропин!

— Кажете ми какво става тук! — изкрещях аз и влязох в стаята, докато все още си надявах гумените ръкавици.

Една сестра се обърна и се опита да ми прегради пътя:

— Господине, не може да влизате.

Отместих ръцете ѝ:

— Как пък не! Аз съм доктор Гарнет, съпругът ѝ.

— Не сте лекар в това заведение! — изкрещя тя.

Без да ѝ обръщам внимание, се промъкнах между стажантите, за да видя Джанет, легнала настрани, с тъмночервено лице; всички мускули на гърдите и врата ѝ се напрягаха в опит да си поеме въздух. На завивките пред нея съскаше тънък пластмасов катетър, от който капеше слюнка и стомашен сок. От другата страна на леглото бяха разхвърляни неизползвани епруветки, тампони и микроскопски стъкла. Уплахата ми прерасна в ужас. Тези идиоти се опитваха да изсмучат проба за бактериологично изследване от трахеята ѝ. Мускулите на гърлото и гласните струни бяха отговорили на дразнителя със свиване и бяха блокирали дихателните пътища. Можеше дори да е всмукала стомашен секрет в белите дробове.

Като се опитах да се отърся от собствената си паника, протегнах ръка към врата ѝ. Мускулите и сухожилията бяха опънати като въжета. Успях да напипам пулса на сънната ѝ артерия, но ударите идваха на интервал от две секунди.

Изсъсках през зъби на сестрата, която се беше опитала да ми препречи пътя:

— Два милиграма атропин, веднага!

Тя не помръдна.

— Мърдай, идиотко! — изкрещях, извън нерви от страх.

Тя трепна, после се обърна към една полица с различни шишенца.

Джанет ме гледаше с изцъклени очи. Не знам дали виждаше, но стисна престилката ми; цялото ѝ тяло се тресеше в опит да си поеме въздух. Притиснах ръцете ѝ до гърдите си. Бяха студени и потни.

— Джанет, аз съм Ърл. Сега ще ти отпуша трахеята. Още секунда и пак ще можеш да дишаш.

Сестрата тресна две малки кафяви ампули върху една табличка и ме погледна свирепо.

Да върви по дяволите. Обърнах се за помощ към стажантите:

— Дайте една десетмилилитрова спринцовка с физиологичен разтвор — наредих на един младеж от дясната ми страна. После се

обърнах към колежката му, застанала до него: — Пригответе инструментите за интубация, в случай че не успея. — Извъртях се към мъжа отляво: — Пригответе десет милиграма мидазолам и сто милиграма сукцинилхолин. Може да се наложи да я упоим и да парализираме мускулите.

Тримата се втурнаха да изпълняват нарежданията. След бъркотията, която бяха причинили, очевидно нямаше голямо значение кой съм, стига само да спася пациентката и кожата им.

От гърлото на Джанет продължаваха да се разнасят зловещи съскащи звуци — от преминаване на въздуха през свита гласова цепка. Вероятно ни оставаха още тридесетина секунди, преди да изпадне в безсъзнание. Щеше да последва спиране на сърцето.

— Хванете я здраво, дръжте главата неподвижно — наредих на останалите трима стажанти, — но не смейте да ѝ причинявате болка, чувате ли!

— Да, господине — промълвиха и тримата в един глас.

Натиснаха Джанет и хванаха здраво главата ѝ; очите ѝ се ококориха в още по-голям ужас.

— Тук съм, Джанет; това ще те облекчи — уверих я аз, като напразно се опитвах да си придам спокоен тон.

Самият аз не бях сигурен, че това, което смятах да предприема, ще ѝ помогне. При ежедневната борба за отваряне на дихателните пътища или за възстановяване на биенето на спряло сърце страхът от провал е неизбежен, но сега ужасът, че може да загубя Джанет, сковаваше ума и ръцете ми.

Атропинът щеше да предизвика отпускане на мускулите на гърлото, като блокира нервите, които ги карат да се свият. Вкарването на лекарството през системата обаче щеше да отнеме много време. Един стажант ми подаде спринцовката, която бях поискал; дългата два и половина сантиметра игла проблесна на светлината на лампите. Изпръсках няколко милилитра от физиологичния разтвор и всмуках атропина от кафявите ампули. После грабнах тампон със спирт и за ужас на стажантите го прокарах по шията на Джанет. Имах намерение да инжектирам лекарството направо във врата ѝ. Досега не бях действал така при спазми на гърлото, но бях извършвал инжекции в трахеята преди интубация на пациенти с травми на главата и бях

вкарвал атропин в ендотрахеалната тръба при спиране на сърцето. Не се сещах за по-бърз начин.

— Джанет, ако ме чуваш, затвори очи! — заповядах с треперещ глас, докато напипвах мястото на пръстено-щитовидната мембрана — тънкия „прозорец“, през който най-лесно щях да достигна трахеята — допрях иглата до кожата. Джанет продължи да гледа и усили опитите си да си поеме въздух. — Дръжте я — изкрещях.

Стажантите я стиснаха по-здраво и аз забих иглата. В спринцовката навлязоха малки мехурчета — знак, че съм проникнал в трахеята. Наклоних спринцовката към ларинкса и натиснах буталото с все сила.

Минаха още десет секунди. Движенията на Джанет ставаха все по-слаби и очите ѝ, все още отворени, трептяха.

Грабнах черната гумена кислородна маска от масичката с инструменти и я поставих на лицето ѝ. Натиснах дихателния мях, свързан с маската, за да вкарам въздух в белите дробове, но почувствах напрежение — гърлото ѝ оставаше свито.

Минаха още десет секунди. Очите на Джанет сега почти се затвориха, кожата посиняваше, крайниците започнаха да се мятат.

— Готови за упойка и парализиране — наредих, но гласът ми звучеше далечно и отчаяно.

Ако получи припадък, щеше да стисне зъби и тялото ѝ да изпадне в толкова силни гърчове, че имаше опасност да ѝ счупим костите, ако се опитаме да я задържим неподвижно. Щяхме да сме в състояние да я интубираме едва след като лекарствата и липсата на кислород я обездвижат. Това можеше да продължи повече от минута — предостатъчно, за да причини спиране на сърцето.

Натиснах още веднъж дихателния мях. Въздухът отново отказа да влезе в гърлото. После усетих отпускане и мехът се сви под натиска на пръстите ми; гърдите на Джанет се повдигнаха. Натисках отново и отново, всеки път кислородът влизаше все по-лесно и по-лесно в белите ѝ дробове. Продължих все така с вентилацията; кожата ѝ започна да възвръща розовия си цвят. Скоро Джанет се размърда, застана и бързо махна маската от устата си, след като вече бе способна да диша сама. Закашля се. Преслушах я — чуваше се хриптене, но въздухът навлизаше еднакво във всички части на белите дробове. Щях

да поискам рентгенова снимка, но бях почти сигурен, че не е всмукала стомашен секрет.

Когато най-сетне спря да се дави и си възвърна способността да говори, тя ме погледна изумено и изхриптя:

— Как посмя да ми забиеш игла в гърлото!

Очите ми се напълниха със сълзи и аз се изсмях високо, за да не заплача:

— А пък ти ми изкара акъла от страх.

Прегърнах я. Стажантите започнаха нервно да шумолят с инструментите; сестрата ни изгледа неодобрително. Не им обърнах внимание. Скоро щях да им потърся сметка, но засега исках само да чувствам Джанет до себе си. Въпреки това продължавах да мисля и като лекар. Дишането ѝ бе затруднено, вероятно от развиващата се пневмония. Докато я държах в прегръдките си, инстинктивно проверих системата, за да се уверя, че не сме я разместили. Върху банката имаше надпис „Еритромицин“. Започнах да нагласям потока на течността с една ръка, когато изведнъж забелязах Кам на вратата.

Носеше предпазно облекло, но в очите му се четеше ярост точно както по-рано тази сутрин. За миг си помислих, че моето присъствие го е ядосало, но той премести гневния си поглед към стажантите:

— Какво, по дяволите, сте се опитали да направите на доктор Грейстън! — изкрещя той.

Шестимата сведоха очи към земята, но един повече от останалите се стараеше да избегне погледа му и да се скрие зад колегите си. Кам явно забеляза неудобството му, защото незабавно се нахвърли върху него:

— Вие! Кажете какво стана, или ще отстраня всички ви от лекарска практика, за да съм сигурен, че никога вече няма да стъпите в болница.

Младежът застина, останалите се отдръпнаха, като го оставиха сам пред погледа на Кам. Лицето му се зачерви.

— Е? — настоя Кам, като заплашително се изправи над него.

— Помислих, че можем да вземем аспират с тънък катетър — започна да обяснява с плачлив глас стажантът. — Правил съм го с пациенти по време на практиката по анестезиология...

— Тези пациенти са били вече упоени и интубирани! — изрева Кам. — Какво, по дяволите, ви накара да смятате, че същото е

възможно при пациент в пълно съзнание?

— Никой нямаше опит с мидазолама, за да я упоим, и си помислих, че като не е интубирана, няма да задействаме рефлексът за кашляне...

— Боже Господи, пази ни от такива „мислители“! А вие, останалите, защо не се опитахте да спрете този „гений“? За малко да убиете доктор Грейстън! Как смеете да стоите и да не облекчите болката на пациент преди инвазивна процедура! Колко пъти съм ви казвал да не причинявате болка на пациентите! Искате ли да ви пъкна по една тръба в гърлото, за да разберете как се е чувствала доктор Грейстън? Ще се погрижа всички да се явите на допълнителни опреснителни курсове и изпити.

Сега лицата на всички стажанти станаха тъмночервени. Някои изгледаха гневно колегата си, който бе вкарал катетъра.

— Няма да се доближавате до мой пациент без изрично разрешение — продължи вече по-тихо Кам, но все така строго — и ви забранявам да пишете дори рецепти, без да са утвърдени от щатен лекар. До четиридесет и осем часа да представите доклад за действията си на извънреден семинар за спазми на дихателните пътища пред всичките си колеги от образователната програма. Махайте се сега от очите ми!

Те се измъкнаха от стаята, без да се поглеждат. Някои бяха толкова уплашени, че забравиха дори да си свалят престилките и маските. Сестрата се опита да се измъкне след тях, но Кам още не беше свършил с нея.

— Останете — заповяда той рязко. — И вие ми дължите обяснения. Какво си мислите, като оставяте тези некадърници да правят глупости? Очевидно нямат нужния опит. Кой е поръчал да се взима аспират от трахеята на болната?

Сестрата спря и се обърна. Едва сега успях да я разгледам добре. Беше с тъмна коса, прошарена на места, висока, суха и макар че повечето ѝ черти бяха скрити под маската, видът ѝ веднага ме отблъсна. Значката на ревера ѝ показваше, че се казва госпожица Браун.

— Това е в съответствие с вашите нареждания, доктор Маки.
Кам избухна:

— Да се взима секрет от трахеята на неупоени пациенти не е в съот...

— Взимането на проби от дихателните пътища е ваша практика, особено след неотдавнашните инфекции на персонала. В картоната й бе записано, че пробата, взета в спешното отделение, не е достатъчна за изследване.

Кам почервенея като рак:

— Легионелата, госпожице Браун, както сама много добре знаете, не предизвиква отделяне на много секрет. — Гласът му затрепери със същия едва контролиран гняв, както тази сутрин пред мен. — Препоръките ми за взимане на добри проби важат само при лекарско предписание.

— Аз съм само сестра, доктор Маки. Откъде да разбере кои правила при какви условия важат...

Джанет вдигна глава:

— Това е лъжа, Кам. Казах й, че Харолд Милър вече ми е взел проба в спешното и че е нормално да няма голямо количество секрет. Не пожела да ме чуе.

Дори отслабнал, гласът на Джанет режеше като бръснач.

— Ама доктор Грейстън — възпротиви се сестрата, — не можете да давате нареждания, когато сте пациент...

— Аз обаче мога, госпожице Браун — изрева Кам, — и тъй като толкова стриктно се придържате към правилата, сега ще ви измисля едно. Докато разгледаме поведението ви на дисциплинарната комисия, ви забранявам да се занимавате с доктор Грейстън. Веднага ще го уредя с главната сестра. Ще се постарая никога вече да не припарвате в интензивното!

След тези думи Кам напусна помещението, като буквално разкъса предпазното си облекло на излизане, и се запъти към стаята на старшата сестра.

Браун метна убийствен поглед на Джанет и го последва. Хвърли престилката, маската и ръкавиците си на пода до кофата, предназначена за тази цел.

— Боже Господи — успях само да възкликна.

Бях виждал некадърници — стажантите едва не причиниха найлошото, това за жалост се среща от време на време в болници, в които се провежда и учебен процес, — но поведението на сестра Браун бе

ужасяващо. Тя заслужаваше всичко, с което я заплаши Кам, ако не и уволнение. Стажантите вероятно щяха да си извадят поуки от този случай. След това, което им бе замислил Кам, надали вече щяха да допуснат същите грешки при вкарване на катетър в трахеята. Съмнявах се обаче, че каквито и дисциплинарни мерки да бъдат взети срещу Браун, тя ще стане по-добра към пациентите.

Сега, след като за втори път виждах Кам да избухва по такъв начин, макар и оправдано, започнах все повече да се замислям над поведението му. Той бе главен лекар и знаеше много добре, че голям скандал в такова натоварено отделение като интензивното ще разстрои работата и ще повлияе лошо на персонала. Всеки се ядосва — на мен също ми идеше да се разкрещя на стажантите и на сестрата, — но неговата реакция ме накара да се усъмня в способността му да владее нервите си. Първото ми желание бе да махна Джанет колкото се може по-далеч от тези скандали.

— Джанет, нека да те преместя в „Сейнт Пол“, за да съм сигурен, че никой като Браун или тези стажанти няма да те тормози повече.

— И да ме оставиш в лапите на Гари Росит? Не, благодаря.

Веднага си го представих седнал до Хърст.

— В никакъв случай — съгласих се бързо аз. — Но който и да е Призрака, тук не си в безопасност. Мога да те закарам другаде...

— Стига, Ърл! — Тя се измъкна от прегръдките ми и ме погледна сериозно. — Стюарт Делорам не беше в безопасност в „Сейнт Пол“ и както вече казах, бягството не е решение.

Пое си дъх, за да продължи да говори, после си промени решението и сгуши глава до гърдите ми:

— Колкото до стажантите и сестрите, сигурна съм, че Кам ще вземе мерки да няма повече такива случки. Освен това сега се тревожа за болестта си. Въпреки че Стюарт Делорам се оправя, не знам как ще се развие при мен и искам да остана под грижите на Кам.

Продължих да я галя и я притиснах до себе си, доволен, че не може да види сълзите в очите ми.

В общото помещение Кам оживено спореше с Браун и някаква друга сестра, вероятно старшата. Каквото и да заслужаваше Браун, яростното му ръкомахане продължаваше да ме притеснява. Очевидно все още бе извън себе си от гняв. Не ми беше особено трудно да си спомня и вида на изкривеното му лице на сутрешното заседание. И

преди малко, въпреки че яростта му не бе насочена към мен, а към стажантите, се бях почувствал неловко.

Може би от шока, че се налага да реанимирам собствената си съпруга, може би от ужаса да видя най-добрия си приятел на смъртно легло само преди дванадесет часа, може би от неспособността да докажа съществуването на убиеца, но инстинктът ми да предпазя тези, които най-много обичам, надделя над останалите чувства.

Всяко желание да разсъждавам и преценявам трезво изчезна. Подозрения, които досега се опитвах да потискам, изплуваха в съзнанието ми — Росит и Хърст, които разговарят спокойно пред останките на Филис Сандърс; мощните интереси, стоящи зад сливането на болниците; тъмен силует, надвесен над Джанет.

— Имаш ли идея кой може да те е заразил? — попитах през зъби, опитвайки се да говоря с твърд глас.

— Не — отвърна тя. — През цялото време все това се чудя. За да ме зарази някой с легионела, трябва да ме е накарал да вдишам някакъв аерозол, но никой около мен не е вършил нищо подобно. Когато пък работя заедно с други членове на персонала върху пациент, нося предпазно облекло и маска. Толкова странно ми се струва, че през последните дни съм се срещала лице в лице с Призрака!

Джанет започна да плаче. Бях готов да убия този, който се е опитал да ѝ причини зло.

— Кам често ли изпада в такава ярост? Никога не съм го виждал така да изпуска нервите си.

Това, което преди ми се струваше немислимо, сега изобщо не изглеждаше толкова невероятно.

Джанет въздъхна:

— Не го съди прекалено жестоко. Той е маниак на тема отношение към пациентите. Каквито би трябвало да сме всички. За него обаче нещата са по-специални.

— Какво имаш предвид под „по-специални“?

— Има нещо много лично, Ърл. Веднъж сподели с мен. Нещо, за което не иска да говори. Няма връзка с Призрака, уверявам те.

Тя вече не плачеше, но гласът ѝ още трепереше. Явно не подозираше какъв ефект имат думите ѝ върху мен. Полазиха ме тръпки — спомних си забележката на Харолд Милър в края на разговора ни, когато горях от нетърпение да видя Джанет и не му обърнах голямо

внимание. „Доктор Маки следи като истински цербер да не причиняваме болка на пациентите.“ Обмислих много добре следващите си думи:

— Джанет, знам, че ще отхвърлиш подозренията ми и че имаш пълно доверие на Кам, но поведението му на заседанието тази сутрин бе много странно.

Замълчах, като очаквах да възрази, но тя запази спокойствие. Внимателно продължих:

— Беше бесен, задето съм ходил в архива и съм се ровил в картоните на старите жертви на Призрака...

— Какво си правил! — възкликна тя и отново ме отблъсна; веднага започна да кашля.

— Да, прегледах картоните. Налагаше се — започнах припряно да се оправдавам аз. — След като Майкъл постъпи...

— Майкъл ли? Къде е постъпил Майкъл?

По дяволите! Бях забравил, че все още не знае за Майкъл. Нямах намерение да ѝ съобщавам новината толкова рязко. Хванах я за ръката:

— Джанет, приехме Майкъл снощи, със септичен шок от нещо, за което съм сигурен, че е легионела. Засега няма следи от стафилококус, но до тази сутрин беше в безсъзнание и на респиратор.

— О, не! — възкликна тя.

През следващите няколко секунди като че не бе в състояние да продума нищо друго.

— Как се е заразил? — попита накрая тя. — Тук ли? Винаги, когато имаме работа с бактерии, носим предпазно облекло и маски. Кам и Милър стриктно следят за това. И двамата са непреклонни за тези неща, особено сега. О, защо ми трябваше да го забърквам в това!

Отново я прегърнах.

— Дона как е? — попита тя.

— Разстроена е, но се държи.

Останахме прегърнати, мълчанието се нарушаваше само от кашлицата ѝ. Исках да я успокоя, но не се сещах как. Продължих да си мисля за Кам и все повече се убеждавах, че не е безопасно да я оставям тук. Само че без твърди доказателства нямаше как да я уговоря.

— Джанет, чуй ме, трябва да поговорим за Кам. Мога да се закълна, че се опитва да прикрие Призрака.

Този път заговорих бързо, за да не ѝ дам възможност да ме прекъсне:

— Не само че се опита да отвлече вниманието ми от жертвите отпреди две години, ами когато Уилямс предложи да се прегледа старото мазе на лудницата, като че изобщо не беше съгласен. Кажи ми, да не се страхува, че ще открият нещо?

Джанет вдигна глава от гърдите ми и нежно обхвана лицето ми с длани:

— Чуваш ли се какво говориш? Знам, че си разстроен от заболяването ми — свали очилата ми и ме целуна по челото, — а като се наложи да ме спасяваш от онези некадърници, сигурно си се уплашил до смърт.

Отново ме целуна, този път по врата, близо до ухото:

— Чуй се само какво говориш! Хайде, остави Кам на мира.

Преди да успея да отговоря, някой се изкашля зад гърба ми:

— Ърл, остави я да си почине — каза Кам.

Както седях на леглото с лице към Джанет, не го бях забелязал да влиза. Беше си сложил чисти предпазни дрехи, което означаваше, че докато сме разговаряли, се е обличал до самата врата на стаичката. Гласът му бе спокоен, но самото му присъствие ме изпълни с тревога. Каква ли част от разговора ни беше чул?

— Извинявай, Кам, но трябва да поговоря с нея и при това положение...

— Няма нищо, Ърл, Кам е прав — прекъсна ме Джанет. — Иди да поспиш. Целуни Брендън от мен.

Това бе заповед. Тя ме отблъсна и се отпусна на леглото. Изглеждаше страшно отпаднала.

— Онази отвратителна сестра няма повече да те тормози, Джанет — каза спокойно Кам. — Уредих само най-добрите от интензивното да се грижат за теб. Всички медицински решения ще взимам аз, ако... ако все още искаш да те лекувам.

— Разбира се, Кам — отвърна тя изненадано, като ми хвърли тревожен поглед. — Кой друг да ме лекува?

Кам ме погледна; стомахът ми се сви. Не казах нищо, скован от объркване и паника. Той, изглежда, се успокои, че няма възражения, пристъпи към леглото и хвана ръката на Джанет.

— Значи се разбрахме.

Какво щеше да стане, ако се скарам с него, ако се опитам да го притисна тук и сега дори без доказателства? Как щеше да реагира?

— Сега нареждам на тази хубава жена да поспи — заяви той с топла усмивка, — което е важна стъпка от лечението.

Отново говореше със самоуверения си приятен глас, който познавах от приемите. Докато Джанет му отвърщаше с усмивка, показвайки колко е възхитена от блестящия лекар, в главата ми зазвъняха предупредителни камбанки. Трябваше да бъда много внимателен; ако се опитах да го притисна, щях да застраша сигурността ѝ. Може би и без това бях казал прекалено много и той бе подслушал голяма част от разговора ни.

Кам се изправи, потупа успокоително Джанет по рамото и се обърна към мен. Въпреки любезното изражение, очите му бяха студени като лед:

— Е, Ърл, хайде да се видим в кабинета ми, след като обиколя пациентите. Какво ще кажеш за единадесет? Искам да поговорим за случилото се на сутрешното заседание.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Нужни ми бяха неоспорими доказателства, за да убедя Джанет. Реших, че ще е най-добре да действам по първоначалния си план — да прегледам поверителните документи в Университетската болница и да открия какво е направило впечатление на Майкъл. Дори да не беше разкрил името на убиеца, можех да намеря нещо, което да насочи мен или Джанет към самоличността на Призрака. Само че сега се налагаше да действам без знанието на Кам.

Реших да се обърна към най-висшата инстанция. В болницата на Джанет това означаваше да сляза на третия етаж и да говоря с Реджиналд Фос, изпълнителния директор. Кабинетът му се намиреше в тапицираните с плюш коридори на административния отдел.

Опитах се да измисля достоверно обяснение. Докато вървах по меките килими и наблюдавах как се вее скъсаният ми крачол, вече имах готов план, включващ малко изнудване, лек подкуп и много шум.

На стената в кабинета на Реджиналд Фос висяха дипломи за магистърска степен по бизнес администрация и управление на здравеопазването, но не и по медицина. Беше типичен представител на поколението икономисти, които през последните десет години управляват болниците в Съединените щати. Тези хора добре се оправяха с финансовите проблеми, но не спомагаха особено за подобряване на здравното обслужване. Запазването на някоя болница от фалит не означава, че болните са в по-изгодно положение, особено в такива случаи на безсмислени икономии, като съкращаването на престоя на новородените бебета на един ден. Джанет се бори със зъби и нокти срещу тази налудничава идея и Фос (за негова чест) се вслуша в здравия разум, преди скандалът да стигне до съда.

Беше симпатичен мъж, с оплешивяващо теме, закрито от кичур бяла коса. Коремът му висеше над колана и очилата, закрепени на върха на носа му, придаваха вид на добродушен старец. Той веднага ме прие и изрази искрената си загриженост за Джанет.

Изпълнителен директор на болница, който не е завършил медицина, често се съветва с лекарите по здравни въпроси и нерядко

се чувства неловко в присъствието на някое светило на медицината. Умните директори успяват да спечелят благоразположението на такива специалисти и се възползват от съветите им, докато сами взимат финансовите решения. Други мениджъри без медицинско образование се опитват да се противопоставят на лекарите и да ограничават политическото им влияние. Такива хора гледат да се обградят с подлизурковци. С годините бях научил от Джанет, че Фос спада към последната група директори.

Трудно бе човек да не се впечатли от кабинета му. Стаята беше просторна, с мек розов килим и прозорци, стигащи почти до тавана, въпреки че през тях се виждаха предимно други части на болницата и ламаринените покриви на околните сгради. Тъмното му махагоново бюро имаше площта на почти целия ми скромнен кабинет в „Сейнт Пол“.

Снимките, закачени до дипломите на Фос, показваха директора в компанията на различни хора, никой от които не ми бе познат. На повечето фотографии той държеше чекове с много нули, вероятно дарения — единственият начин за финансиране на програми за преустройство, нови строежи или закупуване на модерни апарати.

Поблагодарих му за загрижеността, след което за двадесетина минути му разказах всичко, което знаех за Призрака: случките отпреди две години, заразените с легионела сестри, бележката на Майкъл и внезапното заболяване на Джанет. Тъй като наблизко нямаше други лекари, които да му кажат, че съм луд, безумната ми история явно му направи дълбоко впечатление. Докато разказвах, той се навеждаше все по-близо към мен, а когато му съобщих, че очаквам още жертви, по челото му избиха капки пот. После заявих, че след като нямам доказателства, за да се обърна към полицията, ще се наложи да запозная с проблема щатската здравна комисия и да поискам да изпратят друг ревизор на мястото на Майкъл. Обясних, че дори да не повярват, че има убиец, ще са задължени да назначат проверка.

Когато свърших, Фос изглеждаше доста уплашен.

— Не можем ли да продължим проверката неофициално, както работеше доктор Попович? Ако наистина някой върши тези ужасни неща, както твърдите, не можем да чакаме външни хора да разрешат проблема. Така бихме могли да стигнем до това, което е направило впечатление на доктор Попович.

Гласът му звучеше почти умолително и аз предположих, че е загрижен колкото за предотвратяването на следващи инфекции, толкова и за репутацията на болницата. Продължих да подготвям примамката:

— Разбира се, и аз така предпочитам, защото ще е по-бързо. Само че доктор Маки категорично отрече всякаква възможност някой нарочно да заразява персонала. Не ми остава друг избор.

— Какво е направил?

Разказах му за реакцията на Кам, без да споделям подозренията си.

— Боже Господи!

Фос свали очилата си и разтърка очи. Изглеждаше много разтревожен и дори не се сети да попита кой ме е пуснал в архива. Време беше за подкупа:

— Мога ли да предложа нещо? След като в близките дни доста често ще се навъртам наоколо заради Джанет, защо не ми позволите да прегледам документите, с които се е занимавал доктор Попович? Ще бъда крайно дискретен и ще докладвам само на вас. Ще се наложи да действаме без съгласието на доктор Маки, но сам виждате, че няма друга възможност.

Изражението му на ужас се смени с неутрална маска. Като директор без медицинско образование, той явно не смееше да се противопоставя на авторитети като Кам без подкрепата на друг лекар.

— Ами, доктор Гарнет, благодаря за предложението, но като се има предвид колко тревоги имате...

— Знам как да осигурим подкрепата на още един главен лекар — прекъснах го аз. Замълчах за няколко секунди, след което добавих: — Готов съм на всичко, за да спра убиеца. Убеден съм, че животът на Джанет все още е в опасност. Ако не открием какво е преглеждал доктор Попович, никога няма да успеем да убедим полицията да ни помогне.

Накрая, след като го подготвих достатъчно, му предложих това, което знаех, че нито той, нито главният лекар, когото имах предвид, ще откажат.

— Ето предложението ми. Кажете на завеждащия спешното ви отделение, Уилям Типет, че ще подкрепя кандидатурата му за главен лекар на обединеното спешно отделение, ако ми гарантира временни

привилегии за специалната проверка. Може да се позове на някаква неясна причина, като сравняване на смъртността в двете болници. Неофициално ще твърди, че го прави от уважение, за да ми намери занимание, докато следя състоянието на Джанет. Така ще имам извинение да се навъртам наоколо, без да възбудя много подозрения, и ще ви дам повод да отхвърлите протестите от страна на доктор Маки. Няма да успеем да го заблудим, но няма да може да се противопостави.

Фос изглеждаше заинтригуван. Сигурен бях, че Дивия Бил ще се хване с две ръце за възможността да оглави обединеното спешно отделение. Фос също щеше да предпочете негов човек да стои начело на такова ключово звено в болницата. Засега никой от двамата не подозираше, че Хърст и без това иска да се отърве от мен.

— Ще говоря с Типет — отвърна накрая Фос. — Къде да ви намеря?

Дадох му телефона си. Преди да си тръгна, попитах:

— Между другото, сещате ли се защо доктор Маки не желае да приеме идеята за Призрака?

— Не, нямам представа — отвърна той, без да се замисля.

Отговорът прозвуча съвсем искрено, очите му не се отделиха от моите, гласът не трепна. Но през последния половин час този изпечен политик не бе казал и дума, без да я обмисли поне няколко секунди. Ако винаги претегляше толкова внимателно истината — и ако, разбира се, приемем, че досегашните му думи бяха истина, — значеше ли това, че набързо изстреляният отговор е лъжа? Във всеки случай не му повярвах.

Слязох на първия подземен етаж и се запътих към кабинета на Кам, разположен близо до лабораториите. Доколкото можех да преценя, намирах се точно над мястото в мазето, където прекарах предната нощ. За разлика от долния подземен етаж обаче този бе обновен, с широки и добре осветени коридори. До срещата в единадесет оставаха пет минути.

Входът за отделението на Кам бе обозначен с голям надпис: „ЦЕНТЪР ЗА БИОЛОГИЧНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ“. Отстрани някой беше поставил по-скромното: „Лаборатория“, написано на ръка върху парче картон. Помпозният надпис явно не успяваше да ориентира пациентите към правилното място за даване на урина или кръв.

Стаите, покрай които минавах, бяха с големината на гаражи за по три коли и представляваха лабиринти от научни апарати с червени лампички и безкрайни редици от монитори. Всяка лаборатория бе обозначена с различен надпис: „Хематология“, „Биохимия“, „Вирусология“, „Цитология“ и „Бактериология“. В тях ежедневно се извършваха хиляди отделни клинични измервания — нива на натриеви и калиеви йони, захари, белтъци, червени и бели кръвни телца и десетки други съставки на човешкото тяло, — които да помогнат за завършване на диагнозите на повече от осемстотинте пациенти от горните етажи. През отворените врати заедно с шума от вентилационните системи се чуваше тракане на лабораторни съдове, бръмчене на апарати и звън на часовници. Неподвижният въздух бе изпълнен със задушливи изпарения на неизвестни реактиви и познатия аромат на кафе. От време на време долавях характерната воня на проби от урина, събрани в пластмасови чашки.

Направи ми също впечатление, че тук почти никой не носи хирургическа маска за разлика от останалите райони на болницата. Вероятно под влияние на Кам. Той демонстративно отказваше да носи маска, когато не беше при пациент.

— Ако не даваме личен пример с разумни действия, рискуваме да създадем безсмислена паника — бе заявил той достатъчно високо, за да го чуят в цялото интензивно отделение.

Тук долу единствените, които носеха маски, бяха работещите със силно заразни микроорганизми в бактериологичната лаборатория.

През следващата отворена врата забелязах Харолд Милър, който взимаше проби от носа на десетина души в униформи на службата за почистване. Други тридесет чакаха реда си в коридора. Ръководството на Университетската болница сериозно се бе заело с изследването на всеки служител.

Цялото отделение свидетелстваше за професионализма и ръководните способности на Кам. Невъзможно бе да се свърже човекът, организираше всичко това, с чудовището, за което го смятах. Все пак, като гледах всички технически възможности, поставени под негов контрол, нямаше как да не си помисля, че тук най-лесно могат да бъдат създадени и използвани смъртоносни микроби.

Спрях пред затворената врата на кабинета му и започнах да обмислям поведението си на предстоящата среща. Каквото и да ми

говори за случилото се на сутрешното заседание, трябваше да се опитам да разбера дали ме лъже. Ако ми се удаде сгоден случай, щях да го разпитам защо беше толкова ядосан от проникването ми в архива. Трябваше обаче да внимавам: и без това щеше да се разгневи достатъчно, щом научи, че съм говорил с Фос зад гърба му. Можех да го вбеся допълнително, ако разбере, че го подозирам. Преди всичко, не трябваше да го предизвиквам към следващи атаки срещу Джанет.

Кам ме очакваше.

Кабинетът му бе просторен и в същото време уютен, почти като този на Фос. Беше облицован с тъмно дърво, покрай стените бяха наредени секции за книги, а подът — покрит с дебел син килим. В единия край на стаята бе уредено място за почивка с диван и кресла в подходящи тонове, също както при директора. Другата половина на помещението се заемаше от голямо бюро, но зад него с вкус бе поставено декоративно дръвче в саксия. От дълга редица тесни прозорци непосредствено под тавана проникваше дневна светлина — почти единственият признак, че се намираме под земята. Сякаш цялото обзавеждане имаше за цел да подчертае, че посетителят се намира в обителта на светило на науката.

— Заповядай — покани ме Кам и махна небрежно към дивана.

Отвори вграден в стената шкаф, където се помещаваше малък хладилник и полица с чаши:

— Кола или кафе?

— Не, благодаря — отвърнах по-хладно, отколкото имах намерение.

Той тъкмо посягаше към чашите. Спря, обърна се — лицето му бе напълно сериозно — и затвори вратичката:

— Добре — каза със също толкова студен тон, давайки да се разбере, че вече сме свършили с любезностите.

Той дойде и седна на облегалката на едно от креслата до доста по-ниския диван, на който се бях настанил. Дали нарочно бе подредил така мебелите — за да вдъхва респект на събеседниците си? Някъде бях чел, че Линдън Джонсън^[1] използвал същия похват.

— Миналата нощ наистина премина всяка граница, Ърл — започна Кам. — Аз те защитавам пред Милър, а ти се промъкваш зад гърба ми. Защо не ме попита? Нали...

— Джанет идва при теб, не помниш ли? Не си поискал да я чуеш.

Той се намръщи:

— Виж какво, знам, че си разстроен от случилото се с Майкъл и от тази негова безумна бележка...

— Безумна ли!

Скочих на крака. Кам зина от изненада.

— Искаш ли да ти кажа кое е безумно? Безумно е да отминаваш с лека ръка предупреждението на Джанет за връзката на тези инфекции с деянията на Призрака. Още по-зле, продължаваш да ни считаш за врагове само защото се опитваме да разрешим проблема.

Кам се изчерви:

— Чакай малко!

Той също се изправи и отново се извиси с една глава над мен.

— Не, ти ме чуй! Тук става въпрос за живота на хората. За живота на Майкъл и на Джанет. Като говоря за пациенти, говоря като лекар. Щом стане дума за приятели, ставам лош, а когато на карта е поставен животът на Джанет, мога да се превърна в най-ужасния ти кошмар!

Крещях в лицето му и не можех да се спра. Страхът, безсънието и подозрението, че той е заразил Джанет, ме накараха да загубя контрол над нервите си. По дяволите, след толкова тревоги и преследване на призраци дори не исках да контролирам гнева си.

Той отстъпи и сърдитото му изражение бързо се смени с изумление.

Продължих да го нападам:

— Възбуди, ако искаш, дело за незаконно проникване. Не ми пука! Не ме интересува нито твоята, нито моята репутация, нито пък тази на болниците. Ясно ли ти е? Искам само да запазя Джанет и да разоблича убиеца, няма значение към кого ще се обърна за помощ и с кого ще се скарам!

Той пребледня. Бях го притиснал до стената, накичена с декоративни чинии, грамоти и дипломи. Вътрешният ми глас ме предупреждаваше да внимавам, но вече не бях способен да се вслушам в разума.

— Кажи ми, Кам, какво става тук? Не ти хареса, че съм разглеждал картоните на първите жертви на Призрака. В тях има нещо, нали? Дори знам какви отрови е използвал. Той съществува, Кам. Истински е, като теб и мен!

„Така ще застрашиш живота на Джанет!“ — предупреждаваше вътрешният ми глас и този път успя да ме накара да замълча. Опитах се да се овладеея. Не бях планирал такова избухване; за момент си помислих, че ще изгубя контрол над гнева си, както Кам на сутрешното заседание. Поне успях да привлека вниманието му. Реших да му отправя нови предизвикателства, за да видя реакцията му. След това щях да мисля как да защита Джанет.

— Нека те предупредя нещо, Кам, както ти ме предупреди тази сутрин. Обясни ми още сега защо прикриваш Призрака, какво се страхуваш, че ще открием. Иначе ще ме принудиш да възбудя разследване срещу теб.

Той подскочи, сякаш му ударих шамар. Пребледня още повече, ако може да съществува по-бял цвят. Явно бях успял да го уплаша.

— Е, какво ще правим? — продължих аз. — Ще продължаваш ли да криеш това, което знаеш за Призрака и за инфекциите, или ще ми разкажеш всичко?

Обърнах се, отидох при дървената вратичка, грабнах една кока-кола от хладилника и я отворих, без да го удостоя с поглед. Отпих и студената течност охлади стомаха ми, който от своя страна ми напомни, че не съм закусвал. Погледнах си часовника — 11,10.

Когато се обърнах отново към Кам, той изглеждаше покрусен. Очите му, обикновено толкова живи, изглеждаха избелели като стари дънки. Отдалечи се от стената и ме погледна тревожно:

— Грешно си ме разбрал, Ърл.

Заобиколи от другата страна на дивана, като че се страхуваше да не го нападна.

— Признавам, че бях малко груб преди заседанието. Моля те да ме извиниш.

Гласът му звучеше почти умолително. Протегна ръка към дивана, като тенисист, който се кани да отбие сервис. Реших, че моментът е подходящ за нови въпроси:

— Защо беше толкова ядосан, че съм преглеждал тези картони? Сигурно си ги виждал. Знаел си, че тези хора са били отровени нарочно.

— Не исках слуховете за Призрака да се раздухват отново. Не си ли даваш сметка за паниката, която ще предизвикат? Достатъчно е само да се разчуе, че някой заразява нарочно хората с легионела. След

уплахата покрай супермикроба такава история ще доведе до катастрофа.

— Защо се ядоса, когато Уилямс предложи да се провери в изоставеното мазе?

Сините му очи проблеснаха:

— Побеснях при мисълта, че си разказал небивалиците за Призрака на Уилямс. Отново те моля да ме извиниш. Прочел си бележката на Майкъл и те разбирам. Само че това не е правилният начин на действие.

Гласът му звучеше напрегнато и той запристъпя от крак на крак от другата страна на дивана. Дали криеше нещо, не можех да определя.

— Още ли не си убеден, че инфекциите са причинени от Призрака? — попитах аз.

Той поклати глава:

— Не, изобщо не приемам това предположение. Виж какво, Ърл, няма какво да се разправяме повече. И двамата целим едно и също нещо. Би ли приел извинението ми и да се сдобрим?

— С удоволствие. Само че ти продължаваш да криеш нещо.

Той въздъхна, заобиколи дивана и се настани на ниското място, което в началото запази за мен:

— Поне седни, Ърл. Трябва да поговорим за Джанет. Ако не приемаш извинението ми, ще ме оставиш ли поне да я лекувам? Мога да ти предложа прекрасни лекари, които да се грижат за нея, но все пак предпочитам да е под моите...

— Преди да говорим за Джанет, отговори ми на един въпрос. — Нямах лесно да измести темата от Призрака. — Смяташ ли, че хората, чиито картони гледах снощи, са били отровени нарочно, или не?

Останах прав и продължавах да го гледам отвисоко. Той се намръщи отново и отвърна:

— Да, предполагам, че някой им е сипал нещо, но това няма нищо общо с...

— Мислиш ли, че са били избрани, защото са се отнасяли жестоко към пациентите?

Той преглътна тежко:

— Наистина, не виждам какво общо...

— Отговори ми, по дяволите!

Той ме погледна и се замисли:

— Да — отвърна накрая. — Всички те имаха съмнителна репутация при работата с пациенти. Нямаше нищо доказано, но хората постоянно се оплакваха от тях, както ти е казала и Джанет.

— Значи някой е решил да наказва мъчителите?

— Да — призна той след кратко мълчание.

В кабинета настъпи пълна тишина. Имах чувството, че съм направил още една стъпка по двегодишната следа. Дали най-сетне бях успял да го убедя в съществуването на Призрака, или по неизвестни причини бе решил да не ми противоречи?

Продължих да го притискам с думи:

— Как можеш да приемаш, че Призрака съществува, а да не виждаш, че Сандърс и другите две сестри са от същия тип хора като жертвите отпреди две години?

При споменаването на сестрите той се намръщи. Въздъхна отчаяно:

— Знам, че Джанет ти е казала за Браун, както за проблемите със Сандърс и сестрата от хирургията.

Браун ли? Джанет не ми бе казвала нищо. Виж ти! Значи Браун е оцелялата жертва на Призрака — онази от интензивното.

— Няма логика — продължи Кам. — Няма как само те да се заразят с легионела.

Той удари юмрук в дланта си. Забележката му за Браун ме изненада, няхах време да я обмисля. Продължих да го нападам:

— Не можеш да го отричаш само защото на теб не ти е ясно как е станало. Сигурно има начин!

— По дяволите, Гарнет, с теб не може да се разговаря — възкликна той, стана отдавана и започна да крачи напред-назад. — Внушил си си го и все това повтаряш!

— Какво тогава е открил Майкъл?

Той продължи да крачи и размаха ръце:

— Не знам какво си е мислил, че е открил. По дяволите, той е луд. Познавам природата на бактериите по-добре от двама ви. Като казвам, че не може, значи науката още не е открила такъв начин на заразяване.

Вече ми кипна:

— Сигурно щеше да мислиш по-малко научно, ако някой от близките ти лежеше в интензивното.

Този път очите му пламнаха като сини огньове:

— Няма какво да ми говориш за близки в интензивното! Познавам тази болка много по-добре от теб и не ти желая да изпитваш и частица от нея.

Опря се на дивана, но този път стискаше възглавниците, сякаш имаше намерение да ги разкъса. Пръстите му се впиваха жестоко в плата.

Силно чукане на вратата наруши тишината в стаята. Преди Кам да се обади, Милър подаде глава.

— Доктор Маки, извинявайте, че ви прекъзвам, но трябва да поговорим за малко.

Преди да каже последните думи, вече бе затворил вратата зад гърба си. Дали беше подслушал спора ни?

Приблужи се до нас, маската висеше свободно на врата му, а очите му имаха същото измъчено изражение, както при предишната ни среща:

— Извинете, доктор Гарнет, няма да отнеме много време. — После се обърна към Кам: — Лаборантите от бактериологията ми казаха, че ще организирате изследване на изоставеното мазе. За мен ще е чест, ако ми поверите ръководството на екипа.

Кам се намръщи:

— Не трябваше ли да си в отпуска, Харолд? Знам, че искаш да помогнеш, но по-добре ме послушай и иди...

— Моля ви, доктор Маки. По-добре е да остана на работа, вместо да стоя вкъщи и да мисля за нея.

Обърнах се и направих няколко крачки към вградения шкаф, все едно търся къде да изхвърля кутията от колата. Беше ми неудобно да слушам разговора им.

Докато Милър убеждаваше Кам да го остави на работа, аз се опитах да съсредоточа вниманието си върху снимките на стената. На всичките се виждаха възрастен мъж и момче, които практикуваха различни спортове сред природата — ски, колоездене, кану. Докато мъжът приличаше на по-стара версия на Кам, на различните фотографии момчето постепенно преминаваше от дете в младеж. Нямаше по-нови снимки.

— Сигурен ли си, Харолд? — попита Кам.

— Повярвайте, искам да разбера как се е заразила. Между другото, кой предложи да се изследва изоставената лудница?

— Ами доктор Гарнет има нещо общо с това предложение — отвърна Кам, без да се замисля. — Аз самият не се бях сетил. Може би ще даде и съвет какво да търсите там.

Гласът му звучеше саркастично. Обърнах се към него — гледаше ме доста раздражено. В очите му вече не се четеше гняв. Изглеждаше дори малко тъжен.

— Всъщност може би ще поиска и той да участва в търсенето — добави той.

Дъхът ми почти секна:

— Моля? — едва успях да промълвя.

Не вярвах на ушите си. Взрях се в лицето на Кам, но не открих нито следа от насмешка. В погледа му се четеше някаква траурна замечтаност.

Милър, от друга страна, изглеждаше удивен:

— Доктор Маки. Въпреки цялото ми уважение, ще се наложи да възразя. Работата е мръсна — събиране на проби от ръждясали тръби, понякога се налага да пълзим, за да достигнем скрити места...

— Разбира се, доктор Гарнет сам ще реши.

Какво целеше Кам? Да ми покаже, че няма какво да крие, или беше сигурен, че маскировката му е толкова добра, че дори и аз не съм в състояние да го разкрия? Ако обаче бе толкова убеден, че е неразкриваем, защо толкова се дразнеше, че ровя из документите? Никога нямаше да възбуди подозренията ми, ако не ми беше вдигнал скандал.

— Какво ще кажеш, Ърл? Така по-добре ли ще ти стане?

Не знаех как да реагирам.

— Ами добре — успях само да промърморя.

Кам потупа младежа по рамото:

— Добре, Харолд, сигурен съм, че ще извършиш най-задълбоченото възможно изследване. Все пак смятам, че се претоварваш излишно. Може би е добре, че заедно с доктор Гарнет ще търсите организма, убил майка ти.

Милър все още изглеждаше удивен, че така съм му се натресъл. Сякаш беше онемял и гледаше ту Кам, ту мен.

— Харолд?

Милър се стресна:

— Да! Сигурно сте прав. Може да е по-добре така.

— Кога смяташ да започнеш?

Милър изведнъж придоби делови вид:

— Ще се наложи да се свържем със службата по поддръжка. Трябват ни водопроводчици, схемите на канализацията, фенери... не знам още какво. Освен това лаборантите ни са заети с изследванията на персонала. Ще се наложи да накараме някои от хората да работят допълнително.

Кам кимна одобрително:

— До довечера ще се приготвиш ли?

— Не знам, остава ми още един час от планираните изследвания и едва след това ще започна да събирам екипа. Но предполагам, че тази нощ ще успеем да започнем.

Кам се обърна към мен:

— Ти ще бъдеш ли на разположение, Ърл?

— Разбира се.

Не можех да повярвам, че ще се върна доброволно, и то през нощта, на онова злокобно място. Харолд явно никак не беше възхитен, че ще се наложи да ме дундурка, но си записа телефона ми и обеща да се обади веднага щом определи часа на започването. Поблагодари на Кам и си тръгна.

Кам погледа затворената врата за няколко секунди. После се обърна към мен:

— Какво мислиш за Харолд?

— Не знам. Скръбта се понася от всеки различно. Изглежда настървен за работа, за да не мисли за майка си.

— „Настървен“ — това е точната дума. Бедното момче изглежда решено на всяка цена да разкрие откъде се е заразила майка му. Направил е повече проби от всички останали лаборанти взети заедно. Дори пожела да оглави екипа, който изследваше дома му, но аз настоях лично да се заема. Дано само не му правя лоша услуга, като го оставям да се претоварва така.

— Кам... Благодаря ти все пак, че си се застъпил за мен пред него. Като идвах да видя Джанет, ме срещна в коридора. Изглежда, вече не ме обвинява за смъртта на майка си, и то благодарение на теб.

От това на Кам му стана приятно:

— Е, и за него беше по-добре да превъзмогне омразата си.

— Благодаря и задето ме включи в екипа...

— Правя го заради Джанет. Единственото хубаво от разговора ти с Уилямс е това, че забелязахме какво сме изпуснали в изследванията. Идеята му за преглеждане на изоставеното мазе бе блестяща. След сутрешното заседание веднага отидох при директора и взех разрешение. Оттам идвах, когато ви видях с Джанет в интензивното. Сега убеден ли си, че не се противопоставям на търсенето, а само на безумните ти измислици?

Сега аз зинах от учудване. Мислех си, че се е съгласил на търсенето само защото му беше наложено, а всъщност бе горещ привърженик на идеята.

Кам въздъхна:

— Имай ми доверие, Ърл. Нека аз продължа да лекувам Джанет. Тя се нуждае от добри грижи и съм убеден, че мога да ѝ ги осигуря. Ако все пак решиш да я преместиш в друга болница, направи го бързо, преди състоянието ѝ да се влоши. Освен това те съветвам да започнеш профилактично лечение на бебето с еритромицин. Децата са застрашена група и въпреки че засега няма доказано пренасяне на болестта от човек на човек, се налага да ги предпазим от този риск. За двама ви с бавачката не би трябвало да има опасност, но като имаме предвид странното заразяване на Делорам, Попович и сега Джанет, най-добре и вие да вземете същите мерки.

Трудно ми беше да осъзная цялата информация, която ми даваше. Звучеше любезно, загрижено, но в погледа му се четеше и друго. Останах хипнотизиран от сините му очи:

— Кам, почакай малко...

— Трябва да приемеш едно нещо. Стига си гонил призраци. Не мога да те оставя да се ровиш навсякъде и да възбуждаш слухове. Ако ми обещаеш, няма да казвам на никого за влизането ти без позволение тази нощ. След мъмренето пред комисията за лекарски грешки това е последното, което ти трябва. Какво ще кажеш?

Не можах да кажа нищо.

Кам погледна часовника си:

— Сега ще те помоля да ме извиниш. Преди петнадесет минути трябваше да съм на лекция. Разполагай се спокойно тук и помисли за

предложението ми. Каж ми какво си решил за Джанет колкото е възможно по-скоро.

С тези думи той напусна стаята.

[1] Президент на САЩ 1963–1969. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Я виж ти! Всичките ми представи бяха разбити.

Явно и за него не беше необичайно да използва малко изнудване и подкупи, но все пак смятах, че аз съм по-способен в това отношение. Основният въпрос оставаше неразрешен. Дали Кам бе вълк в овча кожа, или честен човек, който прави това, което смята за правилно за Джанет, отделението и болницата си? Нямах ни най-малка представа.

Стомахът ми изкъркори, после се опита да върне колата, с която го бях почерпил.

Нямах с какво да възбудя у Джанет подозрения срещу Кам. Сигурно щеше да побеснее, ако научи за опита му да ме изнудва, и нямаше да се поколебае да му каже в очите, че греша за Призрака. Извиненията му, че се опитва да предотврати обезпокоителните слухове, обаче щяха да й се сторят напълно достоверни. Кам щеше да заяви: „Всичко му обясних, позволих му да огледа мазето, а той още не ми вярва.“ Джанет щеше да се съгласи с него и да ме смъмри.

На всичкото отгоре, можеше да е права.

Дали от липсата на сън не ми се привиждаха несъществуващи неща? Личните снимки на Кам ме накараха да се почувствам още по-неловко. Доста подло ми се струваше да седя в собствения му кабинет и да му мисля злото. Ако беше невинен, имаше пълно право да се сърди за проникването ми в архива. Джанет щеше да ме обяви за неблагодарник, особено след разговора му с Милър.

Гърбът и краката ми изтръпнаха от неподвижната поза; главата ми започна да се пръска от болка — време беше за малко сън. Ако не внимавам, като нищо можех да захъркам върху дивана на Кам.

Може би всичките ми подозрения бяха грешни, дори тези срещу Росит и Хърст. В този случай обаче убиецът щеше да е някой напълно непознат. С надеждата да успокоя стомаха си и да намеря нещо за глава се насочих към минибара на Кам. Ако имах късмет, щях да намеря антиацид и ацетаминофен между кутиите с безалкохолни напитки. Наложих се да се задоволя с газирана вода. Докато разреждах стомашните си киселини, отново обмислих възможността убиецът да е

напълно непознат човек. Какъв ли беше мотивът му, щях ли някога да разбера?

Тази мисъл ме накара да потрепера. Как да предпазя Джанет от такава неизвестна опасност? Дори да остана през цялото време с нея, някой санитар, сестра или стажант можеше да ѝ сипе нещо в системата. Косата ми настръхна — калиевият хлорид щеше да спре сърцето ѝ; бързо действащите парализиращи средства — дишането; мехурче въздух, инжектирано в катетъра на системата — да блокира притока на кръв към белия дроб. Този убиец обаче си имаше запазена марка — напълно резистентния на антибиотици стафилокок. Умът ми не побираше как е заразил Сандърс, без тя да го усети. Със сигурност щеше да му е още по-лесно със заспала жена, свързана на системи. Можеше да вкара микроорганизма направо в кръвта. Отново си представих мрачния силует от мазето, само че този път — наведен над леглото на Джанет. Стомахът ми се сви.

Взех твърдо решение. Щях да участвам в претърсването на изоставеното мазе, но търсенето на документите, които бе чел Майкъл, си оставаше първостепенна задача. Дори да се натъкна на убиеца в мазето, без доказателства нямаше да мога да го предам на полицията. Сега всичко зависеше от Фос и Типет.

Не можех да позволя на Кам да ме обвини в незаконно проникване. Дори и Фос нямаше да помогне. Трябваше да накарам Кам да повярва, че съм се отказал.

Взех лист хартия от принтера и написах:

Скъпи Кам,

Извинявай за недоразумението и благодаря за полезния съвет за профилактиката с еритромицин за Брендън. Колкото до Джанет, имам ти пълно доверие, не знам кой друг ще се грижи по-добре за нея.

Ърл.

Де да беше толкова лесно. Кам щеше веднага да разбере, че все още го подозирам. А може би това не бе чак толкова лошо. Ако най-лошите ми подозрения се окажеха верни, така щях да го държа постоянно в напрежение.

Реших да се подсигурия, в случай че не беше толкова добронамерен, за какъвто се представяше. Взех телефонния указател, обадих се в една частна охранителна фирма и уредих пред стаята на Джанет денонощно да има бодигард.

Когато си тръгнах, минах покрай лабораторията, в която Милър взимаше проби от носовете на персонала — изглежда, не им причиняваше никаква болка, защото никой не се дърпаше и на никого не му потичаха сълзи, както на моите пациенти в „Сейнт Пол“.

Зачудих се дали всъщност се опитва да потисне скръбта, като работи. Надали. Така само щеше да удължи страданието си. Може би тази нощ трябваше да поговорим.

Тъкмо щях да отмина, когато си помислих, че трябва да се опитаме да запазим търсенето в тайна, за да не подплашим Призрака.

— Господин Милър, бихте ли ми отделили малко време?

Той вдигна поглед точно преди да бръкне в носа на поредния пациент:

— Разбира се — отвърна и се приближи до вратата с полуотворен пакет тампони в ръка.

— Чудех се дали не можем да запазим претърсването на мазето в тайна. Да не се разгласява много.

— Защо?

— За да избегнем паниката. Доктор Маки иска да избегнем паниката на всяка цена.

Той бързо кимна в съгласие:

— Разбира се. Добра идея. Ще ви се обадя, щом стана готов.

Той отново се зае за работа, а аз забързах към интензивното. Имах някои въпроси към Джанет за Браун... и Кам.

— Да не си решил да приписваш несъществуващи мотиви на Кам? — попита сърдито Джанет.

Кашляше повече отпреди и хриповете й се чуваха и без слушалка. Не беше обаче толкова болна, че да не разбере какво съм намислил.

— Не, в никакъв случай — излъгах аз. — Ще ми отговориш ли на въпроса? Какво означава: „Знам, че Джанет ти е казала всичко за Браун.“?

Тя вдигна тревожно глава:

— Ърл, уверявам те, Кам няма нищо общо с безумните ти теории...

— Мога и сам да го попитам.

— Няма да посмееш!

— Хайде де!

Запътих се към вратата. Писнало ми беше да се подчинявам. Всъщност блъфирах, нямах намерение отново да се карам с Кам.

— Господи! — възкликна тя. — Сериозно ли го подозираш?

От маската се виждаше само горната част на лицето ми, но очите ми показваха достатъчно ясно, че говоря сериозно.

Джанет веднага се отказа от гневния тон и започна умотелно:

— Ърл, знам, че се тревожиш за сигурността ми, но Кам не е способен да причини зло на никого...

— Джанет, просто ми разкажи за Браун и ми обясни защо Кам е такъв маниак на тема безболезнено лечение. Аз сам ще си направя изводите. Нека подходим към случая като към медицински проблем.

Тя ме изгледа объркано.

— Знаеш много добре какво имам предвид — допълних. — Искам да направим пълна диференциална диагноза за убиеца.

Позоваването на медицинската практика явно постигна успех:

— Браун е сестрата от интензивното, която оздравя от легионелата — започна Джанет. — Сигурна съм, че днешните й действия са малко отмъщение, задето й забраних да се занимава с пациентките ми. Само че този път постъпи непредпазливо и сама падна в капана.

— Искаш да кажеш, че е оставила нарочно стажантите да те измъчват?

— Съмнявам се, че е искала да получи спазъм на гърлото. Досега не е застрашавала живота на пациент до такава степен. Тормоси ги с дреболии. Вероятно не е подозирала, че стажантите ще стигнат толкова далеч. Сигурно е искала тръбата в гърлото ми да ме накара да си изкашлям дробовете и да повърна. Навремето не можах да я обвиня в нищо, но това, което направи с мен, ще й забрани завинаги достъпа до интензивното, ако не и изобщо от медицинска практика.

— Можеше да те убие! Ако се докаже, че го е направила нарочно, можем да я съдим!

Джанет се закашля, после продължи с по-слаб глас:

— Сам виждаш, Ърл. Това е красноречив пример за методите на Браун и всички останали като нея. Тя само е показала на стажантите бележката от спешното за оскъдния секрет, а после им е съобщила за препоръките от инфекциозното да се взимат достатъчно количество проби. Въпреки че знаем каква е била целта ѝ, няма как да го докажем. Дори в дисциплинарната комисия Кам ще я обвини само в опасна немарливост. Това ще е достатъчно, за да я отстранят от работа с пациенти. Дори да не я уволнят веднага, ще изпадне в такава немилост, че дните ѝ ще са преброени.

— А *ти*? Защо не спря стажантите? Уж не се даваш лесно.

— Защото — отвърна студено Джанет — не се досетих веднага, че зад това стои Браун. Освен това бях решила да се проявя като послушен пациент, а не да парадiram с авторитета си. Като започнах да протестирам, стажантът, който взимаше пробата, ме увери, че го е правил многократно. Не звучеше много убедително, но аз съм гинеколог, не съм специалист по респираторни заболявания. Едва когато катетърът ми се завря в гърлото, ми стана ясно, че си нямат никаква представа какво правят.

Разбрах я много добре. Лекарите често губят представа как да се държат, когато самите те станат пациенти. Да се месиш прекалено много на колегите си, е също толкова вредно, колкото и да ги оставиш да вършат очевидно неправилни неща. Да лекуваш доктор е ужасно трудно.

— А какво ще кажеш за Кам? — попитах непреклонно; съзнавах, че подозренията към приятеля ѝ я тревожеха.

Тя въздъхна и отпусна глава на възглавницата:

— Баща му е бил хемофилик. Работил тук като лаборант. Представяш си как е израсъл Кам, как е наблюдавал страданията му. Когато постъпил в медицинската академия, научил какви мъки изпитва баща му — кръвоизливите в ставите, постоянните инжекции и болезнени процедури, на които се подлагат всички хемофилици. Спомни си правилата за даване на обезболяващи средства на такива хора. Всичко зависи от лекуващия лекар. Болните често биват обвинявани, че се преструват.

Много добре знаех какво има предвид. Ставал съм свидетел на такова пренебрежение дори в собственото си отделение. Какво ли е

почувствал този син, когато е разбрал истинските страдания на баща си?

— Мисля, че Кам стана директор на лабораториите само заради баща си — продължи Джанет. — Предполагам, за да се увери, че поне в неговото отделение никой няма да е подложен на същите страдания.

— Жив ли е баща му? — Спомних си липсата на скорошни снимки в кабинета на Кам.

— Не. Като много други хемофилици в началото на осемдесетте е бил заразен със СПИН при кръвопреливане. Починал е преди десет години.

— Джанет, съзнаваш ли какво означава това? — попитах със свито гърло.

Тя се отдръпна назад и ме погледна с пламтящи сини очи:

— Означава, Ърл, че това го е превърнало в грижовен лекар, на когото поверявам живота си. Не е извратеното чудовище, жадно за мъст, за което го смяташ. И ако имаш капка здрав разум, ще се съ согласиш с мен.

Нямаше смисъл да споря.

След няколко минути предупредих всички в отделението, че съм наел бодигард за Джанет. Не им споменах причините и доста хора ме изгледаха странно, но никой не възрази. Освен това издадох строги заповеди никой, дори Джанет, да не отпраща пазача. След разговора ни за Кам не посмях да ѝ съобщя какви мерки съм предприел за сигурността ѝ.

След половин час вече се намирах в интензивното отделение на „Сейнт Пол“ и наблюдавах Майкъл през стъклото на изолатора. Тревогата ми се подсили от вида на Гари Росит, който вкарваше дълга, дебела игла под ключицата му.

Сестрите ме увериха, че дребосъкът бди над болния като квачка над пиленцата си, после ми дадоха кратка равносметка за лечението, което е предписал. Изглеждаше пълно и включваше рифампин, втория антибиотик, който се използва при пациенти с усложнения от легионела — същият, за който толкова много ме упрекваше в случая със Сандърс.

Последните рентгенови снимки на Майкъл (отпреди час) лежах до онези от предната нощ. Белите петна в дробовете бяха видимо по-големи, което показваше разрастване на инфекцията. В ума ми изникна образът на разядените вътрешности на Сандърс.

Сестрите ме успокоиха, че още няма обилно отделяне на храчки.

— Рано е за стафилококус — казах им аз, но всъщност си мислех дали не е твърде късно за приятеля ми.

Обърнах се отново към изолатора; Росит вкарваше тънък катетър в подключичната вена. Двама стажанти следяха с голямо внимание флуоресцентните зелени цифри и криви линии на един монитор. Това бяха данните за налягането, които показваха, че катетърът се плъзга през десните отдели на сърцето към голямата белодробна артерия. Сега Росит щеше да е в състояние да определи необходимостта на организма от течности и да достави нужното количество, без да претоварва кръвоносната система.

Доколкото можех да преценя, Росит даваше най-доброто от себе си. Най-важната причина да търпим скандалите на дребосъка толкова години бяха чудесата, които вършеше за спасяване на живота на хората.

Днес обаче имах друго подозрение за грижовността му. Ако стоеше зад убийствата, сигурно бдеше толкова внимателно над Майкъл, за да се увери, че смъртта е неизбежна.

Росит ме забеляза и веднага отмести поглед. Дали реагираше като убиец, хванат на местопрестъплението, или ме избягваше заради сутрешното заседание, не знам, но не изглеждаше никак доволен, че ме вижда. Все още възбуден от спречкването с Кам, бях готов да се нахвърля и върху дребния Гари. Сложих си предпазното облекло и влязох:

— Доктор Росит, бихте ли ми отделили една минутка? — Обърнах се към стажантите: — Господа, ще ни извините ли?

Гласът ми звучеше като заповед, не като молба. Двамата побързаха да излязат; само секунди им бяха нужни, за да оставят престилките и маските си в кошчето. Росит ми хвърли подозрителен поглед:

— Виж какво, Ърл, ако е за тази сутрин...

— Млъквай, Росит! Жена ми току-що беше приета в интензивното на Университетската болница с легионела. Не съм в

настроение да търпя глупостите ти!

— Жена ти!

По лицето му се изписа искрено удивление.

— Изненадан ли си, Гари? Странно. Защото смятам, че някой нарочно я е заразил, също както вероятно е станало с Майкъл и Стюарт. Не знам защо са избрали Стюарт, но мисля, че Майкъл и Джанет пострадаха, защото се опитваха да разобличат виновника за заболяването на трите медицински сестри в Университетската болница. Бързо ли говоря, Гари, или вече знаеш? Прекъсни ме, ако е така.

Бях застанал до него, така че му се наложи да вдигне глава, за да ме погледне. Зениците му се разшириха от уплаха:

— Ърл, за бога, какви ги дрънкаш...

— Казвам, че съм твърдо решен да разоблича убиеца. Между другото, най-добре с Майкъл и Джанет да не се случва нищо лошо, ясен ли съм?

Едва се сдържах да не го потупам по темето.

— Не говориш сериозно.

— Съвсем сериозно те предупреждавам да си опичаш акъла, когато се навърташ около Майкъл. Ще проверявам по два пъти всяка молекула, която му вкарваш, за да съм сигурен, че няма да има повече нещастни случаи. Ясно ли ти е?

Този път опрях показалец в гърдите му, после се завъртях и излязох, без да го удостоя повече с поглед.

— Ти си луд, Гарнет — изкрещя той зад гърба ми, — абсолютно побъркан!

Обадих се в същата охранителна фирма, за да наема бодигард и за Майкъл. Сестрите останаха също толкова изненадани, като колежките си в Университетската болница, но аз отново не дадох никакви обяснения. Съобщих в спешното, че няма да съм на работа, и се прибрах вкъщи, за да поспя. Часът бе 14,00, а очите ми сами се затваряха; ако останех, щях да представлявам заплаха за пациентите. На излизане минах през аптеката на болницата, за да взема за Брендън, бавачката и себе си еритромицин.

Докато чаках за лекарството, се замислих за опасността аз самият да стана жертва на Призрака. Майкъл и Джанет само бяха прегледали няколко стари картона, но дори и това се оказа достатъчен повод да бъдат заразени. Току-що се бях скарал с двамата, които най-много подозирах за убийствата. Дори да грешах за Росит и Кам, убиецът сигурно внимателно следеше действията ми. Опитах се да се самоуспокоя, че за разлика от Майкъл и Джанет аз съм подготвен. Реших най-после да кажа на Уилямс за подозренията си. Все пак той бе единственият здрав човек, който се отнасяше сериозно към източника на заразата. Щях да му звънна още тази вечер.

„Освен ако не стане нещо непредвидено“ — както казваме на близките на пациентите, за да ги подготвим за евентуалната смърт.

Брендън спеше. Този път обаче съдържах желанието си да го вдигна и да му се порадвам.

Обясних на Ейми как да му дава лекарството — сиропче с бананова есенция, доста по-лесно за поглъщане от големите червено-черни капсули, които ние трябваше да взимаме. След това я уверих, че състоянието на Джанет е стабилно и антибиотикът е само превантивна мярка. Тя ми зададе много въпроси за легионелата, но повече се интересуваше как да познае първите симптоми при Брендън.

Едва след това дойде ред за жадувания душ. Горещата вода ме обля и като че отми тревогите от главата ми.

Накрая, седнал на ръба на леглото, с мъка държейки клепачите си отворени, се обадох в интензивното на Университетската болница, за да науча, че Джанет спи и състоянието ѝ не се е влошило.

— Между другото, първият бодигард вече е тук — добави сестрата. — Голям мъжага.

— Добре.

— А жена ви е бясна.

Оставих слушалката и се отпуснах на леглото. Тази нощ, ако хората на Милър не вдигнат много шум, можехме да заловим тайнствения обитател на мазето.

Докато се унасях, в съзнанието ми отново изплува зловещият силует от подземията. Преследвах го през тъмни лабиринти с каменни стени и подове от пръст. Колкото и бързо да тичах, призракът все

изчезваше зад следващия ъгъл. Някои от проходите явно се свързваха с коридорите, по които минавах, защото скоро преследваният тичаше след мен и аз трябваше с все сила да бягам, за да спася живота си.

Звънът не преставаше. Отново и отново раздираше тишината и пронизваше тъпанчетата ми. Знаех, че ако изчакам, ще спре, но с всяко иззвъняване все повече се настройвах да отворя очи. Още едно иззвъняване. Накрая се надигнах; наоколо не се виждаше нищо. Електронният будилник показваше 21,10. Пипнешком намерих телефона и с мъка допрях слушалката до ухото си. Гласът на Кам ме стресна:

— Ърл, идвай веднага!

Скочих на крака:

— Какво е станало с Джанет?

— Не е с Джанет. Мисля, че намерих какво е открил доктор Попович. Прав беше. Идвай веднага. Знаеш ли как да се свържа с Уилямс?

Светнах ноцната лампа, намерих сакото си и извадих листчето с телефона на Уилямс.

— Ще се срещнем в лабораторията! — нареди Кам, след като му продиктувах номера, и затвори, без да чака отговор.

След двадесет минути, в 21,32, летях с пълна скорост към Университетската болница. Въпреки че съвсем наскоро бях карал по наводнени улици, стигнах с пет минути по-бавно, отколкото Джанет при спешни случаи (както сама се хвалеше). Спирах на всеки светофар, въпреки че страшно се изкушавах да мина на червено. На едно кръстовище включих телефонния си секретар — Реджиналд Фос бе оставил съобщение, че иска да ме види колкото се може по-скоро.

Масивната постройка изникна в тъмнината над дърветата; лампите в основите на дебелите каменни стени правеха отделните ѝ крила да изглеждат като крепостни кули, плуващи в мъглата.

Спрях близо до демоничните статуи при входа. Въпреки че не валеше, мъглата бе достатъчно гъста, за да навлажни предното ми стъкло; от устата ми излизаше пара. Забързах към входа. Какво бе

накарало Кам да търси документите, прочетени от Майкъл? Каквото и да ставаше, не му вярвах, че ще се обади на Уилямс.

Времето за свободен достъп бе минало, затова охраната ме накара да запиша името си в книгата за нощни посетители, както предната нощ. Единият от пазачите погледна личната ми карта:

— А, доктор Гарнет, наредено ни е да ви допуснем в който архив поискате.

— Моля?

— Заради специалната проверка на доктор Типет. Предполагам, че затова сте тук. Получихме нареждане от господин Фос да ви оказваме пълно съдействие.

— А, добре. Всъщност идвам при доктор Маки. Имаме среща в лабораторията му.

Пазачът се намръщи:

— Ето значи защо беше толкова припрян. Тръгна да си ходи около шест, мина през нас и поиска да види книгата с нощните посетители. След като я прегледа, се втурна обратно към асансьора. Да няма някакъв проблем? Надявам се да няма нови случаи с онази смъртоносна болест. Чух, че някой от лекарите заболял тази сутрин. Да не би някой заразноносител да е влязъл; има ли опасност за нас?

— Не, не. Сигурен съм, че всичко е под контрол.

Какво ли беше видял Кам в книгата? Записах „Бактериологична лаборатория“ срещу името си и прегледах предишните страници, но не открих нищо интересно. Върнах книгата на пазача, като се успокоявах, че скоро ще науча от самия Кам. Уилямс още не беше пристигнал.

Вече бях на приземния етаж, когато ме осени друга мисъл.

Може би Кам изобщо не беше преглеждал картоните. Дали не ме подмамваше? Забавих ход и плахо се огледах.

Тук осветлението беше ярко. Не забелязах никого. Освен звука от изкачващия се асансьор, нищо друго не се чуваше. Спрях пред помпозния надпис на Кам. „Център за биологични изследвания“.

Не би следвало да сме съвсем сами. Сигурно имаше поне един дежурен лаборант, може и повече, ако спешното отделение на горния етаж беше натоварено. Милър също трябваше да се навърта наоколо; едва сега се сетих, че беше обещал да ми се обади.

Надникнах към лабиринта от лаборатории, но не забелязах жива душа, нито пък долових шум от отваряне на врати или говор. Може би

лаборантите бяха по горните етажи, за да взимат проби. Колкото до Милър, сигурно обикаляше болницата да събира водопроводчици и електротехници за претърсването на мазето. Или пък бе започнал без мен. Не беше особено очарован от идеята да го придружа. Явно все пак се налагаше да остана насаме с Кам.

Дали да не се върна и да изчакам Уилямс? Ами ако Кам изобщо не му се е обадил? Може просто да ме е излъгал, за да ме примами по-лесно.

Инстинктивно отстъпих назад и долепих гръб до стената. Огледах се. Тишината все повече ме потискаше и започнах да чувствам същия страх като предните нощи в мазето. Дали да не повикам някой от охраната да ме придружи? Изведнъж от дъното на коридора долетя телефонен звън.

Може би някой търсеше лаборантите. Сигурно един-двама все пак се навъртаха наоколо, въпреки че мястото изглеждаше съвсем пусто. Преглътнах и продължих напред към настойчивия звън.

Минах край хематологията. Лампите светеха.

— Има ли някой?

Никой не ми отговори, само тихото бръмчене на апарати. Телефонът продължаваше да звъни. В „Сейнт Пол“ лаборантите доста често си правеха оглушки; това обаче не ме успокои ни най-малко.

Стигнах до бактериологичната лаборатория. За разлика от другите стаи, тук цареше мрак. Това не беше необичайно. Ако не се налага, никой няма да вземе да работи в този час. Телефонът се чуваше отгук. Натиснах дръжката на вратата — отключено.

— Има ли някой?

Единственият звук, освен пронизителния звън, идваше от вентилационната инсталация. Върху таблата на термостатите за клетъчни култури светеха зелени цифри, показващи температурата и влажността. В отсрещния край на стаята блестеше мониторът на забравен компютър. Телефонът звънеше някъде оттам. Останалата част от стаята бе тъмна като яма с катран. Опипах стената около вратата, но не успях да намеря ключа.

Телефонът продължаваше да звъни. Дали не беше Кам, за да ми каже, че ще ме чака другаде? Или внезапно го бяха извикали спешно на горния етаж? Веднага си помислих за Джанет. Може би ми се

обаждаше за нея. Бързо се запътих към телефона, като се ориентирах по синята светлина от монитора. Лесно намерих слушалката.

— Ало, доктор Гарнет се обажда!

Никой не отговори.

— Ало?

Пак нищо. После чух зловещ шепот, който ме накара да настръхна:

— Огледай се!

Връзката прекъсна.

Почти изпуснах слушалката и понечих да побягна.

Нещо обаче привлече погледа ми и ме спря.

Върху компютърния екран, който допреди малко бе празен, просветнаха две думи.

Втренчих се в монитора.

Косата ми настръхна.

Джанет е мъртва.

Изкрещях.

Прииска ми се да побягна към интензивното, но коленете ми омекнаха като кашкавал.

Грабнах слушалката и набрах номера, който вече знаех наизуст.

— Интензивно отделение — отвърна спокойно сестрата.

Започна да ми се повдига, имах чувството, че ще припадна:

— Д-доктор Гарнет се обажда! Станало ли е нещо с жена ми, Джанет?

— Момент, докторе.

— О, Господи.

Съдържанието на стомаха ми се вдигна към гърлото. Сестрата щеше да предаде слушалката на лекаря, за да ми съобщи лошата вест.

Чух изщракване в слушалката. Сенките в тъмната стая се разлюляха, трябваше да се подпра, за да не падна.

— Ало, доктор Гарнет — прозвуча отново същият глас. — Няма промяна, спи, но кашля, а когато беше будна, се оплакваше от болки в гърдите. Все пак състоянието ѝ е стабилно. Да не би някой да ви е казал друго?

Загубих способност да говоря.

— Доктор Гарнет?

— Слава богу — едва успях да промълвя. — Извинете.

Затворих и отново обърнах очи към компютъра.

На екрана пак нямаше нищо.

Изтичах до най-близката мивка и повърнах.

Защо Кам ми причинява всичко това? Да не е полудял? Сега вече нямаше как да отрече, че той е убиецът. Като е видял, че съм по следите му, е решил да ме изплаши до смърт.

Изплакнах си устата и вече мислех да изтичам да видя Джанет, но забелязах нови букви върху екрана.

Прииска ми се да запратя монитора в стената.

— Стига с тези мръсотии! — изкрещях, не желяех да чета и да му доставям удоволствие.

Все пак прочетох написаното:

Погледни микроскопа, за да видиш как ще умре!

— Мръсник!

Протегнах ръка към телефона, за да се обадя на охраната. Може би щяха да успеят да проследят от кой компютър се изпращат тези съобщения или ако не друго, щяха да станат свидетели на това, което виждах. Казах на пазача само, че ми е нужен спешно.

Буквите върху екрана отново изчезнаха.

Ако Кам ми се беше появил в този момент, щях да го разкъсам с голи ръце. Започнах да крача напред-назад, бесен от безсилието си. Как смее да си играе така с мен!

Забелязах слаба светлина от един рафт зад термостатите. Беше скрита зад тях и не се виждаше от вратата.

Веднага се досетих какво е и едва не ми прилоша от гняв и страх.

— Върви по дяволите!

Отново се опитах да преодоля страха си, но накрая пак се предадох. Запътих се към светлинката. Очите ми вече бяха свикнали с мрака и добре различавах различните мебели. Наведох се и погледнах в окуляра на микроскопа.

Видното поле беше изпълнено със сини топчести бактерии, събрани на гроздове.

Когато вдигнах поглед, забелязах една петриева паничка^[1] отстрани на микроскопа. В оскъдната светлина успях да различа сивите бактериални колонии върху хранителната среда. Въпреки че бяха покрити със стъклен капак и нямаше как да попаднат във въздуха, затаих дъх и отстъпих назад. Преди това обаче успях да прочета надписа, който показваше, че бактериите растат, необезпокоявани от нищо, върху среда с порядъчни количества метицилин и ванкомицин.

Ако надписът не лъжеше, в тази паничка се отглеждаше неунищожимият микроб.

Спомних си мрачното стихче на Лен Гарднър: „Легионелата отваря вратата; стафилококът ти разказва играта.“

Господи! Можеше да е заразена и с двете. Нямаше храчки, защото бе твърде рано. Само това не! Неунищожимият организъм сигурно вече проникваше през раничките в покривната тъкан на белите дробове, за да ги унищожи точно както тези на Филис Сандърс.

Дъхът ми секна.

Върху компютърния екран ме чакаше ново съобщение:

Вие ме разкрихте.

Накарайте ме да се покажа.

Мъчителите ще бъдат наказани.

Петдесетима, които заслужават да умрат, са заразени.

Ще ги последват още много.

Отделете невинните, преди да е станало късно.

[1] Кръгла стъклена паничка с капак, която се използва за култивиране на микроорганизми. Нарича се за кратко „петри“ (по името на италианския учен Петри). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

СЕПСИС

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Застинах от ужас, дори не можах да сваля очи от екрана. Собственото ми дишане гърмеше като ураган в ушите ми, устата ми пресъхна и езикът ми се залепи за небцето. Не знам колко време съм стоял така, неспособен да повярвам на очите си. Когато се извърнах, едва не изкрещях при вида на тъмния силует на входа на стаята. После чух познат глас:

— Това ли е открил Маки? — попита Уилямс.

— Мръсник, щях да умра от страх!

— Ей! Човече, винаги ли така се нахвърляш върху хората? Защо, между другото, стоиш на тъмно? Светни някоя лампа и няма да е толкова страшно. Какво, по дяволите, е това?

Уилямс се приближи към компютъра. Лицето му се окъпа в синя светлина и заприлича на древна африканска маска от абаносово дърво.

— О, Господи! — възкликна той. — Къде е Маки?

— Не знам. Значи все пак ти се е обадил?

Уилямс бързо отмести поглед от компютъра:

— Каза, че си прав, че инфекциите с легионела са причинени нарочно. Но това... Какво значи „Петдесетима са заразени“? Вярно ли е съобщението, или някой се опитва да ни сплаши?

— Ти ми кажи. Появи се, като пристигнах.

Набързо му разказах случилото се. Уилямс още не знаеше, че Джанет е заразена с легионела, и новината очевидно го разтревожи. Не изказах опасенията си за Кам, но с всяка минута отсъствието му ставаше все по-подозрително.

Уилямс погледна бактериалните колонии в петритото, после — микроскопа.

— Защо го няма Маки?

— Познай!

Резкият ми отговор го стресна. Уилямс вдигна глава от микроскопа; очевидно изненадан:

— Да не намекваш... Боже Господи, сериозно ли го подозираш?

— Да кажем само, че от тази сутрин насам поведението му е доста странно.

По лицето на Уилямс се изписа още по-голямо учудване. Започна да крачи напред-назад:

— Мамка му! Да ти кажа право, Гарнет, съмнявам се Маки да е убиецът. Защо ще ни вика, защо ще те тормози за Джанет, защо да разкрива смъртоносния си кръстоносен поход, особено при такова добро прикритие?

— Представа нямам, но ако е целял да ме уплаши до смърт за живота на Джанет, трябва да призная, че успя.

— Ако Маки не се появи скоро, подозренията ти няма да изглеждат толкова безпочвени. Само че нямаш никакво доказателство... — каза Уилямс и погледна часовника си. — По дяволите! Остават по-малко от петдесет минути до смяната на дежурствата в единадесет, което означава, че имаме страшно малко време да решим дали да оставим хората да се приберат по къщите си. Независимо кой стои зад тази история, трябва да задържим всички за изследвания. Ако действаме достатъчно бързо, ще успеем да поставим поне половината болнични служители под карантина. Ще ни е нужно голямо майсторство, за да задържим сегашната смяна, без да изплашим работниците от следващата.

Докато говореше като картечница, той извади мобифона си и набра някакъв дълъг номер, явно се обаждаше извън щата.

— Колкото до пациентите и близките им...

— Чакай малко — прекъснах го аз. — Как ти дойде наум да задържиш хората в болницата, след като убиецът е още на свобода? Той вече заплашва да зарази още хора. Така ще затвориш вълка в кошарата.

Уилямс застина със слушалка в ръка:

— Господи! Не се замислих за това. Налага се да ги защитим по някакъв начин. Без карантина обаче няма да минем...

После заговори по телефона. Веднага разбрах, че се обажда на Дорис Левиц в Атланта.

Загледах паничката с бактериалните колонии. Трябваше да се уверим колкото се може по-бързо дали са наистина от неунищожимия щам. С просто оцветяване по Грам щяхме да разберем дали са стафилококи. Изследванията за резистентност обаче щяха да отнемат

два дена, а без това доказателство никой нямаше да ни повярва, че си имаме работа с напълно неподатлив към антибиотици микроорганизъм. Не можехме ли да проверим дали в средата наистина се съдържат метицилин и ванкомицин? Количественото установяване на лекарства е рутинна процедура в едно спешно отделение. За един час щяхме да разберем дали наистина тези бактерии растат в присъствието и на двата антибиотика. Никой нямаше да може да ни обори.

Като гледах малките сиви кръгчета върху тъмния агар^[1], си представих същите колонии в дихателните пътища на Джанет, готови да последват легионелата в тъканта на белите ѝ дробове. Можеше все още да не я е заразил, да се запътва в момента към стаята ѝ.

— По дяволите!

Втурнах се незабавно към телефона и позвъних в интензивното:

— Доктор Маки идвал ли е на посещение при Джанет?

— Не, доктор Гарнет. От сутринта не е идвал. Да няма не...

— Бихте ли ми дали бодигарда? Свържете ме по телефона в стаята ѝ.

Сигурно щяха да ме помислят за откачен. Когато бодигардът се обади, му наредих да не пуска никого при Джанет, дори доктор Маки.

Уилямс все още говореше с Левиц по мобифона си:

— ... ще ни е нужна помощта на националната гвардия и на полицията, както и на здравните власти в града. Ще се наложи да издействаш специални мерки от ЦЕК. Това означава да мобилизират екипите за гражданска защита в града.

При мисълта за последствията от затваряне на цялата болница ми се зави свят. Всеки трябваше да бъде изолиран от всички. Университетската болница щеше да се превърне в затвор. Хиляди хора — сестри, санитарни, лаборанти, секретарки, лекари и пациенти — да се опаковат с ръкавици, маски и предпазни плащове.

— Посланието на убиеца е пред мен, Дорис. „Много други ще ги последват.“ Той е между нас, разхожда се незабелязано, избира жертвите си, наказва мъчителите и всеки, който дръзне да се изправи на пътя му, затова не ми казвай, че преигравам...

Все същите въпроси звучаха в ушите ми. Нямаше логика Кам да е убиецът и да ни разкрива толкова скоро плана си. Все пак това бяха постъпки на луд човек. Защо ще ни вика, а после ще изчезне?

— Освен това, Дорис, дори не знаем след колко време ще се разболеят първите жертви! — крещеше Уилямс. — Какво предлагаш да правим с хората, които вече са заразени с проклетия бацил! По дяволите, жената на Гарнет може да е една от тях. Докато започнем изследвания на всички, както предлагаш, ще имаме цял куп трупове за аутопсия. Предупреждавам те, ако не поставим веднага всички под карантина, никога няма да успеем да ограничим разпространението на заразата...

Той замълча и ме погледна. Не беше казал нищо, за което не се бях сетил досега, но думите му ме накараха да изпитам още по-голям ужас за Джанет. Явно страхът се четеше на лицето ми.

— Обади ми се веднага щом получиш разрешение за карантината — излая Уилямс и затвори. — Съжалявам, Ърл, не исках да прозвучи толкова грубо. Трябваше да ги сплаша. Искаха да изчакаме изследванията четиридесет и осем часа.

— Помогни ми да я защитя — замолих с треперещ глас. — В ЦЕК сигурно познават всички учени в света, които работят с резистентни стафилококи. Обадете им се... на всеки, който е публикувал статии на тази тема. Може някой да е открил лекарство и да не го е обявил още. Не можем да се борим само с примитивни средства — мазила и сапуни.

Гласът ми звучеше плачевно като на онези пациенти или близки, които отказват да повярват, че нищо повече не може да се направи.

Уилямс поклати глава и вдигна ръце:

— Съжалявам, Ърл. Не знам как да ти отговоря. Постоянно правим такива справки. Ще накарам Дорис пак да провери, но до петък, когато получихме сигнала от „Сейнт Пол“, нямаше нищо обнадеждаващо. През последните години не е разработван нито един нов антибиотик. Една група в Денвър се опитва да намери ваксина, антителя срещу стафилококовия токсин...

— Ваксина! Слушай, въпросът е на живот и смърт...

— Ърл! Едва са започнали опитите с мишки. Дори да са я разработили вече за хора, това е ваксина! Ще са необходими две седмици, за да подейства. Всеки заразен сега...

Уилямс се обърна, за да не видя сълзите му. Очевидно и на него му беше трудно да съобщи горчивата истина.

— Доктор Гарнет? — чух познат глас от вратата.

Беше Реджиналд Фос заедно със служителя от охраната, когото бях извикал. Лицето на директора имаше загрижен вид:

— Доктор Маки няма ли го? Обади ми се и каза, че е открил доказателствата, които търсехте. Изплаши ме до смърт!

Директорът бе облечен в каубойски дрехи. Фос забеляза изумените ни погледи.

— Бях на благотворително събрание — обясни бързо той и посочи значката, закачена на джоба му, с надпис „Организация на каубоите в Бъфало — ЕЗДАЧИ В ПОМОЩ НА ЗДРАВЕТО“. — А вие сте... — Подаде ръка на Уилямс.

Уилямс се представи, показа на Фос посланието на компютъра и започна да обяснява какво възнамерява да прави.

Аз се отдалечих с бодигарда. Не знаеше как да проследи компютъра, от който се изпращаха съобщенията, но успя да намери ключа за лампите, който с Уилямс не бяхме забелязали. Неохотно се съгласи да провери всички други лаборатории за включени компютри едва след като получи многократни уверения, че „няма да прихване“ нещо, докато оглежда.

Лицето на Фос стана по-бяло от сняг:

— Карантина? Полиция? Кмета! Какво, по дяволите, имате предвид с „карантина“?

— Имам предвид, господин Фос, че тези заплахи, които току-що прочетохте, вече са факт. Болницата ви е заплашена от най-голямата здравна катастрофа след откриването на пеницилина.

Харолд Милър влезе в стаята.

— Това може да е блъф — крещеше Фос, ръкомахайки към компютъра.

— Като изследваме съдържанието на това петри...

Уилямс забеляза младия лаборант и млъкна. Хвана Фос за рамото, пошепна му нещо, кимна към Милър и заведе директора до микроскопа.

Бързо се приближих до лаборанта. Беше облечен в спортен костюм, малко по-скромен от този на Уилямс, и късата му коса бе мокра, сякаш току-що си е взел душ.

— Доктор Маки ми е оставил съобщение на телефонния секретар преди около час — каза тихо той. — Твърди, че е открил нещо за инфекцията с легионела. Какво става тук?

Реших да не му казвам засега. Новината, че майка му е била убита, щеше само да му навреди, а от видяното тази сутрин личеше, че Кам му е като втори баща.

— Имаме проблем. Някой заплашва да зарази определени хора от персонала.

— Заплаха ли? Каква заплаха?

— Всъщност добре, че дойдохте. Свикайте колкото можете повече лаборанти. По-късно ще ви обясня; започваме голяма операция, която ще включва нови масови изследвания на персонала. Между другото, какво стана с огледа на мазето? Щяхте да ми се обадите.

Говорех, колкото може по-бързо, за да не му дам възможност за въпроси. Милър се намръщи:

— Успях да събера екипа най-рано за утре сутрин — отвърна той и погледна Фос и Уилямс; намръщи се и излезе, за да изпълни нарежданията ми.

— ... едно просто петри и някакво си микроскопско стъкло — настояваше почервенелият директор; след като Милър излезе, вече не се стараеше да шепне. — Откъде сте сигурни, че не е някакъв откачен, който се опитва да всее паника?

— Слушайте добре, Реджиналд — прекъсна го Уилямс. — Нека ви кажа какво значи петдесетима заразени с неунищожим микроб да се разхождат из болницата. Стафилококите се предават при допир. Живее по кожата на ръцете, под ноктите, в ануса и в носа.

Докато говореше, вдигна показалец, показва нокътя си, посочи към задните си части, после към носа си.

Фос зина.

Уилямс обаче още не беше свършил с урока си. Насочи пръста си към лицето на директора. Фос потрепери, затвори уста и се отдръпна. Уилямс изчака няколко секунди, после попита тихо:

— Наистина ли искате да се приберете вкъщи и да целунете жена си и децата си за лека нощ?

Прокара пръста си по устните на директора.

Фос изкрещя, наведе се и започна да отстъпва:

— Ч-ч-чакайте малко! — заекна той, като започна да плюе и да бърше устата си с ръка. — Вие двамата не можете така да ме насилвате! Настоявам да говоря с доктор Маки.

— Ърл — каза Уилямс, — нямам вече нерви да споря с немедицински кадри.

Последните му думи прозвучаха като обида. Фос подскочи като ужилен:

— Как смееете да говорите...

— Хей, я по-спокойно — намесих се аз.

— Разкажи му какво подозираш за Маки — продължи спокойно Уилямс.

Фос се обърна към мен:

— Какво иска да каже?

Поколебах се, преди да отговоря. Все още не ми беше ясно какво точно става. Може би директорът щеше да ми даде някакъв отговор.

— Господин Фос, защо доктор Маки толкова се съпротивляваше срещу разследването на случаите с Призрака?

Той почервеня още повече:

— Н-нали ви казах, нямам представа...

— Мисля, че ме излъгахте. Бъдете честен.

— О, Господи. Кам не би направил такова нещо...

— Защо се съпротивляваше?

— Вижте, дайте да не обсъждаме...

— Отговорете!

Фос преглътна:

— Какво толкова важно има?

— Да не би да се е страхувал, че ще се натъкна на някакви доказателства, които да не може да отрече? Нещо, което да свърже инфекциите с него.

— Не! Нищо такова. Само стари непотвърдени слухове...

— От какво го беше страх?

Фос преглътна още няколко пъти, после като че се предаде:

— Добре, ще ви кажа. Преди две години заради смъртта на баща му и известното му отношение към служителите, които проявяват жестокост към пациентите... имаше слухове, че може би той стои зад случаите с Призрака.

Слухове отпреди две години. Може би затова Кам не искаше да раздухам историята с Призрака. Съмнявах се обаче, че тези слухове са били достатъчни, за да го накарат да се издаде, ако той е убиецът.

Вдигнах телефона и въпреки протестите на Фос набрах номера на полицията. Нека специалистите решат.

— Какво правите тук, доктор Гарнет? Добре ли е Джанет? — попитаха няколко сестри, които тъкмо идваха на работа.

Отново с ръкавици, маска и предпазна престилка, стоях на рецепцията в очакване на детектива, когото бях извикал. Часът беше 22,30 и хората от нощната смяна вече идваха на работа. Въпреки облеклото ми (Уилямс бе наредил всички в болницата да се обличат така) някои от сестрите, които работеха с Джанет, ме познаха.

— Няма промяна — отговорих аз, — благодаря за загрижеността. Ще ѝ предам поздравите ви.

Бях минал през интензивното. Джанет спеше, но аз трескаво разрових резултатите от изследванията ѝ и не дадох мира на сестрите, докато не се уверих, че все още няма следи от стафилококова инфекция. Това не ме успокои особено, защото много добре знаех, че е рано да се каже със сигурност. Съзнавах, че единственият начин да я предпазя е да открия как убиецът заразява жертвите си. Ако съдя по Филип Сандърс, не ми оставаше много време. Поне бодигардът ме увери, че никой не е влизал при болната.

Колежките ѝ от гинекологията не скриха удивлението си от костюма ми и се забързаха към отделението си. Добре, че не ми задаваха повече въпроси. И без това скоро щяха да научат какво става.

Детективът, когото чаках, бе единственият ми познат полицай в Бъфало. Едва накарах диспечерката в управлението да ме свърже с него. След няколко минути, за най-голяма нейна изненада, детектив Джордж Райли от отдел „Убийства“ се съгласи да разговаря с мен:

— Здравсти, докторе. Не вярвам да ми се обаждаш за добро.

Миналата година му помогнах в разследването на убийството на предишния ни изпълнителен директор. Изпитвах смесени чувства към полицая. Добре си вършеше работата на детектив, но страдаше от типичните бюрократични страхове за службата си. Все гледаше да не се злепостави пред шефовете си, но от друга страна, единствено той от колегите си ми обръщаше внимание. След като му обясних проблема, той явно ми повярва и се съгласи веднага да се видим.

Докато чаках, потокът от идващи на работа все повече се усилваше. Изглеждаха спокойни, явно още не знаеха за карантината.

Още преди да излезем от лабораторията, Дорис Левиц се обади, за да съобщи, че мерките, предложени от Уилямс, са одобрени. Фос най-сетне прие неизбежното. Докато се качвах по стълбите, по системата за оповестяване наредиха всички служители от изтичащата смяна да останат по местата си, а главните лекари и сестри да се съберат на заседание в полунощ за по-нататъшни инструкции.

„Всички служители да останат по местата си до второ нареждане. Очакваме сериозен външен проблем“ — гласеше съобщението.

Слуховете сигурно вече бяха плъзнали, но никой не знаеше какво да очаква — голяма катастрофа, бомбен атентат. Със сигурност служителите още не подозираха, че жертвите са самите те и че скоро ще станат затворници. Когато им бъде наредено да си сложат предпазно облекло, подозренията щяха да се увеличат, но голямата паника щеше да избухне едва след полунощ, когато научат за Призрака.

Пазачът, когото бях изпратил да провери лабораториите, ми пошепна, че вече е разположил хората си на изходите със заповед да не пускат никого навън. Каза също, че не е открил включени компютри, но машината на Маки била още топла.

Приблжих се до входната врата и оставих свежия нощен въздух да охлади челото ми. Предпазното облекло ме спарваше, но това, което наистина ме изгаряше, бе мисълта за Кам. Защо му беше да се издава, че той е убиецът?

Вдишах дълбоко, като се опитах да глътна малко свеж въздух през маската си. Допълнителната порция кислород не избистри мозъка ми.

Един санитар докара на охраната количка с маски и гумени ръкавици.

Всички официални лица, извикани от Уилямс, и онези, които не попадаха под карантина, трябваше да влизат и излизат от болницата облечени по същия начин, както лекарите при заразболни пациенти. При самото влизане да си слагат предпазните дрехи, а при излизане да ги изхвърлят в специални кошчета.

Райли още го нямаше никакъв. Облегнах се нервно на вратата и загледах как охраната проверява личните документи на служителите и записва външните лица в книгата за посетители. Спомних си как Кам е погледнал същата книга и внезапно се е върнал в болницата. Какво ли му беше направило впечатление? Страниците, които аз прегледах, не ми се сториха много интересни. Защо три часа по-късно ни беше извикал, за да ни разиграе злоещото си представление?

Всеки посетител трябваше да се запише. Господи, възможно ли беше да е толкова просто? Сkochих, измъкнах книгата от ръцете на изумената сестра, която в момента записваше името си, и отворих на страниците от събота и неделя.

Там беше всичко, което е видял Кам.

Майкъл прилежно бе записал всички стаи, които е посетил през почивните дни: „Архиви“, „Лични досиета“, „Администрация“, „Секретен отдел“, „Здравни картони на персонала“, „Лабораторен архив“, „Библиотека за микрофилми“. Можех да повторя пътя му.

Дали Кам не беше направил същото? Дали бе проследил „стъпките“ на Майкъл, за да открие доказателствата, които могат да го разобличат? Майкъл може да не е разбрал кой е Призрака, но Кам сигурно си е помислил, че има вероятност да го разкрият.

После ми дойде наум най-невероятната възможност. Ако Майкъл се е убедил в съществуването на Призрака, сигурно беше намерил доказателство за метода на действие на убиеца. Ако и аз го разбера, щях да съм в състояние да спася живота на Джанет и другите заразени, може би дори този на Майкъл, ако не беше твърде късно.

Как да действам най-бързо? Може би Майкъл бе оставил документите, които е гледал, навън, или пък служителките от отделите щяха да си спомнят какво е поискал. Едва сдържах нетърпението си да проверя.

— Докторе, докторе. Доктор Гарнет!

Наложи се детектив Райли да ме извика няколко пъти, за да ми привлече вниманието.

— Чакай, докторе. Започни отначало, и по-бавно.

Отново бяхме в лабораторията, седнали пред микроскопа. Толкова бързах да му разкажа всичко, че Райли не можеше да следи

мисълта ми.

Беше едър мъж и изглеждаше неудобно натъпкан в предпазната престилка. По челото му проблясваха капчици пот. Дрехите му вече бяха мокри от мъглата. Седеше с бележник и химикалка в ръка, неудобно свил колене на ниското столче.

Опитах се да му разкажа събитията по-бавно и по-ясно. На другия край на стаята Фос се обаждаше лично на членовете на ръководството с настояване да дойдат незабавно за среднощното спешно заседание.

Успях да разкажа на Райли всичко от постъпването на Филип Сандърс, през историята за Призрака и случката в мазето, до заболяването на Делорам, Майкъл и Джанет и събитията от тази нощ, включително откритието ми от книгата за посетители.

— Тези документи ще спасят живота на много хора — заключих накрая. — Нямаме време.

Райли веднага се обади на охраната и нареди незабавно да запечатат всички стаи, които е посещавал Майкъл.

Спестих му съмненията за Маки, Росит и Хърст, но тъй като Кам все още не се появяваше, нямаше как да не го заподозрем. Когато Райли гласно изказа това подозрение, Фос отново запротестира.

През останалото време на разказа ми Райли си водеше записки и ме прекъсваше, когато не разбираше нещо от терминологията. Когато най-сетне стигнах до компютърното послание, той възкликна:

— Господи, докторе, това е доста повече от заплаха срещу жена ти!

— Знам, но ако щеш вярвай, едва убедих директора да се обадим в полицията. Затова използвах за повод заплахата срещу Джанет. Сега нещата май потръгнаха.

В това време Уилямс се появи на вратата и ми даде знак да го последвам. Той също носеше предпазно облекло и идваше от друга лаборатория, където Милър и други лаборанти изследваха съдържанието на петрито:

— Микроскопското изследване на колониите потвърждава, че са стафилококи, установихме наличие както на метицилин, така и на ванкомицин в средата. Ако мога така да се изразя, микробите направо плуват в антибиотици и въпреки това процъфтяват.

Нищо неочаквано за мен. Него обаче доста го изненадах с новината за книгата за нощните посетители.

— Страхотно — възкликна той.

— Ще са ни необходими обаче повече хора за проверката. На Попович му бяха нужни два дена, за да прегледа материалите. Какво ще кажеш за лекарите от инфекциозното?

— Вече са извикани заради карантината, но можем да ги натоварим и с проверката на архивите. Познават случаите на легионела, така че ще открият всичко, което е намерил и Попович. Ще ми е нужна обаче помощта ти за заседанието.

— Чакай малко! Това разследване ще спаси живота на хората...

— Слушай! Има опасност от големи вълнения. Много повече животи ще бъдат поставени на карта, ако карантината не проработи. Трябва ми някой с престиж, за да успокои духовете.

— Ама аз не работя в тази болница.

— И какво от това? Ти си единственият уважаван лекар в Бъфало, когото познавам. — Погледна Райли. — Кой е пък този? Ченгето ли?

— Да. От „Убийства“ е. Сигурно ще иска да говори и с теб.

Представих Уилямс на детектива и както очаквах, Райли го попита дали смята заплахите срещу Джанет и персонала на болницата за сериозни. Уилямс му обясни цялата сложност на операцията.

Докато те си говореха, подслушах част от разговора на Фос с кмета и началника на полицията. Настояваше всички свободни полицаи да бъдат изпратени около болницата. Щяха да пристигнат без светлини и сирени и да заемат позиции в тъмното, колкото се може незабелязано. После проведе подобен разговор с губернатора, за да осигури помощта на Националната гвардия.

Уилямс и Райли също млъкнаха и се заслушаха в думите на Фос:

— Разрешихме на всички от вечерната смяна да проведат по един телефонен разговор, за да предупредят, че няма да се прибират тази вечер, но още не сме им съобщили причината. Казваме им само, че се готвим за спешни действия. Страхуваме се от безредици след обявяване на карантината. Сутринта ще стане още по-лошо. Още нямаме идея какво да правим с дневната смяна, а просто не ми се мисли за последиците, когато всичко стигне до ушите на медиите.

Накрая Фос уреди хиляда гвардейци, които трябваше да пристигнат на сутринта.

Не стана дума как ще реагират силите на реда, ако някой се опита да напусне болницата. Райли обаче постави въпроса ребром:

— Какво да правим, ако някой нещастник тръгне да бяга — да го застреляме ли?

— Извинявай, Джанет, но нещата се промениха. Полицията е тук.

Тя се ококори и се надигна от възглавницата, закри очи от ярката светлина:

— Какво?

Разказах ѝ за заплахите срещу нея и персонала на болницата. Тя остана неподвижна, без да покаже никаква емоция. Когато ѝ съобщих за слуховете по адрес на Кам, тя заяви:

— Никога не съм чувала такова нещо.

Очите ѝ се наляха със сълзи, после бързо се овладя.

Когато свърших, тя запази пълно мълчание. Само разширените ѝ от страх и гняв зеници издаваха вътрешните ѝ чувства. Тишината се проточи толкова дълго, че Райли започна да сумти и да потропва нервно с крака. Накрая Джанет промълви:

— Кам не е способен на такова нещо.

— Защо сте толкова сигурна, госпожо? — попита детективът.

Тя го изгледа, сякаш го смята за абсолютен идиот, че ѝ задава такъв въпрос. После отвърна с глас, остър като бръснач:

— Защото го познавам много добре. Той не е ненормален, не е убиец, никога няма и през ум да му мине такова чудовищно нещо. — Обърна се към мен: — Ърл, кълна се, нямам представа защо е изчезнал, но ако ми имаш вяра, повярвай ми и сега. Кам не може да направи такова нещо! Полицията само ще си загуби времето, ако се заеме с него. Точно на това разчита истинският Призрак, особено след като възнамерява да продължи с убийствата.

Докато Райли разпитваше Джанет, аз се присъединих към Уилямс, който тъкмо тръгваше за събранието.

— Идваш ли? — попита той, но въпросът му звучеше повече като заповед.

— Имам да свърша една работа, но идвам след няколко минути.

— Добре. Между другото, полицията вече води разследване. Между шест и девет Маки е накарал охраната да го пусне в някои от архивите, които е посещавал и Попович. Освен това, изглежда, толкова е бързал, че навсякъде е оставял документите, които е преглеждал, по масите. Набързо инструктирах лекарите, които ще провеждат търсенето. Хайде, не се бави — завърши той и забърза към залата.

— „Не се бави“; дрън-дрън — промърморих, когато той изчезна зад ъгъла на коридора. — Най-добре е за Джанет, ако веднага се намъкна в архивите.

Намерих Милър в една учебна зала, където инструктиреше останалите лаборанти. Беше ми доста трудно да съобщя на Джанет за Кам, но нея я познавах. Как ще реагира Милър на новината, нямах представа.

Прекъснах го, помолих го да ми отдели малко време и го заведох в другия край на залата, където нямаше опасност да ни подслушат.

— При по-добри обстоятелства щях да предпочета да поговорим в някой кабинет, но нямаме време. Това, което ще ви кажа, може да плъзне като слух веднага щом Уилямс и Фос започнат заседанието, а не искам да го научите от другиго. Пригответе се за лоши новини.

Въпреки опита си да подготвя няколко встъпителни изречения, думите ми звучаха чужди и далечни. Приличаха на откъси от разказ на ужасите:

— Кам Маки е изчезнал... подозирам, че той стои зад заплахата над болницата... по някакъв начин е заразил жертвите с легионела... може би той е заразил майка ви с двата микроба...

Харолд Милър ме изслуша безмълвно, също като Джанет. Мълчанието му беше неестествено, сякаш мобилизираше всичките си сетива, за да осмисли убийството на майка си. Не се разгневи, не заплака, дори не показва учудване. Като че всичко, което му разказвах, потъваше в някаква черна дупка на съзнанието му.

Поставих ръка на рамото му, за да го утеша, но мускулите му бяха напрегнати като корабни въжета. Испитах нужда да добавя нещо, което да смекчи малко присъдата ми:

— Джанет не вярва той да има нещо общо. Убедена е, че всичко това е дело на друг човек.

Не знам защо му го казах. Може би като разбереш, че още някой вярва на Кам, нямаше да се чувства толкова самотен и предаден.

— Смятате ли, че той е убил майка ми? — попита накрая той.

— Честно казано, не знам какво да мисля. Някои неща от тази нощ не се връзват, но въпреки това подозренията ми към Кам остават. Джанет обаче твърдо вярва, че е невинен.

Той ме погледна с ужасна тъга в очите:

— Благодаря, че ми казахте, доктор Гарнет. Не мога да ви опиша колко много означава жестът ви за мен. Не са много хората, които биха го направили.

Поговорихме още няколко минути. Той едва сдържаше гласа си да не затрепери. Постепенно успя да скрие тъгата си зад деловия разговор за следващите ни стъпки.

После се извини и се върна при подчинените си. Гледах как се отдалечава и почувствах невероятната сила, която излъчваше. Приличаше на вулкан, готов да изригне.

Отново изпитах страх. Толкова бях загрижен за тъгата му, когато разбере как е убита майка му, че не се бях замислил какво може да направи в пристъп на ярост. Надявах се да не намери Кам преди нас.

[1] Твърда хранителна среда за култивиране на микроорганизми.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Веднъж един пациент ми разкри грубата страна на отношенията между лекар и болен:

— Докторе, тук става въпрос за риск. Аз съм този, който го поема. Не вие. Можете да ми съчувствате, но в крайна сметка, аз съм този, когото го боли, може дори да умра. Вие ще си тръгнете оттук жив и здрав. Откъде знаете как се чувствам?

Погледнах часовника си и се забързах към горния етаж. Беше 00,20. Вече всички в заседателната зала на Фос сигурно знаеха какво е да се съмняваш, че ще излезеш жив от болницата.

Сградата приличаше на кошер с разярени пчели. Навсякъде по коридорите се чуваха забързани стъпки, затръшване на врати, припрени разговори, звън на телефони. Пред входа на заседателната зала двама полицаи отчаяно се бореха с предпазните облекла. Закъснели за събранието още прииждаха, като гости на някакъв среднощен маскен бал.

Крясъците от залата се чуваха отдалеч. Две смени старши сестри и лекари и целият управителен съвет наброяваха сигурно повече от сто и двадесет човека. Шумът обаче сякаш идваше от десет пъти повече хора, всичките ядосани.

Закъснелите като мен като че се колебаеха дали да влязат. Смело отворих вратата и се изправих пред пълен хаос. Уилямс и Фос, обсадени на катедрата, отчаяно призоваваха за тишина. Около тях, забулено с маски и престилки, множеството надаваше разярени викове:

— Няма да стане!

— Махам се!

— Това е свободна държава, по дяволите!

По банките в залата седяха още няколко десетки души, които не се включваха в общата глъчка. На отсрещния край забелязах Райли заедно с трима среброкоси мъже, също с маски. И четиримата наблюдаваха с невярващи очи сцената. Единият побутна Райли и започна да му шепне нещо.

Хората от разгневената тълпа един по един започнаха да се извързват към вратата, без да спират да крещат. Сто и двадесет души не са много, но когато повечето от тях се запътиха към мен, ми се стори, че ще ме смачкат. Очите на Уилямс и Фос се разшириха от ужас.

— Стойте! — закрещя директорът.

Първите ядосани служители, решени да не се подчинят на нарежданията и да напуснат сградата, почти бяха стигнали вратата. Веднага се сетих за въпроса на Райли: „Какво да правим — да ги застреляме ли?“

Надявах се полицаите да не са заели още позиции. Грабнах един стол, покачих се върху него, смъкнах маската си и изкрещях най-безумното нещо, което ми дойде наум:

— Стойте! Заразен съм!

Ядосаните служители замръзнаха и постепенно в залата се възцари пълна тишина.

Възползвах се от объркването им:

— Някои от вас ме познават. Аз съм доктор Ърл Гарнет, съпругът на доктор Джанет Грейстън, която лежи в интензивното с легионела. Заразена е от изверга, за когото току-що са ви съобщили.

Хората от най-предните редици отстъпиха назад.

— Минете покрай него! — извика някой. — Какво като е заразен? Нали сме с маски!

— Помислете за близките си — изкрещях аз. — Те нямат предпазно облекло.

Тълпата отново тръгна напред.

— Някои от вас може вече да са носители. Изчакайте само четиридесет и осем часа, за да се уверите, че сте здрави, заради вас самите и заради близките ви. За бога, помислете разумно, като професионалисти.

— Защо да седим и да чакаме някакъв маниак да ни зарази? — попита един мъж от предните редици.

— Да!

— Защо?

— Хайде да си ходим!

— Знам кои от вас ще се опита да убие, кои може вече да са заразени! — изкрещях аз.

Това ги накара да спрат.

— Какво!

— Шегува се!

— Откъде ще знае?

Все още изглеждаха враждебно настроени, но останаха на едно място.

— Знам и как да го спрем — добавих; току-що ми беше хрумнала една идея. — Хайде, заемете местата си и ще ви кажа какво смятам да предприемем.

Качих се на подиума; Фос ме изгледа скептично.

— Дано да си измислил нещо умно! — промърмори Уилямс.

Започнах да говоря, без да чакам хората да седнат:

— По причини, които нямам време да споделям, смятам, че убиецът има особен план на действие. Всичките му жертви са хора, които бих нарекъл мъчители, колеги, на които им доставя удоволствие да се отнасят жестоко към пациентите. — Бързо направих описание на нарушенията, които имах предвид. — Ако веднага ги изолираме в някакво специално, силно охранявано помещение, мисля, че не само ще отделим евентуалните носители на болестта, а и ще предотвратим по-нататъшни заразявания. Това е само първоначална мярка, но ще ни осигури безопасност поне за тази нощ и ще спечелим време, за да се организираме по-добре.

Отначало никой не проговори.

После всички започнаха да мърморят скептично:

— ... полудял...

— ... глупости...

— ... кой ще тръгне да убива заради забавяне на обезболяващите...

Една жена от предния ред попита насмешливо:

— Ако предположим, че сте прав, можете ли да назовете поименно тези „мъчители“?

— Не, но те сами си знаят и обзалагам се, всички, които работят с тях, ги познават.

— Защо мислите, че ще се издадат доброволно и ще се съгласят да бъдат изолирани? — се провикна един мъж от задните редове.

— Заради собственото си здраве. Така най-лесно ще се предпазят от убиеца. Разбира се, ако някои от тях не са съгласни, сигурен съм, че

колегите им ще ги убедят. Кой ще иска да стои в компанията на потенциална жертва?

— Може да избягат — възрази друг.

— Ако вече са заразени, без наша помощ ще умрат. ЦЕК може да приложи някои нови методи на лечение, ако сега съществуващите не подействат.

Знаех, че това, което казвам, е безсрамна лъжа, но се съмнявах, че мъчителите на пациенти ще се издадат само за да бъдат лекувани с мазила и сапуни.

— Да ни съдействат е единствената им надежда за оцеляване — заявих, без да ми мигне окото; вече не изпитвах никакви скрупули.

Въпросите продължиха да ме заливат от всички страни, Уилямс също се включи към отговорите. Идеята ми ядоса някои, стори се смешна на други, но никой не напусна стаята. Колкото повече обсъждахме плана, толкова повече ги убеждавах в правотата си. Продължих да отговарям, без да се замислям. Страхувах се, че ако усетят и най-малко колебание, отново ще загубя доверието им.

Дали от липсата на сън, или от убедителността на аргументите ми, но малко след два часа дори адвокатите (броят им в Университетската болница ми се струваше необичайно голям) се съгласиха с плана.

— Добре — каза един от тях, — докато придвижим исковете срещу нарушаването на гражданските права, четиридесет и осемте часа ще минат и ще имаме резултати от изследванията.

Започнахме да обсъждаме непосредствените мерки, които се налагаше да предприемем. Всички служители, които се намираха в момента в болницата, трябваше да бъдат изследвани и поставени под карантина в собствените им отделения. Те от своя страна щяха да вземат проби от пациентите си. Изследванията щяха да се провеждат не само в болницата, а и с помощта на всички бактериологични лаборатории в града; така щяхме да сме в състояние да работим едновременно. Рисквата група, мъчителите, щеше да бъде изолирана в отделни помещения; Фос щеше да отвори едно крило на сградата, затворено по финансови съображения. Там щяха да изчакат, докато резултатите им се окажат отрицателни или някои от тях заболяват.

Междувременно щяха да бъдат лекувани профилактично с еритромицин и да им се приложат процедурите, които Уилямс бе предложил в „Сейнт Пол“: бактерицидни сапуни, мупирицин и промивки на носната кухина. За да се намали рискът за разпространение на заразата, самите членове на тази група щяха да се грижат за заболелите си колеги.

Ирония на съдбата — мъчителите да се грижат за мъчителите.

Докато говорехме, към групичката на Райли се присъединяваха все повече среброкоси мъже. Престилките скриваха пагоните им, но при пристигането на всеки новодошъл останалите ставаха на крака и аз си представях все по-големия брой златни нашивки на униформите. Последният от тази компания излезе на подиума, представи се като заместник-началник на полицията и ни увери, че болницата вече е заобиколена от достатъчно служители на реда, за да предотвратят всеки опит за бягство.

Все още не ставаше ясно как смятат да задържат бегълците.

После обясни, че всеки главен лекар или сестра ще бъдат придружени от по двама полицаи до отделенията им. Щели да се мобилизират допълнителни сили, ако тъй наречените мъчителите откажат да отидат в предназначенията за тях крило на сградата.

Решихме, че засега е рано да местим болните. Всички спешни случаи щяха да бъдат препращани към други болници, а Фос щеше да обясни пред средствата за масово осведомяване, че взимаме само предпазни мерки, че за пациентите няма опасност и че персоналът ще продължи да се грижи за тях.

Планът за действие след това бе по-сложен.

— ... дневната смяна да остане извън болницата и да се изолира на друго място...

— ... защо не изолираме мъчителите и от тази група...

— ... да се изследват всички близки на служителите...

— ... всички служители от дневната смяна да се предупредят да не идват...

Работата, която трябваше да се свърши извън болницата, бе доста по-голяма.

— Ами ако убиецът остане в болницата по време на карантината? — попита една млада сестра; въпросът ѝ накара всички да замълчат.

— Полицията подозира ли някого и знае ли как убиецът заразява жертвите си? — обади се друг.

— Полицията води разследване — отвърна студено Фос.

— Между нас се разхожда маниак, Фос. Имаме право да знаем какво прави полицията, за да го разобличи — изкрещя някой.

— Точно така!

— Какво прави полицията?

— Как можете да твърдите, че сме в безопасност, след като той е сред нас?

Гневните викове заплашваха отново да доведат до бунт. Един от полицейските шефове кимна на Райли, той излезе отпред и взе да размахва ръце, сякаш регулира движението на кръстовище:

— Успокойте се! Аз съм детектив Райли и водя разследването. Имаме две задачи. Първата е във ваши ръце — да ограничите заразата. Моята задача е да заловя изверга, както много сполучливо го нарече доктор Гарнет. Смятам, че засега неговият план е най-добър за сигурността на персонала. Като бъдете изолирани по групи, веднага ще забележите всеки подозрителен външен човек. Колкото по-скоро се организирате, толкова по-бързо ще ограничите възможностите за заразяване. Мобилизирали сме цялата полиция и дори хора от ФБР, които ще проверят всички подозрителни лица и групировки. Колкото до разследването на местно ниво, още тази нощ ще започнем да разпитваме целия персонал, отделение по отделение.

Сигурно сме били много способни в обуздаването на тълпата, защото възгласите на ярост отново се смениха с разумни предложения:

— ... ако изолираме персонала от дневната смяна извън болницата, ще отнемем на убиеца възможността да ги зарази...

— ... да отделим веднага пациентите...

— ... ако заменим персонала с хора от други болници, ще спечелим доверието на пациентите...

— Къде е доктор Маки? Защо го няма? — провикна се някой. Беше един от главните лекари.

Фос отговори, без да се замисля. Лъжата беше готова:

— Засега не можем да открием доктор Маки, за да го информираме за случилото се.

После разпусна събранието и всички започнаха да се изнизват през вратата. Сред общата глъчка дочух някой да казва:

— Това не ви ли напомня за историята с Призрака преди две години?

— Не ви питам как Призрака заразява хората — каза Райли, — искам да знам как вие двамата бихте го направили.

Беше помолил мен и Уилямс да останем след заседанието. Уилямс седеше върху голямата маса на катедрата и пиеше кафе, детективът крачеше нервно между нас.

— Майната му! — изръмжа Уилямс. — Как той ги заразява или как ние бихме ги заразили, каква разлика има? Нали ви казвам, че не знам.

Погледна часовника си, давайки да се разбере, че има по-спешни неща за вършене. Аз също нямах време за разпитите на Райли. И без това заседанието бе забавило твърде много опитите ми да открия какво е чел Майкъл:

— Виж какво, Райли, аз ти казах, че животът на много хора може би зависи от това, дали ще разберем как заразява жертвите си. Сега обаче нямаме време. Ако с доктор Уилямс се сетим нещо ново, ще ти се обадим...

— Не, чуйте ме, по дяволите! *Залавянето* на този изверг ще спаси живота на хората. Маки го няма никакъв, дори в мазето. Ако Призрака е достатъчно глупав, та да се мотае наоколо, единственият начин да го хванем е вие двамата да ми помогнете да разбера как действа. Трябва да знам как мисли, какво му е необходимо, как се подготвя за поредния си удар. Може би така ще предугадим следващия му ход и ще го заловим на местопрестъплението.

— Защо тогава ми пречиш да прегледам документите...

Той ме прекъсна с нервен жест:

— Поддържам постоянно връзка с лекарите, които правят проверката. Все повтарят, че работата върви бавно. На приятеля ти са му трябвали два дена, за да намери онова, което му е направило впечатление. На мен обаче информацията ми е нужна веднага!

— И какво? — намеси се Уилямс. — Приказките няма да ни помогнат да се сетим, а всяка минута забавяне поставя под въпрос успеха на карантината.

— Нека ви разкажа как работят полицаите — изсъска Райли през зъби. — Като не знаем как престъпникът върши злодеянията си, понякога отиваме на сцената на престъплението и се поставяме на негово място.

Уилямс изсумтя:

— Затова ли ви е такава разкриваемостта?

— Хайде, Дъглас! — успокоих го аз. — Всички сме уморени и уплашени. Да не се караме.

— Съжалявам, но трябва да се залавям за работа — промърмори той и стана от масата. — И се страхувам, че трябва да дойдеш и ти. Свърши добра работа, като успокои страстите тази нощ, но това е само началото. Никой от служителите няма да приеме лесно карантината. Ще се наложи да тичаме из цялата болница и да успокояваме недоволните. Ако не успеем, рискуваме в болницата да избухне бунт.

— Не! — започнах да недоволствам аз. — Трябва да прегледам архива...

— За бога, Ърл, дай да се заемем първо с най-важните неща! — Обърна се към Райли: — Колкото до вас, детективе, вие би трябвало да се тревожите не по-малко от мен от вероятността неколкостотин души да се нахвърлят срещу полицаите ви. И двамата знаем какво може да причини някой новобранец, който не се е научил да си държи пистолета в кобура, или някой цивилен, който е решил на всяка цена да се измъкне.

— Това е още по-основателна причина да искам мнението ви, докторе — настоя Райли. — Хората ще се държат много по-спокойно, ако повярват, че сме по следите на... как го наричаха?... Маниака. Много добре видяхте реакцията им.

Уилямс скръсти ръце, все още стискаше празната пластмасова чашка. Погледна Райли, в очите му се четеше всичко друго освен спокойствие.

— Както казах — продължи Райли, — ако решим същата задача, която е стояла пред убиеца, ще разберем и как действа.

Уилямс изръмжа.

Райли пристъпи към него и започна да обяснява още по-подробно:

— Понякога се налага да правим същото, което е правил престъпникът. Да вървим по стъпките му, да докосваме предметите,

които е пипал. Може да е оставил някоя улика — косъм, отчупен нокът, отпечатък от обувка. Не се знае — като влезем под кожата му, може да открием как е извършил престъплението. Напрегнете си малко мозъците. Както виждате, не само вие имате работа тази нощ.

Уилямс въздъхна отчаяно:

— Тази играчка няма да ни помогне да се сетим нещо ново...

Райли се завъртя към мен:

— Ти откъде би взел микробите?

— Какво?

— Откъде щеше да си набавиш свръхбактериите, които той използва?

— Няма откъде. Нужни са поне малко знания по генно инженерство.

Не бях в състояние да мисля; сякаш истерията, за която предупреждаваше Уилямс, обхващаше и мен. Оптимизмът ми, че можем да държим нещата под контрол, изведнъж се изпари.

— Има ли в болницата някой, който притежава такива знания?

Обърнах се към Уилямс:

— Има ли?

— Не знам за такъв — отвърна той; въпреки че очите му още горяха от нетърпение, за мое учудване, той явно прие предизвикателството на Райли.

Детективът въздъхна отчаяно:

— Опитайте се да измислите как бихте го направили с подръчни средства, с материалите, които се използват в болницата. Този човек от сума време се занимава с бактериите и дори е извършил две убийства, без никой да заподозре. Значи, методът му е много прост. Най-съвършените престъпления са такива. Колкото по-сложен е планът, толкова повече слабости има.

Уилямс отново се опря в масата:

— Добре, ще поиграя играта ви, явно само така ще се отървем от вас. Ако бях убиец и исках да създам неунищожим микроб, сигурно щях да използвам естествения процес — конюгацията. Процесът е много слабо ефективен — да отглеждаш бактериите в епруветка с изпразнения...

Той смачка чашката и я хвърли в един кашон с боклук от другата страна на катедрата. После ми намигна съучастнически и се пошегува:

— Щеше да се наложи да прегледам много задници.

— По дяволите, Уилямс — избухна Райли, — ако продължавате да ми отказвате съдействие, ще ви арестувам за възпрепятстване...

— Губите си времето!

— Предупреждавам ви, възпрепятстване на разследването...

Остроумната забележка на Уилямс ме накара да се сетя нещо. Престанах да слушам пререканията им и се замислих.

— О, Господи! — възкликнах.

Уилямс и Райли веднага прекратиха спора.

— Какво има? — запита детективът.

— Прав си, Дъглас. Кам е имал възможност да използва конюгацията. — (Както и Росит.) — Просто посява МРСА и ВРЕ на едно петри и ги оставя да растат. Рано или късно те ще обменят необходимия ген. После само отделя новия щам върху среда с двата антибиотика.

— Точно така, Гарнет, това е — възкликна Уилямс, като стовари ръка върху масата. — Сдобил се е с началните щамове при рутинни изследвания за МРСА и ВРЕ.

— Какво означава това? — попита Райли.

Уилямс се направи, че не го чува, и продължи да ми говори:

— Представи си, че изследваш някой с МРСА. Какво ще ти попречи да си отделиш едно петри с щама за собствено ползване? Можеш да направиш същото с ВРЕ. Ето ти ги предшествениците на супермикроба.

— Няма ли някой да ми обясни! — възнегодува отново Райли.

Започнах трескаво да обмислям следващите стъпки на убиеца. Продължих оттам, където беше спрял Уилямс:

— После посяваш двата микроорганизма на едно място. Оставяш ги да растат заедно. Добавяш ванкомицин. Ако някоя колония от стафилококи оцелее, значи МРСА е приел *VanA* или *VanB*-гена от резистентните ентерококи и неунищожимият микроб е готов. Ще отнеме много време, но рано или късно, може да се случи. Оставало му е само да размножи новополучения щам.

— Господи! — поде Уилямс. — Можел е да го направи с две-три петрита, останали незабелязани сред стотиците, които се обработват дневно. И дори да се е налагало да се крие, е могъл да отглежда

бактериите в обикновен домашен инкубатор за пилета. Този замисъл е по възможностите на всеки училищен кабинет по биология.

— Може да разнася петритата с количка — отбелязах аз, като си спомних за неочакваната среща в мазето.

— Ами легионелата? — попита Райли.

Беше се отказал да иска обяснения на научните термини. Сигурно най-сетне бе доволен, че ни е накарал да се замислим, и не искаше да ни прекъсва.

— Същата работа — отвърна Уилямс; цялата му враждебност срещу детектива бе изчезнала, заменена от възбудата на откритието. — Обикновени изследвания. Известно е, че тези микроорганизми живеят в застояли води, намираме ги дори в болници, за които се твърди, че са чисти.

Спомних си, че Майкъл ми каза същото, преди да започне проверката преди една седмица. Имах чувството, че оттогава са минали години.

— Не му е било особено трудно да намери заразен водоизточник и да изолира легионелата върху специална хранителна среда. Стига да не загрява водата над седемдесет и седем градуса, при колкото умира легионелата. Достатъчно е да поддържа умерена температура.

— Още един въпрос — каза Райли. — Защо да си дава толкова зор да създава неунищожим микроорганизъм? Защо просто не убива хората с легионелата?

Добър въпрос, но аз веднага се сетих за отговора. Призрака си имаше собствен начин на мислене:

— Защото легионелата се лекува. Свръхмикробът носи неминуема смърт. Целта му не е просто да убие жертвите си, а да умрат в паника. Едно е да мислиш, че може да се излекуваш, друго е да знаеш, че ще умреш след броени дни, и то от бавно задушаване. Ако целта му е да хвърли в паника цялата болница, причините за избора му са очевидни. Легионелата е страшна, но неунищожимият стафилокок е истински кошмар.

Уилямс кимна в съгласие:

— Удивен съм, че стигнахме толкова далеч! — призна той. Дори се извини на Райли: — Голямо майсторство е да накараш хората да се сетят за това, което си мислят, че не знаят.

Дори и Райли обаче не можеше да ни помогне да се сетим как Призрака заразява жертвите си.

Докато тримата се качвахме на горния етаж, попитах детектива как преценява шансовете да открият Кам.

— Ако е жив — големи.

— Какво?

Никой не спря ход, но Уилямс забави крачка, за да се изравни с Райли и мен.

— Обяснете ни — каза кратко той.

— Веднага щом ни се обадохте — отговори Райли, — изпратихме патрулна кола у дома му. Нямаше го, разбира се, но паспортът и банковата му книжка бяха там. Живее сам и изглежда, е в приятелски отношения с много от съседите. Никой не го е виждал тази нощ. Както казах, няма го и в болницата. Ако той е убиецът, не се е скрил много далеч, вероятно чака сгоден случай за поредния си удар. Но това все пак е само една от теориите. Вече взех заповед за разпит, но за да убедим прокурора да издаде разрешение за обиск на къщата, служебните му документи и колата му, ще са ни нужни доказателства.

— Защо тогава казваш, че може да е мъртъв?

— Доктор Гарнет, трябва да се поучиш от жена си. Тя преценява всички възможности, не една или две. На края на разговора ни се усъмни дали някой не се опитва да хвърли вината върху него.

— Какво?

— Помисли. Ако Маки е невинен, може да е открил не само доказателства за съществуването на убиеца, а и самоличността му. Внезапното му изчезване може би цели да му се запуши устата.

— Господи!

Това предположение разби на пух и прах всичките ми теории за Кам. Досега не ми беше хрумвало, че някой може да се опитва да го натопи. Погледнах Уилямс. По челото му се появиха дълбоки бръчки. Явно и той не бе мислил за тази възможност.

Влязохме в главното фойе. Тропането на обувките ни по мраморните плочи стресна двамата бодигардове. Пред входната врата се виждаше един полицай на пост.

— Жена ти — продължи Райли — е убедена, че Маки наистина не е вярвал в теорията за умишлено заразяване и както Попович преди него, неочаквано се е натъкнал на някакво доказателство. Доктор Грейстън сподели интересно предположение за причината да се противопоставя на приказките за Призрака; освен, разбира се, страха от възраждането на старите слухове. Дали преди две години не е прекратил разследването на случаите, за да не се раздухват същите тези слухове? И дали сега не се е почувствал виновен за това? Може човекът да няма нищо общо с Призрака и просто да се е раздразнил, че ровиш из старите документи.

— С Джанет явно доста сте си побъбрили.

Той не обърна внимание на забележката ми и продължи:

— Единственото, в което не постигнахме съгласие с жена ти, е връзката на убийствата с обединяването на болниците.

Изненадата ми явно пролича по очите ми.

— О, да, тя сподели с мен подозренията ти. Само дето се отнася доста скептично към тях. Аз обаче съм склонен да приема идеята ти: половин милиард е сериозен мотив. Не се тревожи, ще се заемем с този Росит и, разбира се, с Хърст; помня го от разследването на убийството на бившия ви изпълнителен директор. Колкото до онези финансови гении от изпълнителния ви съвет, бих казал, че в борбата за кокала понякога стават доста груби.

— Само че няма да тръгнат да разрушават новите си придобивки — казах, без да се замислям.

Тази идея току-що ми беше дошла. Райли и Уилямс ме изгледаха объркано.

— Хърст и дружките му нямат изгода да разстройват работата в Университетската болница, по-лесно ще я управляват непокътната.

— Може би — възрази Уилямс, — поне ако искат да запазят петстотинте милиона само за себе си.

Сега двамата с Райли го погледнахме озадачено.

— При някои сливания на болници — започна да обяснява той — едната от двете бива закрыта и се създава една мегаболница. Ако Университетската фалира, „Сейнт Пол“ остава най-голямото лечебно заведение в града. Колко далече биха стигнали ръководството, Хърст и Росит, за да постигнат тази цел?

Докато обсъждахме тези възможности, минахме по коридора на третия етаж. Уилямс продължи напред, но ние с Райли спряхме, за да погледнем през прозореца. Успях да различа човешки силуети и проблясващи значки. От време на време някой полицаи минаваше под лампите, които осветяваха облачетата пара, излизаци от устата им. Далеч зад дърветата се виждаха примигващите сини и червени светлини на полицейски коли.

Дали Призрака бе някъде там, зад полицейския кордон, в мъглата, доволен от суматохата, която е причинил в болницата? Дали беше Кам, усетил, че е дошло времето да бъде разкрит, или Росит, изпълняващ поръчката на Хърст, както предположи Уилямс? А може би е някой друг, както смяташе Джанет, някой невидим, осигурил си прикритие, като хвърли вината върху Кам... с моя помощ.

С Уилямс нямахме определен метод за успокояване на хората. Просто тичахме от етаж на етаж и изтъквахме същите аргументи, както на среднощното събрание и в „Сейнт Пол“ предната седмица. Молахме, убеждавахме, заплашвахме, а когато и това не помагаше, викахме полицаите. Опитвахме се да научим някои от главните лекари какво да говорят с надеждата да ни отменят малко, но те самите бяха прекалено разтревожени, за да постигнат успех.

— За бога, овладейте се. Ако не успокоим хората, някой ще избяга и ще пренесе заразата навън. Поне ни помогнете да накараме всички да дадат проби за изследване — умолявах аз, докато ме гледаха безучастно.

Като им се постави конкретната задача, тези „лидери“ малко се осъзнаха, но пак не бяха в състояние да обуздаят подчинените си. Ето какви главни лекари си беше отгледал Фос.

Навсякъде, където отивахме с Уилямс, срещахме паника, недоверие, гняв — също като в заседателната зала, но увеличени десетократно. Избухваха дори леки спречквания — някои сестри се опитваха да избягат и се налагаше санитарите да ги задържат със сила. Крясъците скоро разбуждаха пациентите, които за нула време научаваха достатъчно, за да изпаднат и те в паника. Фос бе проявил далновидността да прекъсне телефонните линии, което не след дълго

доведе до протести от хора, които не бяха успели да се свържат със семействата, адвокатите си или с медиите.

Харолд Милър бе неуморим. Минаваше навсякъде, за да мобилизира армията си от лаборанти, после показваше на останалите от персонала как да си взимат проби едни от други и от пациентите. Цяла нощ продължи с посевките, като постоянно обясняваше какво прави и предлагаше дребни услуги. Помагаше на много хора да си сложат маските и им раздаваше чисти. Имах чувството, че върши повече работа от всички останали, взети заедно.

Най-неприятно бе изолирането на мъчителите на пациенти. Постраховите сами търсеха закрила. Други се съпротивляваха.

— Така ще е по-добре за теб, Рейчъл! — викаше една пълничка сестра на ужасената си и много по-хилава колежка, докато я отвеждаха.

— Кучко проклета, ще ми платиш за това! — пищеше Рейчъл.

Останалите сестри и пациентите, събудени от глъчката, я изпратиха с освиркване. Мерките бяха доста груби и сигурно сред виновните попадаха и невинни. Потреперих при мисълта колко адвокати ще си намерят занимание заради сегашните ни действия.

По едно време ме извикаха да прегледам три сестри със симптоми на настинка, но не открих характерните за легионелата промени в кръвното налягане и обмяната на веществата. Поискаха да им предпиша антибиотици.

— От медицинска гледна точка не се налага — отвърнах аз, — но ако смятате, че сте потенциални жертви...

Когато енергично отрекоха да са „такива“, ги успокоих още веднъж, че няма нужда от лекарства. След срещата обаче глътнах поредната си капсула еритромицин.

Междувременно изтичах и до интензивното, за да се уверя, че Джанет все още не отделя кървави храчки. Бодигардът потвърди, че никой не се е опитвал да влиза при нея.

В четири часа болницата бръмчеше като кошер. Повечето хора се бяха съгласили да съдействат, с убеждението, че така ще е най-добре за тях и семействата им. Почти от всички бяха взети проби. Около седемдесет човека се намираха под специална охрана. Известен брой служители се опитаха да избягат, дори някои успяха, но полицията ги

върна обратно. Не можеше да бъде по-добре, но при пристигането на сутрешната смяна след три часа, всичко щеше да започне отначало.

Погледнах отново през прозореца. Мъглата се сгъстяваше, но силуетите на полицаите все още се различаваха. Между дърветата обаче, където бях забелязал светлините от патрулните коли, цареше пълен мрак. Все пак се усещаше, че нещо става навън. През стъклата долавях постоянното бръмчене на дизелови двигатели — Националната гвардия заемаше позиции.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Петнадесет минути по-късно Уилямс ми се обади по телефона:

— Открили са нещо в архивите.

Когато влязох в познатата стая, заварих шестима души, седнали заедно с Уилямс на три маси, отрупани със здравни картони. Висок мъж с прошарена коса говореше, докато някои от останалите му колеги сърбаха кафе, като при всяко отпиване повдигаха долната част на маските си. По средата на масата се мъдреше голям термос. Свежият аромат бе изключително съблазнителен, но никой не си направи труда да ми предложи да си сипя.

Райли стоеше настрана и ако стегнатостта на маската му можеше да се смята за индикатор на настроението му, явно беше доста недоволен. Щом ме забеляза, се приближи и пошепна:

— Тия приятели се мислят за голяма работа, но между нас казано, не виждам особена полза от работата им. Отнасят се прекалено... лекарски. Търсят медицински несъответствия, а не убийство.

Поставих пръст пред устните си, за да замълчи, и се опитах да дочуя за какво става въпрос.

— ... доктор Маки е оставил неколкостотин картон на различни купчини — обясняваше възрастният лекар.

— Неколкостотин! — възкликна Уилямс.

— Предположихме, че не е бил в състояние да прегледа толкова много сам, затова попитахме чиновничките от архива.

На масата забелязах телефон с лепенка: „Полицейско управление Бъфало“. Да го имаше и онази нощ, когато бях тук сам.

— ... Казаха, че доктор Маки дошъл около шест часа вчера, малко преди да си тръгнат. Носил със себе си протоколите от епидемиологичната комисия и им дал три списъка с картони, които искал да види. Установихме, че в първия списък са картоните на хората, изследвани, след като са влизали в контакт с Филип Сандърс до десет дена преди да излезе в отпуск. После ги разпределил по групи според това на кой ден преди отпуска се е грижила за съответните

пациенти. Вторият списък съдържа картони на болни, обслужвани от Браун до десет дена преди заболяването ѝ от легионела. Разпределил ги е по същия начин както и картоните на пациенти, влизали в контакт със сестрата от хирургията, преди да развие пневмония. Спомнете си, че двете сестри са излезли в отпуск няколко дена преди да се разболеят.

— Нещо интересно? — попита Уилямс.

Възрастният лекар вдигна един картон, отвори го и го показа на Уилямс:

— Търсихме общото в бележките на сестрите. Надявах се да открия някаква обща процедура, която и трите са извършили, преди да се разболеят. За жалост всички медицински процедури, записани в тези картони, са рутинни — смяна на превръзки, следене на жизнените сигнали, даване на лекарства. Кам вероятно се е натъкнал на нещо друго.

Уилямс прелисти няколко страници, после му върна картона:

— Значи трябва да търсим друго.

Останалите зашушукаха; една жена попита:

— Вярно ли е, че доктор Маки е заподозрян...

Райли изглеждаше изключително недоволен от току-що чулото:

— Виждаш ли, докторе! Нищо не са открили. Трябват ми доста повече доказателства, и то веднага, иначе Призрака скоро ще успее да зарази още хора. — Гласът му звучеше малко отчаяно. — Защо не провериш другите архиви, в които е ходил доктор Попович?

Знаех вече откъде да започна.

— Господин Фос, какво прекъсна слуховете, че доктор Маки е Призрака?

Седяхме в кабинета му. Минах да му се обадя, че работя в съседната стая — поверителните протоколи. Сметнах за добре да знае, че съм там, а не, като чуе тропане, да реши, че Призрака се е върнал. Преди да изляза, реших да попитам за Кам.

— Два случая — отвърна директорът, — въпреки че единият отново разбуни духовете. Слуховете за него започнаха да заглъхват, когато едно от нападенията стана, докато четеше лекции в друг град. Когато обаче последва друг случай, пак в негово отсъствие, се появиха

намеци, че и двете нападения са в много удобно за него време. Скоро обаче клюките заглъхнаха и историята с Призрака отшумя.

— Имало ли е подозрения срещу някой друг?

— Не.

В този момент телефонът му иззвъня. Скоро директорът потъна в разговор за изолирането на дневната смяна в помещения извън болницата:

— ... осемдесетте главни сестри да извикат по двадесет от подчинените си по все още работещите телефони на административния отдел. Да им кажат, че има заплаха, но положението е под контрол, после да им съобщят къде да се явят. Всеки момент очаквам главните лекари, за да обсъдим следващите действия...

Не исках отново да се срещам с тези хора, затова побързах да се оттегля.

Вратата на архива за поверителни протоколи сега бе преградена с жълта лента, което означаваше, че за да вляза, трябва да бъда придружен от служител на охраната и полицаи. Щом се намерих вътре, веднага взех записките от комисията за епидемиологичен контрол. Намерих ги, както очаквах, на мястото им, тъй като на Кам надали му беше нужно да чете собствените си изказвания.

Преди не бях обърнал внимание на последователността на различните методи, използвани от Призрака, но бързо проверих какви атаки са били извършени по време на отсъствията на Кам. И в двата случая симптомите бяха като на отравяне с инсектициди. Действията на Призрака можеха да се разделят на две фази. Халюцинациите и внезапните пристъпи на повръщане се случваха разбъркано в първите четири месеца. После дейността на Призрака приключваше с петте случая на инсектицидно отравяне, включително и двата в отсъствието на Кам.

Облегнах се на стола и се замислих: пет случая на инсектицидно отравяне — три, когато Кам е бил в града, и два в негово отсъствие — после никаква следа от Призрака в продължение на две години. Последователността им ме заинтригува.

Първо се запитах дали Кам е пристъпил към инсектицида, след като е усъвършенствал предишните два метода, а после си е намерил

съучастник за последните два случая, за да разсее слуховете. Повторното алиби обаче е станало подозрително и Кам сигурно го е разбрал. Защо тогава двете последни нападения на Призрака бяха протекли в такава последователност?

Дойдоха ми наум какви ли не объркани обяснения, но нито едно не ми се струваше правдоподобно. Нямах логика при такова съвършено прикритие Призрака да споделя тайната си с някой друг и да рискува да го издадат.

Станах и започнах да се разхождам из стаята. Инсектицидите бяха много по-опасни от очистителните и халюциногените, можеха да доведат до смърт. Повръщането и неясните видения изглеждаха подходящо наказание за жестокостта на недобросъвестните служители. Все пак, макар и неоправдани, действията им не заплашваха живота на пациентите.

Почувствах се неловко, че мисля за „подходящи наказания“, при положение че имам работа с маниакален убиец. Все пак използването на пестициди бе значителна промяна в поведението. След много неуспешни опити заключих, че причината вероятно се крие в лудостта на маниака.

Не ми идваше наум нищо друго. Преди да си тръгна, прегледах последните протоколи на комисията, от заседанията, на които са обсъждани случаите на легионела с Браун и сестрата от хирургията. Не открих нищо интересно и само преписах номерата на здравните картони на двете жертви.

Повиках отново полицаия и служителя от охраната, за да ме заведат в друга запечатана с жълта лента стая — отдела за лични досиета на персонала. Всъщност той се състоеше от девет кабинета, осем от които бяха разположени по дължината на един коридор. Деветата стая, намираща се в дъното, бе най-голяма и съдържаше документите, които ме интересуваха. Накарах двамата си придружители да изчакат, докато проверя дали в помещенията не се крие някой; надникнах дори в големия гардероб на входа. Когато влязох в главното помещение, установих, че Кам е пропуснал и този отдел: върху масата нямах извадени папки. От книгата на рецепцията обаче знаех, че Майкъл е бил тук, затова отпратих двамата си пазители, които изглеждаха развеселени от предпазливостта ми, и се заех за работа.

Започнах с картоните на първите жертви на Призрака. Шест вече се бяха пенсионирали, но досиетата им се пазеха, както и тези на мъртвите. От тях само срещу три сестри имаше официално подадени жалби, никоя от които не бе довела до дисциплинарни мерки.

Оплакванията бяха от дреболии, както вече очаквах — болезнени смени на превръзките, една пациентка твърдеше, че се чувствала унижена, когато се налагало да моли за обезболяващи, на друга ѝ се присмивали, че подмокря леглото, като в същото време не ѝ предоставяли подлога. И трите сестри бяха отrekli обвиненията. Очевидно Джанет бе права, че жестокостта към пациентите се доказва трудно.

Липсата на жалби в другите петнадесет досиета ме наведе на мисълта, че Призрака се е насочил към жертвите си по неофициални оплаквания, споделени пред него. Въпреки това записах имената и адресите на трите пациентки, повдигнали официални обвинения. Беше ми интересно да разбера с кого са обсъждали поведението на сестрите.

Когато обаче погледнах датите, отново се изненадах. Трите жалби бяха подадени малко преди да започнат атаките на Призрака, а първите му жертви се оказаха същите три сестри, посочени в оплакванията. Нещо повече — нападенията бяха станали седмици след разглеждането на жалбите в комисията.

Не се сецах за никакви обяснения, но чувствах, че съм намерил доказателствата за раждането на Призрака.

В протоколите бяха вписани имената на членовете на комисията, но никое не ми беше познато. Това не ме обезкуражи, защото знаех, че Призрака не е сред тях. Колкото и секретни да бяха тези заседания, информация винаги изтичаше.

— Какво откри? — попита познат глас зад гърба ми.

Подскочих като ужилен и изкрещях от уплаха. Беше Уилямс.

— Дявол да те вземе! — изревах.

В очите му проблеснаха весели пламъчета. Очевидно страхът ми му беше забавен.

— Ще спреш ли най-после да ме стряскаш? Как влезе?

— Вратата беше отворена — отвърна непринудено той. — Фос ми каза, че си тук.

— Как отворена? Бях я заключил.

Веселостта в очите му изчезна:

— Съжалявам, ама беше отворена. Може да не си я заключил добре.

— Глупости, разбира се, че я заключих добре!

Прекоших стаята и се запътих към въпросната врата. Почти я бях достигнал, когато Фос, с широко отворени очи, влетя в стаята, последван от половин дузина други хора в предпазно облекло. Един от тях стискаше нощна лампа с дълга дръжка.

— Какво стана? — попита задъхано Фос. — Чухме ужасен писък.

— Аз бях — отвърнах кратко и хвърлих кръвнишки поглед на Уилямс.

Едрият мъжага веднага се извини и обясни как ме е стреснал, после отново се извини, най-вече на мен. Докато успокояваше Фос и главните лекари, аз се приближих до вратата и се уверих, че съм завъртял ключа правилно. После заявих, без да се обръщам:

— Някой е отключил, докато съм се ровил в документите. Може натрапникът да си е тръгнал, а може още да се крие тук.

— По дяволите!

— Хайде бе!

— Не може да бъде!

Седмината инстинктивно се събраха един до друг като стадо овце.

— Хайде да огледаме — каза сериозно Уилямс.

Приближи се до първата врата и бавно я отвори. След това светна лампата; Фос и групичката лекари го последваха плахо.

Едва не избухнах в смях, след като повториха същата процедура пред всяка стая. Започнах да се чувствам малко глупаво, че съм се уплашил от някаква си отключена врата. Погледът ми падна на гардероба. Почувствах се неловко, че пак искам да го отворя, особено след насмешливите погледи на пазача и полицаия преди четиридесет минути. Изчаках Уилямс и групичката лекари да отидат в другия край на коридора, за да не ме види никой как надничам вътре. Сигурно и без това щях да стана обект на присмех, когато свършат претърсването на стаите.

Огледах се, за да се уверя, че коридорът е празен, после хванах дръжката. Вратата на гардероба се отвори с такава сила, че сигурно натрапникът е чакал с вдигнат крак, готов да я изрита. Дървото ме

тресна в дясното слепоочие и ме отхвърли към пейката до отсрещната стена на коридора. Видях само зелена болнична престилка, която обви главата ми като чувал. Моментално две силни ръце ме стиснаха и заглушиха виковете ми. Непознатият ме вдигна на крака, после рязко ми нанесе удар в слънчевия сплит. И малкото въздух в белите ми дробове излезе. Не можех да си поема дъх, камо ли да извикам; започнах да се задушavam от стомашния си секрет. Нападателят ме хвана за врата и ме блъсна напред. Това вече ми се беше случвало — главата ми се фрасна в нещо твърдо.

Само че този път не загубих съзнание. Вероятно престилката върху главата ми уби удара. Въпреки това се свлякох на земята, неспособен да се движа. Когато успях да смъкна престилката от главата си, вратата на отдела вече се затваряше. Почти се бях изправил на крака, когато Уилямс дотича, веждите му бяха вдигнати въпросително. Ударът на вратата в главата ми и този в гърдите ми не бяха много шумни, но явно бяха достатъчни, за да привлекат вниманието му.

— Тичай — изкрещях, все още превит на две, и посочих вратата.

Мускулестият мъжага изхвърча от стаята като куршум. Въпреки меките килими стъпките му отекнаха в коридора.

— Извикайте охраната — наредих на Фос, който най-сетне се появи от една от стаите в дъното на коридора; „лидерите“ му се гушеха плахо на няколко метра зад него. — И детектив Райли. Веднага! Кажете им, че убиецът току-що е избягал от администрацията.

Едва дишах. Поне бях спрял да повръщам.

Добрах се до вратата и се затичах след Уилямс. Той тъкмо изчезваше зад вратата, разделяща административния отдел от останалата част на болницата. Който и да беше преследваният, вече не се виждаше. Побягнах, но дишането ми се разстрои още повече. Като излязох от администрацията, от Уилямс нямаше и следа. Изскочих в следващия коридор с надеждата линолеумът да не заглушава шума от стъпки и така да разбере накъде бягат. Нищо не се чуваше. Отворих вратата към най-близкото стълбище и долових тропот от крака на някой от долните етажи. Последва затръшване на врата и звукът се загуби.

Спуснах се надолу.

Отворих вратата на партера и се заслушах — нищо.

На приземния етаж беше същото. Убиецът сигурно бе избягал към мазето. Не знаех колко бързо ще пристигнат подкрепленията на Фос, но със сигурност нямаше да знаят накъде е поел Уилямс, след като излезе от администрацията.

Приготвих се да вляза отново в зловещото мазе, но не очаквах, това, което заварих долу — пълна тъмнина, шалтерът отново беше спуснат.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Уилямс! — изкрещях. Никакъв отговор.

— Уилямс!

Пак нищо. Стоях на вратата на мазето. Лампите от стълбището осветяваха тъмния коридор донякъде. Нямах представа в коя част на мазето се намирам — при предишните си слизания не бях забелязал никакви стълби.

Продължих да се ослушвам за стъпките на полицаите:

— Някой чува ли ме? — изкрещях нагоре. — Полиция!

Нямах късмет.

Може би натрапникът се беше шумгнал на някой от горните етажи или бе успял да надбяга Уилямс и да вземе асансьора. После щеше да му е достатъчно да се слее с петстотинте служители в предпазно облекло.

Почти бях решил да се връщам, когато из тъмния коридор се разнесе далечен стон.

— Уилямс! Добре ли си?

Никакъв звук.

Огледах се за нещо, с което да подпра вратата. Накрая оставих едната си обувка, стиснах отново другата в ръка и така въоръжен, се запромъквах по посока на звука.

Опитах се да не мисля какво може да е направил Призрака на Уилямс, нито за възможността да ме причаква до тялото му, като използва стонове на ранения за примамка.

Придържах се към средата на коридора, докато през отворената врата проникваше достатъчно светлина, за да виждам. Но още зад първия ъгъл стана тъмно като в рог.

— Уилямс!

Пак нищо. Дадох си сметка, че може да е твърде далече, ако изобщо стенанието бе дошло от него.

Продължих напред, опипвайки с дясната ръка стената, а в лявата стисках обувка.

След няколко метра буквално се спънах в него.

— По дяволите!

Приземих се тежко на колене. Отчаяно започнах да го опипвам, открих краката, ръцете и бързо намерих сънната му артерия. Имаше пулс. Повдигнах му главата и се заслушах. Дишаше. Когато обаче хванах темето му, дори през ръкавиците усетих кръв, много кръв.

Опипах раната. Беше достатъчно дълбока, за да пъкна пръст в нея, около пет сантиметра дълга. Сигурно се бе завъртял с лице към нападателя точно преди да го ударят. Внимателно прокарах показалец по ръба на разрязването и се опитах да разбера дали костта е цяла. Не напипах счупвания на черепа, което не означаваше, че не е пукнат.

Най-важно беше да няма кръвоизлив. Кръвта изтичаше обилно, но това е нормално за рана на главата. Допрях престилката до счепеното и натиснах силно. Надявах се черепът да не хлътне.

Нямаше какво друго да направя, освен да спра кръвотечението. Нямаше начин да го извлека сам отгук и в същото време да пазя главата и врата му в неподвижно положение. Въпреки усилията ми кръвта продължаваше да тече.

— Помощ! — изкрещях с надеждата някой да ме чуе през отворената врата на стълбището. — Помогнете ми. Тук има ранен!

Рано или късно виковете ми трябваше да привлекат някого.

Никой обаче не идваше. После, от далечината, в зловещия мрак се разнесе звук, който накара сърцето ми да спре.

Смях, тихо, весело кикотене, изкривено от ехото, смразяващо като леден вятър. После внезапно спря, прекъснато от далечния шум на асансьор.

Райли ме увери, че подчинените му са ни открили за по-малко от пет минути, но на мен престоят в тъмнината ми се стори часове. Уилямс дори беше започнал да се свестява, преди да ни намерят. Закарахме го веднага в спешното, за да го поверим в опитните ръце на Дивия Бил Типет. Раната, макар кръвяща, не беше сериозна, нуждаеше се само от няколко шева. Бърза томография на мозъка показа, че няма счупване или вътрешен кръвоизлив.

— Мислиш ли, че ще ми остане белег? — попита Уилямс, докато наблюдаваше шевовете в едно огледало.

Типет припряно подтичваше наоколо като нервна домакиня — присъствието ми винаги го притесняваше — започна да се оправдава, че пропуснал вечерното заседание, защото решил, че е по-добре да остане с хората си.

— За да ги успокоявам и други такива — нареждаше непрекъснато той.

Малко се укроти, като му казах, че не съм забелязал липсата му. Направи ми впечатление обаче, че носи две хирургически маски. Явно истинската причина за отсъствието му бе опасението, че ще попадне в контакт със заразносители.

Не му направих забележка. Всички бяха достатъчно паникьосани. Точно затова не казах на никого, дори на Райли, за смеха в мазето. Нямахше нужда да ги плаща допълнително.

Как обаче да забравя този смразяващ кикот? Звучеше толкова непринудено, сякаш виковете ми за помощ бяха наистина забавни. Този Призрак можеше да твърди, че наказва мъчителите, но надали имаше нещо по-садистично от смеха му.

Казах на Райли само за звука от асансьора.

Въпреки това той накара хората си да претърсят подземието и изоставената лудница. Както и очаквах, нищо не откриха.

— Сигурни ли сте, че няма къде другаде да се скрие? — настоя детективът; стояхме пред спешното и чакахме Уилямс. — Канализацията, глухи ходници, отходни ями?

Един от хората му сбърчи нос под маската:

— Не видяхме никакви тръби или отходни ями, но претърсихме всичко, в което може да се побере човек. Освен това, защо ще му е да се вре там?

Полицаят показа престилката си и подръпна маската:

— С тези костюми, най-доброто скривалище е сред нас.

— Не и ако вече го познаваме — възрази Райли.

— Точно това е въпросът — намесих се аз. — Не може да е Кам. Нали ти казах, че взе асансьора. Това означава, че се е качил горе, за да се слее с тълпата. А както сам каза, Кам не може да мине незабелязан. Щеше да се наложи да се крие някъде другаде.

Райли се обърна:

— Като преследваш убиец, докторе (което между другото за малко да струва живота на приятеля ти Уилямс), кога най-сетне ще се научиш да обмисляш всички възможности? — Челюстта му извършваше характерни дъвкателни движения под маската. — Помисли си, Гарнет! Маки може да е изпратил асансьора празен на горния етаж, а после да се е върнал на пръсти в скривалището си. Сега, ако обичаш, би ли оставил преследването на маниака на мен? Ти се съсредоточи върху откритията на Попович. Имам си достатъчно грижи и без да те спасявам постоянно! — Обърна се отново към хората си: — И се питам, господа, дали наистина сте претърсили достатъчно прилежно мазето.

В 6,30, все още с чувство за вина от упреците на Райли, отново седях редом с Уилямс и Фос в заседателната зала пред същата компания от главни лекари и сестри. Този път и Бил Типет присъстваше, разбира се, с две маски на лицето. Липсваха само членовете на управителния съвет, вероятно се бяха прибрали да се наспят.

Уилямс, с увита в бинтове глава, поздрави присъстващите:

— Добра работа свършихте. Засега карантината върви добре.

Настроението им обаче скоро се развали при обсъждането на мерките по преместване на болните.

— Съмнявам се да има някаква промяна до края на деня — продължи Уилямс. — След затварянето другите болници са понатоварени от обикновено и няма да могат скоро да поемат и нашите пациенти.

На края на заседанието някой отново забеляза:

— Къде, по дяволите, е Кам Маки? Не трябва ли и той да е тук?

— Може би се крие в мъглата при военните — изсъска някой.

Колегите му се изсмяха с половин уста.

Въпреки че Фос бе изключил външните телефони, нямаше как да прекъсне и електронната поща. До осем часа в централите на всички средства за масова информация в Бъфало се беше получило едно и също писмо, съдържащо заплахи срещу Университетската болница. Веднага последваха репортажи за обкръжаването на лечебното

заведение от сили на полицията и Националната гвардия. Шестте местни радиостанции предаваха откъси от съобщението:

Заразих персонала с бактерия, наречена стафилококус, напълно нечувствителна на всички известни антибиотици. Този организъм може да се предава при допир и веднъж проникнал в тялото, води до сигурна смърт. Първите петдесет заразени ще развият болестта до двадесет и четири часа. Защитете близките си. Евакуирайте пациентите.

За един миг всичките ни планове да спасим болницата рухнаха.

След десет минути сградата се оказа обсадена освен от полицейски кордон и от цяла армия репортерски коли, журналисти и телевизионни камери. Зад тях започна да се събира още по-многолюдна тълпа — стотици, някои още по халати и пенъоари, с деца, всяка минута прииждаха все повече и повече. Слабата утринна светлина бе достатъчна, за да ги видя, като привидения, изникващи от мъглата.

Това, което не можех да видя или чуя от наблюдателницата си — прозореца на третия етаж, — научавах по радиото и телевизията:

— ... събират все повече хора, всички викат нечии имена, вероятно на свои близки, пациенти или болнични служители...

— ... опитваме се да получим потвърждение дали наистина в Университетската болница има масова зараза...

— ... въпреки че все още нямаме данни за смъртни случаи, научихме, че най-вероятно недоволен служител е заразил водоизточниците...

Хората около мен се събираха на малки групички, гледаха или слушаха различните предавания. Всичките ни усилия да ги успокоим се проваляха пред очите ми.

— Не е вярно — започнах да протестирам. — Не са разбрали нищо!

Колкото повече ги умолявах да запазят спокойствие, толкова повече се увеличаваха страховете им.

По телевизията показваха в близък план прозорците на болницата, на които пациенти държаха надписи: „Изкарайте ни оттук!“, „Спасете ни!“, „Помощ!“ Тези призови озвериха тълпата. Ревът отвън, усилен от радио и телевизионните микрофони, постепенно премина в едногласно скандиране: „Пуснете ги! Пуснете ги!“ Редиците от протестиращи отначало се залюляха несигурно напред-назад, после се хвърлиха напред, върху полицейските кордони. Репортерите се оказаха между чука и наковалнята и не знаеха в коя посока да насочат микрофоните си.

— Пуснете ги! Пуснете ги! — зазвучаха все по-силно призивите.

Силите на реда започнаха да отстъпват. Дочух и призивите на офицерите:

— Дръжте се, момчета! Дръжте се!

Полицаяте от вътрешния кръг се хванаха за ръце и застанаха непоклатимо, докато войниците от Националната гвардия продължаваха да отстъпват. Полицейските фуражки се смениха с каски. Размахаха се палки.

— Пуснете ги! Пуснете ги!

Всички около мен стояха неподвижни, хипнотизирани от кошмарната сцена.

— Някой да направи нещо! — промълви една жена до мен.

Тълпата и силите на реда почти се сляха.

— Господи! Спрете ги! — възкликна един лекар.

От коридора долетя вик:

— Мъжът ми! Синът ми!

Оповестителната уредба изгърмя:

— Моля за внимание! Заради близките ви, които са навън, успокойте се, отдръпнете се от прозорците и махнете тези надписи! Говори доктор Дъглас Уилямс от ЦЕК. След малко ще се включат в ефир по всички станции...

Като по чудо възбуденото бърборене на коментаторите по всички транзистори и телевизори отстъпи пред гласа му. Сега Уилямс говореше от стотици микрофони. Отвън долетя пращане на високоговорители и скоро гласът му загърмя над тълпата като словото господне:

— Спрете! Веднага. Близките и приятелите ви в Университетската болница са в безопасност. Погледнете! Махнаха се

от прозорците, защото не искат да нахлуе в болницата и да се изложите на опасност.

Докато говореше, телевизионните камери показаха в близък план празните прозорци. След малко се появиха нови надписи: „Спрете!“, „Не идвайте!“, „Добре сме!“

Скандирането отвън затихна. Повечето хора гледаха нагоре; тълпата спря. Войниците и полицаите престанаха да отстъпват.

Гласът на Уилямс продължи магическата си реч:

— Все още никой не е заразен. Засега само изследваме всички...

Отново задишах спокойно — избягнахме още една катастрофа.

Следващата обаче вече чукаше на вратата.

— Доктор Гарнет — прошепна една сестра, — елате.

Отдалечих се от прозореца. Очите ѝ бяха тревожни:

— Десетина души в района за изолация проявяват признаци на легионела.

Написах бележка за Райли: „Постави още хора пред специалния отдел за изолация! Започна се“ — и му я пратих по сестрата.

Крилото, което Фос бе отворил, се състоеше от два отдела с по двадесет стаи, всяка с по четири легла. Неколцина новодошли се отправяха към изолационните помещения.

— Дневната смяна — обясни сестрата. — Не са успели да ги предупредят да не идват.

Дори през маската усетих миризмата на прекалено много немити хора. Фос трябваше да осигури тоалетни принадлежности и чисти дрехи колкото се може по-скоро.

Двама лекари от инфекциозното, които не бяха заети с архивите, вече потвърждаваха диагнозата. Когато се приближих към стаите, в които лежах заразените, нямаше нужда да ми казват, че симптомите включват и диария.

— Извинявайте за безпокойството, доктор Гарнет — каза помладият от двамата лекари, — но вие сте били свидетел на инфекция и с двата микроорганизма, а и всичко е толкова объркано, че се нуждаем от мнението ви, за да сме сигурни в диагнозата.

Диагнозата им бе правилна. Въпреки че дванадесетимата заразени показваха само леки симптоми като при грип, страдаха и от

намалено налягане при изправяне, а и кръвната им картина бе променена (ниско количество натриеви йони и албумин и леко увеличен брой на левкоцитите) — характерни белези за инфекция с легионела.

Никой от тях не вярваше, че нещо толкова сериозно може да започне с такива безобидни симптоми. Все повтаряха:

— Освен че ми се вие свят, като стана, и разстройството, не се чувствам никак зле, докторе. Ще се оправя ли?

— Сигурен съм, че ще се оправите — лъжех постоянно.

Някои ме гледаха изпитателно в очите и вероятно познаваха измамата. Ужасът ми от това, което щеше да се случи с тях само за двадесет и четири часа, бе толкова силен, че нямаше как да не го усетят.

След като прегледах всички, се оттеглих в коридора с двамата лекари. Знаех, че няма да им кажа нищо ново за лекуването на легионела или стафилококус. Искаха само да знаят какви са особеностите точно на този вид комбинирана инфекция.

— При пушачите, разбира се, ще протече по-тежко, но дори при младите ще има усложнения. Възрастта, изглежда, няма значение.

По-старият (вероятно на моя възраст) вдигна скептично вежди:

— Странно.

По-младият му колега се изчерви. Явно бяха спорили и им служех за арбитър.

— Вижте, казвам ви просто какво съм наблюдавал — продължих аз. — Аз също нямам представа как са били заразени.

По-младият подсвирна:

— Както и да ги заразява този мръсник, изглежда, че им дава конска доза...

— Има ли нещо друго? — сръза го по-възрастният.

— Ще се наложи да изчакаме, за да видим дали еритромицинът, който им даваме от снощи, има някакъв потискащ ефект. Все пак очаквам, че антибиотикът, който сега им вкарвате венозно, ще действа добре при непушачите, поне що се отнася до инфекцията с легионела. Големият проблем обаче са стафилококите. Първият симптом е появяването на кръв в храчките. От този момент смъртта е неизбежна.

Докато попълвах картоните, промивките на носната кухина започнаха. Познаваше се по сподавеното кашляне, долитащо от стаите, които току-що бях посетил.

Тъкмо излизах от изолационния район, когато от другата страна на коридора долетя познат глас:

— Доктор Гарнет. Почакайте, моля!

Браун дотича и ме хвана за престилката. В очите ѝ се четеше ужас:

— Моля ви, доктор Гарнет, аз не трябваше да съм тук. Не успяха да ме предупредят навреме, за да отида в друга болница. А като дойдох, ме задържаха. Накарайте ги да ме пуснат!

Опитах се да се отскубна:

— Госпожице Браун, недейте така. Това е за ваше добро...

— За мое добро ли! Призрака вече се опита да ме убие. Трябва да се махна оттук. Той пак ще ме зарази, сигурна съм!

— Госпожице Браун! Овладейте се и разсъдете. Той не може да ви зарази с легионела. Имате вече имунитет. Убиецът обаче разполага с неунищожим стафилококов щам. Най-сигурното за вас място е тук, спомнете си, че миналия път се заразихте, докато сте били в отпуск. Не се знае дали не ви е заразил извън болницата. Тук ще сте под постоянна охрана.

— Не, моля ви — настоя тя; ръцете ѝ ме стискаха като менгеме. — Съжалявам за случката с жена ви. Моля ви, това беше нещастен случай. Не исках да става така. Никога не съм го мислила!

Тези думи толкова ме разгневиха, че едва не ѝ изкрещях колко ме отвращава:

— Пак ви казвам, успокойте се!

Жестокостта, която прозвуча в гласа ми, изненада дори мен. Милър и подчинените му се появиха на входа на коридора.

Не знам какво чу от разговора ми с Браун, но като минаваше покрай нас, отбеляза:

— Здравейте, доктор Гарнет. Доста работа, а? — Маската му не можеше да скрие тъмните сенки от недоспиване под очите, но иначе изглеждаше съвсем бодър. — С нещо да ви помогна?

— Сигурен съм, че сестра Браун ще се радва, ако лично ѝ вземете проби.

Освободих се от хватката ѝ и я оставих в ръцете на Милър.

Той я подхвана леко за лакътя и каза:

— С най-голямо удоволствие. Елате, седнете на тази пейка.

Докато изхвърлях предпазното си облекло и обличах чисто, Милър вече взимаше проби от лявата ѝ ръка. Тя вдигна дясната към устата си и започна нервно да си гризе ноктите. Той поклати глава и издърпа ръката ѝ. През цялото време ѝ говореше спокойно, накрая раменете на Браун се поотпуснаха.

Изтичах в интензивното, за да видя Джанет. Състоянието ѝ още бе стабилно и в храчките ѝ продължаваше да няма кръв, но този път сестрите бяха малко по-резервирани в отговорите си. Днес щеше да се разбере дали Джанет е заразена и със стафилококи. Инстинктивно се дистанцираха и от двамата ни, за да могат по-късно да ни съобщят лошите новини. Джанет беше будна.

— От носа нагоре изглеждаш по-зле от мен — отбеляза тя с хриплив глас и веднага започна да кашля.

Разказах ѝ накратко за събитията през нощта. Най-много я уплашиха нападенията срещу мен и Уилямс. Фос бе възстановил телефонните линии, така че се обадохме на Ейми вкъщи. Тя изгаряше от нетърпение да ни чуе, беше гледала всички репортажи по телевизията, но ние я успокоихме, че всичко е наред. Послушахме и гукането на Брендън — кратка почивка от кошмара, който преживявахме. След като затворихме телефона, и двамата избухнахме в сълзи.

— Провери как е Майкъл — предложи Джанет, след като се поуспокоихме.

Набрах „Сейнт Пол“.

— Интензивно отделение.

— Доктор Гарнет се обажда, интересува ме състоянието на доктор Попович.

— Един момент, моля.

Господи! Джанет също усети тревогата ми.

— Казаха да изчакам — пошепнах ѝ аз.

Телефонът изпраща:

— Ърл, Стюарт Делорам се обажда.

— Стюарт! Какво правиш там?

— Почти съм се оправил, но имам лоша новина. Тази нощ Майкъл започна да храчи кръв. Направихме оцветяване по Грам естествено, но не открихме стафилококи. Гнойта може да е страничен ефект от легионелата, но така или иначе, не е добре.

Сърцето ми се сви. Едва успях да продумам:

— Дона знае ли?

Очите на Джанет се разшириха от ужас.

— Жив е — прошепнах, за да я успокоя.

— Да, разбира се. Приема го мъжки.

Нямаше нужда от повече думи. Стюарт подготвяше близките на Майкъл за най-лошото.

— Стюарт, радвам се, че се оправяш.

Затворих, преди да успее да попита за положението при нас.

Този път никой от двамата ни с Джанет не заплака. Просто се прегърнахме.

Уилямс бе успял да предотврати бунта, но оставаше безсилен пред паниката. Въпреки усилията си да убеди всички да запазят спокойствие — средствата за масово осведомяване, близките на пациентите и преди всичко, властите, — все още не намираше подкрепа на плана си за смяна на персонала на болницата с хора от други лечебни заведения.

Малко след десет часа го заварих да гледа през същия прозорец и да клати глава:

— Кметът и губернаторът се поддадоха на натиска. Наредиха да евакуираме пациентите.

Никога в живота си не бях виждал толкова линейки събрани накуп, както на паркинга отдолу. Шофьорите се подаваха през прозорците и разговаряха — всичките носеха маски, престилки и ръкавици. Малко по-надолу чакаха няколко десетки военни камиони. Шофьорите им бяха в същото облекло, някои даже дремеха в кабините. Репортерите и зяпачите се бяха оттеглили. Полускрити в мъглата, те наблюдаваха в очакване на следващия ни ход.

— Ще започнем преместването в десет и половина — съобщи Уилямс.

Като се разбра за евакуацията, пациентите само се разтревожиха допълнително. В бързината не всички закопчаваха добре предпазните престилки, не завързваха достатъчно здраво маските си и не си слагаха ръкавиците както трябва. Ако някой от евакуираните вече бе влязъл в контакт със супермикроба, тази немарливост щеше да доведе до разпространението му извън болницата.

Тези, които можеха да ходят, обикаляха нервно из фойето, някои си носеха системите. Прикованите на легло бяха настанени на колички и санитарите само чакаха знак, за да ги изкарат навън. Цялата бъркотия приличаше на предстартова треска на някакво странно състезание.

Уилямс ми беше казал, че болниците из целия град, дори военните здравни пунктове, приготвят изолационни помещения за евакуираните. Свободните служители от другите лечебни заведения бяха мобилизирани. Персоналът на Университетската болница трябваше да остане под карантина до излизане на резултатите.

В десет и половина преместването започна етаж по етаж. Въпреки нарежданията всичко да става при строг ред, пациентите, които можеха да ходят, се втурнаха към изхода, задръстиха асансьори, коридори и стълбища, сякаш всяка секунда, прекарана в болницата, можеше да се окаже фатална. Онези с количките зависеха изцяло от волята на санитарите. Сякаш плъхове напускаха потъващ кораб.

Помолиха ме да помогна на другите лекари при преместването на по-тежко болните — кардиологични случаи, пациенти в шок, на изкуствено дишане... Някои нямаше да понесат евакуацията. Всички лекари останаха непреклонни за тези случаи. Интензивното щеше да продължи да функционира при засилена охрана и на никого нямаше да се разрешава да влиза при останалите пациенти без писмено разрешение от двама лекари. Спешните случаи също щяха да се поемат от двама лекари.

Персоналът в интензивното нямаше да бъде заменен с външни хора — другите болници бяха претоварени от пациентите ни и нямаха възможност да отделят специалисти и за нас.

Джанет настоя да остане:

— Интензивното е най-безопасното място за мен.

Съгласих се с нея, но за всеки случай оставих бодигарда.

Гледах последните етапи на евакуацията от наблюдателницата си на третия етаж. Към линейките и военните машини се точеше непрекъснат поток от болни. В небето забръмча хеликоптер. Мъглата беше изтъняла достатъчно, за да му позволи да кацне и да вземе по-тежко болните.

Загубихме. Убиецът беше спечелил.

Пациентите, не лекарите и сестрите, са животът на болницата. Благодарение на тях съществуваме. Сега изтичаха през входа като кръв от ранената сграда. В съзнанието ми отново отекна тихият, ехиден кикот на Призрака и пред очите ми се появи Филис Сандърс, разядена отвътре, клетка по клетка. Сега той източваше кръвта на Университетската болница, пациент по пациент.

Единственият човек, който знаех, че има причина да мрази толкова това място, бе Кам Маки.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Най-лошото тепърва предстоеше.

В близките четиридесет и осем часа щеше да се реши съдбата както на Джанет и Майкъл, така и на всички служители на Университетската болница. Някои от заразените вече с легионела, ако носеха и стафилококи, щяха да умрат. Други щяха да узнаят, че са носители на заразата, въпреки че още не са се разболели. Въпреки че повечето щяха да се приберат по къщите си, злоещата несигурност щеше да продължи да виси над всички в болницата.

Започнаха трескави приготовления за очакваните смъртни случаи. Колко щяха да бъдат? Щяха ли умиращите да поискат последна среща с близките си? Трябваше ли да им се разреши? Можеха ли майките за последен път да подържат децата си?

Вертолетът продължаваше да бръмчи над главите ни, отнасяйки по шест носилки наведнъж.

Най-важният въпрос си оставаше как да предпазим персонала от следващите набези на убиеца.

— Трябва да се досетите как ги заразява — настояваше Райли.

На никого обаче не му идваше наум.

Докато Уилямс и лекарите от инфекциозното продължаваха да търсят отговор в архивите, Райли ме накара да обиколя всички останали отдели, които е посещавал Майкъл.

— Но нека един от хората ми те придружава — добави той като строг родител.

Дорис Левиц и хората от Атланта най-сетне пристигнаха в ранния следобед. Уилямс ги убеди, че най-важната работа е прегледът на архивите.

През няколко часа се обаждах в „Сейнт Пол“. Майкъл оставаше в безсъзнание, на изкуствено дишане, на ръба между живота и смъртта. Делорам се надяваше, че ще се подобри, защото все още не намираще стафилококи.

Свързах се със спешното си отделение и Сюзан ме успокои, че се справят. Разправих ѝ накратко за положението в Университетската

болница, но не можах да ѝ отговоря на най-тревожния въпрос: дали Джанет и Майкъл ще се оправят. Вертолетът забръмча навън, готов да поеме следващата пратка. Използвах го за повод да приключа разговора.

После потънах в бумагите, опитвайки се да разбера какво е гледал Майкъл. Хеликоптерът продължаваше да идва и да си отива, бръмченето ме преследваше навсякъде, дори в мазето. Вечерта, след като направи двадесетина курса, най-после престана да се чува.

Постоянно се налагаше лекарите от инфекциозното да тичат към специалния район за изолация, където все повече сестри и санитарни развиваха симптоми на легионела. Уилямс ме уведоми, че има още десетина случая и че някои от жените, които бях прегледал сутринта, имат сериозни респираторни затруднения.

— Кървави храчки? — попитах аз.

— Засега не.

Отсъствието на Кам вече възбуждаше слуховете. От това, което чувах, половината клюкари смятаха, че той е убиецът, докато останалите оставаха непреклонни като Джанет, че е невинен.

Вече звънях почти на всеки час в интензивното на „Сейнт Пол“. Нищо не се променяше, но имах чувството, че присъствам на агонията на Майкъл.

Все пак Майкъл преживя нощта. Веднага щом се събудих, се обадох в „Сейнт Пол“. Състоянието му оставаше все същото.

Изкъпах се в санитарния възел за лекарите, смених вмирисаните си дрехи с хирургически и си навлякох предпазно облекло. Налях си кафе и се запътих към подземие. Удоволствието от кофеина се удвояваше от краткото освобождаване от маската, когато я вдигах, за да отпия.

Въпреки че беше едва седем, Уилямс и Райли бяха вече в архива.

— ... важно е не това, което се съдържа в картоните — обясняваше едрият негър, — а онова, което *липсва*.

Райли ми кимна. Уилямс продължи:

— Всяка от сестрите е извършила някаква стерилна процедура на пациент през последната седмица преди отпуската.

— Нали казахте, че са вършили само рутинни процедури — възрази детективът.

— Така е. Странното е, че стерилните процедури не са били поръчани от никого.

Райли наостри уши:

— Продължавайте.

— Самите процедури са различни. Смяна на превръзка, взимане на проба от рана, взимане на стерилна урина с катетър. И в трите случая в картоната не е записано кой е предписал процедурата. В лекарските бележки не пише да е имало съмнение за инфекция.

— Как може да се извършват процедури без лекарско предписание и това да остане незабелязано?

— Толкова са рутинни, че сестрите дори не проверяват в картоната дали има предписание.

— Не трябва ли да се извършват под лекарски контрол?

— Не, всеки стажант или друга колежка може да помоли сестрата да вземе бактериологична проба или да смени превръзка на пациент. Дори обикновен лаборант може да се появи и да каже, че са го изпратили за стерилна урина, че са изгубили предишната проба.

— Ами ако някой забележи, че няма предписание в картоната?

— Грешки винаги стават. Вицът за онзи, дето му направили клизма вместо на съседа по легло, не е лишен от покритие в реалния живот. Понякога се случват дори такива сериозни грешки като даване на лекарства на пациент, който не се нуждае от тях. Случаите, за които говорим, обаче са съвсем обичайни, освен взимането на урина с катетър. Общото е, че сестрите е трябвало да си сложат предпазно облекло. Контактът им с убицеца сигурно е станал преди или след това.

Райли се ококори:

— Една от сестрите е жива. Браун. Не помни ли нещо?

— За съжаление не, но я разпитахме съвсем набързо. Ако искате, можете пак да я видите, но както казах, процедурите са толкова рутинни, че надали ще помни. Дори се обадохме на пациентите. Те също не помнят такива дреболии; което не е никак изненадващо, като се има предвид всички манипулации, на които са били подложени.

— Лицето, което е накарало сестрата да извърши процедурата, може да е присъствало.

— Както казах, всеки може да е чакал в стаята, но присъствието му не е отразено в картона.

— Имате ли представа как убиецът може да е използвал тези манипулации, за да зарази сестрите?

— За съжаление, не — отвърна Уилямс.

Аз просто поклатих глава.

— Ще накарам хората си да проверят списъците за дежурствата и да разпитат всички, които са били на работа по това време. Може някой да се сети нещо — заяви възбудено Райли. После се обърна към мен: — Обиколи ли другите отдели, които е посетил Попович?

— Да. Кам също е минал през тях. В архива за здравните картони на персонала е оставил навън картоната на Браун, а в архива за бившите служители — тези на Сандърс и другата сестра. Не се натъкнах обаче на нищо интересно.

— Да не си ходил сам?

— Както нареди, един от хората ти през цялото време стоеше на вратата — уверих го аз; после извадих мобифона си: — Освен това винаги мога да се обадя на деветстотин и единадесет.

Уилямс се изсмя, но Райли се намръщи. След нападението от миналата нощ детективът строго следеше да не оставаме сами. Още повече щеше да се намръщи, ако узнаеше, че полицаят, натоварен да ме пази, от време на време тичаше из болницата на помощ на колегите си. Нищо чудно, че в отсъствието на пациенти и при постоянната заплаха от легионела между служителите постоянно избухваха кавги. Появиха се също проблеми с някои скрити алкохолици и пристрастени пушачи. Понякога се стигаше и до бой и се налагаше голям брой полицаи да разтърват спорещите. Най-накрая изпратих полицая да донесе мобифона ми от колата.

— Продължавай — подкани ме Райли.

— Всички смятат, че изследването на Филис Сандърс за стафилококи две седмици преди да се разболе, е проста случайност. Странното е, че Браун и сестрата от хирургията също са били изследвани и са получили отрицателни резултати точно две седмици преди да се заразят с легионела.

— Какво значи това?

— Не е странно, че са били изследвани. Напоследък МРСА създава проблеми в много болници и такива проби се вземат често.

Периодът между изследването и заболяването обаче не е случаен.

Райли въздъхна:

— Защо не кажеш направо какво значи това?

Пак започваше да нервничи. Необходимостта да разчита на лекари, вместо сам да води разследването, сигурно го вбесяваше.

— Де да знаех. Една служителка — Мадж — от архива за здравните картони на персонала доста се разговори, като остана без работа. Разказа ми как протича целият процес на изследване. Интересно ми беше защо е извършен и с трите сестри точно две седмици преди да излязат в отпуск. На пръв поглед е доста хаотично — отделенията се избират случайно и във взимането на проби участват най-различни хора. Защо не пратиш хората си пак да разпитат Мадж, в случай че съм пропуснал нещо.

Райли се замисли. Информацията, която му дадох, изглеждаше доста по-маловажна от тази на Уилямс.

Детективът обаче явно не смяташе така:

— Благодаря, доктор Гарнет. Ще се срещна с Мадж лично. Може би ще я накарам да си спомни нещо, което си мисли, че не знае. — Намигна ми съучастнически: — Нали знаеш как действам. — После се обърна към Уилямс: — Какво смятате да предприемете сега?

— Продължаваме с картоните. Понякога взимането на проби се поръчва от този, който извършва изследването. Надявам се Призрака да е представил писмено искане на жертвите си.

— Има ли нови болни? — попитах Уилямс, след като Райли излезе.

— Да, още седмина с легионела — петима санитарии, един лекар и една сестра. Доста разнообразна плячка.

— Има ли кръв в храчките на болелите вчера?

— Не. Още е рано.

Преди обяд обаче четири от сестрите започнаха да плюят кръв. В ранния следобед ги последваха още шест. Всички те знаеха съдбата си. Колегите им из цялата болница започнаха да си шушукат за реакцията им:

— ... прие го учудващо спокойно, помоли само за свещеник...

— ... ужасена е, но кой няма да бъде, ако знае, че умира?

— ... отказва да го приеме, ту изпада в ярост, ту започва да плаче, не може да си поема дъх...

Постоянно слушах за влошаването на клиничното им състояние — кислороден глад, диария, раздираща кашлица. Все едно описание на агонията на Сандърс.

Започнаха да обсъждат мерките по реанимацията, когато спрат да дишат. „Никакви тръби в гърлото ми“ — заявявах едни, докато други направо изпадаха в истерия, щом станеше дума за такова нещо.

На семействата им бе съобщено за неизбежния край. Лекарите разговаряха с близките, за да ги подготвят за последното посещение. „Разбира се, с изключение на децата и много възрастните, всички може да ги докосват — обяснявах те, — стига след това да се подложите на изследвания и да останете под карантина в дома си.“

Вечерта нещата станаха още по-лоши.

— Не ме оставяйте да умра сама — умоляваше една от жертвите.

— Моля ви, сложете ми упойка — хлипаше друга, — не искам да се разплача пред децата.

Никой не смееше да поеме риска да вкара деца в болницата. Фос уреди близките да се видят с умиращите през прозорците на партера. Смъкнаха болните на инвалидни колички, за да могат да свалят маските си и да се опитат да се усмихнат за последно на рожбите си от другата страна на стъклото. Две сестри помогнаха на една майка да се изправи, за да погледа невръстния си син, вдигнат в ръцете на баща си. Тя се усмихна храбро, но в следващия момент избухна в отчаян плач:

— Искам да го прегърна. Искам да го прегърна.

Двамата лекари, с които бях разговарял предния ден, сега имаха еднакво измъчено изражение на лицето. Присъединиха се към останалите си колеги в архивите — мястото им беше заето от свещеници.

— Не издържам повече там — сподели по-възрастният. — Поне ще се опитам да помогна в търсенето на изверга.

Всеки случай на кървава пневмония усилваше страха ми за Джанет. При всяко посещение в интензивното си представях ужасите в другото крило на болницата. Дори не ми се говореше с нея. Агонията, която наблюдавах, всеки момент можеше да се прехвърли и върху нас.

През повечето време или я карах да се обадим вкъщи на Ейми и Брендън, или просто седях до нея и държах ръката ѝ.

Всеки път ѝ носех новини от Майкъл. Ако останех повече от час, преди да си тръгна, отново се обаждах в „Сейнт Пол“, но от стаята на сестрите, за да не я подлагам отново на мъчително очакване. Тя все пак ме следеше през прозорците на изолатора в очакване на знак, че е жив.

След това отново се прегръцахме, безпомощни сред чудесата на съвременното интензивно отделение, и се молехме нещастиято да ни отминe.

Бях сигурен, че Майкъл е открил как Призрака заразява жертвите си; затова продължавах търсенето. Започвах да подозирам, че отговорът може би се крие не в определен картон, а в нещо общо в по-голям брой документи.

Около десет вечерта, след като не бях постигнал никакъв напредък с картоните, реших да предприема нова тактика. Ако Кам бе убиецът, единствената причина за откъсването му бяха мъките, причинени на баща му. Дали жертвите му не се отнасяха към пациентите, както едно време са се отнасяли към баща му? Може би Филис Сандърс още тогава е била медицинска сестра. Или Браун. Била е млада, но може да са я назначили малко преди смъртта на стареца. На по-късните снимки с баща си Кам изглеждаше между двадесет и тридесетгодишен. Явно баща му бе починал преди десетина години.

В картоната на хемофилика може би се съдържаше списък на евентуалните жертви. Така не само щяхме да усилим охраната им, а и имахме шанс да заловим Кам, когато се опита да ги зарази.

— Може да се провери — съгласи се Уилямс, когато го запознах с идеята. — И без това тъпчем на едно място.

Документите на Маки-старши сигурно се помещаваха в архива за микрофилми заедно с картоните на отдавна мъртвите пациенти и служители. Охраната и полицията се съгласиха да ме придружат до отдела, но не можеха да отделят човек, за да ме пази постоянно.

— Добре, ще си взема мобифона — успокоих ги аз.

При предишното си посещение бях забелязал, че вратата на отдела има резе от вътрешната страна, останало вероятно от времето,

когато филмите са се проявявали ръчно.

Бързо намерих картоната на Стивън Маки — хроника на един от най-големите скандали в системата за здравеопазване на Съединените щати и на чумата на столетието.

Страница по страница документите разкриваха страданията на хемофилика, постоянните посещения в спешното отделение заради болезнените кръвоизливи в ставите. Всеки път му бяха вкарвали венозно криопреципитат, препарат, съдържащ фактора за съсирване, който липсваше в кръвта му, и всеки път никой не му вярваше, че го боли. Бележките на сестрите ме караха да потрепервам от възмущение. „Много е вероятно пациентът да преувеличава с оплакванията си: да се опита с плацебо.“ С други думи, бяха му инжектирали прост солев разтвор, обричайки го на неколкочасова агония, преди да му дадат необходимия морфин. Това отношение продължаваше и през осемдесетте, когато хиляди хемофилици като него бяха заразени със СПИН чрез криопреципитат, получен от кръв на болни дарители. Политиката на платеното кръводаряване, която насърчаваше наркомани и скитници да дават кръв, бе продължила със същото нехайство доста дълго след като се разбра, че „чумата на века“ не е запазена само за хомосексуалистите.

Диагнозата на бащата на Кам била поставена през 1985 г. след продължително боледуване с висока температура, диария и силно спадане на теглото. Тогава бил принуден да напусне работата си в лабораторията и посещенията му в спешното зачестили значително. Болестта протекла бързо и по типичен начин — тогава при СПИН се прилагали съвсем примитивни средства. Стивън Маки станал жертва на редки до началото на осемдесетте инфекции — странен тип пневмония, причинявана от едноклетъчен организъм, наречен *Пневмоцистис каринии*, и разрушаване на мозъчните клетки от други протозои, известни като *Токсоплазма гондии*. Двете заболявания се лекували с тетрациклин или други токсични медикаменти, чиито имена дори не бих могъл да произнеса.

След всяко посещение състоянието му се влошавало все повече, въпреки че бележките на сестрите оставаха оптимистични: „Пациентът е в добро настроение, говори дълго време със сина си.“ Няколко дена след подобно писание в картоната му Стивън Маки починал — в 3,10 в понеделник, на 31 август 1987 г.

Не открих никъде подписи на Филис Сандърс, Браун или на някоя от останалите жертви. Явно грешах. Научих обаче много за Стивън Маки и за средата, в която бе израснал Кам, но дали характерът му се беше оформил в положителна или в отрицателна насока, не можех да определя.

Тъкмо връщах микрофилма в отделението на буквата „М“, когато погледът ми беше привлечен от друго име: „Милър, госпожа Филис Сандърс; Милър, доктор Карл“.

Нужно ми беше известно време, за да си дам сметка какво виждам. Картонът на Филис Сандърс още не беше влязъл в архива. Не би трябвало да е микрофилмиран. После разбрах. Когато е решила отново да използва моминското си име, се е наложило да ѝ направят нов картон, а стария е погребала заедно с мъртвия си съпруг. Дали така бе успяла да зарови и спомените си от съвместния живот с алкохолик?

В помещението цареше гробна тишина, дори минаващите над тавана тръби не смееха да я нарушат.

Внезапно изпитах непреодолимо желание да разбера повече за жената, причинила такова бедствие в живота ми. Почувствах се виновен, сякаш смятах да потърся в миналото ѝ оправдание за отношението си към нея приживе. Искаше ми се по-скоро да мисля, че така ще я разбера по-добре, ще успея да превъзможна първоначалната си неприязън. Поне това можех да направя за нея, а и за себе си.

Здравният картон на жена на алкохолик винаги е потискащ — депресия, страх, все по-големи количества успокоителни. Сандърс бе посещавала често спешното отделение — натъртвания, ожулвания, синини — всичко се обясняваше с препъване, падане или блъскане в някоя врата. На няколко пъти я бяха разпитвали социални служители, но тя винаги отричала категорично всякакъв физически тормоз.

Един социален работник разпитвал Харолд в присъствие на майка му, когато бил на десет години. На въпросите за условията на хранене, спане и учене отговорите бяха в рамките на нормалното. Служителят си бе извадил заключение, че родителите полагат добри грижи за детето си, че момчето е отговаряло на въпросите без колебание и че получавало достатъчно любов от майка си. След това социалният работник попитал Харолд дали е присъствал на инцидентите с майка му. Както синът, така ѝ Сандърс отрекли. На края

на протокола бе записано: „Няма причини за намеса, но е добре да се проведат следващи интервюта.“

Продължих да местя лентата, но не забелязах документиранни други срещи със служители от социалните служби. Дали защото Карл Милър е бил лекар, или защото са сметнали случая за приключен, не се разбираше. Дори без законна причина за намеса в семейството, животът на малкия Харолд заедно с Карл и Филис Милър надали е бил лесен. Нищо чудно, че беше толкова свит.

След интервюто Филис престанала да посещава спешното с подозрителни наранявания. Дали Карл Милър бе престанал да я бие? Надали, но може все пак опасността от намеса на социалните служби да го е поотрезвила. Картонът завършваше с някаква незначителна бележка за ваксинация против хепатит В през 1985 г. Понеже превъртах кадрите бързо, отначало не разбрах, че здравната книжка на жената вече е свършила и е започнала тази на доктор Карл Милър. Нямаше нищо интересно — кръвните проби показваха постепенно влошаване на картината на чернодробните ензими, имаше и няколко посещения в психиатрията, вероятно опити за лечение на алкохолизма.

Знаех, че не ми е работа да гледам тези документи, но продължих. В края на краищата това бе част от живота на Филис Сандърс. Нищо не я оправдаваше да излива гнева си върху безпомощни пациенти.

Превъртах още един кадър от микрофилма.

Очаквах да видя запис на все по-чести посещения в спешното отделение заради пораженията от алкохола — кръвоизливи в храносмилателната система, пневмонии, припадъци, делириум тременс, цироза, — но Карл Милър явно се лекуваше в друга болница. Имаше само едно документирано посещение на спешното, в нощта на смъртта му. Както десет процента от алкохолиците, бе умрял от травма — падане по стълбите на мазето и счупване на черепа. Починал преди постъпване в болницата. Аутопсията потвърждаваше, че причина за смъртта е масивен мозъчен кръвоизлив, утежнен от цирозата.

Превъртах микрофилма на бързи обороти. Прегледът на епитафа за Карл и Филис Милър не бе губене на време. Поне увеличи симпатията ми към Харолд.

Тъкмо бях оставил микрофилма на мястото му и тръгнах да си ходя, когато мобифонът ми иззвъня.

— Гарнет! — изрева Уилямс. — Инфектирал е една сестра в изолационното помещение.

— Какво!

— Сега съм при нея. Не е пневмония, а целулит на ръката. Получихме достатъчно гной, за да направим оцветяване по Грам: стафилококус.

В слушалката се чува истерични писъци.

— Кой, по дяволите, крещи?

— Жертвата. Опитваме с коктейл от антибиотици, но не вярвам да постигнем успех. Хирургът току-що ѝ съобщи какво е единственото решение. Целулитът е на дясната ръка. Възпалението започнало около ноктите. Забелязала го, като си сменяла ръкавиците сутринта, но не му обърнала внимание, защото има навик да си гризе ноктите и ѝ се е случвало и друг път. Притеснила се едва преди половин час, когато се събудила с висока температура и лимфангит до лакътя.

Лимфангитът (или червен вятър, както често го наричат) представлява възпаление на лимфните съдове. Разпознава се по червената нишка, която се появява по кожата от мястото на първичното възпаление и се разпространява по дължината на целия лимфоносен съд към тялото. Болният умира, когато отровата навлезе в сърцето — скоро след като червената линия достигне основата на инфектирания крайник.

Всъщност болестотворните организми и токсините, които отделят, се разпространяват с кръвта до всички части на тялото. Червената нишка се използва за следене на развитието на инфекцията и ефекта на антибиотиците. Преди откриването на пеницилина лекарите определяли по нея дали и докъде да ампутират.

Започнах да разбирам крясъците на жертвата:

— ... знаех си, че ще ме зарази отново! Казах на Гарнет, че ще ме зарази! А сега ще ми отрежете ръката!

Беше Браун.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Недей да идваш — настоя Уилямс. — Ти си последният, когото иска да види.

— Откъде си толкова сигурен, че е заразена след попадането под карантина?

— Няма спор по това. Вече тридесет и шест часа, откакто е изследвана при пристигането ѝ и на петритата не е пораснало нищо. Заразена е след това.

Письците започнаха с нова сила.

— Трябва да вървя — завърши Уилямс и затвори.

Въпреки предупреждението му реших да говоря с Браун. Тръгнах по зловеците коридори, по познатия ми вече път, напълно погълнат в размишления за това как е успял да зарази Браун. Кам не беше в състояние да го направи лично. Лесно щеше да бъде забелязан с високия си ръст. Може би е пръснал микроби из помещенията, на места, където хората влизат без ръкавици, като банята, където се бях изкъпал. Спомних си едно съобщение в „Морталити морбидити бюлетин“ за заразяване от общ сапун. Реших да се консултирам с Милър дали е възможно Кам да се е добрал до пробите на Браун.

Преди да завия зад поредния ъгъл, дочух блъскане на врата. Инстинктивно забавих крачка. Тук всеки звук ме плашеше. Още не можех да забравя ужасния кикот в мрака.

Хранилището за микрофилми бе в отделна част на мазето, далеч от архивите, така че не беше вероятно някой от хората на Левиц или от лекарите от инфекциозното да се навърта наоколо. Чух ново затръшване на врата — този път по-близо. Стори ми се, че долавям звук от приближаващи се стъпки. Може би беше някой от хората на Райли, извършващ ново претърсване, но вече два пъти се разминавах на косъм от смъртта, така че реших да не поемам излишни рискове. Започнах да се отдалечавам на пръсти с надеждата да се скрия в хранилището и да дръпна резето. Нападателят от архива за здравни картони на персонала имаше ключ. Продължих да отстъпвам на заден ход, с гръб до стената. Още една врата се затръшна, стъпките

наближиха. Нямах да успея да стигна до следващата чупка, преди непознатият да излезе в коридора и да ме види. Протегнах ръка и опитах да отворя една от вратите, покрай които минавах. Заключено. Забързах ход; вече не внимавах толкова да не вдигам шум. Опитах следващата врата. Отвори се. Намерих се в малка стая, натъпкана с кашони, и бързо дръпнах резето. Замрях в тъмното и затаих дъх; шумът от стъпки и затварящи се врати се приближаваше. Мене ли търсеше? Дали не беше просто някой от хората на Райли? Дръжката на заключената врата, която бях опитал да отворя, изщрака. Стъпките продължиха — по-близо, по-близо... Идваше ред на моята стая.

Опрях се с цялата си тежест о вратата и затаих дъх. Дръжката се размърда; усетих натиска върху старите дъски с цялото си тяло. Дойде ми наум, че натрапникът може да я разбие, ако ме усети. Той натисна още два пъти дръжката и продължи.

Издишах с облекчение; не ми се вярваше, че ми се е разминало. Най-напред си помислих да го изчакам да се отдалечи и да се обадя на Райли. Нека полицията го залови. Ако обаче не успееш да слязат достатъчно бързо, отново щяхме да го изпуснем. Чух звук от отваряне и затваряне на още няколко врати. Бързо възвърнах самообладание, поех си въздух и колкото можех по-безшумно, дръпнах резето и открянах вратата.

Беше на тридесетина метра и тъкмо завиваше зад следващия ъгъл, но този път бе достатъчно близко, за да го позная: Гари Росит се разхождаше из мазето на Университетската болница.

Като че мозъкът ми се разтресе и всички подозрения към Кам се сринаха. Джанет бе права — Призрака бе друг и се опитваше да хвърли вината върху Маки. Веднага се сетих за първите си подозрения към Росит — жестокия план за саботиране на Университетската болница. Как обаче бе успял да се вмъкне?

Нямах време за мислене. Звукът от отваряне и затваряне на врати се отдалечаваше. Реших да се свържа с Райли веднага щом науча какво си е наумил Росит, и се впуснах към края на коридора. Достигнах ъгъла точно навреме, за да го видя как изчезва на следващия.

Продължих след него, като се питах дали мен търси. Ако беше така, не се стараеше много. От шума, който вдигаше, нямах дори да

ме чуе, че вървя след него. Помислих си отново дали да не се обадя на Райли. Но за какво да го арестуват, за затръшване на врати ли? Дори присъствието му тук не беше достатъчен повод за задържане. Можеше да е влязъл съвсем законно през главния вход. Като завеждащ инфекциозното в „Сейнт Пол“, той имаше същото право да бъде тук, както аз. Като се замисля, след изчезването на Кам беше съвсем естествено да дойде и да предложи услугите си. Погледнах зад следващия ъгъл — Росит тъкмо отминаваше вратата на хранилището, устремен към една част на мазето, в която не бях влизал досега.

Реших, че е по-добре да го последвам.

Налагаше се да изчакам, докато завие на следващия ъгъл — този прав участък беше по-дълъг от останалите. Къде ли отиваше и защо се завираше във всяка стая по пътя си? Не изглеждаше да се е запътил към някакво определено място; по-скоро търсеше нещо.

За мой късмет лампите тук бяха по-бледи и на по-големи разстояния една от друга. Касите на вратите бяха добро прикритие, а на места имаше струпани кашони.

Така продължихме напред; Росит не пропускаше никоя отключена стая. Накрая коридорът свърши пред една по-голяма врата, осветена от самотна лампа. Между нея и мястото, на което се намирах, имаше струпани много кашони и коридорът бе доста тъмен. Реших да се притая тук. Въпреки niskия си ръст Росит беше як и идеята да ме хване, че го шпионирам, не ми се нравеше особено. Запитах се дали вече не съм имал възможността да изпитам силата му на свой гръб.

Скрих се зад купчината кашони и продължих да наблюдавам как Росит си проправя път към края на коридора. Той стигна до последната врата и хвана дръжката. Мислех, че ще хвърли бърз поглед, както в другите стаи и ще тръгне да се връща. Дребосъкът бавно отвори вратата и аз се подготвих да се свия в тъмния ъгъл. Той обаче остана на прага няколко секунди, после влезе, без да затваря. Изчаках го около минута, но той все не излизаше.

Някакви тръби над главата ми изтракаха. Иначе в коридора цареше пълна тишина. Започнах да се схващам от неудобната поза и се опитах да се размърдам. Започнах да долавям слаба миризма на мърша — вероятно зад кашоните имаше умрял плъх.

Неочаквано от вратата, в която бе изчезнал Росит, долетя скърцане, като от ръждясали панти. После отново се възцари тишина.

Дали там нямаше и друга врата? Продължавах да дишам леко, за да чуя и най-слабия звук от вътрешността на стаята.

Нищо.

Тръбите отгоре изтропаха по-силно, после отново затихнаха. Все още от стаята не се чуваше нищо. Уплашен, че отново съм го изпуснал, станах и започнах да се промъквам покрай стената към полуотворената врата. Вонята не отслабваше, въпреки че се отдалечавах от кашоните, и започна да дразни гърлото ми. Бях на около три метра от вратата, когато долових слаб шум. Застинах.

Заглушено стържене, като че някой тътри нещо. Отначало си помислих, че Росит се опитва да премести някой сандък. Промъкнах се до вратата и надникнах в стаята. Вътре бяха натрупани резервни прозорци и кашони. Зад тях се показваше крайт на голяма маса, покрита с чаршаф, заметнат върху нещо от едната ѝ страна. В другата се виждаше голяма метална кутия и купчини епруветки, колби и петрита. В единия ъгъл на стаята стоеше малка количка за инструменти.

Пулсът ми се усили тройно. Мръсник, ето къде беше бърлогата му! Опитах се да задържа дъха си. Стърженето продължи някъде зад вратата; Росит пухтеше от напъване. Вонята във въздуха се усили. Престанах да дишам през носа, но смрадта проникваше и през устата ми. От деня на първото ми упражнение по анатомия можех да позная тази миризма дори сред уханието на хиляди цветя.

Време беше полицията да се намеси. Приготвих се да отстъпя на пръсти към предишното си скривалище, за да се обадя на Райли веднага щом се отдалеча достатъчно. После ченгетата щяха да пипнат Росит заедно с апаратурата му и (вече знаех) нещо много по-лошо. Едва бях направил няколко крачки, когато стърженето внезапно спря. За миг се уплаших, че ме е чул и идва да се разправи с мен. Инстинктивно прилекнах зад няколко кашона. Едва успях да го направя и от стаята се разнесе шум от повръщане и тропане на крака.

Долепих се до стената и се свих на топка, като зарових лице между ръцете си. Оставих си място само за едното око, за да гледам. Вратата се отвори с трясък и Росит изхвърча като куршум от стаята. В мига, в който претичваше покрай мен, забелязах секрет от повръщане, размазан по маската и престилката му. Очите му бяха разширени от

ужас. После, задъхан и с гръмко тропане, той изчезна в тъмния коридор.

Ехото усили още повече шума от бягството му. Изправих се и го изпратих с поглед. Поведението му определено не отиваше на хладнокръвен убиец. Ако това наистина беше лабораторията му, защо му трябваше да проверява всички стаи по пътя си? Реших да оставя тези въпроси за ченгетата и извадих мобифона:

— Доктор Гарнет се обажда. Нали знаете, че работя заедно с детектив Райли?

— Да. Аз лично ви придружавах в мазето.

— Слушайте тогава. В никакъв случай не позволявайте на доктор Гари Росит да напусне болницата! Всеки момент ще е при вас. Задръжте го на всяка цена. Предупредете пазачите на всички изходи. Веднага!

— Слушам!

— И уведовете Райли...

Телефонът изключи. Очевидно полицаят веднага пристъпи към изпълнение на заповедта. Де да можехме да възпитаеме така и стажантите.

Росит вече нито се виждаше, нито се чуваше. Продължих да дишам през устата, но това не спираше миризмата, нито страха от това, което щях да заваря в стаята. Въпреки това влязох.

Отначало видях само прозорци и кашони. После зад една особено голяма купчина забелязах ниска метална врата. Беше отворена, но помещението, към което водеше, тънеше в мрак. Вонята бе направо непоносима, имах чувството, че дъвча мърша. Нужни ми бяха няколко секунди, за да свикна: патолозите ни учат никога да не бягаме от миризмата. Понякога успяваме да свикнем, понякога — не. Най-трудни са първите минути. Приближих се до масата и заразглеждах предметите отгоре ѝ.

Уилямс го беше предсказал — металната кутия представляваше малък инкубатор с термостат и нагревател. Вероятно беше предназначен за люпене на пилета и имаше отвор отгоре, но сега тази дупка бе запушена с метално фолио. Вътре имаше малка етажерка с шест рафта — пак някакво домакинско приспособление. Върху всяка полица се намираха по десетина петрита, гъмжащи от бактериални

колонии. Тази апаратура приличаше повече на приспособление за урок по готварство, отколкото на инструмент за убийство.

Под чаршафа имаше четири буркана с вода — вероятно източникът на легионела. Върху различни тавички бяха наредени епруветки и пръчици за взимане на проби, а също така маски и ръкавици. Когато обаче отметнах напълно чаршафа, открих нещо, което не можех да си обясня. Шест хирургически маски бяха наредени една до друга. До тях лежеше кутия с тридесетмилилитрови спринцовки, предназначени за много тънки игли. Вдигнах една от маските, но все още не забелязвах нищо особено в нея. Като я оставях, усетих влага през ръкавиците си. Останалите пет също бяха мокри. Сигурно ги беше оставил да се сушат. Но защо му е било да ги мокри?

По-късно щях да мисля. Пристъпих към ниската врата. Носовете на патолозите сигурно постоянно са запушени.

Коленичих и се взрях в мрака. Малкото помещение беше високо само около метър и половина, със сводест таван. За моя изненада, трупът, който издаваше вонята, не се виждаше. Вместо това върху пода (ако под е правилната дума) бяха наредени други кашони. Повечето от тях имаха дупки с големина на юмрук по дъната. Вероятно съдържаха документи, защото наоколо бяха разхвърляни надъвкани парчета хартия. Тях ли беше тътрил Росит?

Очите ми посвикнаха с тъмнината: забелязах малко по-тъмно петно на земята. Беше широко около метър и в единия му край пръстта бе особено рохкава. Без да се замислям, си поех въздух и пропълзах на четири крака към него. Тук не се чуваше абсолютно нищо и сякаш цялата болница се опитваше да ме смачка. Стиснах зъби и се опитах да разровя пръстта. След като очите ми отново се нагодиха към тъмнината, забелязах, че земята сякаш ме гледа. На пльховете не им се беше наложило да копаят много, за да похапнат от лицето на Кам Маки.

Въпреки хладината на пръстта, по гърба ми рукна пот, а когато се опитах да вдишам, гърлото ми се сви в спазъм. Жаден за чист въздух, отстъпих отчаяно назад.

Той ме чакаше. Започвах да се изправям, когато мярнах обувките му от лявата ми страна. Опитах се да се извъртя и да вдигна ръка, за да се предпазя. Светлината идваше зад гърба му, така че успях да различа

само тъмен силует и лопатата. В мига преди да я стовари върху главата ми, си дадох сметка, че е прекалено висок за Гари Росит.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Когато дойдох в съзнание, главата ми лежеше отпусната върху гърдите и при всеки опит да я повдигна, вратът и гърбът ми се раздираха от болка. Висях напред, завързан най-вероятно с изолирбанд през гърдите и ръцете за един стол. Явно доста дълго съм бил в безсъзнание, защото крайниците ми бяха съвсем изтръпнали.

Опитах се да преценя колко тежко съм ранен. Извъртях очи наляво — на челото ми излизаше огромна цицина. Това не беше болка за умирање — хематомите винаги изглеждат по-опасни, отколкото са. Повече ме тревожеше липсата на чувствителност в тази половина на лицето ми, което можеше да означава временно или постоянно поражение на нерв. Направих още няколко болезнени опита да вдигна глава и да се огледам. Гърбът и тилът отново ме заболяха, което ме наведе на мисълта, че вратът ми също може да е пострадал сериозно. След като изкрещях няколко пъти от болка, си дадох сметка, че чувам само с дясното ухо.

Голямата врата на стаята бе затворена. Нападателят ме беше завързал недалеч от масата, върху която приготвяше странното си смъртоносно ястие. Когато завъртях глава, усетих, че маската ми е доста по-стегната отпреди. Нападателят сигурно я беше завързал наново, но защо ли му беше да го прави? Сигурно не от загриженост за здравето ми. Маската се забиваше в бузите ми, точно под очите, така че едва след няколко минути си дадох сметка, че и очилата ми ги няма. Огледах се — лежаха смачкани до краката ми.

Почувствах и друга липса — миризмата почти не се усещаше. Никоя маска, колкото и да е стегната, не беше в състояние да спре вонята на мърша. Опитах се да извърна глава назад и забелязах, че металната врата към гроба на Кам е затворена и запечатана с тиксо. На стената до нея бе облежната лопата със следи от прясна пръст. Потреперих — лицето на Кам явно отново беше погребано. Някои от кашоните, които бяха натрупани в центъра на стаята, ги нямаше. Може би убиецът ги беше струпал вътре, за да замаскира по-добре гроба, въпреки че надали щеше да спре плъховете.

През цялото време бях грешил за Кам. Какъвто бащата, такъв и синът — Стивън Маки бе понасял стоически мъките на болестта си. Беше успял да предпази Кам от горчилката на живота и да го направи блестящ лекар. Сега Кам лежеше под земята, нарязан на парчета. Дали не го бях превърнал аз в изкупителната жертва на Призрака?

Започнах да си давам сметка, че нападателят ми не е Росит. Нямах начин да не позная дребосъка. Ето защо претърсваше всяка стая — не е знаел къде се намира скривалището. Нямах представа какво правеше тук, но предположих, че е дошъл в болницата, за да си спечели малко известност. „Местен специалист по инфекциозни болести се притичва на помощ“ — добро заглавие за първа страница. Може би беше достигнал до същия извод като мен и Уилямс за необходимата апаратура на убиеца. По дяволите! Ако не бях настоявал толкова за претърсване на старата лудница, хората на Райли може би щяха да се натъкнат и на това място.

Все пак след изчезването на Кам бяха претърсили цялата болница. Може би тогава не е миришело: плъховете още не са се били добрали до лакомството си. Дори полицаите да са посетили малката стаичка, не са забелязали прясната пръст под кашоните. А може изобщо да не са видели металната врата. Наоколо имаше достатъчно кашони, за да я закрият напълно. Както и масата. Полицаите вероятно са надникнали и при вида на натрупаните до тавана кашони са продължили към другите стаи.

И най-слабото движение на главата ми причиняваше невероятна болка; все по-трудно си поемах въздух през маската. Дали нападателят я беше стегнал, за да ми попречи да дишам, или да викам?

— Помощ! Помощ!

Маската малко заглуши призивите ми, но явно не това бе предназначението ѝ. Надали имаше някакво значение дали викам, или не — и без това нямаше кой да ме чуе. Дори някой да слезе в мазето, щеше да отиде към архивите, които се намираха в другия край на подземиято.

Само някой, който търси специално мен, можеше да се навърта наоколо, Росит сигурно бе казал вече на полицията за скривалището. Със сигурност го бяха хванали след предупреждението ми. Къде още се бавеха? Сигурно съм стоял повече от десет минути — предостатъчно, за да стигне до портала.

— Тук съм — изкрещях отново; спасителите ми може би бяха влезли в грешно разклонение.

Надеждата ми скоро угасна в потискащата тишина. Какво е станало с Росит? Възможно ли е да не е съобщил на полицията за скривалището?

Какво ли щеше да прави убиецът с мен, като се върне? Напрегнах се да се освободя от тиксотото, но колкото повече се мятах, толкова повече се оплитах в него. Задъхах се и маската започна да ме задушава. Опитах се да наведе глава и да я потъркам в рамото си, за да разхлабя връзките, но само си причиних допълнителна болка. Изкрещях още веднъж и застанах неподвижно. Погледнах към масата и към страховете ми се прибави нова тревога. Дали не ме е заразил вече, докато съм бил в безсъзнание?

Отчаяно огледах масата за някакви промени. Една от шестте маски липсваше. Останалите все още се сушаха. Но от какво се сушат? И къде е липсващата маска? Цялото ми тяло се обля в пот, когато се досетих за отговора. Убиецът не бе стегнал моята маска. Беше я сменил с липсващата от масата — намокрената с нещо!

Огледах бързо останалите неща на масата. Очите ми спряха върху спринцовките и бурканите. Откритието ме срази. Господи! Водата! Ето как заразяваше жертвите си с легионела! Намокряше маските със заразената вода, после ги изсушаваше. Когато жертвата си сложи маската, дъхът ѝ отново я навлажнява. Влажният въздух, пълен с бактерии, навлиза в белите дробове при всяко вдишване.

Ето защо моята бе толкова силно стегната — за да улесни процеса.

Колко ли време бях дишал легионела? Голямата концентрация на болестотворните микроби бе в състояние да зарази и съвсем здрав възрастен. Трябваше час по-скоро да махна тази гадост от лицето си!

Наведох глава и въпреки жестоките болки се опитах отново да подгъна долния край на маската в рамото си. Никакъв ефект. Огледах се за нещо, което бих могъл да използвам, ако успея да се дотъртя със стола до него. Погледът ми падна върху лопатата. Ако успея да се довлека до нея, можех по някакъв начин да разрежа връзките на маската в острието ѝ.

При всяко вдишване в носа ми навлизаше горещ и влажен въздух. От страх дишането ми се учестяваше. Въпреки това се

съсредоточих върху предстоящата ми задача. Уверих се, че мога да движа ръцете и краката си нагоре и надолу по стола и се приготвих за действие. Ако се добера до лопатата, може би дори щях да успея да прережа тиксото.

Стори ми се най-добре да съборя стола на една страна. Ако падна назад, щях да остана безпомощен като костенурка по гръб; напред щях да си ударя лицето и вероятно отново да загубя съзнание. Започнах да се люлея наляво-надясно. Отначало столът не помръдна, но скоро се заклати. Продължих да увеличавам наклона, като се стремях да падна наляво, за да съм по-близо до лопатата. Не успях обаче да преценя добре: столът застана за няколко секунди на двата си десни крака и въпреки усилията ми да го върна обратно, се стовари в неправилната посока. Сблъсъкът с пода се оказа ужасно болезнен за рамото ми; изревах от болка. Полежах няколко минути със затворени очи, сигурен, че съм го счупил, но не почувствах гаденето, характерно за травмите. Когато болката намаля, най-сетне отворих очи.

Примигнах. Веднъж, два пъти. Не повярвах на очите си. Не исках да вярвам. Трупът лежеше зад купчина кашони, не скрит, а просто извън полезрението ми, докато съм седял на стола. Гари Росит ме гледаше с безжизнени очи.

Нямаше съмнение, че е мъртъв — никакъв дъх, никакво движение, никакъв звук. Маската му беше смъкната; кожата — посиняла от съсирената кръв. Очите му, стъклени и неподвижни, изглеждаха по-силно изцъклени от обикновеното. Косата му бе омазана с кръв. Ако раната беше резултат от удар с лопата, щеше да е в безсъзнание, но надали мъртъв. Не виждах врата му, но по лицето му можеше да се съди, че е удушен.

Убиецът сигурно го е причакал.

Никога не се бяхме разбирали, но все пак не заслужаваше такава участ. Каквото и да мислех за него като човек, той бе спасил не един човешки живот, макар и да се месеше в мръсни интриги. В свят, където хората се делят на такива, които закрилят живота, и на такива, които го застрашават, като лекар Гари Росит все пак принадлежеше към добрите.

Трябваше да спра чудовището, преди да отнеме живота на още хора.

Лежах с гръб на около пет метра от лопатата — най-дългите пет метра, които съм преминавал. С помощта на рамото и крака си успях да се извъртя в желаната посока; после запълзях мъчително към спасителното сечиво. Навсякъде ме болеше. Плувах в пот от напрежение и при всяко вдишване в белите ми дробове влизаха нови порции заразен въздух.

Отначало ми се струваше, че стоя на едно място, но постепенно разстоянието намаля наполовина. При всяко изтракване на тръбите ми се струваше, че *той* се връща. Ако по някакво чудо успеех да се освободя, преди да дойде, трябваше да реша как да действам по-нататък. Докато пълзях, започнах да си съставям план. Скъсих дистанцията на метър; няколко сантиметра; докато най-сетне опрях глава в лопатата. Нямах как да не си помисля, че е изцапана с пръстта около разложеното тяло на Кам, но долепих буза до острието и преместих глава надолу, с надежда някоя от връзките на маската да се среже. Никакъв ефект. Внезапно лопатата се измести и дръжката издрънча на пода.

— По дяволите!

Извъртях се с гръб към лопатата. Успях да наглася завързаните си китки от двете страни на острието. Притиснах дръжката към стената и започнах да движа тиксото по метала. Кожата ми се разрани, но китките ми малко се отпуснаха. Най-сетне тиксото се срязва. Лактите ми все още бяха завързани за стола, но успях да извия ръцете си нагоре. Наведох глава назад и доближих пръсти до долните връзки на маската. Скъсах ги. Маската остана да виси на горните връзки. Още няколко движения и омразното парче плат падна на пода.

Загълтах въздух, като че бях прекарал няколко минути под вода; зави ми се свят. Отново затаих дъх и бясно започнах да късам тиксото, все още омотано около гърдите и лактите ми. След няколко минути бях напълно свободен.

Мобифона ми, разбира се, го нямаше. Дори еритромицинът, който гълтах редовно, бе конфискуван. Нямах представа колко е часът, защото часовникът ми беше строшен, вероятно когато съм вдигнал ръка, за да се предпазя. Непохватно се приближих до вратата. Както и очаквах — заключено. Нямах да се измъкна толкова лесно — тази врата беше метална, не изгнила и дървена като тези на другите стаи.

Налагаше се да пристъпя към плана, който бях измислил, докато пълзях по пода.

След пет минути седях отново на стола, както се надявах, близо до първоначалното си място. Бях си сложил чиста маска от кутията върху масата, а останките от заразената скрих в джоба си. Върнах лопатата на предишното ѝ място. Отначало си мислех да го фрасна по главата с нея, но после си дадох сметка, че може само да открене вратата, за да се увери, че не съм се освободил. Трябваше първо да го примамя да влезе, а после да го напада. Както седях на стола обаче, лопатата ми беше много далече, за да я използвам. Огледах се за друго оръжие, чието преместване да не събуди подозренията на убиеца. Избрах подходящия инструмент и го поставих на удобно място до себе си. После омотах тиксото около гърдите и краката си, поставих ръце зад гърба си и зачаках.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Казват, че на прага на смъртта умът на човек се избистря. Седнал на стола, в мълчаливата компания на Росит и гроба на Кам, започнах да се чувствам като осъден на смърт в очакване на палача. От време на време тръбите над главата ми изтракваха; крайниците ми започнаха отново да се вдървяват. Малко по-малко събитията от последните дни взеха да се наместват в главата ми.

Всъщност не аз съм преследвал Призрака, а той ме е водил през цялото време за носа. Подозренията към Кам са били част от плана на убиеца. Дори събитията отпреди две години са били замислени внимателно точно с тази цел — за да хвърлят цялата вина върху Маки.

Сега всичко ми стана ясно.

Първоначалните атаки срещу мъчителите на пациенти са имали за цел да възбудят слухове. Хората са си казвали: „Не е правилно, но те си го заслужават“, веднага са започнали да се питат кой може да е извършителят. Вероятно Призрака е изчакал слуховете да се разраснат, след което е започнал по-опасните атаки — отравянията с инсектициди, — за да покаже, че е способен и на по-сериозни стъпки, отколкото се е смятало отначало. След това е предприел най-хитрия ход — *прекалено удобното* двойно алиби. Така Кам си останал в кръга на заподозрените, без никой да го обвинява пряко. После Призрака спрял и слуховете затихнали за две години, докато убиецът се подготви за смъртоносната игра за наказване на мъчителите.

Злодеят е предвиждал, когато започнат инфекциите, някой да познае методите на Призрака, както и да възроди старите слухове, които да превърнат Кам в изкупителна жертва. Въпреки настояванията на Джанет след откритието, че някой отново наказва мъчителите, и аз се подлъгах по фалшивата следа към Кам.

Дори си бях измислил и други заподозрени: Хърст, Росит — цяла мрежа от лъжливи следи, които да отклонят полицията от истинския убиец.

Ако се бях вслушал в инстинктите на Джанет, двама от „заподозрените“ може би още щяха да са живи.

Вече знаех кой ще влезе. Той винаги беше на разположение, услужлив, загрижен, винаги ми подаваше правилната информация, която да ме насочи към Кам. Вече започвах да се досещам и за мотива му — защо наказва мъчителите и се опитва да разруши точно тази болница, — когато чух завъртане на ключ. Отпуснах глава и се опитах да се престоря, че все още съм в безсъзнание. Налагаше се обаче да извърша движението много внимателно, за да не разкъсам тиксото, а убиецът отвори твърде бързо вратата.

— Виж ти — каза Харолд Милър. — Най-сетне се събуди, а? — Звучеше като домакин, поздравяващ госта си, който се е успал.

Носеше тавичка с инструменти.

— Време беше, доктор Гарнет. Все пак не ви ударих чак толкова силно.

Не му отвърнах, дори се направих, че не го виждам. Нека се приближи.

— Сигурно ще ви е интересно да научите как смятам да довърша „работата“ си.

Мръсник. Щеше да зарази още хора. Трябваше да предупредя всички, около които се е навъртал напоследък:

— Като ги убиваш, ставаш по-лош и от тях — предизвиках го аз.

Той обаче не се хвана на въдицата:

— О, не ме интересува кого заразявам, за да унищожа тази институция. Убивам мъчителите само за да изглежда дело на Маки. Присъствието ви тук обаче ме накара да побързам. Всичко вече е готово, дори успях да поработя върху главната пациентка в интензивното. Колко ми беше благодарна само.

Джанет! Господи! Отново я беше заразил.

— Какво си й направил? — изкрещях.

Възможностите бяха много — заразяване на кожата, нова порция микроби в белите дробове, вкарване на неунищожимата бактерия направо в системата ѝ. Зави ми се свят, сърцето ми затуптя силно, дишането ми се усили. Едва се сдържах да не скоча прибързано.

— Вече сигурно сте се досетили как го правя.

— Върви по дяволите, Милър! Какво ѝ направи?

Той се опря на масата и се наведе към мен:

— Ама че обноски. Разочарован съм, Гарнет. Бях решил да споделя най-големите тънкости в работата си, не да се карам с теб.

— Кажки какво си направил на Джанет — почти проплаках аз.

— Предложих да ѝ направим някои допълнителни изследвания, за всеки случай. Тя се съгласи; взех ѝ нормални проби от носа.

— Какво си направил — изревах аз.

— Просто ѝ взех проби.

Проби! На трите сестри им бяха направени изследвания, преди да заболяят.

— Налагаше се — допълни той. — Нали сам ми каза, че не вярва Маки да е убиецът. След смъртта ти тя няма да се откаже, докато не разбере истината — прекалено опасен противник е.

Отчаяно се опитах да се овладея. Бях вбесен от тази игра на котка и мишка. Как да го накарам да ми каже какво ѝ е направил? Изведнъж ме осени една идея. Преди малко бях усетил, че иска да се похвали. Може би щях да успея да го предизвикам:

— Така си и мислех, Харолд. Не искаш да ми кажеш какво си ѝ направил, защото не можеш да се добереш до нея. Без писмено нареждане от двама лекари бодигардът няма да те пусне. Мене можеш да убиеш, но за Джанет блъфираш.

Вместо да започне да ме убеждава, че го е направил, той се отдръпна от масата и очите му засвяткаха гневно.

Веднага разбрах грешката си, толкова бях загрижен за Джанет, че неволно бях нарушил едно от основните правила при работата с психично болни — да не ги предизвиквам.

— Слушай какво, нещастнико — изрева Милър, — ей сега ще ти пръсна черепа с лопатата!

Гневът му толкова ме изненада, че едва се сдържах да не вдигна ръце, за да се защитя. Той се завъртя и грабна лопатата. Вдигна я във въздуха и се втренчи в мен. Пригответх се да отскоча, но си дадох сметка, че дори и да се добера до вратата, той ще ме настигне, преди още да съм я отворил.

Той спря на метър и нещо пред мен. Нямахше как да види, че ръцете ми са отвързани, но бе на достатъчно разстояние, за да ме довърши с един удар. В очите му се четеше колебание, сякаш решаваше дали да ме убие веднага, или да ме остави жив още известно време. Реших да се възползвам от несигурността му:

— Знам как те е карал да се чувстваш баща ти, Харолд.

Той не свали лопатата, но налудничавият блясък в очите му намаля. В спешното съм свикнал да чета чувствата на хората в погледа им. Продължих, колкото можех по-спокойно:

— Гледах картоните на родителите ти. Той те биеше, нали?

Никакъв отговор. Лопатата остана неподвижно.

— Майка ти не се опитваше да го спре, нали? Никой от болницата не се е интересувал. От социалната служба също са те забравили. Някой в Университетската болница е знаел, че си прекалено уплашен, за да кажеш истината и те карат насила да лъжеш, че всичко е наред.

Зениците му отново започнаха да се разширяват, но погледът му блуждаеше някъде в пространството.

— Майка ти те е заплашила, че ще каже на баща ти. Че той ще те бие и двамата, ако разбере.

Той като че си припомняше отдавна минали дни; после погледът му отново спря върху мен. Кимна мълчаливо. Стискаше с все сила лопатата. Имах чувството, че обезвреждам бомба. При най-малката грешка можех да възбудя отново гнева му.

— Ръководството на болницата е трябвало да продължи разследването, но не са го направили, нали, Харолд? Тогава баща ти все още е работел тук. Затова ли социалният служител не се е занимавал повече с родителите ти?

Този път той проговори:

— Винаги ме биеше, каквото и да направя, а тя се криеше горе.

Гласът му прозвуча съвсем непознато за мен: без напевните нотки, наследени от майка му. В болния му мозък нещо се променяше, но дали към по-добро, не можех да кажа. Ясно ми беше само, че съм жив единствено благодарение на това, което му говоря. Той продължаваше да стиска лопатата.

— Какво ти правеше?

Този въпрос като че мина покрай ушите му. Милър не отговори. Често съм наблюдавал подобна реакция в спешното. От опита си знаех, че в такива моменти е по-добре да оставя хората да се преборят сами с чувствата си. Въпреки лопатата, надвиснала над главата ми, започвах да взимам инициативата в свои ръце. Неведнъж съм успокоявал истерични пациенти, като ги карам сами да разказват болката си. Само че този път няха право на неправилни въпроси.

— Какво ти правеше? — попитах отново след няколко минути.

Очите му отново запламтяха и лопатата започна да описва малки кръгове във въздуха.

— Наричаше го „наказание“ — отвърна той. — Завеждаше ме в мазето. Рядко ми оставяше белези. Не само биеше така, че да не личи, ами един удар беше по-страшен от хиляда заплахи. Понякога се радвах, че най-сетне ме е ударил; очакването бе по-ужасно от болката. — Той се изсмя зловещо. — Надявам се, разбираш какво имам предвид. — Замахна с лопатата към лицето ми. После се наведе към ухото ми и пошепна: — Умея да го правя, Гарнет.

Сега беше моментът да го хвана. Не знаех обаче как да обеззаразя Джанет.

Милър се отдръпна и единственият ми шанс да го напада се провали.

Отстъпи назад и продължи:

— Живеех в постоянен страх, ден и нощ.

Ръцете му ту стискаха лопатата, ту се отпускаха.

— Понякога ме вдигаше от леглото и ме водеше долу, държеше ме с часове, докато се наливаше. Беше специалист в униженията...

Гласът му заглъхна и очите му отново се впериха в нищото. В погледа му се четеше изумление, като че не можеше да повярва, че си спомня тези неща след толкова години.

Затаих дъх; нямах представа какво смята да прави. Челото му пребледня и заблестя от пот.

— Виках майка си на помощ, но тя се криеше в стаята си. — Гласът му пак се промени: тънък и плачлив като на дете. — Сигурно си мислеше, че като се занимава с мен, няма да я бие. После той заспиваше, а аз се измъквах сам, но през цялото време се страхувах, че ще се събуди и пак ще ме хване. На сутринта тя ме поглеждаше и казваше: „Виждаш ли, не е чак толкова лошо — после започваше да нарежда — Не трябва да казваме на никого. Не трябва да казваме.“

Започна да крачи напред-назад. Гласът му отново стана суров:

— Като станах на петнадесет, вече бях доста як. Знаеш ли как прекратих мъченията?

Преди да успея да отговоря, той се завъртя и замахна с лопатата с все сила към главата ми.

Едва успях да се дръпна назад: желязото профуча на милиметри от лицето ми.

— Господи! — изревах. Сърцето ми затуптя лудо. Приготвих се за нов удар.

Той обаче просто ме загледа безучастно. Не можах да преценя дали наистина искаше да ме довърши, или нарочно пропусна — като част от „хилядата заплахи“, които искаше да изпитам преди смъртоносния удар.

— Един удар, Гарнет, и край — обясни спокойно той. — Взех бейзболната бухалка, която ми беше подарил за рождения ден, и нанесох най-силния удар в живота си. Той го запрати в основата на стълбите, за да изглежда като нещастен случай. „Винаги е добре да има медицинска сестра в семейството“ — както сама обичаше да казва. Но въпреки че се преструвах на любещ син, въпреки че се грижех за нея, страхът и омразата останаха. Тя си въобрази, че аз съм длъжен да изкупвам грешките му...

Сега Милър говореше бързо, сякаш искаше да се отърве колкото се може по-скоро от бремето си.

— Като пораснах, стана още по-досадна. Сякаш бях длъжен да й робувам, задето не ме е издала на ченгетата.

Продължаваше да крачи из стаята и аз все няхах сгоден случай да се хвърля отгоре му.

— Накара ме насила да кандидатствам медицина, като очакваше да стана новият доктор Милър, който да заличи унижението й в болницата. Но ме скъсаха.

Престанах да го слушам и загледах оръжието, което си бях подготвил. Знаех обаче, че докато държи лопатата, няма да мога да го използвам.

— Завърших полувисше за лаборант. Тя ме застави да постъпя в Университетската болница. Дори тук оставах неин роб.

Думите му се изливаха като река. Започваше да крачи все по-бързо. В очите му заблестяха заплашителни пламъчета.

— Омразата ми към него не отслабна. Постоянно ми се явяваше — случките в мазето. Толкова го мразех, че ми се искаше да е жив и да го убивам отново и отново, и отново!

Спря да се разхожда и застана право пред мен. Държеше лопатата с две ръце, праметната на рамото му.

Можеше да ме удари всеки момент.

По гнева в очите му съдех, че само инжекция с халоперидол би го успокоила.

Отново се приготвих да отскоча, но той ме изненада:

— Най-хубавото, доктор Гарнет, е, че проработи.

Бях убеден, че ще замахне с лопатата, но той продължаваше да говори. Пак тази игра — „хилядата заплахи“, — която беше преживял. После сам се бе научил да я играе и обичаше да го прави. Садист — каквато бащата, такъв и синът — беше се превърнал в този, когото мразеше.

— Щеше да е прекалено съмнително, ако майка ми стане първата жертва на неунищожимия щам. Опитах се да заразя другите две сестри, но успях само да им вкарам легионела. Досети ли се, че процесът е двустепенен? Наредих нещата така, че да се разболеят извън болницата, за да не им обърнат голямо внимание. Като ми съобщи, че майка ми има стафилококус, едва сдържах вълнението си. Какво съвпадение, че тя го прихвана първа.

Той спря, за да си поеме дъх. Всеки момент щеше да издаде метода си.

— Веднага разбрах колко си умен, дори опасен. Защо ѝ трябваше на оная тъпа кучка да идва точно в твоята болница? Едва не се задавих, като ми съобщи, че вероятно има и легионела. Дори се усъмних, че ще налапаш въдицата с Призрака. Затова донесох специална маска в „Сейнт Пол“, предназначена за теб. За мое щастие обаче, ти се изложи при първото ѝ посещение. Това ми даде голямо психологическо предимство. Дадох маската на Делорам, за да размътя водите. Ще се изненадаш колко съм станал чевръст с маските, като ги подавам на някого, все едно че ги вадя от общата купчина.

Да подадеш маска на колегата си, преди да си поставиш своята, е обичаен жест сред лекарите. Сигурно така бе заразил Майкъл и Джанет.

— През следващите дни чрез подходящи намеци успях да събудя подозренията ти към Маки. Междувременно се подготвих да започна масовото заразяване и да унищожя болницата.

„Кажи как ги заразяваш със стафилококи, по дяволите! Как им вкарваш стафилококите?“

Той отново се загледа в нищото. Не смеех да помръдна, дори да мигна, за да не отвлека вниманието му от темата.

— Така кошмарите ми секнаха — продължи той с глас на разумен човек. — Може да се върнат, но тогава пак ще започна. Като главен лаборант, който е работил със свръхмикроба, ще ме вземат, където си поискам. Където и да ида, аз ще се занимавам с изследванията на персонала. Кой знае? Може би заразяването на някой и друг мъчител на пациенти ще е достатъчно, за да прогони неговия дух.

Не мислех за нищо друго, освен как да се измъкна от стаята. Ако не успея, бях обречен. Не ми беше дошло наум обаче, че Милър може да отиде другаде и да продължи със злодеянията си, без да го заподозрат. Нима беше възможно? Полицията вероятно щеше да открие труповете. Беше ли възможно да не заподозрат Милър? Не виждах как. Все някой трябваше да се досети. Убедеността на Милър обаче ме навеждаше на мисълта, че е предвидил и това.

— Знаеш ли какво е интересното при тампоните, Гарнет? С тях мога да посея стафилококите в лигавицата на носа на жертвите, вместо да им вземам проби за изследване. Никой не усеща разликата.

Отначало не успях да осмисля думите му. Цялото ми внимание беше насочено към това, как ще го нападна. После си дадох сметка какво съм чул.

— Нося си специални тампони, заразени вече с микроба. Никой не забелязва, че някои от пръчиците са отделени настрана върху тавичката. Мога да вкарам стафилококус на когото си поискам и микробите да останат в неактивно състояние, докато заразя жертвата с легионела.

Беше заразил Браун пред очите ми.

Време бе да действам.

Скочих от стола с крясък и се завъртях наляво. Милър ме изгледа изумено, после замахна с лопатата. Отскочих към един прозорец, който бях отделил от останалите. Лопатата изсвистя зад гърба ми. Грабнах прозореца, вдигнах го над главата си и се извъртях към Милър.

Той бе готов. Замахна, но аз парирах удара с рамката на прозореца. Стъклото се счупи, парченца от него се посипаха наоколо. Лопатата се стовари върху циментовия под. Милър понечи отново да я вдигне.

Прозорецът обаче вече беше във въздуха. Нахлузих рамката през главата му и я натиснах с все сили напред.

Милър изрева от болка: счупените стъкла се забиха във врата му. Лопатата издрънча на пода и той се опита да хване рамката. Забих я още по-дълбоко в плътта му. Някои парчета стъкло се отчупиха и останаха в месото му. Други се задържаха върху рамката и разрязаха маската и кожата отдолу. От лицето му шурна кръв. Той размаха отчаяно ръце в опит да се освободи от острия нашийник; ръкавиците му се разкъсаха. Ревеше като ранен звяр. Протегна мощните си ръце към мен и аз блъснах отново рамката. Усетих срязването на нещо голямо.

Милър се олюля назад. Вдигна ръце към гърлото си, виковете му преминаха в неясно боботене — явно бях прерязал трахеята. Той се стовари върху работната маса, после се свлече на пода, повличайки всичко, което се намираше отгоре й. Инкубаторът се изсипа върху лицето му. Милър се давеше и продължаваше да издава сподавени хрипове от разрязаната си трахея. Навсякъде пръскаше кръв. Отчаяно се опитваше да махне стъклата от врата си. Накрая успя да отмести инкубатора от лицето си.

Харолд Милър вероятно щеше да преживее разрязването на трахеята си. Дори обилното кръвотечение не беше смъртоносно. Нямахме как да се спаси обаче от тъмнокафявата каша, която се стичаше по кожата му. Хранителната среда от петритата смесваше смъртоносните си микроби с кръвта от раните му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Ключът за вратата и мобифонът ми бяха в джоба му. Милър немощно замахна, но липсата на кислород и загубата на кръв го обезсилваха. Две и половина минути след обаждането ми Дивия Бил Типет и екипът за реанимация вече работеха върху него. Тъй като Милър бе силно заразен, трите чифта ръкавици, двете маски, предпазните очила, боне и престилка на Типет бяха съвсем уместни.

Интубираха го, включиха го на системи и тампонираха раните му. Набързо отстраниха по-големите стъкла и повечето от хранителната среда и се втурнаха към операционната. Райли го арестува по пътя и му прочете правата, подтичвайки край носилката.

В операционната щяха да зашият трахеята, да свържат по-важните разкъсани артерии и вени, а по-незначителните кръвоносни съдове да прищипят, за да спрат кръвотечението. От самото начало обаче бе известно, че работят с обречен човек.

Защо да си дават труда да го спасяват? Уилямс най-добре обясни причините:

— Да запазим този мръсник жив, в случай че поискаме да научим нещо ново за деянията му!

Веднага след него вкараха Браун за ампутация на ръката непосредствено под рамото.

Незабавно изтичах в интензивното и събудих Джанет. Бързо й казах, че убиецът е Харолд Милър и че ще й обяснявам всичко по-късно, и веднага я накарах да започне промивки на носната кухина с бактерицидни сапуни. Все още полузаспала, тя изпищя при вида на раненото ми лице и ми нареди незабавно да отида в спешното, за да се погрижа за собствените си проблеми, а нея да оставя на „истинските лекари“, за да обсъди с тях въпроса за промивките. След няколко секунди обаче явно осъзна какво съм й казал:

— Харолд Милър ли е Призрака? Убил е собствената си майка? Заразил е всички тези хора? Само преди час беше тук, взе ми проби...

О, Господи!

След като се съгласих да се подложа на промивки заедно с нея (не знаех дали не е заразил и мен), тя склони. Докато заедно кашляхме и плюехме, а след това се мажехме с огромни количества мупироцин, аз се подготвих да ѝ съобщя за смъртта на Кам.

Тя прие новината спокойно, но вероятно до края на дните си щеше да се самообвинява, че е станала причина за смъртта на приятеля си. Предполагам, че още при изчезването му се бе подготвила психически за смъртта му. След това сама започна да ме успокоява, че не аз съм причината за убийството на Кам и Росит. Никога вече не говорихме на тази тема.

Въпреки че Уилямс и Райли се опитаха също да ме успокоят, до последния си час ще се питам дали ако бях действал по друг начин, Кам и Росит нямаше да са още живи.

— Венозно еритромицин и обилни промивки на носната кухина — нареди веднага Уилямс за всички, които са били изследвани наскоро от Милър или са ползвали негова маска.

Вместо обаче да тичам из болницата и да му помагам, аз самият станах негов пациент, закачен за система с еритромицин. Настаниха ме в интензивното, редом с Джанет. Събудих се към пет. Тъй като можех да ходя, като бутам пред себе си количката със системата, се измъкнах от отделението, за да си взема кафе от машината в коридора. После намерих телефон в един празен кабинет и се обадох в интензивното на „Сейнт Пол“.

— Забележително, доктор Гарнет — каза сестрата. — Оказа се, че кръвта в храчките не е от стафилококова инфекция. Жизнените процеси на доктор Попович се възстановяват. Температурата му спада и което е по-важно, съдържанието на кислород в кръвта се покачва. Може дори следобед да се опитаме да го откачим от респираторния апарат.

Слязох на партера, в обширното празно фоайе. Охраната ме остави да подишам чист въздух на входа. Все още носех предпазно облекло и не ме пускаха да излизам, докато не ми направят няколко бактериологични изследвания. Беше четвъртък и се надявах да се освободя от маската за почивните дни.

Демоничните статуи на входа сезираха в отстъпващата тъмнина. Прииска ми се да им изкрещя: „Опасността отмина!“, но знаех, че никога няма да помръднат от вечния си пост. Заедно посрещнахме първите слънчеви лъчи.

По-късно сутринта открихме, че резултатите от първите изследвания са били подправени. Всички жертви, които сега умираха от стафилококова инфекция, бяха записани като отрицателни преди два дена, което бе невъзможно. Налагаше се да повторим изследванията с всички в болницата. Профилактичният еритромицин бе забавил развитието на легионелата. Появиха се само пет нови случая.

След промивките никой от заразените със стафилококи при последната обиколка на Милър не разви инфекцията, включително ние с Джанет.

Смъртните случаи обаче не бяха приключили. През следващите няколко дена още три от първите жертви умряха от стафилококова пневмония. Последната равносметка показваше тринадесет починали, ако не се смята Филис Сандърс.

Правилото на Уилямс за освобождаване от карантина бе:

— Три отрицателни резултата и си свободен.

До неделя вечерта деветдесет процента от изолираните служители бяха освободени.

— Накрая ще измием цялостно всички помещения — заяви Дорис Левиц една сутрин.

— Но дали ще вдъхнем доверие на пациентите? — усъмни се Уилямс. По челото му се появиха множество бръчки.

Погледнах каменните демони на входа и се почудих дали не бяха съгледвачи, очакващи напразно завръщането на пациентите.

Джанет излезе от интензивното също в неделя, инфекцията ѝ беше излекувана. Аз пък изобщо не развих симптомите, а и изтръпването на лявата половина от лицето ми изчезна. Слухът ми също щеше да се възстанови след някой и друг ден.

В болницата не оставаха фактически никакви пациенти. Джанет избра една стая в гинекологията, за да се срещне с някои колеги и приятели. Аз също се домъкнах със системата си.

— Кой знае — заяви скромно Джанет, — може след девет месеца пак да дойда като пациентка.

Постоянно звъняхме на Ейми и Брендън, успокоявахме бавачката, че съвсем скоро се прибираме, и слушахме гукането на бебето. Горяхме от нетърпение да го видим, но искахме и най-малката опасност от легионела да отmine.

— Между другото — отбеляза Ейми, — откакто ви няма, Мъфи спи при Брендън; пази го като собствено кученце.

Долепи слушалката до ухото на кучката и тя залая весело, като чу гласовете ни.

Продължавах да се обаждам в „Сейнт Пол“ през няколко часа. Майкъл се подобряваше, но не очаквах обаждането в неделя вечерта:

— Ърл, Стюарт Делорам се обажда. Тук има един човек, който иска да говори с теб. Изчакай малко.

Чух хриптене, после — гласа на Майкъл:

— Хей, това било по-трудно, отколкото да откажеш цигарите.

Очите ми се изпълниха с радостни сълзи:

— Майкъл, страхотен си! Направо страхотен.

Той се изсмя дрезгаво:

— Трябва да затварям. Тук явно смятат, че съм говорил прекалено много. По-добре да не ги ядосвам. Чао, Ърл.

Нямаше нужда да обяснявам на Джанет. Очите ѝ заблестяха. Започнахме да се прегръщаме, да плачем и да се смеем едновременно, полудели от радост.

Спахме в едно легло. Въпреки тесния матрак и системите успяхме да вземем мерки по осигуряване на компания на Брендън.

— Иска да те види — каза Уилямс.

— Да ме види ли! Защо?

— Нищо не ще да ни каже — обясни Райли. — Кой го знае какво си е наумил? Искаш ли съвет, докторе? Не му обръщай внимание. И без това ти дойде много.

Беше понеделник сутринта и тримата пиехме кафе в пустото барче. То, заедно с интензивното и гинекологията, бе един от малкото райони на болницата, обявени за чисти от стафилококи. Благодарение

на това тримата не носехме предпазно облекло и си прекарвахме чудесно въпреки неприятните неща, които обсъждахме.

— Съгласен съм с Райли — намеси се Уилямс. — Вече всичко ни е ясно. Няма нужда да разговаряме с него. И без това до двадесет и четири часа ще умре.

Сигурно, но аз цял живот щях да се терзая какво е искал да ми каже в последните си мигове.

— Защо двамата не ми разкажете какво сте разбрали и тогава да реша дали да се видя с Милър. Да започнем с нощта, когато изчезна Кам.

Райли започна:

— Предполагаме, че Милър е подслушал Кам Маки, когато е звънял на теб или на Дъглас. Може би Маки дори е споделил с Милър за откритията си в картоните, без да подозира, че говори с убиеца. Милър се уплашил, много добре си е давал сметка, че началникът му е достатъчно умен, за да разкрие всичко. Когато обаче Маки разкрил доказателствата за заразата на трите сестри, провалът на целия замисъл е станал въпрос на часове. Предполагаме, че в лабораторията само е зашеметил лекаря, а после го е завлякъл в мазето, където го е удушил. Криминолозите ще си кажат думата.

— Свързахме всичко във времето — намеси се Уилямс. — Милър завлякъл изпадналия в безсъзнание Кам Маки в скривалището си, убил го, после се върнал в лабораторията, за да заложи петритата с бактериите. Щом наредил сцената, вероятно е използвал кабинета на Маки, за да набере телефона в лабораторията. Изчакал да се обадиш и започнал да изпраща съобщенията по компютъра. Обзалагам се, че е предпочел ти да пристигнеш пръв, за да те тероризира с намеците за Джанет. Така е било по-вероятно да си направиш погрешни изводи за Маки.

Спомних си, че Милър изглеждаше наскоро къпан същата нощ:

— А какво е положението с изоставената лудница? Ходил ли е изобщо там?

— Вероятно — продължи Уилямс, — до нощта, в която случайно си се натъкнал на него. Предполагаме, че втория път, когато си го видял с количката, се е готвил да се мести. Като се има предвид колко малко инвентар имаше, не му е отнело много време.

Допълних чашите от сребърния кафеник, после попитах:

— Някой досетил ли се е как е използвал процеса на изследване, за да заразява жертвите?

Райли се усмихна:

— Обсъдих това с Мадж в здравния отдел.

Отпи няколко глътки кафе; очевидно беше доволен от откритията си:

— Пробите се вземат едновременно от всички служители в даден отдел, но точната дата е известна само на ограничен брой хора в болницата. След като се обяви срокът, сестрите трябва да се явят до две седмици в лабораториите или в здравната служба в зависимост от заетостта им. Мадж смята, че Харолд Милър е пускал лъжливи съобщения до отделенията, където са работели жертвите му. Така изследването започвало, когато му е било удобно — малко преди жертвите му да излязат в отпуск. Тъй като хората от здравната служба се грижат единствено всяка сестра от рисковите отделения да бъде изследвана определен брой пъти годишно, на никого не му е направила впечатление една извънредна проба.

— Не е било задължително жертвите да се явят — възразих аз.

— И е имал извинение да ги търси за повторно изследване с твърдението, че пробите не са били добри. Така ги е заразявал със стафилококи.

— Сроковете на изследванията са събудили подозренията на доктор Попович — намеси се Уилямс. — Говорихме за кратко по телефона. Другите подозрителни съвпадения са извънредните стерилни процедури с трите жертви. Тогава е започнал да се досеща, но едва при собствената му реанимация, когато всички наоколо са се движели с маски и са му взели проби от носа, си е обяснил всичко. Каза, че щял да ти напише по-дълга бележка, но стажантите му изгаряли от нетърпение да го напълнят с катетри.

— Удивително — възкликнах, като си спомних колко близо до смъртта бе Майкъл тогава.

— Изумен съм — продължи Уилямс — как е успял Милър да прикрие следите на Призрака, преди да започне с инсектицидите. Съмнявам се някой да си спомни, че се е навъртал наоколо, когато е бил отровен, дори жертвите от психиатрията. Във физиологията и рехабилитацията обаче следите му личат. Доста дълго време се е навъртал там с твърдението, че го боли кръстът. Дори се досещам как е

използвал инсектицида. Терапевтите оставят джапанките си, докато се занимават с пациента в лечебната вана. Милър вероятно е изливал пестицида направо върху джапанките. Така нападенията на Призрака са станали по-очевидни и по-опасни, но... за щастие, всичко свърши.

Имах един последен въпрос:

— Райли, Милър щеше ли да те убеди, че Росит е убиецът, ако намерите труповете ни?

— Помисли си за собствената си схватка с Милър. Ако беше успял да те уцели с лопатата, сигурно щеше да подреди така сцената, че да излезе, че си удушил Росит, докато си се опитвал да се отскубнеш, но че раната ти е била прекалено тежка и си изпаднал в кома, после микроорганизмите са те довършили. Като ви намерим, нямаше да е трудно да си помислим, че Росит е Призрака и те е заварил да ровиш в леговището му.

— Дори да те намерят, преди да умреш — добави Уилямс, — нямаше да си в състояние да говориш.

Мълчаливо отпихме от кафето си. Дали Милър наистина е възнамерявал това, не знаех, но със сигурност сценарият щеше да се разиграва в кошмарите ми.

Накрая заговорихме за по-приятни неща, като връщането у дома. Чувствахме се добре заедно. Дори Райли бе започнал да говори на ти с Уилямс. Като имах предвид колко бяха резервирани един към друг в началото, изказах наблюдението си на глас.

Уилямс се усмихна:

— Оказа се, че имаме общи интереси във футбола.

— Общи интереси ли! — възкликна Райли. — Докторе, това е знаменитата личност. Познах го едва като си свали маската. Това е Паяка Уилямс, един от най-известните играчи в историята на Мичиган. Какви удари правеше само! С баща ми пътувахме по двеста километра, за да го гледаме.

— Благодаря, „синко“ — каза негърът.

И тримата избухнахме в смях — Райли беше десет години помлад от нас с Уилямс. После ги оставих да обсъждат стари мачове и минали победи.

Имах по-неотложна работа.

Реших да се срещна с Харолд Милър заради собствения си душевен мир.

Призрака лежеше в ярко осветен изолатор, също като Филис Сандърс в „Сейнт Пол“. Една сестра сменяше превръзките му, наквасени с кафява гной; друга — марлята над дясното му око. Стажантите ми бяха съобщили, че било прободено от парче стъкло при борбата и се наложило да бъде отстранено по хирургичен път.

Кожата, която не беше покрита с превръзки, бе зачервена и подпухнала, като при слънчево изгаряне. Когато обаче влязох в стаята, ме лъхна мирис на разлагаща се плът — ясен признак за напредването на инфекцията. Кашляше и по брадичката му течеше кървав секрет.

— Главата ми. Главата ми — изстена болният.

По ръцете и краката му се виждаха още подпухнали рани, някои от които бяха покрити също с марля, наквасена с жълта гной.

Спомних си за органите на майка му след аутопсията. Стафилококите бяха проникнали в кръвта му и се разпространяваха из цялото тяло. Белите му дробове щяха да бъдат проядени от гнойни язви; главоболието му вероятно се дължеше на възпаления в мозъка; инфекцията щеше да разяде дори костите му.

Приблжих се до леглото; окото му гледаше със същия отнесен поглед, както в подземие.

— Харолд, доктор Гарнет дойде — каза му едната от сестрите.

Той не реагира. Аз се наведох над леглото:

— Господин Милър, казаха ми, че сте искали да ме видите.

Не бях сигурен, че ме чува.

— Говори ли? — попитах една от сестрите.

— Понякога, когато поиска.

Като че да потвърди думите ѝ, той неочаквано заговори, без да се обръща:

— Искам да поговорим на четири очи.

Двете сестри бързо привършиха работата си и излязоха.

Той бавно се извърна към мен:

— Очевидно не ми остава много. Трудно ми е да говоря. В гърлото ми започва да се развива абсцес.

Гласът му бе леко заглушен, сякаш говореше с горещ картоф в устата — ясен признак за оток в гърлото.

— Какво искате, господин Милър? — нямах намерение да си губя времето с него.

— Чух от Уилямс и Райли как се самообвинявате. Тя искаше да се върне в спешното още същата вечер, доктор Гарнет, но аз я разубедих.

— Моля?

— Майка ми. Обади ми се и каза, че ще се върне в „Сейнт Пол“, за да ви каже лично, че ѝ се вие свят. Смяташе, че ще ѝ обърнете внимание. Аз обаче я разубедих. Ако не го бях направил, щеше да се върне при вас само след няколко часа и да ви съобщи лично, че ѝ се вие свят, когато стои права.

Чувствах отвращение и в същото време — любопитство, но просто вдигнах рамене и продължих да го гледам.

— А Маки — продължи с мъка Милър — така или иначе щеше да умре. Бях замислил да го нароча за изкупителна жертва, независимо дали го заподозрете, или не. Трябваше да изчезне, сякаш се е скрил някъде и продължава да убива. Наложих се само... да се отърва порано... от него, за да не ме разкрие... и нямах време да го скрия по-добре.

— А Росит?

— Желанието му постоянно да се заяжда го доведе на неподходящо място в неподходящо време. Разбира се, ако не бях оставил вратата отключена, докато търсех лопата... Кой би си помислил за плъховете?

Не можех вече да слушам: беше прекалено жестоко.

— Слушайте, не виждам какво...

— Нали аз ги убих, не вие!

— Защо ми разказвате всичко това?

Бях толкова смутен от признанията му, че не се сетих какво друго да попитам.

Той обаче не отговори. Просто извърна глава и се загледа в празното.

— Защо? — настоях аз.

Никакъв отговор.

Милър остана напълно неподвижен, по челото му беше избила пот.

Въпреки че може би това се дължеше на треската, подозирам, че отново се бе върнал в мазето на родната си къща, с *него*.

Хвърлих предпазното си облекло и преди да изляза от интензивното, спрях и отправих последен поглед към стъкления ковчег. Милър бавно се извърна; окото му сякаш искаше да ме изпепели.

Дали беше луд? Вероятно. Дали искаше да ме освободи от чувството ми за вина? Така изглеждаше. Но защо? Нямах представа и никога нямаше да разбера. А може би това бе целта му, цял живот да си спомням за него и да се питам какво е имал предвид.

Автоматичната врата зад гърба ми се отвори и затвори.

— Знаех си, че ще дойдеш да го видиш — каза Райли. — Научи ли нещо важно?

Важно ли? За полицията — не. За мен — не можех още да определя. С времето щях да разбера дали последният му жест към мен е бил благороден, или е имал по-тъмни цели. Съмнявах се обаче, че така ще ме освободи от чувството за вина към Кам и Росит.

— Не — отговорих.

Продължих да гледам Милър; той се извърна и отново впери поглед в безкрая.

— Прилича на стъклен ковчег — промърморих.

— Моля?

— Това каза, когато видя майка си в изолятора на „Сейнт Пол“ — че му напомняло за приказката за Снежанка, която му четяла, като бил малък.

Райли замълча за момент. После заговори много внимателно:

— Докторе, това, на което е бил подложен като дете, е ужасно и за мен тези така наречени родители са най-големите нищожества на земята. Но каквато и да е причината, сега той е възрастен човек... и убиец. Това означава, че трябва да се подчинява на законите за възрастните, иначе други невинни, като Маки, ще плащат вместо него.

Моите закони като лекар бяха различни от тези на Райли. Не причинявай болка; облекчавай страданията; не отказвай помощ никому. Това са основните правила, на които се подчинявам.

— Знаеш ли на какво ми прилича? — попита Райли.

Обърнах се към него: по лицето му се изписа задоволство:
— На стая за екзекуции.

ПОСЛЕСЛОВ

ДЕСЕТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

МОРТАЛИТИ МОРБИДИТИ БЮЛЕТИН: ПОНЕДЕЛНИК, 1 СЕПТЕМВРИ

НОВИНИ: ВАНКОМИЦИН-РЕЗИСТЕНТЕН МРСА

В Съединените щати е регистриран втори случай на *Staphylococcus aureus*, резистентен едновременно към ванкомицин и метицилин. Инфекцията е открита във Филаделфия и досега е причинила смъртта на шестима души. Въпреки че местните здравни служби твърдят, че за обществото като цяло няма никаква опасност, всички служители и пациенти на засегнатото лечебно заведение са поставени под карантина. Нелечимият микроорганизъм се появи за пръв път в края на миналата година в Бъфало (щата Ню Йорк), но при изкуствени условия — щамът е бил получен от озверен към обществото психопат, който го използвал за нарочно заразяване на персонала в болницата към местния университет. Въпреки че настоящата поява на микроорганизма е спонтанна, представител на ЦЕК заяви, че поуците от предишния инцидент трябва да се приложат в Пенсилвания. За тази цел ЦЕК събра и потърси помощта на лекарите и държавните служители, участвали в ограничаването на епидемията в Бъфало. За жалост намесата на тези специалисти не дава гаранции за превъзможване на възникналата криза. В Бъфало, въпреки цялостното дезинфекциране, доверието на пациентите не беше спечелено и болницата остана затворена; повечето служители се принудиха да постъпят в други лечебни заведения. Има опасения, че болницата в Пенсилвания ще последва тази участ.

В следващия брой на ММБ ще прочетете за последиците от възникването на този нелечим щам за здравеопазването в Съединените щати. Ще включим интервюта с ръководителите на екипа за спешно реагиране — доктор Дъглас Уилямс от ЦЕК и доктор Ърл Гарнет, завеждащ спешното отделение в Университетския здравен комплекс „Сейнт Пол“ в Бъфало.

Издание:

Питър Клемънт. Щамът на отмъщението

Американска, първо издание

Оформление на корица: „Атика“

ИК „Атика“ — ЕТ „Ангел Ангелов“, 2000 г.

ISBN: 954-729-074-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.